Approved for Library use. (Please vide Fort Saint George Gazette 9th April 1929. Page 189.)

ఓమ్.

మహాభారతచరిత్రము

పిండ్యాల వేంకటసుబ్రహ్మణ్యశాస్త్రికృతము

పిఠాపురము

ఇది

పిఠాపురమున

శ్రీ విద్వజ్జన మనోరంజనీ ముద్రాక్షరశాలయందు

ముద్రింపఁబడి ప్రచురింపఁబడెను.

1933

 [వెల రు 1-12-0.

THE STORY OF MAHABHARATA

(In Telugu)

P P. 346.

By Pendyala Venkata Subrahmanya Sastry, Telugu Pandit, R. R. Bh. R. High School, Pithapuram, East Godavari District.

1. The work is a critical review showing how the iginal Sanskrit poem of 8,000 slokas was developed into tremendous volume of 100 thousand slokas.

2. That the Pandavas and their allies are not such eal persons and personified concentrations of human rtues.

3. That the methods adopted by them and their chief ly and protector Sree Krishna were not above reproach.

4. That Duryodhana, his brothers, relatives and nerals were men of high principles and were provoked assume the attitude they assumed under stress of olitical exigencies even at the cost of their kingdom.

The salient points to which prominence was given the publication under review will be summarised elow:—

(1) *The date of Mahabharata War:*—Reckoned with ference to Kaliyuga eras, Pandavas should be supposed have existed 5028 years before the beginning of the

THE STORY OF MAHABHARATA

(In Telugu)

P P. 346.

By Pendyala Venkata Subrahmanya Sastry, Telugu Pandit, R. R. Bh. R. High School, Pithapuram, East Godavari District.

1. The work is a critical review showing how the original Sanskrit poem of 8,000 slokas was developed into a tremendous volume of 100 thousand slokas.

2. That the Pandavas and their allies are not such ideal persons and personified concentrations of human virtues.

3. That the methods adopted by them and their chief ally and protector Sree Krishna were not above reproach.

4. That Duryodhana, his brothers, relatives and generals were men of high principles and were provoked to assume the attitude they assumed under stress of political exigencies even at the cost of their kingdom.

The salient points to which prominence was given in the publication under review will be summarised below:—

(1) *The date of Mahabharata War:*—Reckoned with ference to Kaliyuga eras, Pandavas should be supposed have existed 5028 years before the beginning of the

Kaliyuga. But this cannot be said to be correct. From Mahabharata and Vishnu and Bhagavata Puranas, it is found that Pandavas were born sometime after the beginning of Kaliyuga Kalhana the author of Rajatarangini which is a history of Kashmir, mentions that Kauravas and Pandavas lived 653 years after Kaliyuga had begun. From the statement in Vishnu and Bhagavata Puranas, it can be determined that the Mahabharata war was fought in 1535 B. C.

(2) *The composition of Mahabharata:*—Krishnadwaipayana was not the only author of Mahabharata of 100,000 slokas now extant. Dwaipayana composed an epic of 8800 slokas. The work was completed within three years after the declaration of the war at Kurukshetra, and it is known by the name of 'Jaya.' In it are chronicled the events commencing with the arrival of Pandavas at 'Hastipuri' after the death of king Pandu up to the slaughter of Upapandus by Aswadhama. A hundred years afterwards Vysampayana added 15200 slokas to the existing poem 'Jaya' under the designation of 'Bharata.' After half a century 'Southi' brought out a work called 'Mahabharata' with one lakh of slokas in all adding several episodes to the two previous works: 'Jaya' and 'Bharata.' There is reason to believe that in 4th and 5th centuries there were two distinct and separate works known as Bharata and 'Mahabharata.' It is also noteworthy that copies of Mahabharata available in different parts of the country have different episodes incorporated in them and this must be due to the interpolations and embellishments made by older Pandits of those parts of the country. With great effort and leisurely research it may not be impossible to differentiate and determine the Bharata composed by Vysampayana and developed into Mahabharata by Southi.

PECULIARITIES IN THE STORY.

The matrimonial relations and influence of Bharata khanda at the time of Mahabharata extended up to the Caspian Sea on the west and Tibet, China, and Mangolia on the north. Even prior to that there had been continuous intercourse among the Aryans who had already been permanent settlers in this country and the people of those lands. That the issue of the mixed marriages between the Aryans and the non-Aryan inhabitants of the country had by that time gained power and influence, is a factor not to be ignored. As a result of the impact with and struggle among the mixed and pure Aryan races, the people of Tibet seemed to have taken opportunity for their intervention and brought about a great war described in the poem under review. That war had led to the extinction of the ancient Kuru Royal family long before established in Bharata Khanda and to the installation of the Panday royal family of Tibetan extraction instead, which, however, did not last long. The male population having almost disappeared after the war, the women were obliged to perpetuate the race by mixed marriages and other illegitimate methods. Subsequent makers of law had of necessity to recognise them as legitimate issue. The belief in gods and super-human beings having got a strong hold on the minds of the people, they easily believed that issue could be begotten in a miraculous and mysterious manner by the favour of gods. That belief is responsible for sons and daughters being born in rivers, pots, grass, rain, wind, sun, fire etc.

THE NAGAS.

These Nagas that are described in the beginning of the Mahabharata are not the inhabitants of a separate country; but only a sect of the Dravidians that lived in

some corner of the continent of India. Between these men and the Pandavas there seems to be hereditary enmity. The Nagas outcast those of their race that asserted relationship with the Pandavas. This inimical feeling continued till the rule of Janamejeya and Parikshit. The Sarpayaga (snake sacrifice) of Janamejeya can be interpreted as a massacre of the Nagas of Taxila. After this massacre the Naga kingdom of Hindustan disappeared. The Naga kingdom of Central India began into insignificance after Arjun and Bhima had begun to establish their sway here. Bhima was born of a couple composed of a Naga lady and a king of Tibet; and Arjun loved a Naga maid. The son born of Arjun and the Naga lady was banished from the Naga, kingdom, who then was forced to take refuge and outlive his dishonour in Tibet

LOOSENING OF DRAUPADI'S GARB.

The incident of the loosening of Draupadi's garb in the open Court is inconsistently described in the Maha-Bharata. Thirteen illustrations can be given from the same epic to disprove the occurrence. Yudhishthir beguiled Draupadi to put on her garb loosely and to pretend to be in menstruation with the intention of bringing disrepute upon Drutharastra and Duryodhan. This fact is dealt with at length by Kumarilabhatt in his Tanthravarthika. Lord Krishna was ignorant of this incident as he was then wholly engaged in a twelve month's fight with Salva at a coastal region. Duryodhan earnestly intended to insult her in the presence of his courtiers addressing her as a servant maid and as a pawn won at dice and thus wreak, vengeance upon her in retaliation for her former insolence in the Maya Sabha:—the court built by the divine architect Maya. Draupadi began to show her defiance and disobedience to authority even before her going to the Court. She replied to the questions put to

her in the Court in a way quite unbecoming of her sex and status. Her defiant language provoked the infuriated Duryodhan the more. In a wild temper Dussasan caught her by her floating hair when accidentally her loose garb became more loose. This gradually is made much of as the incident of loosening Draupadi's garb.

SOCIAL EVILS.

Gambling and intemperance were universally prevalent in the society of those days. The sanctity of married life was then little understood and observed.

THE LUNAR-RACE OF KINGS.

The warrior-class of the Aryans that traced their descent from the moon-god married women of other clans that lived in India and left behind them a hybrid race. Taking advantage of the evils of the society Kunthi appears to have brought forth Karna and Arjun living in company with some Tibetans. Kunti took Yudhishthir Bhima, Nakula, and Sahadev into her care to bring them up as her adopted sons from some hermitage of Tibet or must have procured them by some doubtful means and brought them to Hastipura in her widowhood to pass them for Pandu's sons and to claim for them a share in the empire. The gods of Sun, Yama, Air and Indra are even mentioned and proved to be the sages of Tibet in the Vedanukramanika The supposition held by the citizens of Hastipura that the Pandav princes were sons born of Kunti after the demise of Pandu is an addition to the doubts already mentioned regarding their mysterious origin.

POPULAR HATRED FOR THE PANDAVS

As the birth of the Pandavs was mysterious and doubtful and as their morale was quite different from that

of the general public the people entertained a kind of ill-will against them. The sages of India did not include the name of Yudhishthir's horse-sacrifice in their hymn of Brahmana, due to their hatred for them. Though Parikshit's name is included in the Vedic literature composed in the reign of Janamejaya, it should be understood that it was the result of the changed public opinion.

PANDAV PARTISANS.

Bhima, Drona, Krupa, Vidura, Vyasa had an affinity for the Pandavs because like them they too were of questionable pedigree. The partiality and extreme fondness which Krishna had for the Pandavs may be explained by referring to the similar doubtful parentage he had like the Pandavs.

KRISHNA DWAIPAYANA,

As is supposed in general, Krishna Dwaipayana was not the sole intellect that wrote the eighteen Puranas and the composer of the vedas into four parts. He is one of the eight and- twenty Vyasas. It appears that he composed one sentence of Yajurveda kataka and one of the three parts of the Maha Bharata the Jaya. The works of the other Vyasas are slowly coming into light at present. Dwaipayana was avowedly partial to the Pandavs. With the co-operation of Yaza and Upayazas, sages born of virgins like himself, Dwaipayana brought Draupadi to the parental care of Drupada and by means of marriage made her related to the Pandavs as well. Only with his help the Pandavs could gain half of the kingdom of the Kurus. Again they are more famous than their brethren only because they are dipicted in bright colours by Dwaipayana in his 'Jaya'

SREE KRISHNA.

Lord Krishna is represented in the Maha Bharata not as an incarnation of God but only as a diplomatist and statesman. The mention made of his being an incarnation of God at certain places in the epic is not consistent with what follows and what goes before such a mentioning. He was regarded in diverse ways in different centuries. In the age of Sakatayana (12th century B. C.) he was regarded as a warrior, in the age of Panini (5th century B. C.) as a religious reformer, and in the age of Patanjali (2nd century B. C.) as an incarnation of God. It seems that he became an ally of the Pandvs at first to get their succour to fight successfully with Jarasandha. His strategy in fighting with Sisupala and Jarasandha is not without some blemish. He did not seriously think of conciliating the cousins by a well-thought-out pact, which fact is clearly given expression to by Duryodhan and Balarama. In view of such evils in Krishna, his relations Balarama, Pradyuma, Samba etc. did not agree to be one with him in showing favour to the Pandavs. Satyaki and Krishna were actuated by some selfish motives in befriending the Pandavs. Kruthavarma, Krishna's daughter's father-in-law championed the cause of Duryodhan ignoring his near relationship with Krishna. Arjun's vision of the Godly form of Krishna is not a divine enchantmont; but only a farcical wonder. It may be surmised that Bhurisrava, Saindhva, Drona, Karna and Duryodhan were got killed by Krishna by treacherous means. The episodes in the Bhagavata and the Bharata represent inconsistently the facts that deal with the preservation of Draupadis' chastity and Parikshit's life, Krishna's vigour was on the wave as he grew in years. While he was dying he entertained a humarish doubt about the chastity of his many wives that would survive him. In accordance with his apprehension we notice that his wives lived a passionate

life with some Rakshashas. Deeds considered faulty from the modern stand point, were less faulty during the times of Krishna and Yudistur.

VIRATA.

Virata was the sympathiser of the Pandavs as he himself belonged to a hybrid race. He was only a nominal king and his subjects enjoyed little security of person and property.

THE PANCHALAS.

That these were the ancient enemies of the Kurus and Pandavs is described in the Satha Pada Brahmana. This makes both oriental and occidental Scholars doubt the fight between the Kurus and the Pandavs must have been the fight between the Kurus and the Panchalas. This war was caused by Drona's usurpation of the northern part of Drupada's kingdom Ahichatra. The soldiers that fought with the Pandavs were the Panchalas whom Drona and Karna could not extirpate. These while sleeping, were slain by Aswathama. Their leader Drustajyamna was according to the Maha Bharata a descendant of Sveta and a relation of Yaja. When Drupad desired a Brahmin warrior to slay Drona, Yaza managed to send a descendant of Sveta as suddenly as dramatic persons are brought to appear on the stage during dramatic performance. Krishna heard that Aswathama was determined to take up arms, but without informingDrustajyamna of the same made him fight with him readily. This readiness to fight proves that Drustajyamna was valiant and tactful Sikhandi, a female by birth, stood against Bhishma in battle after acquiring skill in warfare and he may be supposed to be one adopted by Putra.

DRAUPADI.

Living as a devotee to the north of the Himalayas for many years with the name of Nalayani she married Maudgalya. She found little happiness in his company, deserted him, and came to Yaja that lived in the Gangetic valley. Yaja took her with him to Drupad's Puthrakamesti sacrifice and entrusted her to his care. Prior to this, Yaja took an oral promise from the Pandavas that they would marry her. Vyasa helped Yaja in this matrimonial alliance. Drupada was ignorant of this preconceived plan. Draupadi is popularly believed as the wife of the five brothers but Kumarilabhatt in Tantri Varthi commentary suggests that the Pandavas accepted polyandry outwardly and that Draupadi was in fact only the wife of Arjun. She was a courageous woman and the Pandavas had great veneration for her. She was bold to deny the superiority of Sree Krishna and Virata. She could taunt Saindhava and Kichaka by virtue of her masculine vigour and could silence the courtiers of Dhrutarastra with her wide knowledge in the law of Dharma. The episode Nalayani in the Mahabharata says that Draupadi suffered from "Atyananda" a disease peculiar to women, so defined in the medical books of Charaka. It may also be surmised that Krishna made her die childless with the intention of preventing future struggles between her sons and those of Subhadra for kingship. She, in sort, excels most eminent women and is fit to be an ideal to all women except in her compliance to be the wife of many.

KUNTI.

Kunti is the cause of the fight between the Kurus and the Pandavas.Karna and Arjun only were born of her. She took into her care the other four with a malevolent motive. She divulged her secret motherhood, when

Yudhistira and her other sons kept silent when she expressed a desire to retire into the forest to die unknown at the end of the war. No poet except Krishna Dwaipayana finds virtues in her worthy of praise.

THE PANDAVS.

These are Tibetans but not Aryans. These made their way into India to make fortune by fomenting internecine struggles between the tribes that then settled in Hindustan. Instances can be shown of their having reinforcements and supplies of war weapons from Tibet. Their mode of living and their customs were different from those of the people of Hindustan. All the kings of Hindustan, Bahlika, Bhurisrava, Salya, Jarasandha, Bruhad Bala, and all their kinsmen, the kurus and the other Arya Kshatriyas hated them. Their partisans, the kings of Matsya, Yadava, and Dravidian races were only non-Aryans. Jarasandha the king of Magadha was th enemy. Jarasandha's son being persuaded by Krish sided the Pandavs, but his Grandson declared enm with the Pandavs like himself. The king of the Panchala sided them and was the cause for the destruction of the kingdom of Hastinapura. He died heirless and left the kingdom to the Pandavas with none to perpetuate his memory, like the king of Kanuj that helped Mohammed Ghori, the invader of India, in the 12th century A. D. The Pandavas bitterly hated the Brahmins. They brought about Drona's murder and humiliated Aswathama. They permitted Krupacharya to stay in Hastinapura, when persuaded by Krishna to do so. The Pandavas' descendants Parikshit and Janamejaya also had the same hatred for the Brahmins. The Pandavas in going to Varana vatha got the help of the Brahmins but Yudhistira in return did not favour them after the war. The building of inflammable material (the lac house) was burnt by the

Pandavas themselves. Their wanderings in the forests were to search for a tribe that would espouse their cause. The people of Hindustan suspected their honesty and denied them alms in their period of exile and disguised life. These adopted polyandry and, as Wilson supposes, they were surely Tibetans. These never gained the confidence of their subjects. They protected themselves with mercenary armies. Their empire disintegrated and dwindled into insignificance after the rule of four of their successors. These gradually became domiciled in India. Babruvahana one of their descendants was taken in adoption by a Dravidian king and the kingdom of the Pandvaas rose up in Southern India.

YUDHISTIR.

Yudhistir appears a better statesman thanKrishna. Or) rescued his brothers from many difficulties. The proánded truce with the clause that the Pandavas should have sile] villages was only a stratagem to separate Karna and kno)na and to induce the Yadavas and the Panchalas to declare war. This clause in the truce is not less diplomatic than the offer of the recent German king Kaiser to give Alsace and Lorain to France, of the English to give Gibraltar and Egypt to the Spaniards and the Egyptians respectively on the eve of the Great European war. Sanjaya described Yudhistir as a lion in a lamb's garb.

BHIMA.

The extinction of the Karna dynasty is due to him. He was the cause of the Great War. As an economist and expert financier he carefully spent the state revenue and did not allow even Yudhistir to take a pie of it without his consent. He persecuted the relations of the dead Karna so much that they preferred death in the wilderness to staying in his kingdom. He could not realise the

strength of his own party or that of the opposite party. He slew Jarasandha and Duryodhana with the help of Krishna and Arjuna. Krishna did not allow his heirs to succeed to the throne.

ARJUNA.

He was born of a Tibetan Aryan but in India. His descendants ruled India for four generations. He is a reputed warrior. Later authors say that he could defeat Kalakeya, Nivathakavacha, and Gandharva. Many heroes were slain by him. He is so widely known because he was taught by Krishna 'Bhagavatgita' the famous holy song. He was regarded during the times of Satakayana and Panini as a compeer of Krishna; but after the time of Patanjali he was degraded to a less respectable place.

DURYODHANA.

He is not so vicious as he is generally supposed. He never harmed the Pandavas without being harmed by them. Throwing the Pandavas into the Ganges and making them lose at the game of dice were only a retaliation for the evils done to him. Duryodhana agreed to become a party to the pact but Krishna did not allow it to be effected perhaps to do more mischief. His brothers were only four, of whom he was the eldest. Bhasa, Bharavi, and Kshmendra consider him less vicious than he is depicted by Nanniahbhat. He was made to do bad things by his advisers, Bhishma, Drona and Salya. He was less cruel on the battle field than the Pandavas. Sauti represents him as a virtuous man deserving access to heaven after his death.

DUSSASANA.

He was as devoted to his brother Duryodhana as Lakshmana was to Rama. Believing that Kaikeyi and

Dasaradha were the cause of Rama's leaving for the forests, Lakshmana was incensed against them. Because Rama asked him to cut off the nose and ears of Surpanakha he did so. In the same way, Dussasana apprehending that SriKrishna would bring his brother into trouble with the connivance of Bhishma and others, wanted to shackle his hands and feet when he came to his brother to effect a compromise between the rival families. As Droupadi mocked Duryodhana in the Court of Maya, Dussasana dragged her by the hair into the gambling court when his brother ordered him to bring her there. It is not a fact that he disrobed her. It is stated in Bharatam itself that Yudhistira sent word to her to wear her garb loose so that the act of disrobing her might be attributed to the Kauravas and thus their good name might fall into disrepute. How intense was Dussasana's devotion to his brother, was revealed when the latter desired to commit suicide. His great prowess was highly exhibited on the 10th day of Bhishma's fight. Bhima himself confessed before Gandhari his blunder in having drunk Dussasana's blood.

KARNA.

He was very brave, generous and loyal. He defeated in an open fight Jarasandha who overthrew Sri Krishna and whom Bhima could not kill but by an artifice and wrested the town of Malini from him.

He conquered single-handed all the kingdoms won by Bhima, Arjuna, Nakula and Sahadeva and made the people thereof pay tribute to Duryodhana. Bhishma as well as Sri Krishna admired the valour of Karna. On one occasion Arjuna was terribly afraid of him. Indra and Salya cheated him. Sri Krishna got him killed through treachery. Karna was aware of the fact that his parting from his armour and ear-rings would result in self-destruction but still when Indra asked for them, he gave

them away to him. Such was his liberality. Kunti, Krishna and Bhishma persuated him to join the Pandavas in as much as they were his own brothers and asked him to be the Lord of their territory but his loyalty to his king was so unflinching that he fought by his side till his death. He mocked Droupadi for having married five husbands and advised her to marry one who would not stoop to pledge his wife in gambling. The reason was this; Drustadyumna told her at the time of her Swayamvara to marry whom so ever that might shoot the Mastyayantram after describing to her the pedigree of all the heroes that attended the ceremony. Karna was one of them and when he was prepared to aim at the Mastyayantram she insulted him by declaring in the presence of all the kings and princes that because he was a sudra, she would not marry him, But she had no hesitation in marrying afterwards the five Pandava brothers. Yudhistira repented all his life for the foul means employed in killing Karna.

SAKUNI.

Has anyone heard in any age of any kind of diplomacy by which one has taken possession of another's kingdom without causing either physical or mental suffering to the latter? Sakuni obtained possession of the kingdom of the Pandavas ingenuously without shedding one drop of blood of the enemy. In contrast to this it can be asserted that the Pandavas caused terrible slaughter in recovering their kingdom after a crafty war. Though Sakuni displayed no valour in his skill he did not cause any suffering to the people. Verily, the diplomacy stands good comparison to that of Chanakya. When Duryodhana was rescued from the Gandharvas by the Pandavas, he advised him to restore their kingdom to them. He never afterwards told him to deny them the right to their kingdom.

SUSARMA (Trigarthas).

Susarma was the king of Trigarthas who might also have been known as 'Samsaptakas', They were always fighting with Arjuna. On the second day of Drona's fight, they kept Sri Krishna in great suspense about the fate of Arjuna. He continued to fight till the eighteenth day of the war and was at last killed by Arjuna. Panini (who lived in the 6th Century B. C.) mentioned in his work that the Trigarthas were a race of professional soldiers. The Kakindi sect was one of the branches of the Trigarthas. It would appear that these people were known as Kakatiyas in the beginning of the first century after Christ who set up a kingdom and ruled it (Anubandha Charitram).

PARIKSHIT.

After the demise of Sri Krishna, Arjuna was killed by some of the fowlers of the Punjab. The kings of Sindhu Gandhara, Trigartha, Magadha and Pragjotisha were hostile to the Pandavas. Apprehending a rebellion of the Subject States in the event of their settling at Hastinapura and finding that the people of their own State were ready to declare Civil Disobedience (it is stated in Mahaprastanika Parvam that the people set aside a decision of Sahadeva in the matter of a dispute regarding the possession of house sites among certain citizens). Yudhistira handed over his kingdom to Yuyutsa a brother of Duryodhana requesting him to install Parikshit an off-spring of their house on the throne and set out to Tibet, the place where they originally came from and lost his life on the way. The reason for Yudhistira's entrusting Parikshit to Yuyutsa might be the confidence reposed by the people in him as he belonged to an ancient royal family. Thereafter Parikshit won the affection of his people in his Government. As his rule was pleasing to all nobody raised a finger in opposition against him. It would appear that Durjaya the son of Duryodhana

lived in his time. Mention is made of this by Bhasa in his drama known as 'Oorubhanga'. It is stated in Adharva-veda (20th Kanda), that a Kaurava who lived with Parikshit was building his house. This is found in Ayatareya Brahmmana that the Kauravas who lived with Parikshit were treated right royally with all the honours due to himself. Parikshit as well as the Kauravas of his time were honoured with the prefix of Nyumcha (prefixing sixteen omkarams before their names) before their names in Sacrifices. From the above facts, it is evident that the Kauravas regained their former glory during the reign of Parikshit in the kingdom of Kuru. Parikshit is said to have reigned for a period of 60 or 64 years. In his later days he insulted a rishi called Samika. His son Srungi thereupon incited Takshaka, the enemy of Arjuna to kill him and he (Parikshit) was treacherously killed by being made to eat poisoned fruits.

JENAMEJAYA.

His father Parikshit was killed by Takshaka. The successors of Takshaka called Nagas built a city called Takshasila and lived in it. They were very arrogant and profligate and became notorious decoits. (They waylaid Udanka the school-fellow of Janamejaya and robbed him of his property). For these reasons, Janamejaya invaded against Takshasila and conquered the Nagas. He caused their ringleaders nearly eighty in number to be cast into flames. This is known as Snake Sacrifice. This does not find a place in the Vedas. The brahmins of those times used to marry the Naga maids and procreate children. (Astika and Somasrava were born in the same manner). After the Snake Sacrifice Janamejaya conquered the whole of the country and performed Aswamedha. This is borne out not only by the Puranas but by Ayataraya Brahmana also. Jenamejaya was one of the greatest emperors of

the Pandava race. He was a religious reformer. Although his ancestors were doing religious rites according to Krishna Yajurveda, he performed Aswamedha under the auspices of his purohit Tura son of Kavasha according to Sukla Yajurveda which came into vogue in his time. It is recited in Matsya Purana that even though Vysampayana took objection to his method of doing it, he did not mind it. Since the Aswamedha required the performance of obscene acts as in 'Aswaseva of Patni,' he caused the Aswamedha Sacrifice itself to be abolished. He was the cause of the spread of Sukla Yajurveda in Northern India. During his time there were two rishis who advocated religious reform.

SWETAKETU.

He was one of the famous pandits during the reign of Janamejaya. Mention is made of him in Brahmmanas. Upanishads, Puranas and Dharma Sutras. His father was Uddalaka. Up to his time, the custom of a woman being in the possession of one man was not in vogue. Uddalaka did not object to his wife being taken away by another brahmin and accordingly explained to his son how Sanatana Dharma gave women freedom of action. It is found in Brihadaranyakopanishat that the sages Naka and Kumaraharita endorsed the view of Uddalaka. Swetaketu did not agree with this view and enforced the observance of the marriage rites.

YAGNAVALKYA.

He was the rishi that contributed to the rapid extension of Sukla Yajurveda during the reign of Janamejaya. The Puranas say that he obtained this lore through the worship of the Sun but there are two clear recitals in Satapada Brahmmana and two in Brihadaranyakopanishat that he learnt Sukla Yajurveda from Uddalaka father of

Swetaketu. He was a great pandit and outwitted many scholars of Janaka's Court. Bharatam was written during the reign of Jenamejaya. The Rigveda branch of Sakalya, Sukla Yajurveda branch of Tura and Yagnavalkiya and Kristna Yajurveda branch of Tittiri were also composed during his reign It is inferred from one of the recitals of Sage Bhujya in Brihadaranyakopanishat that some of the brahmins living from Madradesa to Mithiladesa were on account of their reverence for Jenamejaya discussing with one another after his demise as to which world he departed.

SATANIKA.

Panchala, Kasi, Midhila and Magadha ruled respectively by the kings Pravahana. Ajatasatru, Ayastuna and Amitayu threw away the yoke of the kingdom of Kuru and declared themselves independent during the period of the reign of Satanika. He married the daughter of the king of Mithila. He was the disciple of Yagnavalkya. It is learnt from Chandogyopanishat (1—10) that his kingdom suffered from a famine on account of a hail storm. During the reign of his grandson Chaknu, the capital was removed from Hastinapur to Kausambi, the former having been submerged under the Ganges and ruined. Hastinapur was never repaired since. Its ruins are now found in the Meerut District.

UDAYANA.

He lived in the 7th century B. C. He was the most famous of the kings of the Pandu dynasty that ruled Kausambi. His account is amply described in Kathasaritsagaram. The poets Bhasa and Subandhu composed dramas as well as Kavyams about him. Kalidasa also highly praised him. Nothing is heard of the Pandu line of kings after his demise.

ఓమ్.

ఉపోద్ఘాతము

తొలుత నేను భారతమును విమర్శించుచు నీమహాభారతచరిత్రమును వ్రాయునపుడు పరిశ్రమముదగ్రముగా గావించి శ్రీమల్లిడి సత్తిరెడ్డిగారు మహోపకారముం జేసిరి. ఆపుస్తకముపై ననేకులు పండితోత్తములు తమసదభిప్రాయము లిచ్చియున్నారు. అందిక్రిందివారు ముఖ్యులు.

మ. రా. శ్రీ (1) కట్టమంచి రామలింగారెడ్డిగారు (ఆంధ్రయూనివర్సిటీ వైస్‌ఛాన్సిలరు.)

(2) సర్. యస్. రాధాకృష్ణపండితులు ఇప్పటి (ఆంధ్రయూనివర్సిటీ, వైస్‌ఛాన్సిలరు.)

(3) పండిత సీతానాథతత్వభూషణుండుగారు (ఆంగ్లమునం గృష్ణునిగూర్చియు, భగవద్గీతలంగూర్చియు విపులవిమర్శనములతో గ్రంథములను వ్రాసినవారు. బ్రహ్మసూత్రములపైని ఉపనిషత్తులపైని నాంగ్లమున నిపుడు గ్రంథములను వ్రాయుచున్నారు. కలకత్తానివాసులు)

(4) డాక్టర్. వి. టి. హెచ్, ఘెకర్, యం. యే. (పునహాలోని భాండర్కార్ ఇనిస్టిట్యూషనులో జనరల్ ఎడిటరు, వీరు భారతమును బరిశోధింపుచు ముద్రించుచున్నారు. మహారాజాధిరాజులుం గవర్నమెంటువారు ఈ సంఘమునకు సహాయము చేయుచున్నారు.)

(5) ఎ. వి. నరసింహముపంతులుగారు మద్రాసు.

(౮) తల్లావజ్ఝుల శివశంకరశాస్త్రిగారు. సాహితీసమితి,
(గుంటూరు.)

ఇంకను పెక్కండ్రుపండితులు సదభిప్రాయ మొసఁగిరి. తూర్పు గోదావరిజిల్లా ఎడ్యుకేషనల్‌కౌన్సిలువారు ప్రథమపాఠశాలలపుస్తకాగారములలో నీగ్రంథము నుంచ ననుజ్ఞ నిచ్చిరి. గవర్నమెంటుటెక్స్టుబుక్కమిటీవారు లైబ్రరీలనుంచుట కంగీకరించిరి. పత్రికలలో 'హిందూ, ఆంధ్ర, భారతి, త్రిలింగ, సమదర్శిని' పత్రికలు తమ సదభిప్రాయమునే యొసఁగియున్నవి. 'భారతీతీర్థసంఘము'వారు నాకు 'పురాతత్త్వకోవిద' బిరుద మొసఁగిరి.

ఆంధ్రభాషలో విమర్శనగ్రంథములు తక్కువ. మహాభారతమును తత్త్రిపుత్రులను విమర్శించుట మఱియును దక్కువ. దుర్బలమానసుల కిట్లు విమర్శించుట భీతావహముగా నుండును. విమర్శించినవారి కేదేని యనిష్టము సంభవించు నని వారు తలంతురు. నానేత్రవ్యాధికిఁ గారణ మిదియ యని యనూయాపరులు హేళనము చేయుటయే కాదు, కొందఱు మిత్రులును నయోక్తులతో నయనిష్ఠురోక్తులతోఁ గూడ నను నీకార్యమునుండి మరలింపఁ బ్రయత్నించిరి. కాని, నానేత్రవ్యాధికిని విమర్శనఫలమునకును సంబంధ మించుకంతయు లే దను దృఢవిశ్వాసము నా కుండుటచేతనె తిరిగి విమర్శించి కొంత యిపుడు విపులము చేసితిని. ప్రాచీనము లగు భారతరామాయణాదులపైఁ దెనుఁగున విమర్శనగ్రంథము లవసరము. వంగమహారాష్ట్రభాషలలోఁ బెక్కు లిట్టిగ్రంథము లున్నవి. ఈయంశమునే నాభారతచరిత్రమును 'హిందూపత్రిక' విమర్శించుచు తెనుఁగున నిది నవీనపద్ధతి యని వ్రాసి వెల్లడించినది.

అరవములలో శ్రీవేదము వెంకటాచలయ్యరుగా రొకవిపుల మగు భారతవిమర్శనమును వ్రాసియున్నారు. కాని యవి యాంగ్లమున వ్రా

యుఁబడినందునఁ గేవలాంధ్రభాషాకోవిదులకు దుర్గ్రాహము. కీర్తిశే
షులగు శ్రీబొబ్బిలిమహారాజావారు నేఁటికి నిరువదైదేండ్లకుఁ బూర్వమె
యింతుగా శ్రీకృష్ణునిగుఱించి చిన్నపుస్తకమును వ్రాసియున్నారు. శ్రీకట్ట
మంచి రామలింగారెడ్డిగా రొకప్పుడు మద్రాసులోని గోక్లేహాలులో
నిచ్చిన మహాభారతోపన్యాసమె పెక్కం డాంధ్రులను భారతముపై
దృష్టిని మరలించిన దన వచ్చును. ‘బంకించంద్రఛటర్జీ’గారి శ్రీకృష్ణ
చరిత్రమును రెండుభాగములుగా ‘ఆంధ్రప్రచారిణీగ్రంథమాల’ వా
రాంధ్రీకరించి ముద్రించియున్నారు. బ్రహ్మశ్రీ చర్ల నారాయణశాస్త్రి
గారు హిందీలోని ‘భారతమీమాంస’ను గొంత తెనిఁగించియున్నారు.
ఇప్పటికి ముప్పదియైదేండ్లకుముందె రావు బహద్దరు వనప్పాకము అనం
తాచార్యులుగారును విమర్శకాగ్రేసర బ్రహ్మశ్రీ కాశీభట్ట బ్రహ్మ
య్యశాస్త్రిగా రిరువదైదేండ్లకుముందు కురుపాండవదాయభాగనిర్ణయ
ములఁగూర్చి గ్రంథములు వ్రాసియున్నారు. బ్రహ్మయ్యశాస్త్రిగారి
గ్రంథమును ఖండింపుచు బ్రహ్మశ్రీ శ్రీపాద కృష్ణమూర్తిశాస్త్రిగారు
‘కురుపాండవదాయభాగవినిర్ణయ’ మను మఱియొకగ్రంథమును వ్రాసి
యున్నారు. సుయోధనపాత్రౌచిత్యమును విశదీకరింపుచు శ్రీకోటమర్తి
రఘుపతిరావుగారు ‘సుయోధనవిజయము’ అను నొకచిన్ననాటకమును
వ్రాసియున్నారు. కాని పాండవులయంత్యదశలోఁ గలదేశస్థితిగాని పరి
క్షిజ్జనమేజయుల చరితముగాని యిదివఱ కెవ్వరును వ్రాయలేదు. (పరి
క్షిజ్జనమేజయాదులఁగూర్చి యీముద్రణమునఁ గొంత వివరించితిని.)
పరిక్షిజ్జనమేజయులయొక్కయు వారితరువాతనుండు రాజులయొక్కయు
చరిత్రమువ్రాయుట యత్యవసరము. పరీక్షిత్తునుజనమేజయునిగూర్చి
భారతములోను పురాణములలోనె కాక అథర్వసంహితలోను శతపథ,
ఐతరేయబ్రాహ్మణములలోను ఉపనిషత్తులలోను నచట నచటఁ జెప్పఁ

బడియున్నది. జనమేజయునికాలమునను ఆతనికిఁ బిమ్మటను నుండిన ట్టియు భారతమునను వైదికవాఙ్మయమునను పెక్కుచోటుల వర్ణింపఁ బడినట్టియు 'ఆపస్తంబుని'చేఁ బొగడఁబడినట్టియు, వివాహవిధి నేర్పఱచిన 'శ్వేతకేతు'మహర్షియొక్కయు నాతనిసహాధ్యాయుఁడుగాఁ గాన్పించునట్టియు శుక్లయజుశ్శాఖాప్రచారకుఁడై మహర్షివంద్యుఁడై కురుమిథిలదేశప్రభువులకు గురువై జనమేజయునిచే గౌరవింపఁబడినట్టియు యాజ్ఞవల్క్యమహర్షిచరితము భారతచరితముతో సంబంధించి వర్ణింపఁ బడుట యవసరము.

నేను తొలిముద్రణమైన పిమ్మటను, మద్రాసులోని క్రిస్టియన్ కాలేజి, లయోలాకాలేజి, పచ్చయప్పకాలేజీలలో నచటిపండితులు కోరుటచే భారతవిమర్శనముతోఁగూడిన యుపన్యాసముల నిచ్చితిని. పైమూఁడు కలాశాలలలోను మొదట నొక్కొకయుపన్యాసమునకే నా రాహ్వానించినను నాయుపన్యాసాంశములు క్రొత్తగ నుండుటచే నచటిపండితులు విద్యార్థులు మఱియొకయుపన్యాస మీయ మనికోరుటయు మఱునాఁ డింక నొకయుపన్యాస మిచ్చుటయు జరుగుచుండెడిది. ఇట్లు పైమూఁడుకలాశాలలలోను నా ఉపన్యాసముల నిచ్చితిని. క్రిస్టియన్, లయోలా, కాలేజీలలో నిశ్శబ్దముగానె నాయుపన్యాసముల నాలించిరి. కాని గడచిన నవంబరు (1932 సం॥) నెలలో మ. రా. సర్. కూర్మా వేంకటరెడ్డినాయుఁడుగారి యాధిపత్యమున పచ్చయప్పకలాశాలలో నే నిచ్చునుపన్యాసమున సందర్భానుసారముగ 'అశ్వమేధములోని యశ్వసేన'ను గూర్చి చెప్పునప్పుడు కొందఱు కేకలు వైచిరి. అప్పుడు శ్రీ విద్వాన్ గంటిజోగి సోమయాజులు యం. యే. యల్. టి. గారు ఈయంశము నీనాఁటిరాత్రి నేను చదివి రేపు సభలో యథార్థముఁ జెప్పెదను గాన మఱునాఁడు తిరిగి యుపన్యసింప రమ్మని కోరి యట్లు

సభ చేయించిరి. ఆసభకు మ. రా. శ్రీ సామి వేంకటాచలముసెట్టిగారు అగ్రాసనాధిపులై రి. ఆసభారంభముననే, శ్రీసోమయాజులుగారు లేచి నిన్నటిదినము శాస్త్రిగారు చెప్పిన యశ్వసేవావిధానము సత్యముగా నట్లే యున్నది గాని యసత్యము కాదని చెప్పుటచే నందఱును సావకాశముగా నాయుపన్యాసము నాలకించిరి. ఇట్లని నాపుస్తక మందఱివల నను గౌరవింపఁబడిన దని కాదు. నాపుస్తకములోనియంశముల నీక్రింది వారు విమర్శించి దూషించిరి.

(1) చతుర్వేదుల రాఘవయ్యగారు. హిందూబాంధవీపత్రికాధిపతులు. (నెల్లూరుజిల్లా పల్లెపాడు.)

(2) ఇంద్రగంటి సూర్యనారాయణగారు. ఎలిమెంటరీస్కూలుమాష్టరుగారు (పెద్దాపురముతాలూకా వీరవరము.)

(3) శ్రీపాద కృష్ణమూర్తిశాస్త్రిగారు. (వజ్రాయుధపత్రికాధిపతులు, శ్రీకృష్ణభారతకర్తలు, రాజమహేంద్రవరము.)

(4) కేతవరపు వేంకటశాస్త్రిగారు. (ఎ. వి. యన్. కాలేజీపండితులు. విశాఖపట్టణము.)

పై వారిఖండనముల కాయాపట్టుల నీద్వితీయముద్రణమున సమాధానముల నిచ్చియున్నాను. (2) ఇంద్రగంటి సూర్యనారాయణగారికి సంస్కృతము రాదు. మన్మథనాథదత్తుగారి యాంగ్లీకరణములోని యాదిసభాపర్వములను తెనుఁగుభారతమునె యాధారపఱచుకొని విమర్శింప నారంభించి రని తోఁచును. దత్తుగారి యాంగ్లీకరణమునకు సరియగు సంస్కృతశ్లోకములను మాయూరిపండితులకడనుండి వ్రాసికొని వెళ్లు చుండువారఁట! ఏకారణముననో వీరివ్యాసములను శ్రీపాద కృష్ణమూర్తి శాస్త్రిగారు తమవజ్రాయుధపత్రికలో ముద్రింప నిరాకరించి రని విని యుంటిని. హిందూబాంధవిపత్రికలో నొకటిరెండువ్యాసములే తమవాద

ఘమునకుపోద్ఘాతముగా సూర్యనారాయణగారు వ్రాసి యంతటితో ముగించిరి. కాన నిస్సారమగు వారియభిప్రాయములకు నాయీముద్రణమున సమాధాన మీయనవసరము లేకపోయినది.

(1) చతుర్వేదుల రాఘవయ్యగారు నాపేరికి ముందు 'డిండిమ' బిరుదముతో నధిక్షేపించుచు నైదాఱువ్యాసములు తమ 'హిందూబాంధవి' పత్రికలోఁ బ్రచురించిరి. నాకొకయుత్తరము నధిక్షేపింపుచు వ్రాసిరి. అందు నాతోఁగూడ శ్రీవేదం వేంకటాచలయ్యంగారినిగూడ నిరసించిరి. వారివ్యాసములోని ముఖ్యాంశములకు నాయాపట్టుల సమాధానము వ్రాసియేయున్నాను.

(2) శ్రీపాద కృష్ణమూర్తిశాస్త్రిగారు, అధునాతనాంధ్రకవులలో వీరు మహాదృష్టవంతులు. ఆంధ్రావనిలో వీరు చూడని సంస్థానము లేదు. వీరికుండినన్ని బిరుదము లీనాఁడే కాదు, ప్రాచీనాంధ్రకవులకును-ఆంధ్రకవులకే కాదు-సంస్కృతకవులకును లేవు. శ్రీనాథున కుండిన కవిరాజ కవిసార్వభౌమబిరుదములు వీరికిఁ గలవు. (కూచిమంచి తిమ్మకవికిని కవిసార్వభౌమబిరుదము కలదు.) శ్రీనాథుఁ డొందిన కనకాభిషేకగౌరవము, అలసానిపెద్దన పొందిన 'కవిగండపెండేర' గౌరవము వీరికిఁ గలిగినది. కాని 'దగ్గుపల్లి దుగ్గకవి' శ్రీనాథున కుండెనని 'సంస్కృత ప్రాకృతశౌరసేనీముఖ్యభాషాపరిజ్ఞానపాటవంబు, పన్నగపతిసార్వభౌమ భాషితమహాభాష్యవిద్యాసమభ్యాసబలము, అక్షపాదకణాదపక్షిలో చీరితన్యాయకళాకౌశలము, స్మృతిసాంఖ్యసిద్ధాంతకబళనవ్యుత్పత్తిగౌరవము, వీరికిఁగలదా? అన్నియుఁగాకుండినఁగొన్నియేనుండెనా? అందువలననే వీరికిఁ గనకాభిషేకాదిగౌరవములఁ జేయుట యుక్తము కాదని కొందఱు తలంతురు. వీరు పెక్కుగ్రంథములను వ్రాసిరి. వీరు భారతము నాంధ్రీకరించుట యను పెద్దపనికిఁ బూనుకొనిరి. వేదశ్రౌతస్మార్తములను

పేరు చదివినట్లులు చెప్పుదురు. బిల్హణీయమున 'నైవవ్యాకరణజ్ఞ మేపితి తరం' అను శ్లోకములో ఛాందసునకుఁ గవితాకన్య సంకోచపడుచు దూరముగాఁ దొలఁగు నని వ్రాసియుండెనే కాని కృష్ణమూర్తిశాస్త్రిగారిని కవితాకన్యక వరించి శోభించినది. వీరు పెక్కులు పత్రికలు స్థాపించి కొంతకొంతకాలము నడపిరి. సారస్వత సేవచేసి వారిజీవితమును ధన్యము చేయుచున్నారు.

భారతము నాంధ్రీకరింపుచుండుటచే నెవరు భారతమును విమర్శింపుచుండినను వారిపైఁ దమరు ప్రచురింపుచుండు పత్రికలలో ఖండనములకుఁ గడంగుదురు. ఇందులకై బ్ర. శ్రీ. కాశీభట్ట బ్రహ్మయ్యశాస్త్రి, గరికపాటి రామమూర్తి, కోటమర్తి రఘుపతిరావు గార్లపైఁ జేసిన విమర్శనములే నిదర్శనములు.

భారతముపై విశేషాభిమానముఁ జూపు కృష్ణమూర్తిశాస్త్రిగారు నేను నవీనపద్ధతిగా విమర్శింప మిన్నకుందురా? క్రిస్టియన్ కలాశాలలో నేఁ జేసిన యుపన్యాస మాంధ్రపత్రికలోఁ బ్రచురితముకాఁగానె తమవజ్రాయుధపత్రికలో నాపై దాడివెడలుసూచనలఁ జూపిరి. 'లయోలా' కలాశాలలో నధునాతనులభారతాంధ్రీకరణము సంస్కృతమునకు సరిగా లే దని నేఁ జెప్పుచుఁ గృష్ణమూర్తిశాస్త్రిగారి నామము నుచ్చరించితిని. అదియే సాకుగాఁ గొని తమవజ్రాయుధమును నాపై మోపెట్టిరి. పిమ్మట వారు వెళ్లిన రెండుపండితసభలలో నన్నును నా గ్రంథమును గర్హించు తీర్పులు పొడసూపినవి. ఇందులకు 'కలువాయి' ముక్త్యేశ్వరములలో జరిగినసభలే నిదర్శనములు. కాని యవి యయుక్తములు. కలువాయిలోని నిరాకరణపు తీర్పయుక్త మని 'ఫెషరేషన్డుష్టాండియా'యను ఆంగ్లవారపత్రిక యిట్లు నిరసించినది.

6-3-29.

Finallay a resolution was accepted condeming in unmeasured terms the work of Pendyala Subrahmanya-sastry of Pithapuram who is alleged to have committed the sin of criticising Bharatam and its author. It is unfortunate that our sence of veneratation to all that is ancient should be so keen as to resent any criticism. Literary citicism is at its lowest ebb in Andhra and if the few who courageously come out with views of their own should be hunted out, I am afraid we are not advancing the cause of literature to any extent. Persons conversant with English literature know but too well how how strongly Shelly and Keats were criticised in their time though they are two of the greatest poets in the English Language. Perhaps the criticism made them great or helped them to become what they have become. Pendyala sastry might have exceeded his limits but to cry down such critics wholesale is not conducive to the developement of Andra literature. I hope this aspect will commend itself to the Pandits and Others who may be concerned with Telugu literature and its future.

ముక్తీశ్వరములో ది 31-3-29 తేదీని ఆంధ్రసాహిత్యపరిష ద్వార్షికోత్సవమునకు వచ్చినపండితులలోఁ గొందఱుఁగూర్చికొని నా భారతచరిత్రమును నిరాకరణముఁ జేయుతీర్పుకై ప్రత్యేకసభను జేయించిరి. ఆసభ కగ్రాసనాధిపులు శ్రీమాన్ మేడేపల్లి వేంకటరమణాచార్యులుగారు. నిరాకరణోపపాదకులు బ్రహ్మశ్రీ జనమంచి శేషాద్రిశర్మగారు, నిరాకరణోపపాదనము కాఁగానె తత్కాలాగతులగు బ్రహ్మశ్రీ కాశీభట్ట సుబ్బయ్యశాస్త్రిగారు ఈతీర్పుఁ బెట్టుటకు సుబ్రహ్మణ్యశాస్త్రియొక్క మహాభారతచరిత్రముఁ జదివినవారెవ రని యడుగ నెవరును దాము చదివినట్లు చెప్పలేదు గాని కృష్ణమూర్తిశాస్త్రిగారే తాము.

చదివితి మని పుస్తకసహితులై తేచిరట ! (దానం జేసియే కృష్ణమూర్తి శాస్త్రిగారి ప్రోత్సాహముచేతనే యీసభకూర్చఁబడినట్లు తలఁపఁబడెను.) ఈనిరాకరణసభకు ముఖ్యకారణము నాపుస్తకములో వ్యాసాదులను నేను నిందింపుచు వ్రాసితి ననుటయే ! ఆయంశములే కృష్ణమూర్తిశాస్త్రిగారు సభలోఁ జదివిరట. ఇతరుల కెవరికి నాయంశమె తోఁచ లేదు. ఆసభ యీభాసనసభయే యైనది. అందువలననే పత్రికలకు రిపోర్టు చేయఁబడలేదు. కృష్ణమూర్తిశాస్త్రిగారి వజ్రాయుధములో మాత్రము కలదు. నేను వ్యాసాదులంగూర్చి విమర్శించుటకుఁ గృష్ణమూర్తిశాస్త్రి గారి విమర్శనములను నేఁజదువుటకూడ నొకకారణమై యున్నది. వారు నాగ్రంథమును నిరాకరింపుచు వ్రాసినవ్యాసములలోను ఆవ్యాసముల నన్నిటిని జేర్చికూర్చిన 'శ్రీమహాభారతచరిత్రనిరాకరణము' అను గ్రంథములోను నేను వ్యాసాదులను నిందించితి ననియుఁ బురాణపురుషులను నిందించితి ననియుఁ, బెక్కుసారులు నన్ను దూషించిరి. కాని నాపుస్తకమునకుఁ బూర్వమె వారు వ్యాస, భీష్మ, బలరామ, శ్రీరాములఁగూర్చి యెట్లువ్రాసిరో దిఙ్మాత్రముగా వ్రాయుచున్నాఁడను.

కృష్ణమూర్తిశాస్త్రిగారు 'కురుపాండవదాయభాగ విమర్శనము'న వ్యాసునిగూర్చి యిట్లు వ్రాసిరి.

(1) " ధర్మశాస్త్రముమాటకేమిగాని, మహానుభావుఁడై యడవులలోఁ దపముచేసికొను వ్యాసుఁ డంతవాఁ డిట్టిపాడుపని కీయకొనెనని' మన మొప్పుకొనుచున్నప్పుడు రెండుమూఁడు తడవులకు సందేహించి చర్చింపవలసియున్నదా ?"

అడవులలోఁ దపముచేసికొను వ్యాసుఁడు రాజాంతఃపురముఁ జొచ్చి 'అంబికాంబాలికలను దాసిని'గూడి బిడ్డలఁ గనుట, 'ఒకటికాదు రెండుకావు, మూఁడుసారులు చేసిన పాడుపను లనియే కృష్ణమూర్తి

శాస్త్రిగారిముఖ్యాభిప్రాయము. (మానవసేవపత్రిక 1912 ఆగష్టుసంచిక.)

భీష్మునిగూర్చి యిట్లు తమవజ్రాయుధపత్రిక (1927 సం॥రము అక్టోబరుసంచిక)లో వ్రాసియున్నారు.

(2) "భీష్ముని మెచ్చుకొనినారు దానికి సంతోషింపవలసినదేకా? భీష్మునిబ్రహ్మచర్యము స్వచ్ఛందమైనది కాదు. తండ్రికోర్కెం దీర్ప వ్రతంబుం బూనెగాని విరక్తుండై కాదు. అది యుత్తమ మన నొప్పదు. భీష్ముం డుత్తమపాత్రమే గాని తాను సమర్థుండై యుండియు నెవరికిం జెప్పవలసినట్లు వారికిం జెప్పి యుద్ధము గాకుండం జేయవలయు. అటులం జేయక తా నొక పక్షముం జేరి పాండవులతో భండనముం జేసినాఁడు సరే! దుర్యోధనునియుప్పుఁ దినుచున్నాఁడఁట! అందుఁజేత యుద్ధముం జేసినాఁ డనుకొందము. తనచేరినపక్షమునకుఁ జేటుగాఁ దనచావునకు మార్గము తానే చెప్పి పరులకు లోలోన సలహా నిచ్చినాఁడు. ఇది స్వామిద్రోహము కాదా? స్వామిద్రోహపాతకము సామాన్యమా?"

(శ్రీ. మంగిపూడి పురుషోత్తమశర్మగారి భీష్మచరిత్రముయొక్క ప్రథమముద్రణమునకుఁ బీఠికవ్రాయుచుఁ గృష్ణమూర్తిశాస్త్రిగారు భీష్ము నించుమించుగ నీ రీతిని విమర్శించిరి.)

(3) "బలరాముఁడు దుర్యోధనపక్షపాతి యనియే నాయభిప్రాయము. దుర్యోధనుండు బలరామునిచెంత గదాయుద్ధము నేర్చిన ముఖ్యశిష్యుఁడు. తనచెప్పినవిద్యలో భీముఁ డట్లుచేసినప్పుడు కోపమువచ్చి రాముఁ డట్లు పలికినాఁడు. ఆతని శిష్యునిపైఁ బ్రేమయున్నది. దానిం బురస్కరించుకొని వానికి యుద్ధములో సాహాయ్యముఁ జేయుటకుఁ బోవలసినదేకా? తనతమ్ముఁడు పాండవపక్షమున నుండెను. తమ్ముని కెదిరి పోరుట కిష్టము లేక యేమిచేయుటకును వీలులేదని తీర్థయాత్రకుం బోయినాఁడు. కాని యుభయపక్షములును సమానమగుటచే నట్లు చేసిన వాఁడుగాఁడు."

(వజ్రాయుధపత్రిక.)

(4) ,, వీరు (గరికిపాటి రామమూర్తిగారు) రాముని మాత్ర మవతారపురుషుఁ డని యన్యాయములేనివాఁ డని వ్రాసిరి. సంతోషమే గాని మాటవరుసకుం జెప్పుచున్నాము. రాముఁడు మహానుభావుఁడే కదా, లోకవృత్తముతో నవసరములేక యొకరిజోలికిం బోక యొకయడవిలోఁ గూర్చుండి ముక్కుమూసికొని తపముఁ జేయుచున్న శంబూకుని తలనఱికినాఁడు. ఇది న్యాయమా? వాలిసుగ్రీవులు పోరాడుచుండఁ జాటునుండి వాలిం జెగవేసినాఁడు. ఇది న్యాయమా? అగ్నిశుద్ధిం బొందియున్న సీతను సంపూర్ణగర్భవతిని నరణ్యములకుం బడఁద్రోసినాఁడు. ఇది న్యాయమా?'' (వజ్రాయుధపత్రిక. సంపుటము 2 సంచిక 9.)

(2, 3, 4, అంశములు శ్రీగరికపాటి రామమూర్తి బి. యే. గారి వ్రాతలను ఖండింపుచు కృష్ణమూర్తిశాస్త్రిగారువ్రాసినవి.)

ఇట్లు వ్యాసభీష్ములనే కాక శ్రీమన్నారాయణావతారము లగు బలరామ శ్రీరామచంద్రమూర్తులను విశేషముగాఁ దెగనాడిన కృష్ణమూర్తిశాస్త్రిగారు నేను వ్యాసాదులను నిందించితి నని ,ముక్త్యేశ్వరపు సభలోఁ జెప్పుటయు శ్రీమహాభారతచరిత్రనిరాకరణము వ్రాయుటయు నెట్టివిశేషమో చదువరులకే తెలియఁగలదు.

నా రంతటతోఁ దృప్తినొందక వజ్రాయుధపత్రికలో నన్నును నాగ్రంథమును నాకులమును నావిద్యను నావృత్తిని దూషింపుచు నైదు మాసములు వ్యాసములు వ్రాసి ప్రచురించుటయే కాక యిఱువదినాలుగుపుటలు గల 'శ్రీమహాభారతచరిత్రనిరాకరణము' అనుగ్రంథముఁ జేసి ప్రచురించినారు. నేను మూఁడుమాసములు సహించితిని గాని దూషణోక్తులు మితిమీఱుచుండుటచే 'సుబోధిని' పత్రికకుఁ బ్రత్యుక్తులుగాఁ గొన్నివ్యాసముల నంపితిని. ఆవ్యాసములలో నొకవ్యాసము (ది24-4-29 సం.) కృష్ణమూర్తిశాస్త్రి[illegible]కోపమునకు హేతు వగుటచే

నెంటనే వారు రాజమహేంద్రిపురములోని జాయంటు మేజస్ట్రీటువారి కడ నాపై నభియోగముం జేసితి. వారికిఁ దొమ్మండుగురు న్యాయవాదులు. మహామహులైన మ. రా. జయంతి రామయ్యపంతులుగారు, ఆమ్నాయార్థవాచస్పతి వడలి లక్ష్మీనారాయణశాస్త్రిగారు, అద్దేపల్లి లక్ష్మణస్వామిగారు, నాళం కృష్ణారావుగారు మొదలగువారు నాక్షులు. కోర్టున కెవ్వుడును బోవని నా కిది భయావహహేతువై యయ్యెను. శాస్త్రిగారిపక్షపుసాక్షు లగు నాళం కృష్ణారావుగారిని అద్దేపల్లి లక్ష్మణస్వామిగారిని, నేను మీారె మధ్యవర్తులరై తీర్పుఁ జెప్పుఁ డనియు వారు చేసిన దూషణములఁగూడఁ జూడుఁ డనియుఁ గోర మధ్యవర్తిత్వమునకు వా రిష్టపడి కృష్ణమూర్తిశాస్త్రిగారితోఁ జెప్ప వారిమధ్యవర్తిత్వమునకు శాస్త్రిగారంగీకరింపలేదఁట! అందువలననే శాఁబోలు వారు తిరిగి సాక్షులుగా నెవుడును రానేలేదు! శాస్త్రిగారు నేనొంటరిగా నుండునపుడు నన్నుపహాస్య మాడుచు ధిక్కృతవాక్యముల ననుచుండిరి. సమదర్శినీపత్రికాముద్రాపకులు తదధిపులుకూడ నాతో సమానముగా ముద్దాయీలైరి కాని వారు మదాస్రునుండి వచ్చి శాస్త్రిగారికి క్షమాపణము నిచ్చిరి. నేనుగూడఁ గొంతకాలము తాళి పెద్దాపురపు డివిజనలుమేజస్ట్రీటుకోర్టున కృష్ణమూర్తిశాస్త్రిగారిపైని, వజ్రాయుధపత్రికకు సహాయాధిపులగు వైయాకరణకేసరి పుల్య ఉమామహేశ్వరశాస్త్రిగారిపైని ముద్రాపకులగు గోడపాటి శివరామయ్యగారిపైని నభియోగముఁ దెచ్చితిని. పండితులు పామరులవలె కలహించి కోర్టున కెక్కుట వ్రీడాకరమె యని చాల విచారించితిని. కాని యది తప్పని దయ్యెను. నాయభియోగము వారియభియోగము రాజమహేంద్రవరములోని ఆనరెరి ఫస్టుక్లాసు మేజస్ట్రీటుగారు దీర్ఘకాలము జరిపి విచారించిరి. అటు వదివాయిదాలకుఁ బైఁగా వాయిదాలు పడినవి. నేను సేవకునితోఁ

బీజాపురమునుండి కోర్టునకు వెళ్లివచ్చినందులకే చాలవ్యయ మయ్యెను.
నాపక్షమున భ్రాహ్మడు, సుభ్రహ్మణ్యశాస్త్రి, మధ్యపానము, అని
యుచ్చరించు న్యాయవాదులు కాక, భాషాపాండిత్యము గల మ. రా.
కొల్లూరు సోమనాధశర్మ బి. యే. గారును కేశవరపు కామరాజుపంతులు
బి. యే. గారును న్యాయవాదులై ప్రశంసనీయముగాఁ బనిచేసిరి. నాకు
బంధువులగు శ్రీమైలవరపు సాంబశివరావు బి. యే. గారు నా కభియోగ
మునఁ గల్గు భీతిని బోఁగొట్టుచుఁ జాలసహాయముఁ దాము చేయుచుఁ
దమకు కోర్టునకు రావీలు లేనపుడు శ్రీప్రయాగ చలపతిరావు బి. యే.
బి. యల్ గారిని సోమనాధశర్మగారికి సహాయముగా నంపుచుండిరి.
ఇట్లాయభియోగము 'ఒకసంవత్సరముపై' నేడుమాసములు జరిగినది.
„ప్రాఁబడిపోదుఁగాక కవిరాణ్మణి కన్నది యేమి ?" వారి కిరువదియు
నా కిరువదియు రూప్యములు సమానముగా మాజస్ట్రీటుగా రపరాధము
విధించిరి. ముద్రాపకులు నాకు క్షమాపణమును వ్రాసియిచ్చుటచే
తను, ఉమామహేశ్వరశాస్త్రిగా రనపరాధు లగుటచేతను విముక్తులైరి.
శాస్త్రిగారు తమపక్షపువారిని రెండుసారులు తేకుండుటచే నాకు నష్ట
రిహారముగా 'పండ్రెండురూప్యములను' కోర్టువారు ముదరా నిప్పించిరి.
కృష్ణమూర్తిశాస్త్రిగారు నాపైఁ జేసిన యభియోగములో విశేషాంశము
లుండు నని కాఁబోలు, వారియభియోగాంశముల నన్నిటిని వారిసాక్ష్య
ములతోఁగూడ 'రెడ్డిరాణిపత్రిక'వారు తమపత్రికలో 'పండితాభియోగ
ము' అనుగ్రంథముగాఁ బ్రకటించిరి ! వారు తమభారతమును ముక్త్యా
లరాజావారు మొదలగువారి కెవరికిని గృతనీయలే దని సాక్ష్య మిచ్చుట
గాని 'నీచార్థము లాసఁ జేసి కృతులం బొందించి మందాత్ములన్' అను
పద్యములోఁ గల యర్థవిశేషములతోఁగాని నాకు నిమిత్తము లేదు
గాని నేను వారిపైఁ జేసిన యభియోగములో నేను భారతములో నొక్క-

శ్లోకమునకైన నర్థముఁ జెప్పలే ననుటకుఁ గృష్ణమూర్తిశాస్త్రిగారికిగ్రంథ విధముగాఁ దను స్టేటుమెంటులోఁగూడ వ్రాయుటమాత్రము వింతఁ గొల్పుచున్నది. చూడుఁడు. "ఏభారతఘట్టమందైనా యొక్కశ్లోకము నకు అర్థము చెప్పగలరా?" అని మేము అంటిమి. భారతము విమర్శిం చుటకు వీరికి భాషాజ్ఞానము చాల దని మాయభిప్రాయము. చాలినంత భాషాజ్ఞాన మున్నయెడల వారుదాహరించినశ్లోకములోని యర్థము వారు తెలిసుకొనలేక తప్పుదారింబడి తప్పులు వ్రాయరు. ఆశ్లోకముల కపార్థములు చేసినారు. "సంహితాస్తైః పృథక్త్వేన భారతస్య ప్రకా శితాః" అనగా సుమంతుజైమినిప్రభృతులు భారతమును వ్యాసులవా రివద్ద చదివి దానిని లోకములో ప్రకాశింపజేసినా రని యర్థము కాని వారు భారతసంహితలం జేసి రని యర్థము కాదు. వ్యాసులేగాక సుమం తుప్రభృతులు భారతసంహితలం జేసి రని తప్పర్థము లోకప్రతారణ మునిమిత్తము చేసియున్నారు. అపార్థము కల్పించినారు. ఇత్యాదులచే వారికి శ్లోకార్థము కాలే దని వ్రాసినాము. ఇట్లు విమర్శించుట సరియైనదే కాని తప్పుకాదు."

(పైది కోర్టునుండి పుచ్చుకొనిన స్టేటుమెంటు నకలు)

కృష్ణమూర్తిశాస్త్రిగా రట్లు స్టేటుమెంటును వ్రాయుటకుఁగారణము వారినిరాకరణగ్రంథములో నన్ను దూషించిన దూషణములు ముప్పది యాఱింటిలో నాకు భారతశ్లోక మొక్కటియైన నర్థము కా దనియు, శబ్దజ్ఞానము లేదనియు నేను లోకప్రతారణముచేయువాఁడ ననియు నా భారతచరిత్రయొక్క మొదటిముద్రణము (24 పుటలోను రెండవముద్ర ణము 29 పుట) లోను శ్లో. వేదానధ్యాపయామాస మహాభారతపంచ మాన్ సుమంతుం జైమినిం పైలం శుకం చైవ స్వమాత్మజం॥ ప్రభు ర్వరిష్ఠో వరదో వైశంపాయన మేవచ।సంహితాస్తైః పృథక్త్వేన భార

తస్య ప్రకాశితాః॥ (ఆదిపర్వ 63.90) అనుశ్లోకములకుఁ దాత్పర్యము, "వ్యాసుఁడు వేదములను భారతమును సుమంతుఁడు, జైమిని, పైలుఁడు, శుకుఁడు, వైశంపాయనుఁడు ననుశిష్యులచేఁ జదివించెను. వారైదు గురు వేర్వేఱుగ నైదుభారతసంహితలం జేసిరి." అని వ్రాసితిని. దీనికి నిదర్శనముగా ,ఆశ్వలాయనగృహ్యసూత్రములోని,సూ. సుమంతు జైమిని వైశంపాయన పైల సూత్రభాష్య భారత మహాభారత ధర్మాచార్యాః॥ (3-4-4) అనుదానిలోఁగూడ సుమంత్వాదులు వేర్వేఱు భారతసంహితాకారు లని స్పష్టపడుచున్న దనియు వ్రాయఁగా దానికి నన్ను మిగులదూషించుచు రఘువంశముచదివినవానికైన నిది యర్థ మగు చుండఁగా వీరి కర్థము కాలే దనియు ఇట్లు శబ్దార్థజ్ఞానములేని వీరు విమ ర్శకులగుట లోకదురదృష్ట మనియు జోడు కాఁగడాలువేసి చూచినను సుమంత్వాదులు వేర్వేఱు భారతసంహితలఁ జేసినట్లు లే దనియు నెంత వఱకు వ్రాయవలయునో యంతవఱకు వ్రాసిరి. వారిశ్రీకృష్ణభారతములో (1 సంపుటము 115 పుట) పైశ్లోకముల సారాంశముగా (వ్యాసుఁడు) "భారతార్థంబులఁ బ్రబలింప వాని నెల్ల శిష్యులగు సుమంతు జైమిని పైల శుక వైశంపాయనులకుం బ్రబోధించి"అని వ్రాసిరి. పైశ్లోకములు భారతసంహితయొక్కటియా! లేకపెక్కులా ! అను విమర్శనమున కత్య వసరములై యున్నవి. పైశ్లోకములఁ గూర్చియు ,ఆశ్వలాయనుని' పై సూత్రముఁగూర్చియు నీక్రిందచెప్పఁబడు పండితులు విశేషముగా విమ ర్శించి నేఁ జెప్పినయర్థమునే చెప్పిరి.

(1) లోకమాన్య బాలగంగాధరతిలకు (గీతారహస్యమున)మహా రాష్ట్రభాషలో.

(2) బ్రి. శ్రీ. నోరి సుబ్రహ్మణ్యశాస్త్రిగారు (ఆంధ్రీకృతగీతా రహస్యమున 719 పుటలో.)

(3) రావుబహాద్దరు. చింతామణివైద్యపండితుఁడు (భారతవిమ ర్శనమున) ఆంగ్లములో

(4) మ. రా. శ్రీ. మాడపాటి హనుమంతరావుగారు (ఆంధ్రభారతి 1914 మెయి సంచిక.) మహాభారతసమీక్షణమను వ్యాసమున.

(5) బంకిమ్‌చంద్రఛటర్జీ (శ్రీకృష్ణచరితము మొదటిసంపుటమున, వంగభాషలో.)

(6) వేకంటపార్వతీశ్వర కవులు ఆంధ్రీకృత శ్రీకృష్ణచరితమున.

(7) సపేృపండితుఁడు భారతమీమాంసలో (హిందీలో)

(8) బ్ర. శ్రీ. చర్ల నారాయణశాస్త్రిగారు (భారతమీమాంసా వ్యాసమున) తెనుఁగులో.

(9) ప్రతాపచంద్రరాయి. ఆంగ్లీకృతభారతమున.

(10) వేదం వేంకటాచలయ్యగారు (మహాభారతవిమర్శనమున) ఆంగ్లభాషలో.

(11) శ్రీ తేవప్పెరుమాళ్లయ్యగారు సంస్కృతభారతమును తెనుఁగు వచనముగా నిట్టి శ్లోకములకుఁ జేసిరి.

"విద్వాంసుడును సమర్థుండునువశిష్ఠుండును వదప్రదుండునగు నా బ్రహ్మర్షి, సుమంతుఁడు, జైమిని, పైలుఁడు, తనపుత్రుఁడయిన శుకుఁడు, వైశంపాయనుఁడు ననెడి యేవురుశిష్యులను బిలిచి నియమంబున ఋగ్యజుస్సామాథర్వణము లనెడి నాలుగువేదములను, ఐదవవేదమయిన మహాభారతమును, నధ్యయనము చేయించెను. ఆశిష్యులచే వేదసంహితలును భారతసంహితలును వేఱువేఱ చెప్పఁబడినవి."

పైఁ బడునొకండుమండియుఁ బై శ్లోకములకు వ్యాసుఁడు సుమంత్వాదులకు వేదములను మహాభారతమును జెప్పె ననియు సుమంత్వాదులువేర్వేఱు భారతసంహితలఁ జేసిరనియే తాత్పర్యములఁ జేసిరి.

మొదటిమొనిమిదిమంది పండితులును బైశ్లోకములకు బలము కలిగించుటకు 'ఆశ్వలాయనునిగృహ్యసూత్రమునె' సాక్ష్యముగాఁ జూపిరి. తిలకుపండి తుఁడు సుమంత్వాదులభారతసంహితలు నశించుటకును, వైశంపాయన భారతము జైమినియొక్క భారతభాగమగు 'అశ్వమేధపర్వము' నిలుచు టకు నేదియొ కథ కల దని గీతారహస్యములో వ్రాసియున్నాఁడు. (చూ. తెలుఁగుగీతారహస్యము 719 పుట.) వేదం వేంకటాచలయ్యరు గారు 'సుమంత్వాదుల' భారతసంహితలకు వ్యవస్థను నిరూపించుచు వ్రాసియున్నారు. బంకిన్‌చంద్ర ఛటర్జీ శ్రీకృష్ణచరిత్రమున మఱియొక పాశ్చాత్యపండితుని మతము నిందులకు బలముగాఁ జూపియున్నాఁడు. ఇందఱిలో 'తిలకు'ను బ్రఖ్యాతసంస్కృతపండితుఁ డందురు. నేను లోకప్రతారకుఁడ (సుమంత్వాదులు భారతసంహితలఁ జేసి రనుటచే) నైనటుల తిలకుకూడ పైయర్థమునే చెప్పి లోకప్రతారకుఁ డయ్యె నా! (అతనిని లోకమాన్యుఁ డందురే!) నేను రఘువంశముఁ జదువలే నట్లు (కృష్ణమూర్తి శాస్త్రిగారిమతమున) ఆంధ్రదేశస్థపండితమండలాగ్రి గణ్యులును బహుశాస్త్రవేత్తలుబహుభాషాకోవిదులును కృష్ణమూర్తి శాస్త్రిగారికిముఖ్య బంధువులు కల రని తెలియుచున్న 'మునికొండవలి' యభిజనముగాఁ గల శ్రీనోరి సుబ్రహ్మణ్యశాస్త్రిగారును రఘువంశముఁ జదువలేదా! ఇంతకును వారు స్టేటుమెంటులోఁ జూపినశ్లోకభాగములో 'తైః,భారతస్య, సంహితాః, పృథక్త్వేన, ప్రకాశితాః।అను నన్వయాను సారముగా నర్థముఁ జేసికొనిన నేఁ జేసినయర్థము, తిలకాదులు చేసిన యర్థము సరిపోవును. కృష్ణమూర్తి శాస్త్రిగారి క న్వయము చేసికొనుశక్తి లేక తప్పుగా వ్రాసిన యేమన్మథనాథదత్తుగారి యాంగ్లీకరణమునో విని తమదే సత్యార్థ మని నన్ను నిందించుట యయుక్తము. వారిభారతాం ధ్రీకరణములోఁ బైశ్లోకముల కర్థముకాక కప్పదాఁటు దాఁటిరి. ఇట్టి

"ఏకవస్త్రాత్వద్ధోసీవి" అను ద్యూతపర్వాంతర్గత శ్లోకమును (మన్మథనాథదత్తుగారి యాంగ్లీకృతార్థమునే గ్రహించి కాఁబోలు) కుమారిలభట్టాచార్యుఁడు చెప్పిన యర్థమును నేను వ్రాసినందులకు నన్ను నిందించిరి. కృష్ణమూర్తి శాస్త్రిగారి విమర్శనములో కింకొక్కయంశమును వ్రాసి వారిని గూర్చిన సంగతిని వదలెను.

నేను నేత్రవ్యాధితోఁ గూడియుండుటచే లేఖకులవలన భాషాస్ఖాలిత్యములు పెక్కులీగ్రంథమునఁ బ్రవేశించిన వనియుఁ జదువరులను మన్నింపు డనియుఁ గోరుచు నామొదటిముద్రణములోని గ్రంథారంభసమర్థమున వ్రాసికొనినను 'దోషైకదృక్కు' లగు కృష్ణమూర్తిశాస్త్రిగారు తమనిరాకరణగ్రంథాంతమున 'సభాపర్లైరము, ఆధిక్యత, రాత్రింబవళ్లు, ఆధ్వర్యము, తీర్థాయాత్రానేపము' ఇత్యాదులు వేనవేలున్నవనియు నాకు భాషాజ్ఞానము తక్కువయనియు,నిందించినారు. సభాపర్లైరాదులు—కాంచనపిండు (సన్నియ), అర్ఘ్యపళ్ళ్యము (మంచెన) దినవెచ్చము (శ్రీనాథాదులు) మొదలగువానివంటివి. తక్కినవి స్థూలదృష్టిచే నైన లేఖనదోషములు. అయినను నావ్రాఁతలోఁ దప్పులుండుటకుఁ దగిన హేతువును నేనువిన్నవించియున్నాను. కాని, కవిత్రయమువారి యశస్సుకంటెను నెక్కుడుకీర్తిని గడియింపవలయు ననుతలంపుతో వీరు తెలుఁగించు భారతములోని లెక్కకు మించిపోయిన శబ్దాదిదోషముల నటుండనిచ్చి నామహాభారతచరిత్రమును నిరాకరించుచు వ్రాసినవీరినిరాకరణగ్రంథమునఁ గలదోషములలోఁ గొన్నిటిని గ్రంథవిస్తరభీతిని స్థాలీపులాకన్యాయముగా నుదాహరించుచున్నాను. వానిని గమనించిన నక్షలితులగు వీరియుభయభాషాపాండిత్యము వెల్లడిగాఁగలదు. నిర్ణయించు (6 పుట) పునీతులు (38 పుట) ఇత్యాదిగ్రామ్యశబ్దములు. బాహ్యము (6 పుట) పైన (22 పుట) పేరులో (28 పుట) పేరున—ఇత్యాద్యాం

ధ్రిశబ్దములు. 'గాథా'శబ్దమును వీరుపలుచోట్ల తవర్గచతుర్థాక్షరముగా వ్రాసినారు.అచ్చుతప్పుగానైన 'గాథ' అని యొక్కమాఱును ముద్రింపఁబడలేదు! అధర్వ, ధార్తరాష్ట్రి, ధర్మరాజ, అథోనీవి, మొదలగు నవియు దోషయుక్తములే.

తప్పులెన్నువారు తమతప్పు లెఱుఁగరుగదా!

నేను వారిపైఁ జేసిన యభియోగములో వారికి విధింపఁబడిన యిరువదిరూప్యములయపరాధమును గొట్టివేయుటకు వారు హైకోర్టునకు 'అపీలు'చేయఁగా జస్టిస్ జాక్సన్‌గారు అడ్మిషన్‌కోర్టులోనే దానిని కృష్ణమూర్తిశాస్త్రిగారు నేరముఁ జేసినవా రనియె చెప్పుచు అపరాధము స్థిరపఱచినట్లు స్వరాజ్ హిందూ, ఆంధ్రపత్రికలలో (ది 20-4-1931) ప్రచురింపఁబడెను.పత్రికలలోఁ బ్రచురింపఁబడువఱకు నవ్విషయము నాకుఁ దెలియనేలేదు! పిమ్మటఁగాబోలు దాక్షిపంతులపరిహాసనమును గృష్ణమూర్తిశాస్త్రిగారు వ్రాసి రని వింటిని. దానినిరాకరణగ్రంథమును 'త్రిలింగపత్రిక (6-1-30) విమర్శించి విమర్శకులగు పెండ్యాలవేంకటసుబ్రహ్మణ్యశాస్త్రిగారికి నిరుత్సాహముగా నిట్లునిందింపుచు వ్రాయుట యయుక్త మనినది. (4) కేతవరపు వేంకటశాస్త్రిగారు.వీరు ప్రత్యక్షముగా నానామమునుంచి నాగ్రంథమును ఖండించుచుండుట లేదుగాని రెండేండ్లకుముందు విశాఖపట్టణమున జరిగిన యాంధ్రసాహిత్యపరిషద్వార్షికోత్సవమున నన్నుపలక్షించుచుఁ గొందఱిప్పుడు భారతమును వెఱ్ఱిగా విమర్శించుచున్నా రనియువారివిమర్శనములపై పునర్విమర్శనముఁజేయుట వెఱ్ఱిపై వెఱ్ఱి యనియు ద్రౌపదీపంచపతిత్వాదికము బౌద్ధులు కల్పించి భారతములోఁ దూర్చిరనియు నుపన్యసించిరి.పిమ్మట ఆంధ్రసాహిత్యపరిషత్పత్రికలో నొకవ్యాసమును వ్రాయుచు 'చింతామణినైద్య, పండితసుబ్రహ్మణ్యశాస్త్రి' మొదలగు వారిట్లనుచున్నా రని మెల్లగ నాపేరు

జాబునిడిచిరి. విశాఖపట్టణపుసభ సగ్రాసనాధిపులగు బ్రహ్మశ్రీ మహా
మహోపాధ్యాయ తాతా సుబ్బరాయశాస్త్రిగారు వేంకటశాస్త్రిగారి
యుపన్యాసమైనపిమ్మట నన్నుఁ గనుఁగొని మీరుమధ్యాహ్నము సమా
ధాన మీయవచ్చు ననిచెప్పి మధ్యాహ్నము నేనుపన్యసింపఁబోవుచుండ
వివాదాంశముగాన మీ రుపన్యసింపరా దని వారించుటచే నాప్రయత్న
మును మానితిని. ఆరీతి నాయన మానుమనుటకుఁ దత్సభానిర్వహణకార్య
దర్శి యగు వేంకటశాస్త్రిగారి ప్రోత్సాహ మనియే తలఁపఁబడెను.
మహాభారత మంతయు 'బౌద్ధమతస్థులచే' ప్రక్షిప్తము చేయఁబడినదని
వేంకటశాస్త్రిగారిమతము. అట్లే శ్రీ గొబ్బూరి రాఘవయ్య బి. యే
(ఎలమంచిలి) గారిమతమున ఖగోళశాస్త్రమునకు మహాభారతము 'అర్థ
వాదరూపమని. "మహాఋషీణాం మతయశ్చభిన్నాః" అని కలదుకదా!
వేంకటశాస్త్రిగారిమతమును ఖండించుచు నేను 'రెడ్డిరాణిపత్రికకు. మహా
భారతములోని ప్రక్షిప్తాదికము' అను నాలు వ్యాసములను వ్రాసితిని.
మఱియు నాంధ్రయూనివర్సిటీకాలేజిలోని 'తెనుఁగుసంఘమున' శ్రీ వేం
కటశాస్త్రిగారు మ.రా. పింగళి లక్ష్మీకాంతకవి యం. యే గారి యాధి
పత్యమున (దీ 14_2_1933) మహాభారతములోని ప్రక్షిప్తములు అను
మంశముఁగూర్చి యుపన్యసింప అగ్రాసనాధిపులగు లక్ష్మీకాంతకవిగారు
బౌద్ధులు మహాభారతమునఁ బ్రక్షిప్తములు కూర్చిన మనపూర్వులు
బుద్ధిహీనులై ప్రక్షిప్తములఁ దొలఁగింపకుండిరా! అని తమయంత్యోప
న్యాసమునఁ జెప్పిరి. వేంకటశాస్త్రిగా రాయుపన్యాసముననే నన్ను మనం
బున నుంచికొని "పాండవులెవ రనువిషయముఁగూర్చి మొన్న మొన్నటి
వఱ కేరికిని సందియంబు గల్గలేదు. రాజాశ్రీ విక్రమదేవవర్మగారి అధ్య
క్షతకు 'తుని' లో జరిగిన ఆంధ్రసాహిత్యపరిషత్సభలో పాండవులు
మొదలగువా రెవ రనువిషయముఁగూర్చి ఒకానొక రుపన్యసించిరి. కాని

సభ్యు లుపన్యాసమును సాగనివ్వలేదు. అల్లరియు జరిగెను. ఆయుపన్యా సము ముగిసినపిమ్మట శ్రీకాశా శ్రీరామశాస్త్రిగారు మాట్లాడుచు ఆ మొదటివారి వాదమును ఖండించిరి. అప్పటినుండి వాదోపవాదములు బయలుదేఱినవి." (ఆంధ్రపత్రిక. దీ 20-2-33 సం.ర సంచిక) అని (దీ 13-10-23 తేదీని) నేను తునిలోనిచ్చిన యుపన్యాసమునుగూర్చి పనాయినొక్క నొక్కిరి. తునిలోని నాయుపన్యాసముఁగూర్చి పత్రికయు ముద్రణమునవివరించియుంటిని; సభలోవిశ్వబ్రహ్మణులెవరికిని విరోధములు నాయుపన్యాసమును సభికులాలకించుటయు నడుమనడుమను నేనె యాలస్యముచేయుచుంటినని తలఁచుచు నగ్రాసనాధిపుల నింకనునుపన్య సింపవచ్చునాయని యొకటిరెండుతడవు లడుగ వారంగీకారముఁ జెల్పు చుండుటయు జరిగినసంగతిగాని నాతరువాతను శ్రీకాశీశ్రీరామశాస్త్రి గారు నాయుపన్యాసముపైనఁ బలపెట్టక పాశ్చాత్య ప్రాచ్యపాశ్చాత్యచిత్రకళ లఁగూర్చి యుపన్యసించుటయు వేంకటశాస్త్రిగారికి స్మృతిలోలేదనుకొం దును. ఆనాఁటి నాయుపన్యాసాంశములు సభలోనాఁడుజరిగిన విశేష ములు (దీ 14-10-23) ఆంధ్రపత్రికలో రిపోర్టుచేయఁబడుటను వేం కటశాస్త్రిగారు గమనింపలేదు. అలమతివిస్తరేణ.

స్వవిషయము.

మొదటిముద్రణ మగువేళ బహుళకష్టము లనుభవించితిని. పిమ్మట పీఠికాపురమున గృహనిర్మాణముఁ జేసికొనుటయు నొకదౌహి త్రియు ముప్పురుదౌహిత్రులు కలుగుటయు, నాసోదరులకును పుత్ర పుత్రికాభివృద్ధి కలుగుటయునను నానందకరకార్యములు సంభవించెను. 'లుప్తపిండోదకక్రియలఁ గలవాఁడ' నేనౌ యను విచారమొకప్పు డుండెడిది. ఆవిచారము పోయినది. జెబ్బదిరెండేండ్లవయస్సుగల నాతల్లికి నేన నేన యని, నేనును నాకుమారితలు నాసోదరులుకూడ

నా మొమంచ మెక్కిన యాటుమాసము లుపచారములఁ జేసితిమి. ఆమె మా యుపచారముల కానందించుచునె (దీ 12_4_32 నాఁడు) స్వర్గస్థురా లగుటచేతను, నాకుఁ బదునాలవ యేటను మృతి నొందిన తండ్రిగారికిని నుపచారములఁ జేసి యుభయులకు నంత్యకర్మములఁ జేసియుండుటచేతను 'నిష్కృత్యాణుఁడ'నైతినని మనస్తృప్తికలవాఁడనైతిని. కృష్ణమూర్తిశాస్త్రి గారి యభియోగకాలముననె 'పరిక్షిత్తు' అను నొకవచనగ్రంథమును బాఠశాలలకుఁ బాఠ్యగ్రంథముగా రచించితిని. అది 'ఆంధ్ర, మద్రాసు' యూనివర్సిటీలలో 1934 సం॥రపు 'ఇంటర్మీడియెటు' తరగతికిఁ బాఠ్య గ్రంథముగా నిర్ణయింపఁబడుటయె కాక పెక్కు హైస్కూళ్లలోను బాఠ్యగ్రంథముగా నిర్ణయింపఁబడుచున్నది. ఇట్లని సర్వము సుఖావహ మన వీలులేదు. నడుమనడుమ 'అక్షిరోగము, అప్పులబాధ, అల్లుర యలుకలు' మొదలగునవి మానసికవ్యథలఁ జేయుచునె యున్నవి. అన్ని టికంటె హెచ్చైనది కృష్ణమూర్తిశాస్త్రిగారి యభియోగపు బాధ. నాకు 'చతుర్వేదుల రాఘవయ్యగారు' డిండిమబిరుదము హేళనముగా నొసఁగిరి. ఇంచుమించుగ నాకాలముననె కృష్ణమూర్తిగారును 'కవిసార్వభౌమబిరుదము' నొందిరి. కవిసార్వభౌమశ్రీనాథకవి 'యోగానందప్రహసనకర్త' యగు డిండిమభట్టునుగూర్చి

> ''పగులగొట్టించి తుద్భటవివాదప్రౌఢి
> గాడడిండిమభట్టు కంచుఢక్క''

అని వ్రాసినట్లు నా కే దేని పగులునేమో యని యనుకొంటిఁ గాని యట్టి దేదియు జరుగలేదు.

మఱియు, ప్రథమముద్రణసమయమున శ్రీ సత్తిరెడ్డిగారు తామై నూవందలపుస్తకములను ముద్రింపించి యందు సగము నాకిచ్చెద మనియుఁ బుస్తకముయొక్క యధికారము మీకె యుండు ననియు వ్రాసి యిచ్చి

యచ్చుచేసిరి. వారు తమపుస్తకములను విక్రయించిరి. నేను నాయుపుస్తకములనుమాత్రమె విక్రయించి తక్కినవి పండితులకు మిత్రులకుఁ బంచిపెట్టితిని. కాని పెక్కండ్రు తమకీపుస్తకము కావలెనని పలుసారులు వ్రాయుచున్నారు. శ్రీసత్తిరెడ్డిగారిని ద్వితీయముద్రణముఁ జేయఁగోరఁగా వారు సగము వ్యయమును నన్ను భరింపుఁ డని యొకప్పుడు వ్రాసిరి. అందులకు నేను సమర్థుఁడను గాకుంటిని. ఇట్లుండ నాలుమాసములకుఁ బూర్వము నా కనేకసమయములలో మహాసాహాయ్యములఁ జేసిన మహారాజశ్రీ శ్రీ రా వేంకటసుబ్బారావునాయఁడుగారు (పిఠాపురసంస్థానపుదివానుగారు) మహాభారతచరిత్ర ప్రశంసఁ జేయఁగా నది పునర్ముద్రణము కావలయు ననియు ద్రవ్యాభావముచేఁ దిరిగి ముద్రింపలేకుంటి ననియు నేఁ జెప్పఁ బునర్ముద్రణమున కగు ద్రవ్యమును దాము సహాయము చేసెద మని సహజౌదార్యముతో నాకుఁ బ్రోత్సాహ మొసఁగుటచే నిపుడు (109 పుటలు) పెంచి ముద్రింపఁగలిగితిని. ఇందులకు శ్రీనాయఁడుగారికి సదా కృతజ్ఞుఁడను.

కృష్ణమూర్తిశాస్త్రిగారి యభియోగకాలముననె నాకంటిలో (శకండరీగ్లాకోమా) వ్యాధి వృద్ధి నొందఁగా మద్రాసున కేగి ,కర్నల్ రైటు, డాక్టర్ కోమనునాయరుగార్ల'చే శస్త్రవైద్యముఁ జేయించుకొని నీరోగుఁడనైతిని. భరతఖండమున నిపు డుండిన నేత్రవైద్యులలోఁ బై వైద్యు లిరువురు ,అశ్వినీదేవత'లనవలసియుందురు. అందుఁ గాల్చి సెసూదిని గంటఁ దూర్చునపుడు కర్పూరము నిడినట్లే యుండు మోహనశక్తి కోమనునాయరుగారిహస్తముననే కలదు. వారు చేసిన వైద్య విశేషముచేతనె నే నిట్లింకను సంచరించుచున్నా నని తలంతును.

మొదటిముద్రణముపైఁ బీఠిక వ్రాసినందులకు బ్రహ్మశ్రీ విద్వాన్ గరిమెళ్ళ సోమన్నపంతులు యం. యె. యల్.టి. గారికిఁ గృత

జ్ఞుఁడనగుచుంటిని. ఇపు డీగ్రంథాదియందుఁ జేరిన యాంగ్లభాషావుక్రి పునఃకను నాకు మిత్రులును హైస్కూలున నాకు సహయోపాధ్యా యులు నగు మ. రా. శ్రీ ఎనమండ్ర సూర్యనారాయణ యం. యే. యల్ టి. గారును మల్యాలకామేశ్వరరావుబి. యే. గారును వ్రాసియిచ్చివిశే సహాయముఁ జేసిరి. వారికిఁ గృతజ్ఞుఁడను. నేత్రవ్యాధిచే వ్రాసినదానిని దిరిగి దిద్దుకొనుశక్తి లేని నాద్వితీయముద్రణగ్రంథమును మ. రా. శ్రీ విమర్శకా దర్శక నడకుదుటి వీరరాజుపంతులుగారు దిద్ది తమముద్రాక్షరశాలలోనె ముద్రింపించినందులకు మిత్రులగువారికి సదా కృతజ్ఞుఁడ నగుచున్నాను.

చదువరుల కోకమనవి.

నేను వ్రాసినవిమర్శనాంశములలోఁ బెక్కులు నాకుఁ దెలియని తప్పులుండవచ్చును. భాషాస్ఖాలిత్యముండవచ్చును. ఎంతగాఁ బరిశీలించినను ముద్రణస్ఖాలిత్యములనివార్యములు. అభిప్రాయభేదములు నని వార్యములే. అందులకని నన్ను దూషింపకుఁడని వేఁడుచున్నాను. నిజముగుతప్పులను సవరించుకొనుట కెప్పుడును వెనుదీయను. అభిప్రాయ భేదములే లేకుండిన 'ప్రస్థానత్రయి' మునకు 'ద్వైతాద్వైతవిశిష్టాద్వైత' భాష్యములేల కలుగును? అట్లే భారతగాథావిశేషములపై నాకును నభిప్రాయభేదములున్నవని తలఁపఁగోరెదను. విమర్శించి సత్యముంగను గొనువారికి నావిమర్శనము కొంతసహాయకారియగుననియు నేరికైనం గొంత యిది సహాయ మొసఁగిన నందువలన నేను ధన్యుఁడ నగుదుననియే నమ్ముచున్నాను. ఓమ్ తత్సత్.

ది 22-4-1933.
పిఠాపురము

పెండ్యాల వేంకట సుబ్రహ్మణ్యశాస్త్రి,
ప్రధానాంధ్రోపాధ్యాయుఁడు.
ఆర్. ఆర్. బి హెచ్. ఆర్. హైస్కూలు.

విషయసూచిక.

శ్రీరస్తు.

మహాభారతచరిత్రము.

భారతీయవాఙ్మయమునందు స్మరణ దర్శన లేఖన పఠన పాఠ నాదులచేఁ బురుషార్థము నర్థుల కొసఁగునది మహాభారత మని యార్యులు నుడువుదురు. రామాయణ మహాభారతగాథ "లాసేతుహిమాచలము" పెక్కువిధముల నాబాలగోపాలము గానముచేయఁదగిన సర్వరససంపత్తి గలవై యున్నవి. పాశ్చాత్యులుగూడ రామాయణ మహాభారతములఁ దమతమ భాషలలోని కనువదించుకొనుటయు, మహాభారతము ననాగరకులుగాఁ దలఁపఁబడు "మలయద్వీపగణవాసులు" కూడఁ దమ భాషలలో నొకటియగు "కవి"భాషలోని కనువదించుకొనుటయుఁ జూడ రామాయణమహాభారతముల ప్రాశస్త్యము జగద్విదిత మని స్పష్టమగుచున్నది.

రామాయణమహాభారతములు వీరులయొక్కయు వీరవనితలయొక్కయు దుర్మార్గులయొక్కయు సత్పురుషులయొక్కయుఁ బతివ్రతలయొక్కయుఁ జరిత్రలతోఁ గూర్పఁబడుటచేతను, నాయికానాయకుల చరిత్రములు దేవమహిమలతోఁ గూర్పఁబడి, వారలు సత్యముకొఱకుఁ గష్టపరంపరలనొంది తుదకు మహాయుద్ధములలో జయమునొందినట్లు వర్ణింపఁబడుటచేత నవి నానాజాతులవారికి నింపగు "నితివృత్తములు" కలవై యున్నవి.

భారతరామాయణములను రచించిన కవులుకూడ నద్వితీయు

ప్రతిభాశాలురు. ఒకఁడు వేదవిభాగకర్త. మఱియొకఁడు కవికులగురువు. రామాయణమువలె మహాభారతము కావ్యముగా మాత్రమె పరిగణింపఁబడలేదు.

మహాభారతము పంచమవేదము.

వేదమునందుండిన (1) విధులు, (2) అర్థవాదములు మొదలగునవి మహాభారతమున నుండెను. మఱియు నిత్య, నైమిత్తిక, కామ్యకర్మములు విధానములు వేదచతుష్టయములోనివానికంటె నిందు విపులముగాఁ జెప్పఁబడి యుండెను. వేదములో నుండిన జ్యోతిష్టోమాదు లిహపరసాధకములై ద్విజులకేకాని స్త్రీశూద్రుల కుపయుక్తములుగాకున్నవి. ఈపంచమవేదోదితములగు "తటాకప్రతిష్ఠాదులు, నక్షత్ర, తిలదానాదులు, ద్విజులకు ద్విజేతరులకుఁగూడ నిహ, పర, సాధనభూతములై యున్నవి. అందులగుణస్తుతిరూపకములై (3) పరకృత్యాదిచతుర్విధార్థవాదములు విపులముగా నిందు చెప్పఁబడియున్నవి. వేదోదితకర్మలుగూడ నీమహాభారతమున విపులముగాఁ జెప్పఁబడెను. అందులకు "రాజసూ, యాశ్వమేధ, వైష్ణ"వాదియాగవర్ణనములే నిదర్శనములు. హరిశ్చంద్ర, నహుషాదులగాథలు పురాకల్పార్థవాదసదృశము లనవలసియున్నది.

మఱియు వేదములో నొకభాగ మగు బ్రాహ్మణాంతర్భూతమగు కల్పము (క్రతువిధానాదికము) నకువలె నీపంచమవేదమునందును ఆయాయంశములు చెప్పఁబడియున్నవి. వేదచతుష్టయమునకు వేదశాఖ లనఁ

---

(1) ఈకర్మముఁ జేసిన నిట్టిఫలము గలుగు నను వాక్యములు.

(2) విధులను స్తుతించురూపమునఁ జెప్పఁబడు గాథలు.

(3) అర్థవాదములు నాల్గువిధములు (i) నిందార్థవాదములు, (ii) ప్రశంసార్థవాదములు, (iii) పరకృత్యర్థవాదములు. (iv) పురాకల్పార్థవాదములు.

బడు నుపనిషత్తు లుండును. అట్లే యీపంచమవేదమునకును, భగవద్గీత, అనుగీతాదిమహత్త్వోపనిషత్తు లున్నవి. వేదమునకు మంత్రద్రష్టలు, కాండర్షులు నుందురు. ఈపంచమవేదమునకును, నారద, మార్కండేయ, రోమశాదులు మంత్రద్రష్టలును, కృష్ణద్వైపాయన, వైశంపాయన సౌతులనువారు కాండర్షులు నై యున్నారు. వేదములకు శాకల్య, తైత్తిరీయ, వాజసనేయ పైప్పలాదాదిశాఖాభేదము లుండినటుల నీపంచమవేదమునకును, సుమంతు, జైమిని, పైలాదిపంచశాఖలు కలవు. వేదములకు (1) "ఖిల" సంహిత లుండును. ఈపంచమవేదమునకు హరివంశ మను ఖిలసంహిత కలిగియున్నది. పైకారణము లన్నిటిచేతను మహాభారతమును పంచమవేద మనిరి. దీనికి వ్యాసుఁడు నాతనిశిష్యపరంపరయు కారకు లగుటచే దీనిని "వైయాసికీసంహిత" అనుట యుక్తమయియున్నది. మహాభారతము వేదముమాత్రమేకాదు! ధర్మశాస్త్రము, అర్థశాస్త్రము, మోక్షశాస్త్రముగాఁ గూడ తలఁపఁబడినది. చూడుఁడు.

(2) అమితబుద్ధి గల వ్యాసునిచే నిది పుణ్యమైన ధర్మశాస్త్రముగాను, ఉత్కృష్టమగు నర్థశాస్త్రముగాను, పవిత్రమైన మోక్షశాస్త్రముగాను నిపుడు చెప్పఁబడుచున్నది. అట్లే ముందు రాఁబోవువారు వినఁగలరు.

---

(1) ఖిలసంహిత యనఁగా మొదటఁ జెప్పినయంశమునకు ననుబంధముగాఁ జేర్పఁబడిన భాగము. (లేక) మొదటఁ జెప్పినగ్రంథమునకుఁ దరువాతఁ జెప్పినగ్రంథము (ఖిల మన శూన్యమైనది, నాశమైనది యనునర్థ మిచ్చట సంగతము గాదు).

(2) శ్లో. ధర్మశాస్త్ర మిదం పుణ్య మర్థశాస్త్ర మిదం పరం
మోక్షశాస్త్ర మిదం పుణ్యం వ్యాసేనామితబుద్ధినా
సంప్రత్యాచక్షతే చేదం తథా శ్రోష్యంతి చాపరే.
మహాభారతము, ఆదిపర్వము, 62 అధ్యాయము.

రామాయణమును రచించి వాల్మీకి చింతింపలేదు కాని భారతమును రచించి వ్యాసుఁడు విచారించె ననియుఁ దచ్చింతా శాంతికొఱకు నారదోపదేశముచే, భాగవతమును రచించెననియు, శ్రీమద్భాగవతము యొక్క ప్రథమస్కంధమునం గలదు. భారతమును రచించి చింతించుటకుఁ గారణ మేమై యుండును? మఱియు శిష్టులు రామాయణమునం తెయుఁ బారాయణము చేయుచుండినటుల మహాభారతము నంతెయుఁ బారాయణముఁ జేయక భగవద్గీతనుమాత్రము పారాయణముఁ జేయుచుందురు. వర్షముకొఱకుఁ గొందఱు విరాటపర్వముఁ జదువుట కలదు.

రామాయణమహాభారతములు పాశ్చాత్యవిద్యాపద్ధతి ననుసరించి బహిరంగ పరీక్షకు లోనగుచున్నవి. అంతరంగ పరీక్షకంటె బహిరంగపరీక్ష జనసామాన్యదృష్టి నాకర్షించి, విశేషవివాదములకుఁ గారణమగును. (బహిరంగపరీక్ష యనఁగా గాథజరిగిన కాలము, కవికాలము, గాథావిశేషములు మొదలగువాని విమర్శనము. అంతరంగపరీక్ష యనఁగా శబ్దార్థాది విమర్శన విశేషములు) కాని యీవివాదములవలన గ్రంథావలోకనము విశేషముగఁ గలుగుట యను ఫలము కలుగును గాన నా శక్తి కొలఁది మహాభారతమును బహిరంగపరీక్షచే సంగ్రహముగ విమర్శించుచున్నాఁడను. గాథావిమర్శనమునకు ముందు మహాభారతగాథ జరిగిన కాల మెపుడు? మహాభారతగ్రంథ మెపుడు రచింపఁబడెను? అనునంశములను గొంత విమర్శించెదను.

మహాభారత యుద్ధకాలము.

మహాభారతగాథ సూత్రకాలమున జరిగె నని చారిత్రకు లూహించుచున్నారు. సూత్రకాలముయొక్క తుదిని రచింపఁబడె నని

తెలుపఁబడు "నథర్వ" సంహితలోను, ఐతరేయబ్రాహ్మణములోను
పాండవవంశవర్ధనుఁడును నర్జునుని పౌత్రుఁడు నగు పరీక్షితుని ప్రశంస
కలదు. పరీక్షి త్తనయుఁడగు జనమేజయుఁ డశ్వమేధయాగకర్తలలో ము
ఖ్యుఁడని ఐతరేయ బ్రాహ్మణమునను, శతపథబ్రాహ్మణముననుగలదు.
జనమేజయునియందు నాఁటివారికి విశేషగౌరవ ముండెడిది. అందువలన
నాతఁడు మృతినొందినతరువాత నాతఁ డేలోకమున నుండె నని ప్రశ్నల
నడుగుచుండినటుల "బృహదారణ్యకోపనిషత్" (5-3-1)లోఁగలదు.
కాని పాండవధార్తరాష్ట్రుల పేరులుగాని వారి చరిత్రగాని, వైదికవాఙ్మ
యమునఁ గాన్పింపవు. సూత్రకారులగు "శాకటాయన పాణిన్యాచార్యు
లు" మాత్రము భారతయుద్ధవీరులపేరుల నుచ్చరించుటయే కాక వాసు
దేవార్జునులయందు నాఁటివారు భక్తితత్పరులై యుండిరని కూడఁ దమ
వ్యాకరణములయందు సూచించియున్నారు. వైదికగ్రంథములు పాండ
వధార్తరాష్ట్రులఁ బేర్కొనకుండుటకుఁ గల కారణములను ముందు
వ్రాయఁగలను. సూత్రకాలాంత్య వాఙ్మయములో, పరీక్షిజ్జనమేజయు
లు పేర్కొనఁబడుటచే నంతకు ముందు అనగా సూత్రకాల మధ్యభాగ
మునఁ గురుపాండవులుండురని చెప్పవలసియున్నది. కాని సూత్రకాల
మెప్పటిది యను సందేహము చాలమందిని బాధించును. ఆంగ్లేయభాషా
కోవిదులు సూత్రకాలము క్రీ.పూ. 1400 సం॥రములు మొదలు క్రీ.పూ.
1000 సం॥రములవఱకు నని నిశ్చయించిరి. కాని బాలగంగాధరతిలకు
గారు క్రీ.పూ. 2000 సం॥రములు మొదలుకొనియే సూత్రకాలమై యు
న్న దని వ్రాసియున్నారు. నాతలఁపుగూడ తిలకుగారి యభిప్రాయము
ననుసరించి యున్నది. వేదవాఙ్మయముచేఁ గాని సూత్రవాఙ్మయముచేఁ
గాని, కురుపాండవుల కాలమును నిర్ణయింపలేము. కాని, మహాభారత
ములోని వర్ణనావిశేషములచేతను, విష్ణుభాగవతపురాణములలోఁ గురు

పాండవుల కాలమునుగుఱించి వ్రాసిన వ్రాఁతలచేతను, కురుపాండవుల కాలము—అనఁగా మహాభారతయుద్ధకాలము నిర్ణయింపవలసియున్నది.

అందు మహాభారతములోని వర్ణనాంశములను ముందుగఁ బరిశీలింతము. శ్రీకృష్ణుఁడు సంధికిఁ బోయిన నక్షత్రము "రేవతి"యనియు దుర్యోధనుఁడు కురుక్షేత్రమునకు సైన్యములను నడపించినది "పుష్యమీ" నక్షత్రమనియు, బలరాముఁడు తీర్థయాత్రకుఁ బోయినదియు నా పుష్యమీనక్షత్రమే యనియు, బలరాముఁడు తీర్థయాత్రను ముగించుకొని, భీమ దుర్యోధనుల గదాయుద్ధముఁ జూచుటకు వచ్చిననాఁడు "శ్రవణా" నక్షత్రమనియు, నాటికిఁ బదునెనిమిది దినముల క్రితము యుద్ధప్రారంభమనియు, యుద్ధారంభమునుండి పదునాలుగవ నాఁటిరాత్రి కూడ యుద్ధమైనదనియు, నాఁటిరాత్రి రెండువంతులైనపిమ్మటఁ జంద్రోదయమైనదనియు, నాయాఘట్టములయందు వర్ణింపఁబడియున్నది. మఱియు నుభయసైన్యములు, కురుక్షేత్రముఁ జేరిన పిమ్మటను, వ్యాసులవారు ధృతరాష్ట్రునితో నప్పటి "యుత్పాతములను" వర్ణించుటలో కొన్ని జ్యోతిశ్శాస్త్రసంబంధములఁగూడ సూచించియున్నారు. అందీ క్రిందివి ముఖ్యములు.

(1) అరుంధతికి వసిష్ఠుఁడు వెనుకయైనాఁడు. శనైశ్చరుఁడు రోహిణియం దుండి, పీడించుచున్నాఁడు. (2) మాటిమాటికి భూమి కంపించుచున్నది. రాహువు సూర్యుని బొందుచున్నాఁడు. శ్వేతగ్రహము "చిత్ర" నతిక్రమించియున్నది.

(౩) మహాఘోరమగు ధూమకేతువు "పుష్యమి" నాక్రమించి

(1) శ్లో. అరుంధతీ తయాప్యేష। వసిష్ఠః పృష్ఠతోకృతః
రోహిణీంపీడయన్నేష స్థితోరాజన్ శనైశ్చరః॥
(2) ,, అభీక్ష్ణంకంపతే భూమి రర్కంరాహురుపైతిచ
శ్వేతోగ్రహ స్తథాచిత్రాం సమతిక్రమ్యతిష్ఠతి॥

యున్నది. ఇది సైన్యముల కమంగళముఁ జేయును. "మఘానక్షత్రము లయం దంగారకుఁడును, శ్రవణమున బృహస్పతియు" వక్రించిరి. సూర్య పుత్రునిచే నుత్తరానక్షత్ర మాక్రమింపఁబడి పీడింపఁబడుచున్నది.

శుక్రుఁడు పూర్వాభాద్రయందుఁ బ్రకాశించుచున్నాఁడు కాని, యుత్తరాభాద్రలోఁ గూడఁ బ్రకాశించుచున్నటుల నున్నాఁడు.

(4) శ్వేతగ్రహము పొగతోఁ గూడిన యగ్నివలె జ్యేష్ఠానక్షత్రము నాక్రమించి ప్రజ్వలించుచున్నది......శశిభాస్కరులు రోహిణీ నక్షత్రమును బీడించుచున్నారు. పరుషగ్రహము, చిత్రాస్వాతులనడుమ నున్నది. అగ్నివంటి కాంతిగల యంగారకుఁడు శ్రవణములో వక్రించి వక్రించి బ్రహ్మరాశియం దున్నాఁడు. సంవత్సరమునకు „ అయనించి'' „ బృహస్పతి శనైశ్చరులు'' విశాఖకు, సమీపించుచున్నారు... ......చంద్రసూర్యగ్రహణములు, ఒకదానితరువాత నొకటి పదునాలుగు, పదునేను, పదునాఱు, పదుమూఁడు దినములలో వచ్చినవి.

---

(3) „ ధూమకేతుర్మహాఘోరః పుష్యంచాక్రమ్యతిష్ఠతి
సేనయోరశివంఘోరం కరిష్యతి మహాగ్రహః॥
మఘాస్వంగారకో వక్రః శ్రవణేచ బృహస్పతిః
భగంనక్షత్రమాక్రమ్య సూర్యపుత్రేణ పీడ్యతే॥
శుక్రః ప్రోష్ఠపదేపూర్వే సమారుహ్య విరోచతే
ఉత్తరేతు పరిక్రమ్య సహితస్సముదీక్ష్యతే॥

(4) శ్వేతోగ్రహః ప్రజ్వలిత స్సధూమ ఇవపావకః ఐంద్రం తేజస్వి నక్షత్రం జ్యేష్ఠామాక్రమ్య తిష్ఠతి.........రోహిణీం పీడయంతా తావుభౌచ శశిభాస్కరౌ॥ చిత్రాస్వాత్యంతరేచైవాధిష్ఠితః పరుషగ్రహః॥ వక్రానువక్రం కృత్వాచ శ్రవణం పావకప్రభః బ్రహ్మరాశింసమావృత్య లోహితాంగోవ్యవస్థితః॥.........సంవత్సరస్థాయినౌచ గ్రహౌప్రజ్వలితావుభౌ విశాఖాభ్యాః సమీపస్థౌ బృహస్పతిశనైశ్చరౌ॥.......చతుర్దశీం, భూతపూర్వాంచ షోడశీం చంద్రసూర్యావుభౌగ్రస్తౌ నేకమాసీం త్రయోదశీం॥

పై వర్ణనలయందుం గొన్నియసందర్భములు కాన్పించుచున్నవి. కాని, యాఘట్టమునందే స్థలాంతరమునందు ,,కార్తికశుద్ధ పూర్ణిమనాఁడు చంద్రుఁడు పద్మవర్ణము గల నభమునం దగ్నివర్ణము కలవాఁడై కళాహీనుఁడుగా నుండెననుటచేతను, పైయుత్పాతములు కార్తికమార్గశీర్షమాసములలో నై యుండెననుట స్పష్టము. పైవర్ణనములలోని శ్వేతగ్రహమేదియో తెలియకున్నది. అట్టిదియే ,,పరుషగ్రహమును''. ఒకచో ,,నంగారకగ్రహము'' మఘానక్షత్రములయందు వక్రించి యున్నాఁడనియు, మఱియొకచోట శ్రవణమున వక్రించి వక్రించి బ్రహ్మరాశి (ధనుస్సున) నున్నాఁడనుటచే నావత్సరమున నంగారకుఁడు రెండుసారులు వక్రతను బొందియుండె నని తోఁచుచున్నది. బృహస్పతి శ్రవణమున వక్రించె నని మొదటఁ జెప్పి, మఱియొకచోట విశాఖను బృహస్పతి శనైశ్చరులు సమీపించుచున్నా రనుటయు, శనైశ్చరుఁడు రోహిణిని బీడించుచున్నాఁ డని యొకచోటను, మఱియొకచోట నుత్తరలో నున్నాఁ డనియు విశాఖను సమీపించుచున్నాఁ డని వేఱొకచోటను నుడువుటయుఁ గార్తిక మార్గశీర్షమాసములలో ,,శశి,భాస్కరులు'' అందు, భాస్కరుఁడు, రోహిణిని బీడించుచున్నాఁ డనుటయు, శుక్రుఁడు కార్తికమాసమునఁ బూర్వోత్తరాభాద్రలలో ననఁగా, సూర్యుని కంటె నాలుగు లేక యైదురాసులు ముందుండుటయు విచారణీయాంశములై యున్నవి. రోహిణిని భాస్కర శనైశ్చరులు పీడించుచున్నా రని చెప్పుటలో ,,వేధించుచున్నా'' రని తాత్పర్యమై యుండును. కాని శనైశ్చరుఁ డుత్తరానక్షత్రమునుండి విశాఖకు సమీపించుటయు శ్రవణమునుండి యైదు నక్షత్రములు వెనుకకు వక్రించుటయు నర్థమగుటలేదు. మఱియు నావత్సరము, పదునాలుగు పదునేను పదునాఱు పదమూఁడు దినములలోఁ జంద్రసూర్యగ్రహణములు గలుగుటకూడ విచారణీయము

మే. మహాభారతముననే యావత్సరము మార్గశీర్షమాసమున నొకపక్ష
ములో రెండుక్షయతిథులు కలిగినవని చెప్పుటచే పదుమూఁడుదినముల
లోఁ బూర్ణిమామావాస్యలు సంభవించి యపుడే సూర్యచంద్రగ్రహణ
ములు కలిగియుండిన వనుటకు సందేహింప నవసరములేదు. పరుష శ్వే
త గ్రహము లెవ్వి? రవికి శుక్రుఁడు నాలుగైదురాసుల నతిక్రమించి
ముందు వెనుక లుండునా? గురుఁ డయిదారు నక్షత్రములను వక్రించు
నా? శని మూఁడు నాలుగు నక్షత్రముల నెనిమిదితొమ్మిదిమాసములలో
నతిక్రమించునా? యను సంశయములు జ్యోతిశ్శాస్త్రజ్ఞు లాలోచింపవల
సిన యంశములై యున్నవి. (భూలోకమున మహాజనసంక్షయ మగు
నని తెల్పుటకు గ్రహగతులు తప్పె నని కొందఱు చెప్పుదురు. కాని
యది ఖగోళశాస్త్రనభిజ్ఞులవాక్యము. భూగోళ మెక్కడ! దీనికంటె
పెక్కువందలరెట్లు పెద్ద వగు గురుశనిమండలము లెక్కడ! భూలోకము
నందైనను ఒక్కభరతఖండముననే యీ యుపద్రవము కలుగఁబోవుచు
న్నది. అందుల కామహాగోళములలో మార్పు కలుగునా? ఇట్టిదే
మూఢవిశ్వాసము.) ఇదివఱకు వ్రాసినయంశములవలన మహాభారత
యుద్ధకాలమును నిర్ణయింప నైతి గాకున్నది. మహాభారతములోని యిం
కొక యంశమును విచారింతము.

మహాభారతవ్యాఖ్యాతలలో "నీలకంఠాచార్యుఁడు" ముఖ్యుఁ
డు. ఆతని వ్యాఖ్య ననుసరించియే మద్రాసునందు నేఁటి కేఁబదినాలుగు
సంవత్సరములకుఁ బూర్వమున నే. వేంకట సుబ్బాశాస్త్రులవారును,
రమారమి యిరువది యేండ్లకుఁ బూర్వము కుంభకోణమున ఆర్. కృష్ణ
మాచార్యులవారును మహాభారతముఁ బరిష్కరించి యాంధ్రసంస్కృ
తాక్షరములతోఁ దమ సంస్కృతభారతములఁ బ్రకటించిరి. (ఆ రెండు
ప్రతులనే విశేషముగ నే నాధారపఱచుకొనుచున్నాఁడను. మఱియు

కలకత్తాలోని ప్రతాపచంద్రరాయిగారి ప్రతియొకటియు, శ్రీపిఠాపురపు మహారాజావారి సౌధపుస్తకాగారమునం దుండిన వ్రాఁతప్రతియు,ఆంధ్ర పరిశోధకమహామండలికి "శ్రీ చెలికాని లచ్చారావు" గారిచే సంపాదింపఁబడిన వ్రాఁతప్రతియుఁ గూడ నాచేఁ బరిశీలింపఁబడినవి. మొదటి యా రెండుప్రతులలో నుల్లిఖితములగు నంశములఁ జూడఁగా నీలకంఠాచార్యుఁడు భారతయుద్ధారంభ మేమాసమున నేతిథినుండ దారంభింపఁబడియున్నదను దానిఁగూర్చి కొంత విచారణమును సలిపిన సంగతి తెలియనగును. ఆచర్చ భీష్మపర్వమునఁ బదునేడవయధ్యాయము యొక్క రెండవశ్లోకమగు "మఘావిషయగస్సోమః" అనుదానికి సంబంధించి యున్నది.

(1) "మఘ" యన, పితృదేవతాకనక్షత్రము. దానియొక్క "విషయ" మన దేశము అనగా పితృలోకము. దానిని సోముఁడు పొం

---

(1) "మఘావిషయగస్సోమ స్తద్దినం ప్రతిపద్యతేతి" మఘా పిత్ర్యంనక్షత్రం తస్యవిషయో దేశః పితృలోకః తద్గతస్సోమః కురుపాండవ యుద్ధారంభదినముక్తం భారతసావిత్ర్యాం. శ్లో. హేమంతే ప్రథమేమాసి శుక్లపక్షే త్రయోదశీ ప్రవృత్తం భారతంయుద్ధం నక్షత్రేయమదైవతే "ప్రథమే మార్గశీర్షే అత్రత్రయోదశీశబ్దేన తద్యుక్తా చతుర్దశ్యేవగ్రాహ్యా" శ్లో. అర్జునేన హతో భీష్మో మాఘమాసే సితాష్టమీతి త్రయోదశ్యాంతు మధ్యాహ్నే భారద్వాజో నిపాతిత ఇతి. తత్రైవ యుద్ధస్య-దశమే పంచదశేహ్ని హతయో ర్భీష్మ ద్రోణయో రష్టమీత్రయోదశీ సంయోగదర్శనాత్ అత్రపుష్యేపి మాఘశబ్దో మకరాయనాభిప్రాయేణ తదానీం తత్సంభవాత్—అన్యథాసప్తమీ ద్వాదశ్యోరేవ తయోర్హననం-యత్తు అమావాస్యాయాం దుర్యోధన హననం తత్రైవోక్తం- తత్రాప్యమావాస్యాశబ్దః ఇష్టిదినే ప్రతిపద్యేవ ప్రయుక్తోవేదితవ్యః- యమదైవత ఇతిభరణీనగ్రాహ్యా కింతు యుగ్మదైవతంమృగశీర్ష మేవగ్రాహ్యం-తస్యహి పూర్వదళం శుక్రదైవత్యాత్ దానురం-ఉత్తరార్ధంతు బుధదైవత్యాత్ దైవం తేన తత్రాసురాణా ముపరమో దేవానా మభ్యుదయశ్చ సిద్ధ్యతి-కించ శ్లో. చత్వారింశదహాన్యాసన్ ద్వేచమే నిస్సృతస్యవై పుష్యేణ సంప్రయాతోస్మిన్ శ్రవణే పునరాగత ఇతి॥యుద్ధారంభాదష్టాదశేహ్ని తీర్థయాత్రాత్ ఆగతస్యబలదేవస్య వచనాత్-శ్రవణే

డెను. అదియే కురుపాండవ యుద్ధారంభదినము. భారతసావిత్రియదుం — హేమంతఋతువునందు మార్గశిరశుద్ధ త్రయోదశియందు యమదైవత నక్షత్రమున యుద్ధ మారంభింపఁబడెను.

యుద్ధసమాప్తిర్దృశ్యతే-తతః ప్రాచీనే అష్టాదశర్క్షే మృగశీర్ష ఏవ యుద్ధారంభస్సంభవతి-నత్వేకవింశే భరణ్యాం అష్టాదశదినమధ్యే నక్షత్రత్రయ క్షయస్య కల్పయితు మయుక్తత్వాత్-కార్తికీ కృత్తికాయోగానుపాతేన చతుర్దశ్యాం మృగస్యైవ సంభావనాచ్చ-ఏతేన యుద్ధారంభం ప్రకృత్య-మఘావిషయగస్సోమ స్తద్దినం ప్రతిపద్యతేతిభీష్మపర్వణి సంజయ వాక్యా న్మఘాయాం యుద్ధారంభ ఇత్యపి నిరస్తం-బలదేవవాక్య విరుద్ధత్వాత్-శబ్దార్థస్తు-మఘాశబ్దేన తత్సహచరాః పితరోలక్ష్యంతే-తేన యుద్ధే మృతానాం ఉత్తమదేహప్రదానార్థం చంద్రస్తదా పితృలోకే సన్నిహితోభూదితి-స్వర్గిణాం దివ్యదేహలాభశ్చంద్రాధీనఇతి శాస్త్రప్రసిద్ధః-తథా ద్వాదశ రాత్రియుద్ధేచంద్రోదయకాలే॥ శ్లో॥ త్రిభాగమాత్ర శేషాయాం రాత్రౌ యుద్ధమవర్తతేత్యుక్తం-తత్ర త్రిభాగేత్యస్య త్రిముహూర్త శేషాయామిత్యర్థః-తథా శ్లో॥ అష్టపంచాశతంరాత్ర్యః శయానస్యతు మే గతాఇతి భీష్మవచనంతు శ్లో॥ మాఘోయంసమనుప్రాప్తః...త్రిభాగమాత్రః పక్షోయమితి వాక్యశేషానుసారాత్. అశతం, శతహీనం యథా స్యాత్తథాష్టపంచ అష్టపంచాశద్రాత్రయో వ్యతీతా ఇత్యర్థః. తథాచ పౌషకృష్ణాష్టమీతో మాఘశుక్లపంచమ్యాం తావతీదినసంఖ్యా పూర్యతే పక్షస్యచ తృతీయోభాగో గతోభవతి. తత్రాప్యేకతిథిక్షయాత్ పంచమ్యా ద్విచత్వారింశత్తమత్వం జ్ఞేయం-శేషోభవితుమర్హతీత్యత్ర కార్యశేషో దేహత్యాగాదిరేవ శేషో నతుపక్ష శేషఇతి వ్యాఖ్యాజ్ఞేయా-తత్రాయంనిష్కర్షః-కార్తికశుక్లద్వాదశ్యాం రేవత్యాం కృష్ణప్రయాణం-తతో మార్గశీర్ష కృష్ణపంచమ్యాం పుష్యే సేనయోర్నిర్యాణం-తతః పంచమ్యాఉపరి షష్ఠీమారభ్య సప్తదినాని గణయిత్వా తదుపర్యష్టమేహ్ని అమావాస్యాభవిష్యతీత్యనేన త్రయోదశదినాత్మకోయంకృష్ణపక్షో మహోత్పాతజనకఇతి సూచితం. క్షీణయోశ్చతిథ్యోః పక్షాంతరే పునర్వృద్ధ్యాసంఖ్యాపూరణంభవతీతి మార్గశీర్షకృష్ణపంచమీమారభ్య పౌషశుక్లప్రతిపత్ ద్విచత్వారింశత్తిథిః భవతీతి బలదేవవాక్యోక్తా దినసంఖ్యాచానుగృహీతా భవతి-యత్తు॥ శ్లో॥ సప్తమాచ్చాపి దివసా దమావాస్యాభవిష్యతి। సంగ్రామంయోజయేత్తత్ర తాం హ్యాహుశ్శక్ర దేవతాం «ప్రయాతవై కురుక్షేత్రం పుష్యాద్యేతి పునఃపున" రితి దుర్యోధన[illegible]కం-తత్ర సంగ్రామమిత్యనేనసంగ్రామే జయసాధనంకర్మ తస్యాంయోజయే[illegible]క్తదేవతామిత్యనేన తస్యాం జ్యేష్ఠానక్షత్రయోగ ఉచ్యతే-సచ తిథిద్వయ క్షయా[illegible]

(ఉత్తరదేశీయులు బహుళపాడ్యమి మొదలు పూర్ణిమాంతము నొక మాసముగా లెక్కింతురు. మార్గశిరమాస మనఁగా నాంధ్రుల యొక్క కార్తికబహుళ పాడ్యమి యని తలఁపవలెను. ఈక్రింద నట్టి లెక్కయే చెప్పఁబడినది) మార్గశిరమాసమున శుద్ధ త్రయోదశి యనఁగా చతుర్దశి యని గ్రహింపవలెను. ఏమనఁగా ఆభారతసావిత్రియందే, అర్జునునిచే (1)భీష్ముఁడు మాఘశుద్ధాష్టమియందును, త్రయోదశినాఁటి మధ్యాహ్నమున ద్రోణాచార్యుఁడును గొట్టఁబడి రనుటచేతను యుద్ధారంభమైన పదియవనాఁడును బదునేనవనాఁడును గొట్టఁబడిన "భీష్మ ద్రోణుల" కష్టమీ త్రయోదశీ సంబంధము చూపఁబడుటవలనను, ఇక్కడ పుష్యమాసమునందును, మకరాయనాభిప్రాయముచే మాఘ శబ్దము గ్రహింపఁబడెను. అపుడు పుష్యమాసమున మకరసంక్రమణము సంభవించుటచే (ఒక్కొకప్పు డాంధ్రులకు పుష్యబహుళమున సంభవించిన మకరసంక్రాంతి నౌత్తరాహులు, మాఘమాసమునం దైన మకరసంక్రమణ మందురు. కాని భారతయుద్ధవత్సరమున పుష్యశుద్ధమునసే మకరసంక్రమణమై యున్నదని వ్యాఖ్యాత తాత్పర్యము) సప్తమీద్వాదశీదినములలోనే భీష్మ ద్రోణుల మృతి కల్గియుండును. అమావాస్యయందు దుర్యోధనుఁడు చంపఁబడెనని భారతసావిత్రియందే కలదు. అమావాస్యశబ్దము "ఇష్టదినమగు" పాడ్యమియని గ్రహింపవలెను. యమదైవతనక్షత్రమున యుద్ధారంభమనుటలో "భరణీనక్షత్ర" మని గ్రహింపరాదు. ఇఁక నేమనఁగా—యుష్మద్దైవతమగు మృగశిరానక్ష

భవన్నపి తత్ర తిథివదేవ నక్షత్రక్షయాద్వా తిథినక్షత్రయో రాద్యంతయోగాద్వా జ్ఞేయఇతి సర్వసమంజసం—

(1) మాఘమాసమున భీష్మనిర్యాణము సుప్రసిద్ధము. అది యుద్ధానంతరము కొన్నిదినముల కైనది. ద్రోణవధ యుద్ధములోనే జరిగియున్నది. అది మాఘమాసమునఁ గాకేమి. రెంటికిని సంబంధము కాన్పింపదు.

త్రముగా గ్రహింపవలెను. మృగశిరానక్షత్రములో పూర్వార్ధభాగము "వృషభరాశి" లోనిదై శుక్రదైవతాకమును, ఉత్తరార్ధభాగము మిథునరాశిలోనిదై బుధదైవతాకమునై (పూర్వార్ధమాసురము) ఉత్తరార్ధము దైవతమునై, రాక్షసాంశసంభూతులగు దుర్యోధనాదులకు నష్టమును, దేవాంశసంభూతులగు పాండవులకు జయమును సంపాదించునక్షత్రమైనది. ఇంతియకాదు. యుద్ధారంభమైన పదునెనిమిదవనాఁడు, భీమదుర్యోధనుల గదాయుద్ధముఁ జూచుటకు తీర్థయాత్రనుండి వచ్చిన బలరాముఁడు, నేను నేఁటికి నలువదిరెండు దినములకుఁ బూర్వము, పుష్యమీనక్షత్రమునందు ప్రయాణమై వెడలితిని. ఈనాఁడు శ్రవణానక్షత్రమునందు మరల వచ్చితి ననుటచే శ్రవణానక్షత్రమునందు యుద్ధసమాప్తి కాన్పించుచున్నది. అందువలన గతించిన పదునెనిమిదవనక్షత్రమగు మృగశిరయందే యుద్ధారంభమగుచున్నది. కాని కడచిన యిరువదియొకటవ నక్షత్రమగు భరణిలో యుద్ధారంభము కాదు. పదునెనిమిది దినములలో మూఁడునక్షత్రములు క్షయించిన వని కల్పించుట యుక్తము గాదు. కార్తికశుద్ధపూర్ణిమ కృత్తికానక్షత్రముతోఁ గూడినదగుటవలన మార్గశిరశుక్ల చతుర్దశియందు మృగశీర్షానక్షత్రము సంభవించినది. ఈ హేతువుచే, భీష్మపర్వమునందు, మఘయందు యుద్ధారంభ మని సంజయుఁడు చెప్పినవాక్యము నిరస్తమగుచున్నది. ఏమనఁగా బలదేవుఁడు చెప్పినమాట కీసంజయవాక్యము విరుద్ధమగుటచేతను—శబ్దార్థ మేమనఁగా మఘాశబ్దముచే, తత్సహచరులగు పితృదేవత లూహింపఁబడుచున్నారు. అందుచే యుద్ధమృతుల కుత్తమదేహముల నిచ్చుటకుఁగాను చంద్రుఁ డపుడు, పితృలోకసన్నిహితుఁడై యుండెనని తలఁపవలెను. స్వర్గస్థులకు దివ్యదేహాలాభము చంద్రాధీన మని శాస్త్రప్రసిద్ధి కలదు. గద్ధా—మఱియు ద్వాదశినాఁటి రాత్రియుద్ధమునందు—చంద్రోదయకాల

మునందు—మూఁడవవంతురాత్రి మిగిలియుండఁగా యుద్ధము జరిగినది—అని చెప్పఁబడెను. అక్కడ మూఁడవవం తనఁగా మూఁడుముహూర్తముల కాలముండఁగా నని గ్రహింపవలెను. అట్లే ,,అష్టపంచాశతం రాత్ర్యః'' ,,మాఘోయం సమనుప్రాప్తః'' అను నానుశాసనికపర్వాంతమున భీష్మునిచేఁ జెప్పఁబడిన వాక్యములలోని యర్థముకూడ మార్గశిరశుద్ధ చతుర్దశినాఁడే యుద్ధప్రారంభ మనుదానికి సరిపోవుచున్నది. భీష్ముఁడు చెప్పిన ,,అష్టపంచాశతం రాత్ర్యః'' అనుదాని కిటులనర్థముఁ జేయవలెను. గణితశాస్త్రమర్యాద ననుసరించి కుడినుండియెడమకు నంకెలను వేయుదురుగాన, ,అష్ట' యన నెనిమిది ,పంచ' యన నైదు అనఁగా యేఁబది యెనిమిది ,అశతం' నూటికి తక్కువ. అనఁగా నలువదిరెండగును. ఇది ,,మాఘోయం" అను శ్లోకములోని ,,త్రిభాగమాత్రపక్షము'' పంచమి గాన, భీష్ముఁ డంపశయ్యపైఁ బడిన పుష్యబహుళాష్టమికి, మాఘశుద్ధ పంచమి నలువదిరెండవదిన మగుచున్నది. (వెనుకను వ్రాసిన పద్ధతిప్రకారము పుష్యబహుళాష్టమి యన మార్గశిరబహుళాష్టమి యాంధ్రుల కగునని తలఁపవలెను.) పై వాక్యార్థముల సారాంశమేమనఁగా కార్తికశుద్ధ ద్వాదశిని రేవతిలో, కృష్ణుఁడు సంధికి హస్తిపురికేఁగెను. మార్గశిర బహుళ పంచమిని పుష్యమిలో, కురుసేనలు ప్రయాణమైనవి. ఆషష్ఠి మొదలు యేడవనాఁ డమావాస్య యనుటచే రెండుతిథులు క్షయించిన—పదమూఁడు దినములైన—పక్ష మిదియే. అది మహోత్పాత జనకమని వ్యాసుఁడు ధృతరాష్ట్రునితోఁ జెప్పియున్నాఁడు. క్షీణతిథులు, పై పక్షములలో మరల వృద్ధినొందును గాన మార్గశిర బహుళ పంచమినాఁడే, తీర్థయాత్రకుఁ జనిన బలదేవునకు పుష్యశుద్ధ ప్రతిపత్తులోని శ్రవణానక్షత్రము నలువదిరెండవదినములోనిదగుచున్నది. మఱియు నేదుదినములలో నమావాస్య జ్యేష్ఠానక్షత్రము

తోఁ గూడిన దగుచున్నది. నాఁడే యుద్ధారంభముఁ జేయవలెనను సు యోధన వాక్యము, యుద్ధాదియందు జేయఁదగిన జయసాధనకర్మ యాని తలఁపవలెను. (కాని కార్తికపూర్ణిమ కృత్తికానక్షత్రముతోఁ గూడినది గదా—రెండుతిథులు క్షయించినట్టియు, ననంతరమైనట్టియు బహుళా మావాస్యకు జ్యేష్ఠానక్షత్ర మెటు లగునను శంక తిరిగి పుట్టినది) తిథు లు క్షయించినటులనే, నక్షత్రములు కూడ క్షయింపవచ్చును. లేక పూర్ణిమారంభమునకు కృత్తికలోఁ గొన్ని గడియ లుండి యమావా స్యాంతమునకు జ్యేష్ఠాదిలోఁ గొన్నిగడియలు కలియవచ్చునని తలఁపవ లసియున్నది. ఇట్లు సరిపెట్టుకొనుట మంచిది.

ఇట్లు వ్యాఖ్యాత "ఉద్యోగ భీష్మ శల్యానుశాసనిక" పర్వము లలోని భాగములను సరిపెట్టినను ,,శాంతిపర్వము, ఏక పంచాశదధ్యా యము, పదునాల్గవశ్లోకమగు" ,,పంచాశతం షట్చ" అనుశ్లోకమునకు వ్యాఖ్యానమును వ్రాయుచు, భీష్ముఁడు శరతల్పఁ గతుఁడైన యిరువది తొమ్మిదవ దినమున కృష్ణుఁడు పాండవులతో భీష్ముఁ జూచుటకువచ్చి, నేఁటికి ముప్పదవనాఁడు నీవు స్వర్గస్థుఁడ వగుదువని చెప్పినటుల నర్థముఁ జేసియున్నాఁడు. మన లెక్కను భీష్ముఁడు శరతల్పగతుఁ డగుట మా ర్గశిర బహుళ సప్తమి. కృష్ణుఁడు భీష్మునితో మాటలాడిన దినము పుష్య బహుళ షష్ఠి. నాఁటికి నెలయగు దినము, మాఘబహుళ షష్ఠి కావలసి యున్నది కాన, వ్యాఖ్యాతృభిప్రాయము సరిగా లేదని తలఁ తును. మూలమైన నొకదానితో నొకటి సరిపడి యుండలేదు. కార్తిక బహుళామావాస్య జ్యేష్ఠానక్షత్రాదితోఁ గలిసినను, మకరసంక్రమణ ,,ము త్తరాషాఢా" ద్వితీయపాదమున సూర్యుఁడు ప్రవేశించుటయే యైనచోఁ బుష్యబహుళ పంచమీప్రాంతముననే, మకరసంక్రమణము గును. ఈయన్యోన్యాశ్రయ దోషపుంజముల నడుమను, మకరసంక్రమ

ణము ననుసరించి, భారతయుద్ధకాలమును నిర్ణయింప వీలుకాకున్నది. (1)అన్యోన్యవిరుద్ధములుగ భారతశ్లోకము లుండుటకుఁ గల కారణము ‹‹ భారతగ్రంథకాలము›› అను నంశమునఁ గొంతవిమర్శింతును. భారత శ్లోకములచే భారతయుద్ధకాలమును నిర్ణయించుట క్లిష్టము. విష్ణు భాగవతపురాణములలో, భవిష్యత్కాలచరిత్రమును వ్రాయు సందర్భమునను, ‹‹కల్హణమహాకవి›› రాజతరంగిణియందు, కాశ్మీరరాజుల కాలనిర్ణయ సమయముననను, మహాభారత యుద్ధకాల నిర్ణయమును జేసిరి. అందు భాగవతము ననుసరించి వ్రాసెదను. విష్ణుభాగవతపురాణములలో నిర్ణయింపఁబడిన యంశ మించుమించు నొకటిగానె యున్నది. దానిని వ్రాసి పిమ్మట రాజతరంగిణిలోని యంశమును వ్రాయుదును.

శ్రీమద్భాగవత ద్వాదశస్కంధ ప్రథమాధ్యాయమునందు ‹‹భావికాలగతులు›› అను శీర్షికతో, నీక్రిందిసంగతులు కలవు.

*‹‹మగధరాజ్యము నేలిన జరాసంధ వంశజులలోఁ గడపటివాఁడగు›› ‹‹పురంజయుని››, ఆతని మంత్రియగు ‹‹ శునకుఁడు ›› చంపి తన కుమారుఁడగు ‹‹ప్రద్యోతునికి›› మగధరాజ్యపట్టముఁ గట్టెను. ప్రద్యో

(1) బుద్ధిమంతులెవరైన విశేషముల నాలోచింతురని పైయంశములు వ్రాసితిని.

* ‹‹యోంత్యః పురంజయోనామ భవిష్యో బార్హద్రథః›› శ్లో. తస్యామాత్యస్తు శునకః। హత్వాస్వామినమాత్మజం। ప్రద్యోతసంజ్ఞం రాజానం కర్తాయత్పాలకస్సుతః... పంచప్రద్యోతనాఇమే...అష్టత్రింశోత్తరశ్శతం...భోక్ష్యంతి పృథివీం నృపాః శిశునాభస్తతోభావ్యః కాకపక్షస్తుతత్సుతః...శైశునాభాద్దశైవేతే షష్ట్యుత్తరశతత్రయం సమాభోక్ష్యంతి పృథివీం కురుశ్రేష్ఠకలౌనృపాః। మహానందసుతోరాజన్ శూద్రాగర్భోద్భవోబలీ మహాపద్మపతిః కశ్చిన్నందః క్షత్రవినాశకృత్...తస్యచాష్టౌభవిష్యంతి సుమాలిప్రముఖాస్సుతాః యఇమాంభోక్ష్యంతిమహీం రాజానశ్చ శతంసమాః। నవనందాన్ ద్విజః కశ్చిత్ప్రపన్నానుద్ధరిష్యతి॥ తేషామభావేజగతీం మౌర్యాభోక్ష్యంతివైకలౌ సఏవచంద్రగుప్తం వైద్విజోరాజ్యేభిషేక్ష్యతి........మౌర్యాహ్యేతేదశన్సృపాః సప్తత్రింశచ్ఛతోత్తరం—

తుఁడును నాతని సంతతివారు నలుపురును మొత్త మైదుగురు నూటముప్ఫదియెనిమిది (138) సంవత్సరములు మగధరాజ్యము నేలిరి. ప్రద్యోతన వంశజులలోఁ గడపటివానిని శిశునాగుఁడు వధించి, మగధము నాక్రమించెను. (శిశునాగునకు శిశునాభుఁ డని మఱియొకపేరుకలదు.) శిశునాగుఁడు మొదలు పదిమంది యావంశజులు మగధరాజ్యము నేలిరి. (ఈశిశునాగవంశజులలో నైదవవాఁడగు "బిందుసారుఁడు" మగధరాజ్యము నేలుచుండినపుడే బుద్ధభగవానుఁడు "రాజగృహ" మను మగధ రాజధానికి వచ్చి, బిందుసారునికి బౌద్ధమతదీక్ష నిచ్చియున్నాఁడు.) శిశునాగవంశజులు పదిమంది మూఁడువందలయఱువది (360) సంవత్సరములు పాలించిరి. శైశునాగులలోఁ గడపటివాఁడగు "మహానందునకు" శూద్రస్త్రీయందు "మహాపద్మనందుఁడు" పుట్టెను. ఆమహాపద్మనందునకు "సుమాలి" మొదలగు నెనమండ్రు కుమారులు గలరు. మహాపద్మనందుఁడు నాతని కుమారులు, నూఱేండ్లు మగధమును పాలించిరి. ఆనవనందులను, బ్రాహ్మణుఁ డొకఁడు (చాణక్యుఁడు) చంపి, మౌర్య్య వంశస్థుఁడగు "చంద్రగుప్తుని" మగధరాజ్యమునకుఁ బట్టము గట్టెను. మౌర్య్యవంశస్థులు పదిమంది మగధరాజ్యమును పాలించిరి.

పై యంశములవలన మౌర్యచంద్రగుప్తుని రాజ్యారంభమునకుఁ బూర్వము "అయిదువందల తొంబదియెనిమిది (598) సంవత్సరముల నాఁడు జరాసంధవంశస్థుల రాజ్య మంతరించి యున్నదని తెలియవచ్చుచున్నది. మఱికొందఱు విమర్శకులు మహాపద్మనందుఁడు నాతనికుమారులు రాజ్యమేలిన నూఱుసంవత్సరములకాలమును, శైశునాగుల రాజ్యకాలమగు (360) సంవత్సరములలోనే యిమిడియున్న దనుచున్నారు. అట్లయినను క్రీస్తుశకమునకుఁ బూర్వము (320) మూఁడువందలయిరువది సంవత్సరముల నాఁడు ప్రారంభింపఁబడిన చంద్రగుప్త రాజ్యసంవత్సర

ములతోఁ జై (498) నాలుగువందల తొంబదియెనిమిది సంవత్సరము లును గలుపఁగా క్రైస్తవశకమునకుఁ బూర్వము (818) ఎనిమిదివందల పదునెనిమిది సంవత్సరములనాఁడే జరాసంధవంశజుల రాజ్య మంతరించి యున్నది. మఱియు శ్రీమద్భాగవతము, నవమస్కంధమునందు భవిష్యద్రాజేతిహాసముఁ జెప్పు సందర్భమునందు ,,శ్రీశుకుఁడు'', (1)"బృహద్రథుని'' సంతతివారగు నేరాజులు కలరో వారు, వేయిసంవత్సరములు మగధదేశముఁ బాలింతురు'' అని చెప్పుటచే క్రీ.పూ. (819) సం॥ రమున నంతరించినట్టియు, బృహద్రథసంతతిలోఁ గడపటివాఁడైనట్టియు పురంజయునకుఁ బూర్వము వేయిసంవత్సరములు మగధను బార్హద్రథులు పాలించియుండిరి. కనుక బార్హద్రథ సంతతివారి రాజ్యము, వేయివత్సరములును, ప్రద్యోతనశైశునాగమౌర్య్యవత్సరములు క్రీ. పూ. (818) ఎనిమిదివందల పదునెనిమిది కాని, (918) తొమ్మిదివందల పదునెనిమిది కాని, కలుపఁగా 1000+818=1818 లేక 1918 క్రీస్తునకుఁ బూర్వము 19, 20 శతాబ్దప్రాంతములలో మగధమును, బార్హద్రథ భూపాలు రేలుట కారంభించి యున్నారని స్పష్టమగుచున్నది. దేనిని మగధదేశమని మనమిప్పు డనుచుంటిమో దానిని, ఋగ్వేదకాలఋషులు ,,కీకటదేశ'' మనుచుండిరి. భాగవత ప్రథమస్కంధవ్యాఖ్యలోఁగూడ కీకటదేశము మధ్యగయాప్రదేశ మని చెప్పఁబడెను. ఋగ్వేదమున, కీకటదేశ మనార్యప్రదేశము. దానిని ,,ఉపరిచరవసువు'' యొక్క కుమారుఁడగు ,,బృహద్రథుఁ'' డేలుట కారంభించెను. బృహద్రథుని కుమారుఁడు ,,జరాసంధుఁడు.'' జరాసంధుఁడు కృష్ణునిఁగూడ మహాయుద్ధమునఁ బరుగిడునటులఁ జేసిన శూరుఁడు. జరాసంధుఁడు కంసునకు మామయగుటచేఁ బాండవులకంటెఁ గూడ వయస్సునఁ బెద్దవాఁడు.

---

(1) యే బార్హద్రథభూపాలా భావ్యాస్తే సహస్రసంవత్సరం—

మగధరాజ్యమును బృహద్రథుఁ డేలుటకు ,,ఉపరిచరవసువు'' నియమించినటుల మహాభారతమునఁ గలదు. బార్హద్రథభూపాలురు మగధదేశమును వేయేండ్లు పాలించి రను స్థలమున బృహద్రథుఁడు మొదలుకొని పురంజయాంతము, వేయేండ్లు పాలించి రని చెప్పుట యుక్తమగు నర్థమగును. అందువలన మగధరాజ్యమున నార్యసంతతివారి రాజ్యాధిపత్యము క్రీ. పూ. (1918) ఇరువదవశతాబ్దమున నై యున్న దని చెప్పుట యుక్తము. బృహద్రథుని "సాపత్నీసోదరి'' యగు ,,మత్స్యగంధి'' శంతనుని భార్య. పాండవులకుఁ బ్రపితామహి. భారతయుద్ధకాల మీ పద్ధతిని క్రీ. పూ. 17, 18 శతాబ్దముల లోనై యుండునని తోఁచుచున్నది. ఇంకొకపద్ధతి కలదు. అదియును భాగవతములోనిదే. చూడుఁడు—

శ్రీమద్భాగవత ద్వాదశస్కంధ ద్వితీయాధ్యాయమున, నిటులనున్నది. శ్రీశుకుఁడు, పరీక్షిత్తుతో, నిట్లనుచున్నాఁడు. (1) ఓపరీక్షిత్తా! నీజన్మము మొదలు నందపట్టాభిషేకమువఱకు పదునొకండువందలపదునేను (1115) సంవత్సరము లగును—

(2) సప్తర్షులలో నాకాశమునందు పూర్వదిక్కున నుదయించు రెండునక్షత్రములు "అశ్విన్యాది'' నక్షత్రములలో నేనక్షత్రమునకు సమముగా నుండునో, సప్తర్షు లానక్షత్రమున నుండినటులఁ దలఁపవలయును. ఒక్కొకనక్షత్రమునందు సప్తర్షులు, నూఱేసిసంవత్సరము లుం

(1) ఆరభ్య భవతో జన్మ యావన్నందాభిషేచనం। ఏతద్వర్షసహస్రంతు శతం పంచదశోత్తరం॥

(2) సప్తర్షీణాంతు యౌ పూర్వౌ దృశ్యేతే ఉదితౌ దివి। తయోస్తుమధ్యేనక్షత్రం దృశ్యతే యత్సమం నిశి, తేనైవ ఋషయోయుక్తా స్తిష్ఠంత్యబ్దశతంనృణాం తేత్వదీయే ద్విజాఃకాలే హ్యధునాచాశ్రితామఘాః। యదామఘాభ్యోయాస్యంతి పూర్వాషాఢాం మహర్షయః। తదానందాత్ప్రభృత్యేష కలిర్వృద్ధిం గమిష్యతి॥

దురు. ఆసప్తర్షు లిపుడు, ,,మఘానక్షత్రము'' నాశ్రయించియున్నారు. ఎపుడు మఘను వదలి (క్రమముగా) పూర్వాషాఢను సప్తర్షులు పొందుదురో, అపుడు ,,నందుఁడు'' రాజగును. అది మొదలుకొని కలియుగము వృద్ధియగును—పై నందపట్టాభిషేకము ,,మహాపద్మనందునిదని'' తోఁచును. మహాపద్మనందుని పట్టాభిషేకమునకుఁ బిమ్మట నూఱేండ్లకు చంద్రగుప్తరాజ్యాభిషేక మని తెలియుచున్నది. కాన, పరీక్షిన్నందుల మధ్యకాలము (1115 సం॥రములు) నందపట్టాభిషేక చంద్రగుప్త పట్టాభిషేకముల మధ్యకాలము (100 సం॥రములు) కలుపఁగా (1115+100=1215) చంద్రగుప్తుని రాజ్యారంభమునకుఁ బూర్వము (పదిరెండువందల పదునేను వత్సరములకుఁ బూర్వము) పరీక్షిజ్జననమనియు, క్రీ. పూ. 320 సంవత్సరములనాఁడగు, చంద్రగుప్తరాజ్యారంభ సంవత్సరములఁ గలుపఁగా క్రీ. పూ. (1535) పదునేనువందల ముప్పదియైదవసంవత్సరమునందు పరీక్షిజ్జనన మనియు, స్పష్టమగుచున్నది. మఱియు ,,ఖగోళము" నందలి సప్తర్షి సంచారనిదర్శనముతోఁ గూడిన విశేషాంశములు పరమప్రమాణములై యున్నవి. కాని నేఁటి పాశ్చాత్యపరికరములచే, ఖగోళమును శోధించు శోధకులు, సప్తర్షిమండలము చలింప దనుచున్నారు. దీని నెటుల సమాధానపఱుపవలెను? పై దానిని బట్టి పరీక్షిజ్జన్మకాలమునకుఁ బూర్వము నాలుగైదుమాసములలోనైన మహాభారతయుద్ధముకూడ, క్రీ. పూ. 1535 సం॥రమున నగుచున్నది. వంగదేశీయుఁడును, శ్రీకృష్ణచరిత్రము నాంగ్లభాషలో వ్రాసినవాఁడు నగు "ధీరేంద్రపాలు" అను శోధకుఁడుకూడ, శ్రీకృష్ణుఁడు క్రీ. పూ. 16. 15 శతాబ్దములనడుమ నుండె నని వ్రాసియున్నాఁడు. అతనిలెక్క భాగవత విష్ణుపురాణముల ననుసరించియే సరిపోయినది. కాని "పంచాంగములఁ'' జేయు మనజ్యోతిశ్శాస్త్రజ్ఞులు పాండవులు ,,కలి'' ప్రారంభ

ముననుండుటచే "కలియుగాబ్దములే" పాండవాబ్దములుగాఁ దలఁచి నేఁటి కైదువేలేండ్లకుఁ బూర్వమె పాండవులు కలరని వ్రాయుచుందురు. కాని పాండవులజన్మములకుఁ బూర్వముననే కలియుగము ప్రవేశించి యున్న దని, మహాభారతమునఁ బెక్కుచోటులను, శ్రీమద్భాగవతమునను, వ్రాయఁబడి యుండుటచే కలియుగము ప్రవేశించునాఁటికే, పాండవు లుండి రనుటకు వీలుకాదు. పాండవులు కలియుగములోనివారే యనియు కురుపాండవయుద్ధము కలియుగములోనిదే యనియు, నీక్రింది ప్రమాణములఁబట్టి యూహింపనగును.

"(1) నేనీ కలియుగమున నుంటిని. ధర్మములు సంకీర్ణ మగుచుండఁగా నింక నేమి మిగులును? ఇంకను వినఁ గుతూహలము కలదు. (చెపుమా)" ఇది ధర్మరాజుఁడు "మార్కండేయు" నడిగిన ప్రశ్న. మఱియు శల్యపర్వము (61) అధ్యాయమునఁ శ్రీకృష్ణుఁడు బలదేవకోపోపశమనసందర్భమున నిటు లనుచున్నాఁడు.

(2) "(బలదేవా) పొందఁబడిన కలియుగమును, భీముని ప్రతిజ్ఞను తెలిసికొనుము" ఇది కలియుగము గాన యుద్ధశాస్త్ర విరుద్ధముగా భీముఁడు, దుర్యోధనుని తొడలను విఱుగఁగొట్టవచ్చుననియుఁ గలియుగమునఁ దా నుండినటులను శ్రీకృష్ణుఁడు సమర్థించుచున్నాఁడు. (పై యంశము లించుమించు కృష్ణనిర్యాణమునకుఁ బూర్వము నలువది, మున్నదియా ఱేండ్లనాఁడు జరిగినవై యున్నవి. కృష్ణనిర్యాణదినముననే కలియుగప్రవేశ మని చెప్పువారివాక్యములను పై యంశము లసాస్తము చేయుచున్నవి.)

---

(1) అస్మిన్ కలియుగేత్వస్మి పునః కౌతూహలంమమ సమాకులేషు ధర్మేషు కిన్ను శేషం భవిష్యతి॥ అరణ్యపర్వ ౧౯౦ అధ్యాయ.

(2) "ప్రాప్తం కలియుగంవిద్ధి ప్రతిజ్ఞాం పాండవస్యచ" శల్యపర్వ ౬౧ అధ్యాయః

,, కల్హణ'' పండితుఁడును ,, రాజతరంగిణి " యను ,, కాశ్మీర రాజ " చరిత్రమున నిటుల వ్రాసెను.

(1) ,, కురుపాండవులు, భూలోకమునందు, కలియుగములో ,,నాలుగువందల యేఁబదిమూఁడు'' సంవత్సరములు గతించినపిమ్మట నుండిరి.'' (కల్హణుఁడు క్రీ. త. పదునొకండవశతాబ్దమున కాశ్మీరమున నుండిన మహాపండితుఁడు ,,నీలమునిపురాణాదులఁ''బరిశీలించివ్రాసెను. మఱియు జ్యోతిశ్శాస్త్రనిదర్శనములఁగూడ చూపి పైకాలనిర్ణయమును సమర్థించెను.

శ్రీమద్భాగవతమున ద్వాదశస్కంధమునం దిటులఁ గలదు.

(2) ,,భగవంతుఁడగు విష్ణుని కిరణమగు (అంశము) శ్రీకృష్ణుఁడు స్వర్గస్థుఁ డైనపుడే పాపమునందు రమించు మనస్సుగల కలియుగము ప్రవేశించినది.''

,, ఎంతవఱకు శ్రీకృష్ణుఁడు తన పాదములచే, భూమిని స్పృశించుచుండెనో అంతకాలము కలి భూమియందు పరాక్రమింపలేదు.''

,,ఏదినమున శ్రీకృష్ణుఁడు స్వర్గము నొందెనో యాదినముననే కలియుగము ప్రవేశించె నని ప్రాచీను లనుచున్నారు.''

పై శ్లోకతాత్పర్యములు కలియుగారంభము, శ్రీకృష్ణుని మరణము, నేకదినమే యని కొందఱమతమై యున్నదనుట స్పష్టమగుచున్న

---

(1) శతేషు షట్సు సార్ధేషు త్ర్యధికేషుచ భూతలే. కలేర్గతేషు వర్షాణాం అభవన్కురుపాండవాః॥ రాజతరంగిణి॥ (రాజతరంగిణీనిర్ణయములను కాశీలోనిమహామహోపాధ్యాయసుధాకరపండితుఁడు సమర్థించి వ్రాసియున్నాఁడు.)

(2) విష్ణోర్భగవతో భానుః కృష్ణాఖ్యోసౌ దివంగతః। తదాఽవిశత్కలిర్లోకం యత్పాపే రమతేమనః— యావత్స్వపాదపద్మాభ్యాం స్పృశన్నాస్తే రమాపతిః తావత్కలిర్వైపృథివీం పరాక్రాంతుం నచాశకత్— యస్మిన్కృష్ణో దివంయాతః తస్మిన్నేవ తదాహాని ప్రతిపన్నం కలియుగమితి ప్రాహుః పురావిదః—

ది గాని, భాగవతగ్రంథకర్త మతమది కాదని ,,ప్రాచీనులనుచున్నారు'' అనుటచేతను, శ్రీకృష్ణుఁ డుండఁగ, కలి, పరాక్రమింప లేదనుటచేతను వెల్లడియగుచున్నది. శ్రీమద్భాగవత వ్యాఖ్యాత యగు శ్రీధరాచార్యుఁడును కలిభూమిపైఁ బరాక్రమింప లేదను చోట నిటుల వ్రాయుచున్నాఁడు.

(1) ,, శ్రీకృష్ణుఁడు భూమియం దుండినపుడే కలియుగము సంధ్యారూపముచేఁ బ్రవేశించియే యున్నది. నిజము. అయినను, కలి పరాక్రమింపలేదు.''

భాగవతమున నాఘట్టముననే, కలియుగప్రవేశమునకు ఖగోళ నిదర్శన మిటుల వ్రాయఁబడినది.

(2) ,,ఎపుడు సప్తర్షులును మఘానక్షత్రములయందు సంచరింతురో అపుడు పదిరెండువందల సంవత్సరముల స్వరూపము గల కలి ప్రవృత్తియైనది.'' ఎపుడు మఘానక్షత్రములనుండి సప్తర్షులును, పూర్వాషాఢను బ్రవేశింతురో అపుడు ,,నందుఁడు'' మొదలుకొని కలి వృద్ధిఁ గనును.''

పై కారణములలో కల్హణుఁడు పరిశోధించి, కలియుగాబ్దములను స్పష్టముగా చెప్పుట గమనింపఁ దగియున్నది. భాగవతమున, ,, పదిరెండువందల'' సంవత్సరములు మఘానక్షత్రమున సప్తర్షు లుండునపుడు కలిలోఁ బ్రవృత్తమైన దనుటచే, మఘానక్షత్రమున సప్తర్షులుండుకాల

---

(1) ,,నను శ్రీకృష్ణే పృథివ్యాం వర్తమానేపి సంధ్యారూపేణ కలిః ప్రవిష్టఏవాసీత్. సత్యం. తథాపి తావత్ తస్యపరాక్రమో నాభవత్''

(2) యదా దేవర్షయస్సప్త మఘాను విచరంతిహి । తదాప్రవృత్తిస్తు కలిర్ద్వాదశాబ్దశతాత్మకః—యదామఘాభ్యో యాస్యంతి పూర్వాషాఢాం మహర్షయః తదా నందాత్ప్రభృత్యేష కలిర్వృద్ధిం గమిష్యతి''—

ము పరీక్షిజ్జన్మకాలము గాన నాఁటికి అనఁగా భారతయుద్ధకాలము నాఁటికి—కలియుగములో నిరుచుమించు పదిరెండువందలసంవత్సరములు గడచిన వని భాగవతకారుని తాత్పర్యమై యున్నది. ఇంకొక లెక్క—ఇది శ్రీమద్భాగవత వ్యాఖ్యాత యగు శ్రీధరాచార్యుని మతము. ఆతఁడు ,, ఆరభ్యభవతోజన్మ" అను శ్లోకవ్యాఖ్యలో నిటు లనినాఁడు.

(1) ,,పదునొకండువందల పదునేనుసంవత్సరముల"ని యేకారణముచేఁ జెప్పఁబడినది? వాస్తవముచే—,,పరీక్షిన్నందుల" మధ్యకాలము పదునాలుగువందల తొంబదియెనిమిది. ఎందువలన ననఁగా—పరీక్షిత్తునితో సమకాలికుఁడై, మగధమునేలుచుండిన జరాసంధ పౌత్రుఁడగు ,,మార్జారి" మొదలు, పురంజయాంతమువఱకు నిరువదిమంది రాజులు వేయివత్సరములు భూమి నేలుదు రని ,,నవమస్కంధము" నఁ గలదు. బార్హద్రథులు వేయిసంవత్సరము లేలినపిమ్మట ,,ప్రద్యోతనులు" నూట ముప్పదియెనిమిది సంవత్సరములు, శైశునాగులు మూఁడువందల యఱువదిసంవత్సరములు నేలి రని యచటనే చెప్పియుండుటచేతను—పదునాలుగువందల తొంబదియెనిమిది యైనది. ఈప్రకారముచే నైనను పాండవులు కలియుగారంభమున లేక, కలిలో (1182) పదునొకండువందల యెనుబదిరెండు సంవత్సరములు గడచినతరువాత నుండి నటుల స్పష్టమగుచున్నది. అయినను, పరీక్షిజ్జన్మము మొదలు నంద

(1) ఆరభ్యేతి, వర్ష సహస్రం పంచదశోత్తరం శతంచేతి కయాపివివక్షయా? ఆహాంతరసంఖ్యేయం వస్తుతస్తు—పరీక్షిన్నందయోరంతరం ద్వాభ్యామూనం వర్షాణాం సార్ధం సహస్రం భవతి. యతఃపరీక్షిత్సమకాలం మాగధం మార్జారిమారభ్య రిపుంజయాంతాః వింశతి రాజానః సహస్రంసంవత్సరాన్ భోక్ష్యంతీత్యుక్తం నవమస్కంధే—యే బార్హద్రథభూపాలా భావ్యాస్తే సహస్రవత్సరమితి. తతః పరంచ ప్రద్యోతనా అష్టత్రింశోత్తరశతం. శైశునాగాశ్చషష్ట్యుత్తరశతత్రయం భోక్ష్యంతి పృథివీమిత్యత్రైవోక్తత్వాత్.

పట్టాభిషేకమువఱకు పదునొకండువందల పదునేను (1115) అని ఖగోళ నిదర్శనముతోఁ జెప్పిన సంఖ్యయే పరమప్రమాణముగా నెంచవలసి యున్నది. ,,బార్హద్రథ భూపాలాః సహస్రవత్సరం ... జరా సంధునితండ్రి మొదలుకొని పురంజయాంతము వేయివత్సరము లనుసర్థము సరిపోవును. కాన ,,మార్జారి'' మొదలు వేయివత్సరము లని యింకొక (498) నాలుగువందల తొంబది ఎనిమిది సంవత్సరములఁ గలుప నవసరము కాన్పింపదు. పై చర్చవలన క్రీ. పూ. పదునేను పదునాలు శతాబ్దముల మధ్యమున మహాభారతయుద్ధమై యున్నదను " ధీరేంద్ర నాథపాలు'' గారి మతములతో నామత మేకీభవించుచున్నది. ఇందును గుఱించి లోకమాన్యతిలకు టూకీగా పదునాల్గవశతాబ్దమున యుద్ధమై యుండు ననుట దురూహము—

మఱికొందఱు నందవంశనాశకుఁడగు చంద్రగుప్తుఁడు క్రైస్తవ శకమునకుఁ బూర్వము మూఁడువందలసంవత్సరములనాఁటివాఁడు కాఁడనియు, ఆచంద్రగుప్తుఁ డంతకుముం దెపుడో క్రీస్తునకుఁ బూర్వము పదునేనవశతాబ్దప్రాంతముననే గతించె ననియు, క్రీస్తునకుఁ బూర్వము మూఁడువందలసంవత్సరములనాఁ డుండిన యాతఁడు గుప్తవంశస్థుఁడగు చంద్రగుప్తుఁ డనియుఁ జెప్పి కలియుగాదిని బాండవు లుండినటుల నంకెలను సర్దుచున్నారు. కాని దీనిని కొన్నియంశములు బాధించుచున్నవి.

(1) వ్యాసప్రోక్త మనిచెప్పఁబడు భాగవతముననే "శ్రీకృష్ణుఁడు దివంగతుఁడై నపుడు కలి ప్రవేశించె నని ప్రాచీను లనుచున్నారు" అని కేచిత్పక్షమును సూచించుట.

(2) తద్వ్యాఖ్యాతకూడ కలి సంధ్యారూపముచే శ్రీకృష్ణుఁ డుండఁగనే ప్రవేశించె నని యంగీకరించుట (ఇంకను సంధ్యారూపమును గానె కలి యున్నది.)

(3) మహాభారతమునను దాము కలియుగములో నుంటి మనీ ధర్మజ, శ్రీకృష్ణుఁ లనిన (అరణ్య, శల్యపర్వములలో) వాక్యములు.

(4) మౌర్యచంద్రగుప్తుల పౌత్రుఁడగు నశోకచక్రవర్తి క్రీస్తునకుఁ బూర్వము అయిదాఱుశతాబ్దములలో నుద్భవించిన "శాక్యసింహుని" బౌద్ధమతమును వ్యాప్తిఁజేసినయంశములు.

(5) అశోకుని (2, 13) శిలాశాసనములలోఁ బేర్కొనఁబడిన i సిరియాదేశప్రభుఁడగు, ఆంటియోకస్ థియాసు, ii ఈజిప్టుప్రభువగు టాలెమీ ఫిలాడెల్ఫాసు iii సిరీన్ ప్రభునగు మాగ్యాను iv మ్యాసినియాప్రభువగు ఆంటిగోనోసుగోనాటసు, v ఎపిరస్ విభుఁడగు అలాగ్జండరు అనువారలకాలములు స్పష్టముగా క్రీస్తునకుఁ బూర్వము మూఁడవ శతాబ్దముననే యుండీనటు లాయాదేశస్థులు వ్రాసియుండుట.

(6) అశోకునకుఁ బిమ్మట మౌర్యరాజ్యాంతకుఁడగు "పుష్యమిత్రుఁడు" తదాస్థానవిద్వాంసుఁడగు పతంజలిమహాభాష్యమున వర్ణింపఁబడుటయు, ఆభాష్యమున బౌద్ధమతాంశములఁగూర్చి వ్రాసియుండుటయు. (ఎవ్వరును బౌద్ధమతస్థాపకుఁడగు శాక్యసింహుని క్రీ.పూ. ఏడవ శతాబ్దమునకుఁ బ్రాచీనునిగా వర్ణింపలేదు. ఆమతమును వ్యాపింపఁ జేసిన యశోకుఁడు క్రీ. పూ. పదునేనవశతాబ్దములోనుండిన మౌర్యచంద్రగుప్తునకుఁ బౌత్రుఁ డగుట యసంభవము.)

మహాభారతయుద్ధకాలమునుగుఱించి ప్రాక్పశ్చిమదేశస్థగ్రంథకర్తలయొక్కయుఁ బండితులయొక్కయు నభిప్రాయముల నీక్రింద నిచ్చుచున్నాను.

పంచాంగకర్తలు	క్రీస్తునకుఁబూర్వము	3100	సంవత్సరములు.
కల్హణపండితుఁడు	,,	2447	,,
సుధాకరపండితుఁడు	,,	2447	,,

శ్రీమద్భాగవతము	క్రీస్తునకుఁబూర్వము	1565	నవనందులపాలనము నూఱేండ్లని తలఁచి యానూఱేండ్లను గలిపిన యెడల.
మత్స్యపురాణము	,,	1565	
వాయుపురాణము	,,	1565	
విష్ణుపురాణము	,,	1530	
ధీరేంద్రనాథపాలు	,,	1520	
బంకించంద్రచట్టోపాధ్యాయుఁడు	,,	1520	
లోకమాన్యబాలగంగాధరతిలకు	,,	14 వ శతాబ్దము.	

పాశ్చాత్యపండితులు.

కోల్బ్రూకు	క్రీ. పూ.	14 వ శతాబ్దము.	
విల్సను	,,	14	,,
ఎలిఫిష్టను	,,	14	,,
విల్ఫ్రిడ్డు	,,	1370 సంవత్సరము.	
బుకాననను	,,	13 వ శతాబ్దము	
ఫారిటు	,,	13	,,

(క్రైస్తవశకమునకుఁ బూర్వము పదునాఱవశతాబ్దమున మహాభారతయుద్ధమైన దనువారు చాలమంది కలరు. నాదియు నామతమే యైయున్నది.)

మహాభారత చరిత్రము.

మహాభారత రచనావిధానము

వేదములోని ఛందోనియమములను, లౌకికభాషకుఁ దెచ్చిన వాఁడు 'వాల్మీకి.' సంస్కృతవాఙ్మయమున నాతనిరామాయణమునకుం గల "కవితావైశద్యము" మహాభారతమునకు లేదు. కాళిదాసమహాకవి సర్వవిధముల వాల్మీకి ననుసరించియే కవిత్వముఁ జెప్పినటులఁ గవితావిమర్శకులు తలఁతురు. రామాయణములోని యుత్తరకాండముగాక తక్కినకాండముల నొక్కఁడే రచించియుండె నని, కవితాపద్ధతి వెల్లడిచేయుచున్నది. భారత మటులు లేదు. 1 కర్ణపర్వములోని కర్ణవధఘట్టము కాక, మిగిలిన మహాభారత మంతయుఁ గవిత్వపు విశేషములనుస్ఫురింపఁ జేయదు. లక్షశ్లోకపరిమితి గల మహాభారత మంతయు "శతసహస్ర్యాం వైయాసిక్యాం" అనుటచే దానికి వ్యాసుఁడే కర్తయని స్థూలదృష్టిని గాన్పించును. కాని సూక్ష్మదృష్టితో నాలోచించినచో, వ్యాసుఁడు వైశంపాయనుఁడు, సౌతి, యను వారలు, జయభారత మహాభారతము లనుగ్రంథములఁ జేసి రనియు, వ్యాసుని "జయ"మును వైశంపాయనుఁడును, వ్యాస, వైశంపాయనుల గ్రంథములను, సౌతియుఁ దమగ్రంథములలోఁ గలిపివేసి, యేది వ్యాసకృతమో, యేది వైశంపాయనకృతమో, యేది సౌతి కృతమో తెలియకుండఁగఁ జేసిరనియు, విశదము కాఁగలదు. ఇందులకు మహాభారతముననే, నిదర్శనములు కలవు. మనకుఁ గాన్పించు మహాభారతము గాక, వ్యాసుని శిష్యులగు "సుమంతుఁడు, జైమిని, పైలుఁడు, శుకుఁడు, వైశంపాయ

1 కర్ణవధఘట్టము, ఇంపుగా శబ్దార్థాలంకారభూయిష్ఠమై వ్రాయఁబడెను.

సుఁడు" గూడ మహాభారతసంహితలఁ జేసిరని యీక్రింది శ్లోకార్థములు చెప్పుచున్నవి.

(1) వ్యాసుఁడు__వేదములను, భారతమును "సుమంతుఁడు, జైమిని, పైలుఁడు, శుకుఁడు, వైశంపాయనుఁడు" నను నైదుగురుశిష్యులచేఁ జదివించెను. వారైదుగురు నైదువేర్వేఱుభారతసంహితలఁ బ్రకాశింపఁజేసిరి.

మఱియు క్రీ. పూ. పదియవశతాబ్ద ప్రాంతముననుండిన "ఆశ్వలాయనుఁడు" తన గృహ్యసూత్రములలో భారత మహాభారతగ్రంథములు వేఱుగా నుండె ననియు, "సుమంత్వా"ది వ్యాసశిష్యులు భారతగ్రంథకర్త లనియుఁ జెప్పుచున్నాఁడు. చూడుఁడు.

(2) సుమంతుఁడు, జైమిని, వైశంపాయనుఁడు, పైలుఁడు, సూత్రభాష్య భారత మహాభారత ధర్మాచార్యులు—

"జయ" మనునది వ్యాసకృతమనుట కారంభశ్లోకమే (3) సాక్ష్యము. ఈజయశబ్దమచటనచట సూచించియున్నాఁడు. (4) సుమంతు,

---

(1) వేదానధ్యాపయామాస మహాభారతపంచమాన్ సుమంతుం జైమినిం పైలం శుకం చైవ స్వమాత్మకం॥ ప్రభుర్వరిష్ఠో వరదో వైశంపాయనమేవచ సంహితాస్తైః పృథక్త్వేన భారతస్యప్రకాశితాః. ఆదిపర్వం॥ ౬౩—౯౦

(2) సుమంతు జైమిని వైశంపాయన పైల సూత్ర భాష్య భారత మహాభారత ధర్మాచార్యాః ఆ. గృ. 3—౪—౪

ఆశ్వలాయనుఁడు, ఆపస్తంబునికంటెఁ బూర్వికుఁడు. ఆత డాపస్తంబునికి మామయఁట! ఈయంశములు ఆంగీరససం॥రపు ఆంధ్రపత్రిక ఉగాదిసంచికలో వ్రాసియున్నాను

(3) నారాయణం నమస్కృత్య నరంచైవ నరోత్తమం, దేవీం సరస్వతీం వ్యాసం తతో జయ ముదీరయేత్. (వ్యాసః అను పదమునకు మాఱుగా వ్యాప్తః, చైవ, అనుపదములు కొన్నిప్రతులలోఁ గలవు. మూఁడువిధములగు పదములకును సమర్థనీయార్థము పండితులు చెప్పుదురు వ్యాప్తః అనుపదమునే వ్యాఖ్యాత గ్రహించెను.)

(4) జయోనామేతిహాసోయం॥ స్వర్గారోహణపర్వ॥ ఆదిపర్వ॥ ౬౨ అధ్యా.

పైలాదుల భారతము లిప్పుడంతర్హితమైనవి. జైమిని భారతములోని యశ్వమేధపర్వమె నిలిచియున్నది. ‘‘వైశంపాయనకృత’’ మను భారతమె నేఁడు మనచేఁ బఠింపఁబడుచున్నఁదఁట. నేఁడు కాన్పించు మహాభారతములోనే ‘‘వ్యాస, వైశంపాయన, సౌతి’’ కృత భాగము లున్నవని వ్రాసియుంటిని. కవిత్రియకృత సంస్కృతమహాభారతము నాంధ్రీకరించుటలోఁగూడ కవిత్రయసంబంధమె కలిగియుండుట యాశ్చర్యకరము. ఆంధ్రీకృత మహాభారతములోని కవిత్రియభాగములను విభజించినటుల సంస్కృతమహాభారతములోని వ్యాస వైశంపాయనాదుల భాగములను విభజింపలేము. కారణ మేమనఁగా వ్యాసునిజయమును, వైశంపాయనుఁడు తాను రచించుభారతమున కనువగువటుల నడుమన డుమ సవరించుచుకొనినాఁడు. అటులనే సౌతి, వ్యాసుని జయముతో మిశ్రమైన వైశంపాయన భారతమును తన మహాభారతములో సవరించుకొనినాఁడు. అందువలన వ్యాస, వైశంపాయనుల “జయభారతముల” ను విభజింప శక్యము కాకున్నది. కాని, సౌతి శౌనకాదులకును వైశంపాయన జనమేజయులకునునైన ప్రశ్నోత్తరములు మాత్రము వ్యాసుని జయములోనివికావని, సూక్ష్మముగాఁ జెప్పవచ్చును. ఆశ్వలాయనుని కాలమునకు (క్రీ. పూ. 10 శతాబ్ద ప్రాంతము) వ్యాసుని జయము కాకుండినను, భారత మహాభారతములుమాత్రము వేర్వేఱుగ నుండినటుల నాతనిగృహ్యాసూత్రమె సాక్ష్యమిచ్చుచున్నది. క్రీ. త. నాలవశతాబ్దమునకు, జయభారత మహాభారతము లిప్పటివలె కలిసియేకరూపముగా లక్షశ్లోకపరిమితి కలవిగా నున్నవని క్రీ. త. (3౯౨) సంవత్సరపు “గుప్త” శాసనముచే నూహింపఁబడుచున్నది. ఆ ‘‘శిలాశాసనము’’ యొక్క సంపూర్ణ ప్రతిబింబమును దొరతనపువారిశాసనశోధకులు ప్రకటించియున్నారు. మఱియు ‘‘భాసమహాకవి’’ నాఁటికి నేఁటి భారత

రూప మేర్పడియె యుండు నని యాతనినాటకములె సాక్ష్యమిచ్చుచున్నవి. ఆమహాకవిభారతములోని "వనపర్వము"నుండి శల్యపర్వాంతమువఱకు నుండినగాథల „నారు" నాటకములనుగా రచించియున్నాఁడు (1) మధ్యమవ్యాయోగము. ఇది పాండవు లరణ్యమున నుండఁగ భీమఘటోత్కచులకుఁ జరిగినగాథ. మఱియు నాదిపర్వములోని ఘటోత్కచజన్మాదికమును, సభాపర్వములోని ద్యూతవిజితులగు పాండవులు వనవాసమున కేఁగుటయును సూచించుచున్నది. (2) పంచరాత్రము—ఇది పాండవు లజ్ఞాతవాసముననుండునప్పు డయిన కీచకవధ, గోగ్రహణము, అభిమన్యు వివాహాదికము మొదలగు వానిని సూచించుచున్నది. (3) దూతవాక్యము. ఇది శ్రీకృష్ణరాయభారముఁ జెప్పుచున్నది. ఇందు పాండవులు దుర్యోధనునకు సజాతిజులు కాకుండుటచేతనే కురుపాండవులకైక్యము లేదనునంశము దుర్యోధనువాక్యములలోఁ జెప్పఁబడెను. (4) దూతఘటోత్కచము. ఇది భీష్మపర్వాదిగాథను సూచించుచున్నది. (5) కర్ణభారము. ఇది యరణ్యపర్వాంతగాథను గర్ణపర్వగాథతోఁ గలిపి చెప్పుచున్నది. (6) ఊరుభంగము ఇది శల్యపర్వాంతగాథను జెప్పుచున్నది. * మఱియు „బాలచరితము" అను నింకొక నాటకమును భాసమహాకవి రచించియుండెను. ఆనాటకగాథ, హరివంశములోని గోపికలగుబాలకృష్ణునకు నైన కథలఁగూడఁ జెప్పుచున్నది గాన, హరివంశము కూడ భాసునినాఁటికిఁ గలిగి యున్నదని స్పష్టమగుచున్నది. కాని భాసుఁడెప్పటివాఁడు ? కాళిదాసుకూడ మాళవికాగ్నిమిత్రమునందు భాసునిఁ దలఁచుటచే నంతకుఁ బూర్వుఁడు. స్వప్నవాసవదత్త నాటకపుఁ బీఠికలో, త. గణపతిశాస్త్రులవారు భాసుఁడు చాణక్యునికంటెఁగూడ

* దుర్యోధనునితోఁ గౌరవులు నశింపలే దని యీకథలోని దుర్యోధనపుత్రశబ్దముచేఁ దెలియనగును. „పరిక్షిత్తుఁ"గూర్చి వ్రాసినపు డాయంశము వ్రాయఁబడును.

ప్రాచీనుఁడని వ్రాసియున్నారు. కారణ మేమనఁగా భాసునినాటకము లోని శ్లోకమొకటి ,,కౌటిల్యుని'' (చాణక్యుని) యర్థశాస్త్రమున ,,ను ల్లిఖింపఁబడి'' యున్నదఁట. కౌటిల్యుఁ డచట నిది యన్యుని శ్లోక మని సూచించియున్నాఁడఁట. కాన కౌటిల్యుఁడు భాసుని నాటకములోని శ్లోకమునే యుదాహరించి యుండునని, గణపతిశాస్త్రిలవారి యభిప్రా యమై యున్నది. మఱియు భాసుని ప్రయోగములలోఁ గొన్ని ,,పాణి నీయ'' విరుద్ధములుగా నున్నవి గాన భాసుఁడు పాణినికంటెఁగూడ పూ ర్వకుఁ డని కొంద ఱందురు గాని క్రీ. పూ. 7 శతాబ్దప్రాంతముననుండిన ,,ఉదయనుని'' గాథను భాసుఁడు నాటకముగా రచించియుండుటచేఁ ,,పాణిని'' కంటె భాసుఁడు పూర్వకుఁ డనుటకు వీలులేదు కాని, చా ణక్యునికంటెఁ బూర్వకుఁడై క్రీ. పూ. 5 శతాబ్దప్రాంతమున నుండిన నుండవచ్చును. నాఁటికి భారత మహాభారతగాథలు వేర్వేఱుగ నుండి నను నుండవచ్చును. వ్యాసుని భారతము సౌప్తికపర్వాంతమువఱకే యని వ్రాయఁబోవుచున్నాను. అదియే భారతగాథ. ఆభారతగాథనే భాసుఁ డాఱునాటకములనుగా రచించి, మహాభారతములోని గాథనుగూడ నా టకమునుగా రచించియుంటె ననుటకుఁగాను తదంతర్గత మని యెన్నఁబడు హరివంశములోని గాథను ,,బాలచరితము''గా రచించియుండును. లోక మాన్యతిలకు, భాసుఁడు కాళిదాసునికంటెఁ బూర్వకుఁడై యైనను క్రీ. త. 1, 2 శతాబ్దములనాఁటివాఁడై యగునని తలఁతు ననినాఁడు. గణ పతిశాస్త్రిలవారి శ్లోకదృష్టాంత పూర్వక మగు నిదర్శనము, లోకమా న్యుని తలఁపుకంటెఁ బ్రమాణము. క్రీ. త. నాలవశతాబ్దములోని గు ప్తరాజులనాఁటికి, లక్ష శ్లోకపరిమితి గల భారత ముండుటయు, ఆశ్వలా యన, భాసమహాకవులనాఁటికి, భారత, మహాభారతగ్రంథములు వేఱుగఁ నుండుటయు నిశ్చయ మని నాతలఁపు. వ్యాసాదు లెప్పుడు జనించిరి

లను రచించిరి? వారిగ్రంథముల కాద్యంతము లెచట నెచట నై యుండును? అనుదానిని గుఱించి విమర్శింతము.

వ్యాసుఁడు భారతయుద్ధ మింక నగుననఁగా, ధృతరాష్ట్రునికడకు వచ్చి, మహోత్పాతములను వర్ణించి, యుద్ధము ఘోరముగఁ దప్పక యగుననియు, అందుఁ గౌరవులు నశింతురనియు, వారికీర్తిని గ్రంథరూపముతో లోకమున వ్యాపింపఁ జేయుదు ననియుఁ జెప్పి, యుద్ధవృత్తాంతములఁ జెప్పుటకు సంజయుని నియోగించి హిమాలయారణ్యమున కేఁగెను. అతఁ డచట మూఁడేండ్లు భారతమును రచించె ననియు, అవి (8800) యెనిమిదివేల యెనిమిదివందల శ్లోకము లుండు ననియు భేదింప శక్యము కాకుండు ననియు నీక్రింది శ్లోకార్థములు చెప్పుచున్నవి.

(1) కృష్ణద్వైపాయనుఁడు మూఁడేండ్లు దీక్షకలవాఁడై యీ మహాభారత మను నద్భుతమగు నాఖ్యానమును జేసియున్నాఁడు— (ఇది వైశంపాయనవాక్యము.)

(2) వ్యాసుఁడు గూఢమగు గ్రంథగ్రంథిని కుతూహలముతో దేనిని బ్రతిజ్ఞ చేసెనో దానిని జేసెను—

(ఆగ్రంథము) ఎనిమిదివేల యెనిమిదివందల శ్లోకములు కలది. దీనిని నేనెఱుఁగుదును. శుకుఁ డెఱుఁగును. సంజయుఁ డెఱుఁగునో యెఱుఁగడో, ఆశ్లోకకూట మిపుడును సుదృఢముగా గ్రథితమై యున్నది

(1) త్రిభిర్వర్షైస్సదోత్థాయీ కృష్ణద్వైపాయనో మునిః। మహాభారతమాఖ్యానం కృతవానిద మద్భుతం (ఆదిపర్వ. ౬౩—౧౫)

(2) గ్రంథగ్రంథిం తదాచక్రే మునిర్గూఢం కుతూహలాత్, యస్మిన్ ప్రతిజ్ఞయా ప్రాహమునిర్ద్వైపాయనస్త్విదం, అష్టౌ శ్లోకసహస్రాణి హ్యష్టౌ శ్లోకశతానిచ, అహంవేద్మి శుకోవేత్తి సంజయో వేత్తి వానవా, తచ్ఛ్లోకకూట మద్యాపి గ్రథితం సుదృఢం మునే, భేత్తుం నశక్యతేర్థస్య గూఢత్వాత్ప్రశ్రితస్యచ॥—ఆదిపర్వ, అనుక్రమణికాధ్యాయ—

సుమా ? శౌనకా! అది గూఢమగుటచేతను ప్రశ్రితమగుటచేతను, అర్థ మునకు భేదింప శక్యము కాకున్నది. (ఇది సౌతి శౌనకునితోఁ జెప్పిన వాక్యము.) ఎనిమిదివేల ఎనిమిదివందల శ్లోకములు వ్యాసకృత మగుట సత్యము. వానిని నేఁటి యాంధ్రదేశపుఁ బండితులు వ్యాసఘట్టములని యు గూఢార్థయుక్తము లనియుఁ దలఁతురు. సౌతి కాలమున కవి, వైశంపాయన భారతమునం దిమిడియున్నవి. వాని నాతఁ డెఱుఁగును. శుకుఁ డెఱుఁగునఁట. సంజయుఁ డెఱుఁగునో యెఱుఁగఁడో యని సౌతి చెప్పుచున్నాఁడు. సౌతి యీమహాభారత ముపాఖ్యానములతో లక్ష శ్లోకపరిమితి కలదనియు,నుపాఖ్యానములు లేని దానినిరువదినాల్గువేలశ్లో కపరిమితి కలదానిని (వ్యాసుఁడు) చేసియున్నాఁడనియు, ఉపాఖ్యానర హితమైనది భారతమనియు, పిమ్మట నధికమగు నర్ధశతశ్లోకములతోఁ దాఁ జేసిన గ్రంథమున కనుక్రమణికఁ జేసియున్నాఁ డనియు నీక్రింది శ్లోకతాత్పర్యములచేఁ దెలియనగును.

(1) ఈపుణ్యమైన నూఱువేలశ్లోకములుగల భారత ముపాఖ్యా నములతోఁ గూడిన దని తెలిసికొనవలయును. ఉపాఖ్యానరహితమగు నిరువదినాలుగువేల భారతసంహితను జేసియుండెను. (వైశంపాయనుఁడు కావచ్చును.) (2) అది భారతమని చెప్పబడుచున్నది. తరువాతను వ్యా సుఁ డేఁబదిశ్లోకము లధికముగ సంక్షేపముగ (అనుక్రమణికను) చేసెను.

---

(1) ఇదంశతసహస్రాఖ్యం శ్లోకానాం పుణ్యకర్మణాం ఉపాఖ్యానైస్సహజ్ఞేయం శ్రావ్యం భారతముత్తమం చతుర్వింశతి సాహస్రం చక్రేభారతసంహితాం ఉపాఖ్యా నైర్వినైతావ ద్భారతంప్రోచ్యతే బుధైః॥ తతోధ్యర్ధశతం భూయః సంక్షేపంకృత వానృషిః॥ అనుక్రమణికాధ్యాయః.

(2) ఇరువదినాల్గువేలగ్రంథము వైశంపాయనకృత మగుటకు వైశంపాయనుఁ డు భారతసంహితాకారులగు సుమంత్వాదులలో నొకఁడని చెప్పెడి ఆదిపర్వము లోని (63—90) శ్లోకము దృఢపఱచుచున్నది.

ఇప్పుడు మనకుఁ గాన్పించు ముద్రితభారతప్రతులు నాకుఁ దెలిసి నంతవఱకు నాలుగున్నవి. నేను చూచుచున్నప్రతులలోనే యన్యోన్య విరుద్ధపాఠము లుండుట యాశ్చర్యకరముగ నున్నది. కొన్నిప్రతులలో గాథలే మాఱియుండుట మఱియు నాశ్చర్యకరముగ నున్నది. ఒకప్రతి లో ద్రౌపదీస్వయంవరమై వివాహమైనపిమ్మటఁ గర్ణాదులు హస్తినా పురమునుండి పాంచాలపురముపైకి (భీష్మాదులకుఁ దెలియకుండఁగ) యుద్ధమునకురాఁగా భీమార్జునులు విజృంభించుటయు నర్జునుఁడు, కర్ణుని కుమారు నొకని సైంధవపుత్రు నొక్కనిఁ జంపఁ దక్కినవారు పరుగిడి హస్తిపురికిఁ జేరుటయు వర్ణింపఁబడి యున్నది. ఇది యాంధ్రీకృతమహా భారతమునఁ గాని తెనుఁగున ముద్రింపఁబడిన సంస్కృతమహాభారత మునఁ గాని కాన్పింపదు. కుంభకోణమునందు, టి. ఆర్. కృష్ణమాచా ర్యునిచే ముద్రింపఁబడిన సంస్కృతమహాభారతము ఆదిపర్వము 218 అధ్యాయముఁ జూచిన నీవింత విశదము కాఁగలదు.*

* నేఁటికాలమున జర్మనీదేశీయులు నానాదేశ సంస్కృతభారతప్రతులను శోధించి "యాదిసభా" పర్వములను నవీనముగ ముద్రించిరఁట. పునాలోని "రామ కృష్ణభాండర్కారు" గారి యాధిపత్యమున భగతఖండపు నానాభాగకోశములును శోధింపఁబడి "విరాటపర్వము" ముద్రింపఁబడినది. ఇపు డాదిపర్వమునుండ క్రమ ముగా సంచికలరూపమున ముద్రింపించుచున్నారు. రవీంద్రనాథఠాకూరుగారి "వి శ్వభారతి" విశ్వవిద్యాలయమున, నానాదేశకోశములను సేకరించి "డాక్టర్ వింట ర్నిట్జు" గారి యాధిపత్యమున మహాభారతము శోధింపఁబడుచున్నది. ఇదివఱకు తె నుఁగులిపిలో ముద్రించినదాని ననుసరించి వావిళ్ల వేంకటేశ్వరులుగా రొకప్రతిని ముద్రింపించి దానితోఁ దృప్తినొందక నాగరలిపిలో పాఠభేదములతో మఱియొకప్ర తిని ముద్రింపించుచున్నారఁట! ఇది యాంధ్రులకు సంతోషకరమై యున్నది. నేఁడు ముద్రింపఁబడిన మహాభారతప్రతులలో "టి. ఆర్. కృష్ణమాచారిగారి" కుంభకోణ పుఁప్రతియు, కలకత్తాలో ముద్రింపఁబడిన "ప్రతాపచంద్రరాయి" గారి ప్రతియు, ఆంధ్రాక్షరములతో నేఁటి కేబదినాలుగేండ్లకుఁ బూర్వము, "నే. వేంకటసుబ్బాశా

పర్వసంగ్రహాధ్యాయమునం "దేపర్వమున" నెన్ని యధ్యాయము లుండునో చెప్పఁబడియున్నది. ఆప్రకార మాదిపర్వమునందు రెండు వందల యిరువదియేడధ్యాయము లుండవలసియుండఁగా కుంభకోణపుఁ బ్రతిలోని యాదిపర్వము 260 అధ్యాయములును, కలకత్తాప్రతిలోని యాదిపర్వము 236 అధ్యాయములును ఆంధ్రాక్షరపుఁబ్రతిలోని యాదిపర్వము 234 అధ్యాయములును, కలిగియుండుట యాశ్చర్యముఁ బుట్టించుచున్నది. నేను చూచిన వ్రాఁతప్రతు లాంధ్రాక్షరపుఁ బ్రతులతో సరిపోవుచున్నవి. ఆంధ్రాక్షరముద్రితప్రతియందు, నాలాయణ్యుపాఖ్యానము రెండధ్యాయములును, సుభద్రాపరిణయగాథ నాలుగధ్యాయములును బర్వాంతమందుఁ బ్రక్షిప్తమని కూర్పఁబడినవి. నీలకంఠాచార్యు లీయాఱధ్యాయములను "జైమినిభారతము" లోని వని వ్యాఖ్యానముఁ జేయలేదఁట. ఏపర్వ మెన్నియధ్యాయములు కలిగియుండెనో యీభారతరచనాచరిత్రలో వ్రాసిన పట్టికఁ జూచిన విశదము కాఁగలదు. ఇటులు నేఁడేకాక కాళిదాసుని కాలమునకే భారతము చిందఱవందఱగా నుండెననియు, దాని నాతఁడు దిద్దఁ బ్రయత్నించె ననియు నేదియొ విఘ్నము కలిగెననియు నొకకథ కలదు. ఆకొఱఁత దీర్చుటకై జర్మని, పునా, వంగదేశీయులు ప్రయత్నించుచున్నారు.

నేఁటి మహాభారతములో నేదివ్యాసకృతమో, యేది వైశంపాయనకృతమో యేది సౌతికృతమో చెప్పలేము కాని, యీక్రింది శ్లోకార్థము భారతాదిని గుఱించి సూచించుచున్నది.

(1) కొందఱు "మను" అను చోటినుండి భారతప్రారంభమనిరి.

స్త్రులవారిచే" ముద్రింపఁబడినప్రతియుఁ జూడఁగ నొకదానితో నొకటి సమానము గాకున్నవి.

(1) మన్వాది భారతం కేచి దాస్తికాది తథాపరే
తథోపరిచరాద న్యే విప్రాస్సమ్యగధీయిరే. ఆదిపర్వ॥ ౧—౬౬

మఱికొందఱు ,, ఆస్తీకాది " భారతారంభ మనిరి. అట్లే మఱికొందఱు "ఉపరిచర వసువు" మొదలనిరి.

ఇది వ్యాసాదిసంస్కృతకవిత్రయకృతములోనిదై యుండదు. కారణమే మనఁగా, భారతకవులలోఁ గడపటివాఁడగు ,,సౌతి''కి భారతారంభ మెచటనుండి యైనదో తెలియకపోదు. అట్టిసౌతి చేసిన శ్లోకమే యిదియైనచో ,,కేచిచ్ఛబ్దము" నుపయోగింపఁడు. కాని జయు, భారత మహాభారతములను, గ్రంథములు మూఁడుకలవనియు, మూఁడుగ్రంథములకు మూఁడారంభములు కలవనియుఁ దెలిసికొనుట కీశ్లోక ముపయోగపడుచున్నది. దీని ననుసరించి యారంభముఁ గనుగొందము. ,,మను'' అను శబ్దముతోఁగాని, మన్వాదిప్రారంభముతోఁగాని యాదిపర్వమునం దేయధ్యాయము ప్రారంభింపబడలేదు. వ్యాఖ్యాత యీశ్లోకమునకు వ్యాఖ్యానముఁజేయుచు ,, మను '' శబ్దమునకు ,, మంత్రి '' మర్థమనియు ,,నారాయణ'' శబ్దము, అష్టాక్షరీమంత్రద్యోతకము గాన ,,నారాయణం నమస్కృత్య'' యను ప్రారంభశ్లోకమునుండియే భారత సంజ్ఞ కలదనియు వ్రాసియున్నాఁడు. ఇది యుక్తియుక్తముగ నున్నది. ఆదిపర్వము 75 వ అధ్యాయారంభమునందు ,, ప్రజాప తేస్తుదక్షస్యమ నోర్వైవతస్యచ '' అని కలదు. కాని, దక్షప్రజాపతి వంశారంభము ,,మన్వాది'' వృత్తాంతమన వీలులేదు. కాన ,,నారాయణ" శబ్దముతోఁ బ్రారంభింపఁ బడినదానికే ,,మన్వాది'' భారతమనుట యుక్తము. ఇది సౌతిభారతమున కగును. ఆస్తీకాదిగాఁగల యధ్యాయములేదు కాని ,,ఆస్తీక'' పర్వమనునది, యాదిపర్వాంతర్గతమై, పదుమూఁడవయధ్యాయమునఁ బ్రారభింపఁబడుచున్నది. ఇది "వైశంపాయన" భారతమున కారంభమగును. కారణమేమనఁగా వైశంపాయనుఁడు జనమేజయునకు భారతముఁ జెప్పుటకుఁ గలకథాబీజమిా "యాస్తీక" పర్వమునసే కలి

గియున్నది. ఇది యిరువదినాలుగువేల శ్లోకముల మితికలదై యుండు నని యిదివఱకే వ్రాసియున్నాను. అనుక్రమణికాధ్యాయమునందీ క్రింది యర్థముగల శ్లోకముకలదు. సౌతి తనభారతము లక్షశ్లోకముల మితికలదనియు, మనుష్యలోకమున వైశంపాయనుఁడే భారతముఁ జెప్పియుండెననియు నాశ్లోకము సూచించుచున్నది.

(1) ,,ఈమనుష్యలోకమునందు వైశంపాయనుఁడు (ఇరువదినాల్గువేలగ్రంథమును) చెప్పెను. ఒకలక్షశ్లోకములమితిగల (మహాభారతము) నాచేఁ జెప్పఁబడె నని తెలిసికొనుము'' (ఈవాక్యము సౌతి శౌనకునకుఁ జెప్పియుండెను.) వైశంపాయనభారతములో నితిహాసము లుండవు. "ఉపరిచర''నుండి ప్రారంభింపఁబడినది వ్యాసభారతమగును. దానికే "జయ" మని పేరు. ఇది యాదిపర్వమునం "దఱువదిమూఁడవ'' యధ్యాయమునుండి యారంభమగుచున్నది. వ్యాసుఁడు గ్రంథరచనకు ముందు తనవృత్తాంతముఁ జెప్పుకొనుట యుక్తమై యున్నది గాన వ్యాసుఁడు తన మాతామహుఁడగు ,,నుపరిచర'' వసువుగాథనే యారంభించి చెప్పియున్నాఁడు. వ్యాసగ్రంథము కేవలము కౌరవ పాండవచరిత్రమాత్రమై యై యెనిమిదివేల యెనిమిదివందల శ్లోకములు కలదిగా నుండెను. వ్యాసభారతము ,,కార్ష్ణ'' వేదము, స్వరయుక్తము సంహితాస్వరూపము గద్యపద్యాత్మకమై కృష్ణయజుర్వేదమువలె నుండక శ్లోకసంఖ్యాయుత మగుటచే వేదమునందుండు ,,ననుష్టుప్'' ఛందోరూపముగా నుండును. వేదమునకుండునటుల ననుక్రమణికా యుక్తముగా నుండును. అనుక్రమణికం దెలిసికొంటిమేని వ్యాసకృత భారతాంశములు లభింపఁగలవు. అనుక్రమణికాధ్యాయమునందుండు ,,తతోధ్యర్ధశతం భూయః''

(1) అస్మింస్తు మానుషేలోకే వైశంపాయన ఉక్తవాన్
ఏకంశతసహస్రంతు మయోక్తంవై నిబోధత॥ అనుక్రమణికాధ్యాయః.

అను శ్లోకములోని ,,అధ్యర్ధశతం'' అను పదమునకు నూటయేఁబదిశ్లో కము లని పెక్కండర్థము చేయుచున్నారు. కాని యనుక్రమణికా ధ్యాయము రెండువందల యెనుబదిశ్లోకములు కలిగియున్నది. వివిధశ్లోక నిబద్ధమై యున్నది. అనుక్రమణిక లట్టులనుండవు. అనుక్రమణికాధ్యా యమునం దాతని ,, శుక, శౌనకా''దులకును సౌతికిని జరిగినయుత్తర ప్రత్యుత్తరములతోఁ దొంబదినాలుగుశ్లోకములును, శేషించిన నూట ముప్పదిమూఁడు శ్లోకములలోను నూటయెనిమిదిశ్లోకములు ధృతరాష్ట్ర పరివేదనము, సంజయునోదార్పు ననుగాథగాను పోఁగా డెబ్బదిపనిమిది శ్లోకములే మిగిలియున్నవి. కడను ముప్పదినాలుగుశ్లోకములలో సౌతి భారతపఠన శ్రవణములచే నగు ఫలముఁ జెప్పియుండుటచే నలువదినా లుగుశ్లోకములే యనుక్రమణిక కావలసియుండును. కాని వ్యాఖ్యాత, అనుక్రమణికాధ్యాయములోని 79 మొదలు 89 వఱకుఁగల శ్లోకములు కొన్నిప్రతులలో లేవనుచున్నాఁడు. నాకును గొన్ని వ్రాతప్రతులలో నాశ్లోకములు కాన్పింపలేదు. పై కారణముల నన్నిటిఁ బరిశోధించినచో వ్యాసకృతానుక్రమణికాధ్యాయము ,,ఆదిపర్వము''లోని ప్రథమాధ్యా యము కాదనియు, అది సౌతియొక్క మహాభారతమునకు ననుక్రమణి కాధ్యాయ మనియు విశదమగును. మఱియు ,,అధ్యర్ధశత'' శబ్దమునకు నూటయేఁబదియనునర్థముకంటె నిదివరకుఁ జెప్పిన గ్రంథమున కధిక ముగా నర్ధశతము, (50) అనునర్థము పొసఁగియున్నది గాన, నేఁబది శ్లోకములచేతనే ,,యనుక్రమణికను'' వ్యాసుఁడు రచించె ననుట యు క్తమగును. అట్టియధ్యాయ మెచటనైనఁ గలదా? కలదు. ఆదిపర్వము లోని యఱువదియొకటవ యధ్యాయ మట్టిదియే. ఆయధ్యాయమునకుఁ గథాసంక్షేపాధ్యాయ మని పేరు. దానియందు యేఁబదియాఱుశ్లోకము లున్నవి. మొదటి యైదుశ్లోకములును, వైశంపాయనుఁడు జనమేజయు

నకుఁ జెప్పిన వాక్యములు. కడపటిశ్లోకముకూడ వైశంపాయనునివాక్యమె. నడుమనుండిన యేఁబదిశ్లోకములలో భారతేతిహాసము నిరూపింపఁబడినది. కడపటిశ్లోకము నందీ యనుక్రమణికాధ్యాయములోని గాథకు ,, జయ " మను పేరుగలదని చెప్పఁబడినది(1). ఆయధ్యాయమే "యనుక్రమణికాధ్యాయ" మనికూడ యఱువదిరెండవ యధ్యాయము పదిరెండవశ్లోకమునందు చెప్పఁబడియున్నది(2). ఆయఱువదియొకటవ యధ్యాయమునఁగల కథను మూలరహితముగ వ్రాసెదను.

,, పాండవు లరణ్యమునం దండ్రి మృతినొందిన పిమ్మటను హాస్తిపురికి వచ్చి స్వల్పకాలములోనె వేదమునందును ధనుర్వేదమునందును విద్వాంసులైరి. వీర్యసంపన్నులును ,, పౌర " సమ్మతులునగు పాండవులఁజూచి కౌరవులు సహింపరైరి. పిమ్మటను దుర్యోధనుఁడు కర్ణశకుని సహితుఁడై పాండవుల కనేకాపకారములఁ జేయఁ బ్రారంభించెను. దుర్యోధనుఁడు ,,కుళింగుని" మతము ననుసరించి రాజ్యమునకుఁగాను పాండవులఁ బీడించెను. భీమున కన్నమున విషముఁ బెట్టించెను. విషము భీముని బాధింపలేదు. నిద్రపోవుచున్న భీముని నీటిలోఁ ద్రోయించెను. కాని భీముఁడు కట్టులఁద్రెంచుకొని నీటినుండి వెడలివచ్చెను. నిద్రఁబోవుచున్న భీముని పాములచేఁ గఱపించెను. కాని విషమెక్కలేదు. దుర్యోధనాదులు పాండవులకుఁ జేయు నపకారము లన్నిటియందును బుద్ధిమంతుఁడగు విదురుఁడు పాండవులకుఁ దోడ్పడుచు నాయపకారములు వారికి రాకుండఁగఁ బ్రతిక్రియలఁ జేయుచుండెను. స్వర్గమునొందినవారి

(1) ఏవమేతత్పురావృత్తం తేషామక్లిష్టకర్మణాం
భేదో రాజ్యవినాశాయ జయశ్చ జయతాంవర. ఆది. ౬౧—౫౬

(2) శృణుం సురమహా రాజనిఖిలో యమనుక్రమః
[illegible]

కెటులు దేవేంద్రుఁడు సుఖముఁ గలుగఁజేయునో విదురుఁడటులు నిత్య
ము, బహిరంగముగాను, రహస్యముగాను, పాండవులకగు నపకారముల
నుండి రక్షించుచుండెను. పిమ్మటను దుర్యోధనుఁడు ధృతరాష్ట్రు నను
జ్ఞఁగొని వారణావతమున లక్కయింటిఁ గట్టించెను. ధృతరాష్ట్రుఁడు
సుతహితముఁగోరి పాండవులను వారణావతమున కంపెను. పాండవులు
హస్తినాపురమునుండి వారణావతమునకు వచ్చిరి. అప్పుడును విదురుఁడు
పాండవులకు నుపదేశములఁ జేయుచునేయుండెను. పాండవులు ధృతరా
ష్ట్రాజ్ఞ ననుసరించి వారణావతమున లక్కయింటను, ‚‚పురోచనుని'' చే
రక్షింపఁబడుచు నొకసంవత్సరముండిరి. ఆకాలముననే విదురోపదేశము
చే లక్కయింటినడుమనుండి వెలుపలకు ‚‚సొరంగముఁ'' ద్రవ్వుకొని
లక్కయింటి కగ్గిపెట్టి పురోచను నందు దహించి భయముచే నరణ్యము
నకుఁ బరుగిడిరి. ధార్తరాష్ట్రులచే భయపడి వనమునఁ బరుగిడు పాండ
వులు హిడింబావనముఁ జొచ్చిరి. అట భీముఁడు హిడింబుం జంపి వాని
చెలియలు హిడింబను బెండ్లియాడెను. ఆమెయందు ఘటోత్కచుఁడు
పుట్టెను. పిమ్మట బ్రాహ్మణవేషధారులై వేదముఁ జదువుకొనుచుఁ
దల్లితోఁగూడ ‚‚నేకచక్రపురమునఁ'' గొంతకాల ముండిరి. అచట మ
నుష్యభక్షకుఁడగు ‚‚బకాసురుని'' భీముఁడు చంపి యేకచక్రపురవాసుల
నోద్ధార్చెను. అచటనే ద్రౌపదీస్వయంవరవృత్తాంతమును విని పాంచాల
నగరమునకేఁగి ద్రౌపది నొంది సంవత్సరమునకుఁబైగా ద్రుపదపురము
న నుండిరి. అపుడు హస్తిపురి కీవృత్తాంతము తెలియుటచేఁ బాండవులు
తిరిగి హస్తిపురికి రప్పింపఁబడిరి. అపుడు భీష్మ ధృతరాష్ట్రులు సోదరుల
తో విరోధము మీకుండరాదని పాండవులకుఁ జెప్పి మీరు సుఖముగ
రాజ్యముఁజేయుటకు ‚‚ఖాండవప్రస్థరాజ్యము'' తగినదని యాలోచించి

తిమి గాన మీ రచటికిఁబోయి రాజ్యముఁజేయుఁ డనఁగా వారచటికేఁ దమసుహృజ్జనులతో నేఁగిరి. ఆపట్టణమునం దనేకవత్సరములు రాజ్యముఁజేసిరి. శత్రురాజుల నోడించుచు మిత్రులను సంతోషపెట్టుచు ధర్మముగ పాండవులు రాజ్యముఁజేసిరి. ఆకాలమున భీముఁడు తూర్పుదిక్కును, ఉత్తరపుదిక్కు నర్జునుఁడును, పడమటిదిక్కును నకులుఁడును, దక్షిణమును సహదేవుఁడును జయించిరి. పిమ్మట నొకకారణముచే ధర్మరాజు సంవత్సరముపై నొకమాస మర్జును నరణ్యమున నుండఁ బంపెను.(ఇట నాంధ్రకృతభారత మొకయేఁడని చెప్పుచుండఁగా,సంస్కృతభారతము పదమూఁడుమాసము లని యొకచోటను, పండ్రెండేండ్లని రెండు చోటులను నర్జున తీర్థయాత్రాకాలముఁ జెప్పుట చర్చనీయాంశము) అపు డర్జునుఁడు ద్వారవతి కేఁగి శ్రీకృష్ణుని చెలియలు సుభద్రను బెండ్లియాడెను. పిమ్మట నర్జునుఁడు శ్రీకృష్ణునిఁగూడి ఖాండవవనము నగ్ని కర్పించెను. అగ్ని యర్జునునకు గాండీవమను ధనుస్సును, అక్షయతూణీరములను, కపిధ్వజయుక్తమగు దివ్యరథమును నిచ్చెను. ఆయగ్ని పాలు గాకుండఁగ నర్జునుఁడు "మయుఁ" డను రాక్షసుని రక్షించుటచే నాతఁడు రత్నమయ మగు సభను జేసి పాండవుల కర్పించెను. ఆసభను జూచి దుర్మార్గుఁడగు దుర్యోధనుఁడు లోభబుద్ధికలవాఁడై శకునితో ధర్మరాజు జూదమాడునటులఁ జేసి, పాచికలచేతనే ధర్మరాజును వంచించి. పాండవులు పదిరెండేండ్లు వనమునందును నొకయేఁ డజ్ఞాతముగను నుండునటులఁ జేసెను. పాండవు లటులఁజేసి పదునాలవయేఁట తమభాగముఁ గోరి దుర్యోధనునుండి భాగము నొందలేకపోవుటచే యుద్ధమొనర్చిరి. అందు శత్రువులను దుర్యోధనుని పాండవులు చంపి రాజ్యమునొందిరి."

(1) పిమ్మట వారు హయమేధాది క్రతువులను జేసిరి. తరువా తను, ధృతరాష్ట్రుడు, విదురుడు మృతినొందిరి. పిమ్మటఁ గృష్ణుడు వైకుంఠమున కేఁగఁగా నతనిభార్యలఁ గొలుపోయి పాండవులు మహా ప్రస్థానికముఁ జేసి స్వర్గమునొందిరి. ఇదియే రాజ్యనాశనమునకైన భేద ము—"జయ" మనునదియు—

పై యనుక్రమణికలో మహాభారత గాథాంకురములున్నవి. కాని మహాభారతయుద్ధమైన ముప్పదియాఱేండ్లకైన కృష్ణనిర్యాణ మహాప్రస్థానిక గాథలు, పదునేను, లేక పదునెనిమిది సంవత్సరములకైన యుద్ధ మృతుల భార్యలు స్వర్గగతులగుట, ధృతరాష్ట్రాదుల నిర్యాణము మొదలగునవి యుద్ధానంతరము మూఁడేండ్లకు రచింపఁబడిన వ్యాసుని గ్రంథమున నెటుల వ్రాయఁబడెను? కాని "సౌతి" యొక్క యనుక్రమణికాధ్యాయమునందు వ్యాసుఁడు "జయ"మును రచించి యెటులీగ్రంథమును లోకమునఁ బ్రకాశింపఁ జేయుదు నని యాలోచించుచుండఁగా బ్రహ్మ ప్రత్యక్షమై గణేశునిచే నీగ్రంథమును వ్రాయించి లోకమునఁ బ్రకాశింపఁజేయుమనుటయు వ్యాసుఁ డటులఁజేసి శుకాదులచేఁ జదివించిన పిమ్మటను వైశంపాయనుఁడు భూమిపై వ్యాపింపఁజేయుటయు ననువృత్తాంతము కాన్పించుచున్నది. పైకారణముచే, నొకవేళ వ్యాసుఁడు జయమును యుద్ధానంతరము మూఁడేండ్లకు రచించినను శిష్యులకుఁ జెప్పునాఁటికి పాండవులు గతించుటచేఁ బాండవనిర్యాణగాథను గూడ జయముయొక్క చివరను జేర్చియుండును. కొందఱు పాశ్చాత్య

(1) నేఁటికి డెబ్బదియాఱుసం॥రములకుఁ బూర్వము "కర్నాటకఘటాలపు న బేదారు", పట్టాభిరామయ్య, కాశిలో నియుపుర పండితులచేఁ బ్రాచీనపుఁ గాకితములపై వ్రాయించిన భారతప్రతిలో, పాండవులు రాజ్యము నొందువఱకే యీ యధ్యాయమున్నది. నన్నయ తెనిగింపుకూడ నంతవఱకే.

విమర్శకులు "ధృతరాష్ట్రాదులు" వనమున కేఁగునాఁటికిఁ బరీక్షిత్తు తల్లి కడనుండిన బాలుఁడగుటచే యుద్ధానంతరము మూఁడేండ్లకే ధృతరాష్ట్రాదులు గతించియుందురనియు పిమ్మట స్వల్పకాలమునకే యాదవపాండవులు స్వర్గమున కేఁగియుందురనియు వ్రాసియున్నారు. ఆప్రకారముచేనైనను వ్యాసుఁడు పాండవనిర్యాణమును జయములో వ్రాసియుండుట విరుద్ధముకాదు. ఆదిపర్వపు మొదటియధ్యాయమునఁ గూడ సౌతి ధృతరాష్ట్రాదులు మృతినొందినతరువాతనే వ్యాసుఁడు భారతమును లోకములోఁ బ్రకటించినటులఁ జెప్పు నీక్రింది శ్లోకార్థములు గమనింపఁదగియున్నవి.

(1) వ్యాసుఁడు పూర్వకాలమునందు తల్లియొక్కయు భీష్మునియొక్కయు ననుమతి నొంది, విచిత్రవీర్యుని భార్యలయందు త్రేతాగ్నులఁబోలు ధృతరాష్ట్రాదుల ముప్పురఁగని పిమ్మటను తపస్సుకొఱకు స్వాశ్రమమున కేఁగెను. ఆధృతరాష్ట్రాదులు పుట్టి పెరిగి పెద్దవారై మృతినొందినపిమ్మటను భారతమును జేసి మనుష్యలోకమునఁ బ్రకటించెను.........కురువంశముయొక్క విస్తరమును, గాంధారియొక్క ధర్మశీలతయు, విదురునిప్రజ్ఞయుఁ, గుంతియొక్క ధైర్యము, బాగుగఁ జెప్పెను. వాసుదేవుని మాహాత్మ్యము, పాండవుల సత్యత్వము, ధార్త

(1) మాతుర్నియోగాద్ధర్మాత్మా గాంగేయస్యచధీమతః। క్షేత్రే విచిత్రవీర్యస్య కృష్ణద్వైపాయనః పురా. త్రీనగ్నీనివ కౌరవ్యాన్ జనయామాస వీర్యవాన్। ఉత్పాద్య ధృతరాష్ట్రంచ పాండుం విదురమేవచ జగామ తపసే ధీమాన్ పునరేవాశ్రమం ప్రతి. తేషు జాతేషు వృద్ధేషు గతేషు పరమాంగతిం। అబ్రవీన్మానుషంలోకే మానుషేస్మిన్మహానృషిః......విస్తరం కురువంశస్య గాంధార్యా ధర్మశీలతాం। క్షత్తుః ప్రజ్ఞాం ధృతిం కుంత్యా స్సమ్యగ్ద్వైపాయనోఽబ్రవీత్। వాసుదేవస్య మాహాత్మ్యం పాండవానాంచ సత్యతాం। దుర్వృత్తం ధార్తరాష్ట్రాణా ముక్తవాన్ భగవానృషిః.

ఆదిపర్వ ౧ అధ్యా.

రాష్ట్రుల దుర్వృత్తమును వ్యాసుఁడు చెప్పెను—(వాసుదేవమాహాత్మ్యము హరివంశములోనిది) పైశ్లోకార్థములచే ధృతరాష్ట్రాదులు మృతినొందినపిమ్మటనే వ్యాసుఁడు "జయము"ను బ్రకటించియుండును గాన యుద్ధానంతరగాథలుకూడ జయములో నిమిడియుండుట యాశ్చర్యము కాదు. కాని పాండవులకుఁ బితామహుఁ డగు వ్యాసుఁడు పాండవుల మరణానంతరమునఁ గూడ నుండునా యను పెద్దసందియ మొకటి చాల మందిని బాధించును. నాఁడేకాక నేఁడును, ముమ్మనుమలు పెద్దలగు వఱకు జీవించినవారును మనుమలు బిడ్డలఁగని యేఁబదేండ్లుపచ్చి స్వర్గస్థులైనపిమ్మట జీవించుతాతలను, అవ్వలనుగూడఁ జూచుచుంటిమి గాన, దీర్ఘాయుర్దాయమునకుఁ బుట్టినిల్లగు భరతఖండమునందు, యోగశక్తిచేతను నిందిర్యజయముచేతను వ్యాసుఁ డంతదీర్ఘకాలము జీవించి యుండెననుటలో నతిశయోక్తి లేదు. స్వర్గారోహణపర్వమునందును వ్యాసవిరచిత భాగముండుటచేతనె దానియందును, (1) "ఇది జయమను నితిహాసము" అను నర్థముగల శ్లోకమున్నది. పైనివ్రాసిన "వ్యాసగ్రంథానుక్రమణిక" యందు కొన్ని విచిత్రములు కాన్పించును. చూడుఁడు. బక, హిడింబ వధలవంటి చిన్నయుద్ధములనుగుఱించి వ్రాసియు, కిమ్మీర, కీచక, జటాయువధలు, అంగారపర్ణు నర్జునుఁ డోడించుట, నివాతకవచ కాలకేయాదియుద్ధములు, పెద్దవగు దక్షిణోత్తరగోగ్రహణములు వర్ణింపఁబడలేదు. భీమాదులు నాలుగుదిక్కుల జయించినపిమ్మటనే ఖాండవవనదహనము చెప్పఁబడినది. రాజసూయయాగముయొక్క వేరైనఁ గాన్పింపదు. భీముఁడు తూర్పుదిక్కును జయించె ననుటలో "జరాసంధ" వధయు, పాండవు లజ్ఞాతవాసానంతరము తమరాజ్యము నడిగి రనుటలో, సంజయ కృష్ణ రాయభారములు నిమిడియున్నది.

(1) "జయోనా మేతిహాసోయం" స్వర్గారోహణపర్వ.

ద్రౌపదీ వస్త్రాపహరణాదికము కించిత్తైనను సూచింపఁబడలేదు. యుద్ధమై దుర్యోధనాదులు మృతినొంది రనియేకాని మహాయుద్ధవివర మెంత మాత్రము చెప్పఁబడలేదు. యుద్ధమృతుల భార్యలు స్వర్గమునొందిరను స్వల్పాంశముఁ జెప్పి వ్యాసుఁడు ముఖ్యములగు ద్రౌపదీపరిభవమును గాని ఉత్తర దక్షిణ గోగ్రహణములఁగాని చెప్పకపోవుటకుఁ గారణమేమైయుండును ? వ్యాసకృత జయమున నీగాథలు వ్రాయఁబడి యుండలేదేమో? (1) ప్రతిపర్వమునందలి యధ్యాయములసంఖ్య మాత్రమె కాక శ్లోకసంఖ్యకూడ "పర్వానుక్రమణికాధ్యాయము"నం జెప్పినటులు కాన్పింపదు. అన్నిపర్వముల శ్లోకసంఖ్యను బరిశీలించిన తిలకు మహాశయునకు కలకత్తాప్రతి ననుసరించి 99 వేల శ్లోకములు కాన్పించినవి. నూఱువేలలో నొకవేయిమాత్రము కొదువ. మఱికొందఱు పాశ్చాత్త్యులు నూటయేడువేల శ్లోకములనిరి. కుంభకోణపుఁ బ్రతిని లెక్కించిన నూఱువేలకు మించియుండును. చిన్నపర్వమగు సభాపర్వములోని శ్లోకములను లెక్కింపఁగ పర్వానుక్రమణిక ననుసరించి 2511 శ్లోకములుండుటకు మాఱుగ 2709 శ్లోకము లాంధ్రదేశపుఁబ్రతిలో నాకుఁ గాన్పించినవి. పెక్కుకారణములచే నాలోచింపఁగా "వ్యాసుఁడు, వైశంపాయనుఁడు, సౌతి"యనువారలేగాక తదితరులును గొన్ని శ్లోకములనేగాక కథలను, అధ్యాయములఁగూడ దృశ్యమాన మహాభారతమున నిమిడ్చియున్నారని యనుభవముచే వ్రాయ సాహసించుచున్నాను. కాని కొందఱు తలఁచినటుల నవి బ్రాహ్మణులు కల్పించిన వనియు బౌద్ధులు కల్పించిన వనియు, మాత్రము చెప్పలేను.

---

(1) కొందఱు అనుక్రమణిక సంక్షిప్తముగాఁ జెప్పఁబడును గాన నన్నియు నందుఁ జెప్పఁబడలే దందురు కాని రాజసూయమువంటి పెద్దయంశము ఎంతసంక్షిప్తములోనైన విడువఁదగినదా ?

వేర్వేఱుదేశపుఁబ్రతుల ననుసరించిన యధ్యాయ సంఖ్యాపట్టిక నీచట వ్రాసియున్నాను. చూడుఁడు.

* పర్వములు	అనుక్రమణికతోఁ జెప్పఁబడిన అధ్యాయములు	వ్రాతప్రతిననుసరించియధ్యాయసంఖ్య	చెన్నపురి ప్రతి	కుంభకోణప్రతి	కలకత్తాప్రతి
ఆదిపర్వము	227	236	240	260	236
సభా ,,	70	80	80	103	80
వన ,,	269	312	314	315	314
విరాట,,	67	70	72	76	72
ఉద్యోగ ,,	186	199	197	196	197
భీష్మ ,,	117	120	124	122	114
ద్రోణ ,,	170	203	203	203	204
కర్ణ ,,	69	96	97	101	96
శల్య ,,	69	73	66	66	65
సౌప్తిక ,,	18	19	18	18	18
స్త్రీ ,,	27	19	27	27	27
శాంతి ,,	339	366	366	375	365
అనుశాసనిక ,,	146	168	168	274	168
అశ్వమేధ ,,	103	62	92	118	92
ఆశ్రమవాస ,,	42	39	39	41	39
మౌసల ,,	8	8	8	9	8
మహాప్రస్థానిక ,,	3	3	3	3	3
స్వర్గారోహణ ,,	5	6	6	6	6
మొత్తము	1935	2079	2120	2313	2104

* వ్రాఁతప్రతి డెబ్బదిసం॥రములకుముందు కాశిలో వ్రాయించినది. ఇది «దోడ్డంపేట" లోని « భాగవత లక్ష్మీపతిసోమయాజులుగారు " నా కొరకిచ్చిరి. చెన్నపురిప్రతి తెనుఁగున ముద్రింపఁబడిన ప్రతి. కుంభకోణపుప్రతి. T. K. కృష్ణమాచార్యులవారిది కలకత్తాప్రతి, ప్రతాపచంద్రరాయిగారిది—

పై పట్టికలో నన్నిటికంటె, కుంభకోణపుఁబ్రతిలో, ననుక్రమణికాధ్యాయమునఁ జెప్పఁబడినదానికంటె మూఁడువందల డెబ్బదియెనిమిది యధ్యాయములు హెచ్చుగ నున్నవి. వ్రాతప్రతియందు నూటనలువదినాలు గధ్యాయములుమాత్రమె హెచ్చుగ నున్నవి. అనుక్రమణికాధ్యాయములోని యానుశాసనిక పర్వాధ్యాయములు నూటనలువదియారై యుండఁగా, కుంభకోణపుఁబ్రతిలో రెండువందలడెబ్బదినాలుగై యున్నవి. నూటయిరువదియెనిమిది హెచ్చైయున్నవి. అనేకచిన్నచిన్న గాథలుకూడ యాంధ్రీకృతభారతములోను, ఆంధ్రలిపిగల సంస్కృతభారతములోను లేనివి కుంభకోణపుఁబ్రతిలోఁ గాన్పించుచున్నవి. గ్రంథవిస్తరభీతిచే వానినిట వివరింపలేదు. * వ్యాసుఁడు మొదట వ్రాసిన "జయము" వ్రాఁతప్రతిలో నుండినట్టుల యుద్ధాంతమువఱకే యై యుండుననుట కింకొక నిదర్శనము కాన్పించుచున్నది. భాగవతముకూడ వ్యాసకృత మను నైతిహ్యము కలదు. అది నేఁడు కాన్పించు భాగవతము కాకున్నమానె, భక్తిబీజ మగునదియై స్వల్పపరిమితిగల గ్రంథమై యుండు నని తలఁపవలసియున్నది. భారతమునకువలె కాలాంతరమున నాగ్రంథము "శుకా" దులచే వ్యాప్తి నొందింపఁబడియున్నది. ఆభాగవతములో నారదోపదేశముచే భాగవతముఁ జేయఁదలఁచుకొని, వ్యాసుఁడు సౌప్తికపర్వమునందలి యశ్వత్థామార్జున యుద్ధాంతగాథనే ప్రారంభించి యుండుటచేత వ్యాసకృత జయము మొదట నంతవఱకె రచింపఁబడి,

---

* తెనుఁగులిపియందు మొదట ముద్రింపఁబడిన సంస్కృతభారతము కలకత్తా— "ప్రతాపచంద్రరాయి" గారిప్రతి ననుసరించి ముద్రింపఁబడినదఁట. ఇందునుగూర్చి తొలుత సంస్కృతభారతమును మద్రాసునఁ బ్రచురించినవారికిని మద్రాసునందలి ఓరియంటల్ లైబ్రరీ కపుడు క్యూరేటరుగానుండినవారికిని నడచినలేఖ లాలైబ్రరీయందున్నవఁట.

లోకమునందు వ్యాప్తి నొందించునాఁటికి స్వర్గారోహణ పర్వాంతగాథలఁ గూడ మొదటి "జయ"మునకు ననుబంధముగాఁ జేసియున్నాఁ డని స్పష్టమగుచున్నది. (1) వైశంపాయనునిచే జనమేజయునకుఁ జెప్పఁబడిన గ్రంథము వాల్మీకిరామాయణమువలె నిరువదినాలుగువేల శ్లోకములు కలదై యితిహాసరహితమై కేవల కురుపాండవచరిత్రము మాత్రమె యై యున్నది. అదియే భారతము. ఆభారతము, పాండవులు స్వర్గతులగు నాఁటికి ముప్పదియాఱు (36) సంవత్సరముల యీడుకలవాఁడై పట్టాభిషేకమ్మునొంది యఱువది (60) సంవత్సరములు రాజ్యముఁజేసి తక్షక విషముచేఁ జచ్చిన పరీక్షిత్తునకుఁ గుమారుఁడగు జనమేజయుఁడు, ,,శంకుకర్ణ, శతానీకు"లను కుమారులను, ,,అశ్వమేధదత్తుఁడు" అను మనుమనిఁ గనినపిమ్మట, సర్పయాగముఁ జేయఁగాఁ గారణాంతరముచే నది విఘ్నమైనపుడు "వైశంపాయనుని"చే జనమేజయునకుఁ జెప్పఁబడినది. పరీక్షిత్తు భారతయుద్ధానంతరము తొంబదియాఱు (96) సంవత్సరములకు మృతినొందెను. అప్పటికి జనమేజయుఁడు తండ్రిమృతినిగూడ గుఱుతెఱుఁగని బాలుఁడు. ఆతనికి మనుమలనెత్తునాఁటికి నఱువది (60) సంవత్సరములైన నుండును. అప్పుడే వైశంపాయనుఁడు భారతముఁ జెప్పియుండుటచే యుద్ధానంతరము, లేక వ్యాసుఁడు భారతమును రచించిన పిమ్మటను నూటయేఁబది (150) సంవత్సరములకుఁ బైఁబడినకాలమున వైశంపాయనభారతము చెప్పఁబడియున్న దని దృఢముగఁ జెప్పవచ్చును. అపుడు ,,సౌతి" యీభారతమును వినియున్నాఁడు. తా నచటి నుండి తీర్థయాత్రలఁ గావించుకొని శౌనకాదుల సత్రయాగమునకు

(1) కాశీవ్రాఁతప్రతియు, నన్నయాంధ్రీకరణమున కుపయుక్తమగు నాఁటి వ్రాఁతప్రతియు నేనూహించిన యనుక్రమణికాధ్యాయములోని గాథయు సౌప్తికవధాంతమై యుండెను. సౌప్తికవధాంతగాథయె వ్యాసకృతమగు మొదటిజయము. అదియె భాగవతారంభము—

వచ్చి మహాభారతము నంతయుఁ జెప్పియున్నాఁడఁట! సౌతి, వైశంపాయనుఁ డొకసారి జనమేజయునకు భారతమును వినిపించినంతమాత్రము ననె యిరువదినాలుగువేల (24000) గ్రంథమును గంఠపాఠముఁజేయలేఁడుగాన దాని నింకొక పదియేండ్లలో, నేరిచి శౌనకాదులకుఁ జెప్పియుండె ననవచ్చును. అందువలన సౌతియొక్క మహాభారతము వ్యాసుఁడు "జయముఁ" జేసినతరువాతను రమారమి నూటడెబ్బది (170) సంవత్సరములకు రచింపఁబడియుండును.

ఇదివఱలోఁ జెప్పఁబడినరీతిని వ్యాసునిజయము, ఆదిపర్వములోని యఱువదిరెండవయధ్యాయము మొదలుకొని యుండినను తదనంతరాధ్యాయము లన్నియు వ్యాసకృతము లని తలఁపరాదు. జయమును వైశంపాయనుఁడు జనమేజయునకు వినిపించుచుండఁగా జయములోని సూక్ష్మగాథను జనమేజయుఁ డడిగినప్రశ్నలపైఁ బెంచి వైశంపాయనుఁడు చెప్పవలసి వచ్చుచుండెడిది. వ్యాసుని రచనాపద్ధతిని సూక్ష్మముగాఁ బరిశీలించినచో వంశావతరణపర్వములోని యఱువదిమూఁడవ యధ్యాయమునకుఁ బిమ్మట నేయిరువదిముప్పదిశ్లోకములలోనో ధృతరాష్ట్రాద్యుత్పత్తిగాథను జెప్పి సంభవపర్వములోని నూటయిరువదియాఱవ యధ్యాయము చెప్పవలసియున్నది. కాని జనమేజయుని కూలంకష ప్రశ్నములచే నఱువది యధ్యాయములకుఁ బైఁబడిన గాథ పెరిగినది. ఆయఱువదికిఁ బైఁబడిన యధ్యాయగాథలోను సౌతికృత కల్పనలేకాక సౌతికిఁ బిమ్మటివగు గాథలుకూడఁ గూర్పఁబడె నని నూటయిరువదిరెండవ యధ్యాయగాథచే నూహించుచున్నాను. ఆగాథయిది.

సౌతికిఁ బిమ్మట నైనగాథలు.

ఉద్దాలకుని కుమారుఁడగు శ్వేతకేతువు తనతల్లి నొకబ్రాహ్మణుఁడు పుత్రార్థియై కామింప దానిని జూచి సహింపక వివాహనిబంధన

మేర్పఱచె ననునది. ఇది పాండురాజు కుంతితోఁ జెప్పినటుల నున్నది. నిజమున కీగాథ సౌతికిఁ బిమ్మట నై యున్నది. కారణ మే మనఁగా శ్వేతకేతువు ఉద్దాలకునికుమారుఁడు. ఉద్దాలకుఁడు వశియనుపేరుగలిగి మిథిలరాజ్యము నేలుచున్న జనకునిసభలో యాజ్ఞవల్క్యునితో వేదాంతచర్చఁజేసి యోడినఋషి. యాజ్ఞవల్క్యుఁడు జనమేజయునకు భారతమును వినిపించిన వైశంపాయనుని శిష్యుఁడు. యాజ్ఞవల్క్యునకు నుద్దాలకునితో వాదము జరుగునాఁటికి జనమేజయుఁడుకూడ స్వర్గస్థుఁడై యుండె నని యుద్దాలకుఁడు యాజ్ఞవల్క్యు నడిగినపుడే లాహ్యాయనిభుజ్యుఁడనుముని యాజ్ఞవల్క్యు నడిగినప్రశ్నలచేఁ దెలియుచున్నది. ('చూడుఁడు' బృహదారణ్యకోపనిషత్తును) అట్టియుద్దాలకుని పుత్రుగాథను అనఁగా పాండురాజు గతించినపిమ్మటను రెండువందలయేఁబదియేండ్లకైన గాథను పాండురాజు కుంతితోఁ జెప్పినటుల సంభవపర్వములోని నూట యిరువదిరెండవ యధ్యాయమున నుండుట యసంభవముగా నున్నది. ఈశ్వేతకేతునిగాథ జనమేజయుని మరణానంతరముగూడనై యుండును. అందువలన వ్యాస వైశంపాయనుల జయభారతములలో నిదిమాత్రమెకాక సౌతియొక్క మహాభారతములోనిదికూడఁ గాదని తలఁతును. ఇంతమాత్రమెకాదు. శ్వేతకేతుని కుమారునిగాథయు శ్వేతకేతునిమేనల్లుఁడగు నష్టావక్రుగాథయు, శ్వేతకేతునిభార్య యగు సువర్చలకు శ్వేతకేతుతో నైన సంవాదము మొదలగుగాథలు మహాభారతాంతర్గత మగు వరణ్యశాంత్యనుశాసనికపర్వములలో సౌతికిఁ బిమ్మట నెవరిచేతనో కూర్పఁబడిన వని తలఁపవలసియున్నది. మఱియును "ఆశ్చర్యపర్వము, ఖిలసంహిత" యనఁబడు హరివంశమున జనమేజయుని ప్రపౌత్రుఁ డగు శ్వేతకర్ణుని, ఆతనికుమారుఁడగు 'అజపార్శ్వుని' వృత్తాంతములుగూడ వర్ణింపఁబడుటచే నాహరివంశము జనమేజయునకుఁ

బిమ్మట నూటయేఁబదిసంవత్సరములకు వ్రాయఁబడియుండును. ఆ హరివంశపుగాథలఁగూడ సౌతి శౌనకాదులకుఁ జెప్పినట్లుండుటచే నొక వేళ సౌతి భారతయుద్ధానంతరము మూఁడువందలయేండ్లనాఁటివాఁడైనఁ గావచ్చును. సౌతిశబ్దము గోత్రాపత్యమై వ్యాసశిష్యుఁడగు సూతుని వంశపువాఁడేమో? ఆసౌతియే ,,వన, శాంతి, అనుశాసనిక, అశ్వమేధ, ఆశ్చర్య" పర్వములలోనిగాథల నిచ్చవచ్చినరీతిని జేర్చియున్నాఁడు. అందువలనఁ బాండవులకును దనకు నడుమ నుండిన రాజులయొక్కయు ఋషులయొక్కయు గాథ లందు విచ్చలవిడిగాఁ గూర్పఁబడియున్నవి. విస్తారముగా నీతఁడు వర్ణించినగాథలు బృహదారణ్యకాద్యుపనిషత్తుల లోనిగాథలకు మార్గదర్శకములైనఁ గావచ్చును. కారణమేమన బృహదారణ్యకోపనిషత్తులోని గురుపరంపర యాజ్ఞవల్క్యునుండి యిరువదేడు తరములకుఁ దాఁటుచున్నది. ఐతిరేయబ్రాహ్మణములో జనమేజయుని యశ్వమేధము, ఆతని కధ్వర్యముఁ జేసిన ,,తురుఁడు" అనుశూద్రఋషి యంశము బహుప్రాచీనకాలమునందైనటుల వర్ణింపఁబడెను. అందువలన సౌతిమహాభారతమునఁ గూర్చినగాథలు వైదికవాఙ్మయమునకును ,,అర్థవాదముల" రూపముగా నుపయోగించియున్న వనవచ్చును. సౌతి పౌరాణికుఁడగుకవి. నూఱుపర్వములుగా నుండిన భారతమును దాను పదునెనిమిదిపర్వములుగాఁ జేసినట్లు చెప్పియున్నాఁడు.(1) కాని తనకెన్నో శతాబ్దములకుఁ బూర్వమున జరిగినగాథలను కాలనియమము లేకుండఁగ గూర్చియున్నాఁడు. లేక కాలాంతరమున మఱికొందఱు తమకవిత్వము నైన నందుఁ జొన్పియుందురు. కాని మహారాష్ట్రభాషలో(2) ,,భారత

(1) ఆదిపర్వ. అనుక్రమణికాధ్యాయః.

(2) మహారాష్ట్రభాషలో ,,సప్రే" పండితుఁడు వ్రాసినది. దాని నిపుడు బ్ర. శ్రీ. చర్ల నారాయణశాస్త్రిగారాంధ్రీకరించుచున్నారు.

మీమాంస''మును వ్రాసినవారు ,,సౌతి'' క్రైస్తవశకమునకుఁ బూర్వము రెండువందలయేఁబది (250) సంవత్సరములనాఁటివాఁ డని వ్రాయుటమాత్ర మసంగతము. కారణ మేమనఁగా ,,అశ్వలాయనుని'' నాఁటికే మహాభారత మేర్పడియుండుటయు నాతఁడు ఆపస్తంబునకుఁ బూర్వుఁడై క్రీ. పూ. వేయిసంవత్సరములనాఁ డుండుటయు డాక్టరు "బూలరు'' గారు ఆపస్తంబధర్మసూత్రముల కింగ్లీషుభాషాంతరీకరణముఁ జేసియున్నారు. వా రాపస్తంబ శ్వేతకేతులు సమకాలీనులనియు ఆపస్తంబుఁడు క్రీ. పూ. ఐదవశతాబ్దమువాఁ డనియు వ్రాసియున్నారు కాని శాకటాయనునిచేతను, పాణినిచేతను దమవ్యాకరణములలో నుచ్చరింపఁబడిన యాపస్తంబుఁడును ఉపనిషత్తులలోఁ జెప్పఁబడిన శ్వేతకేతుఁడును క్రీ. పూ. ఐదవశతాబ్దపువా రని చెప్పుటకు వీలులేదు. కాని జనమేజయునకుఁ బిమ్మటివారు. అట్టివారిలోని శ్వేతకేతువుయొక్క గాథను పాండురాజు కుంతికిఁ జెప్పుటయు, శ్వేతకేతుపుత్త్రిని గాథను భీష్ముఁడు ధర్మరాజునకుఁ జెప్పుటయు వ్యాస వైశంపాయన సౌతి కృత జయ భారత మహాభారతములకంటెఁ గూడ కొన్నిగాథ లీదృశ్యమాన మహాభారతమున నిమిడియున్నవని తోఁపించును. దృశ్యమాన మహాభారతము సందర్భశుద్ధి లేకుండఁగఁగూడ గొన్నిచోటులఁ గూర్పఁబడిన దని వ్రాసినందులకుఁ దద్జ్ఞులు నన్ను క్షమింతురుగాక—ఇందులకు రెండుమూఁడు నిదర్శనములనుమాత్రమె వ్రాయుచున్నాను.

పాండురాజు శతశృంగపర్వతమున మృతినొందఁగా మాద్రి పాండురాజుతోఁ జితాగ్ని నొంది మృతినొందిన దని ఆదిపర్వముయొక్క ౧౨౫ అధ్యాయమున వర్ణింపఁబడినది. కాని ౧౨౭ అధ్యాయమున మాద్రీపాండులశరీరములు హాస్తినాపురికిఁ గొనితేఁబడి విదురాధిపత్యమున నచట దహింపఁబడినటుల వర్ణింపఁబడియున్నది. నన్నయభట్టు

డీయసందర్భము దగ్గఱనే యుండుటఁ జూచికొంచో లు మాద్రీపాండుల యంగములు కొనితేఁబడి హస్తిపురిలో విదురాధిపత్యమున సంస్కరింపఁ బడిన వని వ్రాసియున్నాఁడు.*

ఇంకనొకటి—ఆదిపర్వమునఁ గర్ణుఁడు సద్యోగర్భజనితుఁడుగా వర్ణింపఁబడినాఁడు.ఆగాథ యచట నిష్ప్రశ్నముగాఁ జెప్పఁబడియున్నది. అరణ్యపర్వాంతమున జనమేజయునిప్రశ్నకు వైశంపాయనుఁడు కర్ణువృత్తాంతముఁ జెప్పుచుఁ గర్ణునిఁ గుంతి పదిమాసములు గూఢముగా మోసి కనినది యని చెప్పియున్నాఁడు. కర్ణునిగాథను నన్నయభట్టయెఱ్ఱాప్రెగ్గడ కవులు యథామాతృకముగానే యాంధ్రీకరించియున్నారు.♦

* మాద్రీపాండురాజులు శతశృంగగిరిలో మృతి నొందిరి. మాద్రి భర్తతోఁ జితిపై దహింపఁబడెను. ఆమాద్రీపాండులదేహములు హస్తిపురికిఁ గొనివచ్చినట్లుండుట యసందర్భముగానున్న వని నేను వ్రాయఁగా, కృష్ణమూర్తిశాస్త్రిగారు దేహము లన నస్తిక లని కల దనిరి. అట్లే వ్యాఖ్యాతవ్రాసెను గాని, ఆఘట్టమున, దేహ, శరీర, శవ, శబ్దములు వాడఁబడియుండుటచే నది సందేహాస్పదముగా నున్నది. శవ, శరీరశబ్దములకు అస్తిక అను నర్థ మేనిఘంటువునను గానరాదు. శ్రీకృష్ణభారతమునఁ గృష్ణమూర్తిశాస్త్రిగారు "అస్తిపంజర"ము లని వ్రాసిరి. అస్తిపంజరమన అస్తిక లగునా ?

♦ కర్ణజన్మముఁగూర్చి ఆదివనపర్వములలో నన్యోన్యవిరుద్ధముగా వర్ణింపఁబడియున్న దని నేను వ్రాసినందులకు శ్రీపాద కృష్ణమూర్తిశాస్త్రిగారు "మహాభారత చరిత్రనిరాకరణము"న 25, 26 పుటలలో సంస్కృతవనపర్వమునఁ గర్ణుఁడు సద్యోగర్భజనితుఁడుగా నుండఁగా నెఱ్ఱాప్రెగడభారతమును, పండితంమన్యులు సంస్కరించిరి. ఆ ట్లాపండితంమన్యులు సంస్కరించుటకు సంస్కృతమున, శ్లో. తతో గర్భస్సమభవ త్పృథాయాః పృథివీపతే। శుక్లే దశోత్తరేపక్షే తారాపతి రివాంబరే। సా బాంధవభయా ద్బాలా గర్భం తం వినిగూహతీ"

అనుశ్లోకములలో దశోత్తరశబ్దము ప్రమాదముఁ గలిగించుటఁజేసి పండితంమన్యులు పొరఁబడి రని యేమేమో వ్రాసి, పైశ్లోకములకు నీలకంఠవ్యాఖ్యానము నీక్రిం దిరీతిని వ్రాసిరి.

మఱియొకదానిఁ జూడుఁడు. అరణ్యపర్వమున రామాయణగాథ కలదు. అందుఁ గుంభకర్ణుని లక్ష్మణస్వామి వధించినటులఁ గలదు. ఇది సంస్కృతము ననుసరించియే యాంధ్రీకరింపఁబడియున్నది. లక్ష్మణ

“తత ఇతి దశోత్తరే ఏకాదశే శుక్లే పక్షే ప్రతిపది చంద్ర ఇవ బాల ఉద్భూతః మాఘశుక్లప్రతిపది కర్ణనిషేకజన్మేత్యర్థః” అని యున్నది. దీనింబట్టి విచారింప సూర్యుఁడు మాఘశుక్లప్రతిపద్దినంబునఁ గుంతిం గూడె ననియు, నానాఁడే గర్భ మయ్యె ననియు, నానాఁడే కర్ణుండు పుట్టె ననియు స్పష్టపడుచున్నది.”

మఱియు, నీయంశము తమ శ్రీకృష్ణభారతారణ్యపర్వమున విశదీకరించితి మనియు, దానిఁ జూచినవారికి విశేషాంశములు బోధపడు ననియు వ్రాసిరి.

నేను శ్రీపిఠాపురపుమహారాజావారి యానతిని, ఆంధ్రదేశములోఁ బదుమూఁడుమండలములనుండి యాంధ్రభారతపుఁబ్రతులను శేకరించితిని. ఆవ్రాఁతప్రతులు మూఁడువంద లేండ్లనుండి నేఁటి కేఁబదియేండ్లకుఁ బూర్వమువఱకు వ్రాయఁబడినవి. ఆప్రతు లన్నిటియందును నేఁడుముద్రణమునం దుండినరీతిని కుంతి పదినెలలు మోసి కనినట్లే యున్నది. అఱువదేండ్లనుండి పెక్కుతడవలు ముద్రణమగుచున్న నానావిధము లగు భారతపుఁబ్రతులలోను అట్లే యున్నది. ఆలోచింప, వ్రాసిన ముద్రించిన వీ రందఱును బండితంమన్యులే యగుదురా ! లేక శంభుదాసమహాకవియే పండితంమన్యుఁడా ? కాని, శాస్త్రిగా రుదాహరించిన నీలకంఠవ్యాఖ్యలో “మాఘశుక్లప్రతిపది కర్ణనిషేకజన్మేత్యర్థః” అని యున్నది గాని జన్మ మని లేదు. నిషేకజన్మ మన గర్భమున జీవుఁడు వీర్యముద్వారా ప్రవేశించుట. దీనింగూర్చి, లఘుజాతక, బృహజ్జాతక, సారావళ్యాది జ్యోతిశ్శాస్త్రగ్రంథములు, భట్టోత్పలాది వ్యాఖ్యాతలు విశేషముగాఁ జర్చించియున్నారు. బృహజ్జాతకమున, నిషేకజన్మమును, జన్మము (భూమియందు జన్మించుట)ను బురస్కరించి ఫలములు చెప్పఁబడియున్నవి. మఱియు శాస్త్రిగా రుదాహరించినశ్లోకములలోఁగాని వ్యాఖ్యానములోఁగాని నిషేకజన్మ మనియేకాని, జన్మ మని లేదు. వా రుదాహరించిన శ్లోకవ్యాఖ్యలో మాఘశుక్లప్రతిపత్తునఁ జంద్రునివలె నుద్భవించె ననుటలోఁగూడ, ప్రతిపత్తునందు, ఆకాశమునఁ జంద్రుఁ డుద్భూతుఁడైన ట్లను నుపమానము, చంద్రుని యేకకళనాఁ డుద్భవించి ప్రజలకుఁ గానిపింపనిరీతిం గర్ణుఁడు గర్భమునమాత్రమె ప్రవేశించె నను నర్థ మగుచున్నది. కాని శాస్త్రిగారు రెండవశ్లోకార్థము తాత్పర్యము కాక కాఁబోలు వ్రాయలేదు. “తం గర్భం వినిగూహతీ=ఆగర్భమును దాఁచుచున్నదై” క్రియ యేది ? తరువాతం

స్వామి కుంభకర్ణునిఁ జంపుట రామాయణగాథా ప్రతిపాదితము లగు గ్రంథములలో నెచ్చటను గానము.

మఱియొకటి ఆదిపర్వమున ‟ఉదఙ్క” (ఉత్తంక) ఋషిజనమేజ యునిసహాధ్యాయుఁడు. సర్పయాగమున కాతనిం బురికొల్పినవాఁడు. అశ్వమేధపర్వమున నాతఁడు ‟మరుస్థల”వాసి యగు మునియై కృష్ణుని చే భారతయుద్ధానంతరము శప్తుఁడైనటుల వర్ణింపఁబడెను. రెండుచోటు లను వర్ణింపఁబడినవారు వేఱుమునులు గారు. వారి గురుశుశ్రూషాదిక ము, గురుదక్షిణకై వారు పడినపాట్లు సమానముగానె యున్నవి.

ఇట్టియసందర్భములు మహాభారతమునఁ బెక్కులు కలవు. కాని గ్రంథవిస్తరభీతిచే వ్రాయలేదు. ఇంకొకటి—వ్యాసుని యనుక్రమణికా పద్ధతిఁ జూడగా నాతనిజయమున సభాపర్వాంతమువఱకుగాథలు వి పులముగా వ్రాయఁబడి తక్కినగాథలు క్లుప్తముగా వ్రాయఁబడె నని తలఁపఁబడుచున్నది. యుద్ధపంచకవుగాథలు చాల క్లుప్తముగా వ్రాసిన

గల శ్లోకార్థమును పిమ్మటఁ గలశ్లోకములను జూచిన శాస్త్రిగారి తప్పు విశద మగును.

శ్లో. ధారయామాసనుశ్రోణీ నచైవాంబుబుధే జనః। నహి తాం వేదనార్యన్యా కాచి ద్ధాత్రేయికామృతే కన్యాపురగతాం బాలాం నిపుణాం పరిరక్షణే। తతః కాలేన సా గర్భం సుషువే పరవర్ణినీ.

‟కుంతి గర్భమును రహస్యముగా ధరించెను. ఈగర్భమును ధరించినకుంతిని ఇతరపురుషుఁడుగాని, యన్యస్త్రీగాని యామె నేర్పుగా నంతఃపురమున రక్షింపఁబ డుచుండుటచే నెఱుఁగరు. ఒక్కదాసికిమాత్రమె తెలియును. పిమ్మట సకాలముచే తనే యాకుంతి బిడ్డను గనెను” శాస్త్రిగారు తరువాతిశ్లోకములను వదలి కవిత్రయ ములో నొకఁడగు శంభుదాసమహాకవిని పండితంమన్యునిగాఁ జెప్పుట పెద్దతప్పు. మఱియు, పైశ్లోకముల కర్థము కాక తా మేమొ క్రొత్తయంశముఁ గనిపెట్టినట్లు తమకృష్ణభారతపుటరణ్యపర్వమున ‟ పుట్టోన్టెట్సు”న నీయంశము వ్రాయుట యం తకన్నపె తప్పు.

టులఁ గలదు. భీష్మ పర్వపుగాథ యాపర్వమునఁ బదుమూఁడవ యధ్యాయమునఁ బదుమూఁడుశ్లోకములచేఁ జెప్పఁబడినది. కాని ధృతరాష్ట్ర సంజయులకును జనమేజయ వైశంపాయనులకును నగు నుత్తరప్రత్యుత్తరములచేఁ దక్కిన గ్రంథమంతయుఁ బెరిగినది. ద్రోణపర్వపు గాథమాత్రము చిన్నచిన్నవి యగు నెనిమిదియధ్యాయములలోఁ జెప్పఁబడినది. తక్కినది జనమేజయాదుల ప్రశ్నోత్తరములచేతనే వృద్ధినొందినది. అటులనే కర్ణ పర్వగాథ యఱువదిశ్లోకములు గల కర్ణపర్వపు నైదవ యధ్యాయముచేతను, శల్య సౌప్తికపర్వములగాథ ముప్పదియొనిమిది శ్లోకములుమాత్రమె గల శల్యపర్వపు మొదటియధ్యాయముచేతను జెప్పఁబడి తక్కిన గ్రంథమంతయు జనమేజయాదుల ప్రశ్నోత్తరములచేఁ బెంపఁబడినది. భారతయుద్ధగాథ నంతయును సూక్ష్మదృష్టితోఁ జదివినయెడల ద్రోణపర్వముననే మహాయుద్ధములు కలవని తెలిసికొనఁగలము. వీరాధివీరులు ద్రోణపర్వముననే వధింపఁబడినటుల వర్ణింపఁబడియున్నది. వ్యాసకృతభారతభాగముగాఁ దలఁపఁబడు పదుమూఁడు శ్లోకములలో భీష్ముఁడు పదిదినములు సేనాధిపత్యముఁ జేసినటులఁ గలదు. కాని యాతఁడు విశేషయుద్ధముఁ జేసినటులఁ గాన్పింపదు. వ్యూహములను బన్నుకొనుటతో సరిపోయియుండును. నాఁటి యుద్ధధర్మములుకూడ నేఁటివలె ‘‘సదసద్యుద్ధములు’’ (ఎదురఁబడి పోరాడుట, స్రోతులు, వనములు మొదలగువానిలోఁ బొంచియుండి శత్రుప్రజను వధించుట) కలవని శాంతిపర్వము, మనుస్మృతి, కౌటిలీయార్థశాస్త్రము, కామందకము, శుక్రనీతి యను గ్రంథములలోఁ జెప్పఁబడియుండుటచే నూహింపఁబడుచున్నది. భీష్ముఁడును నటులు వ్యూహములఁ బన్నుచు పదియవనాఁ డెపుడో యర్జున శిఖండుల బారిఁ బడి మడిసియుండును. భీష్ముఁడు శతవృద్ధగుటచే నాతఁడు పొరఁబాటున శత్రువున కగ్గమై

చనిపోవు నని దుర్యోధనుఁడు తలఁచియే యీతనిఁ గాఁచుచుండవలె నని పెక్కుసారులు చెప్పినటులఁ జెప్పఁబడిన భీష్మపర్వమునఁ గలదు. భీష్ముని మరణముతోఁ గౌరవులు భయకంపితులై పెద్దప్రయత్నముతో ద్రోణునకు సైన్యాధిపత్య మిచ్చిరి. ద్రోణుఁడు పెక్కువ్యూహములఁ బన్నినటులఁ జెప్పఁబడిన మహాభారతమునఁ గాన్పించుచున్నది. కాని ద్రోణుని సైన్యాధిపత్యకాలమున నాతఁడు శకటవ్యూహమును బన్నఁగాఁ బాండవులు క్రౌంచవ్యూహముఁ బన్నినటుల వ్యాసుని జయ మని తలఁపఁబడు మూలభారతమునఁ గలదు. ఒక్క శకటవ్యూహముచేతనే యాతని యుద్ధము పూర్తి యైనది.

నేఁడు కాన్పించు మహాభారతములోని కొన్నిభాగములు బౌద్ధమత విజృంభణానంతరమునను, అలెగ్జాండరు దండయాత్ర చేసిన పిమ్మట ను రచింపఁబడి యున్న వని కొందఱు పాశ్చాత్యవిమర్శకులు, నేటికాలపు మనదేశపుఁబండితులలోఁ గొందఱు వ్రాసియున్నారు. విశేషపాఠభేదములు కాళిదాసునాఁటికే కలిగియుండును గాని ; అంతమాత్రముచే మహాభారతభాగములు గ్రీసుదేశీయుల దండయాత్రానంతరము కూర్పఁబడె నని కొందఱు విమర్శకులు వ్రాసిన వ్రాఁతలకారణములచే నట్లు దలంప మనసుకొల్పుటలేదు. కారణ మే మనఁగా, (1) "ఏడూక" శబ్దము మహాభారతమున నుండుటచేతను అది బౌద్ధమతస్థుల యస్థికలఁ బూడ్చి దానిపైఁ గట్టిన స్తూప మగుటచేతను (డాగోబా యని పాళీభాషలోని పేరు) అట్టియేడూకములు విస్తార మీభరతఖండమునఁ గలవని మహాభారతమున రచింపఁబడుటచేతను బౌద్ధమత విజృంభణానంతరము

(1) ఏడూకా న్పూజయిష్యంతి వర్జయిష్యంతి దేవతాః......
ఏడూకచిహ్నా పృథివీ నదేవ గృహభూషితా
భవిష్యన్తి యుగే క్షీణే తద్యుగాంతస్య లక్షణం. వనపర్వ. ౧౯౦ అ.

నసే మహాభారతభాగములు కొన్ని విరచింపఁబడె నని కొందఱతలంపై యున్నది. బౌద్ధమతధర్మములు భారతీయ సాంప్రదాయ యుక్తము లగుటచేతను బౌద్ధమతమునకుఁ బూర్వమునసే యేదేని యొకవిధమగు ‹‹నేడూక›› చిహ్నము లుండియుండును. సూత్రకాలమున గృహనిర్మాణము గుంజలపై బొంగువెదుళ్ళను వేసి యిండ్లను గట్టుచుండిరి.(1) మయునిచే ధర్మరాజునకుఁ గట్టఁబడిన సభానిర్మాణమె గోడలఁ బెట్టి గృహములఁ గట్టుట యార్యులలో మొదలు. మహాభారతములో మయసభా వర్ణనముఁ జూచినచో గోడలు వర్ణింపఁబడిన యంశములు కాన్పించును. ద్యూతమునకుఁ గృత్రిమాలోచనముఁ జేసినపిమ్మటను ధృతరాష్ట్రుఁడొక సభాశాలను నిర్మింపఁజేసియున్నాఁడు. అందు స్తంభములే కాని గోడలు లేవు. ఆకాలమున నిర్మింపఁబడిన గృహకుడ్యములైనను స్తంభములను నడుమనుంచి కట్టఁబడిన గోడలై యున్నవి. అందువలననే యమరుఁడు "ఏడూక మంతర్న్యస్తకీకసం" అనినాఁడు. అనఁగా లోపలను కొయ్యఁబెట్టి కట్టిన గోడకు ఏడూకమని పేరు. కీకసశబ్దమునకుఁ గొయ్య యెముక కూడ నర్థ మగును. మహాభారత రచనాకాలమునకు ధర్మజుని సభయొక్క నమూనాలచే దేశ మంతయుఁ గొయ్యలను నడుమ నుంచిన గోడలచే రాజమందిరములు ధనికమందిరములు కట్టఁబడుచుండుటఁ జూచి యాకవి దేవగృహములఁ బూజింపక యేడూకములనే గౌరవించుచున్నా రని వ్రాసియున్నాఁడు. ఇప్పటికాలమున పాశ్చాత్య వాస్తు

(1) ఇహైవ తిష్ఠ నిమితా తిల్విలా స్యాదిరావతీ మధ్యే తాల్పస్య తిష్ఠాన్మా త్వా ప్రాపన్నఘాయసః॥ ఋతేన స్థూణా వధిరోహవంశో గ్రోవిరాజ న్నపసేధ శత్రూన్॥ ఏకాగ్ని మంత్రప్రశ్న॥ ౨—౫.

తాత్పర్యం:—ఓ గుంజా! వడ్రంగి చేసిన నగిషీకలదానవై యీద్వారదేశమునఁ బాతఁబడినదానవై యుండుమా! గృహమధ్యమునయుండిన నిన్ను దోషములు పొంద కుండుఁగాక! ఓ వెదురా! గుంజలపైనుండి ప్రకాశించుచు శత్రువులను వెళ్లఁగొట్టుము.

శాస్త్ర విధానముచేఁ గట్టఁబడిన మండువా లేని గృహములు (బంగాళా లు) ఎటుల భారతీయవాస్తుశాస్త్రవిరుద్ధములో నాఁడటుల "నంతర్న్యస్త కీకసములు" గల గృహము లార్యవాస్తుశాస్త్ర గర్హితములు. అందువ లననే యాకవి వానిని గర్హించియున్నాఁడు. నేఁడు కొందఱు పూర్వా చారపరులు బంగాళాలగునిండ్లను నిందించుచుండుటఁ జూచుచున్నార ము. అటులనే నాఁటి వారేడూకములను నిందించుచుండిరి. అంతర్న్య స్తకీకసభిత్తులపైఁ గట్టిన గృహములు దత్తమండలాంధ్రులకును నైజాము రాజ్యవాసులకును గ్రొత్తకావు. బౌద్ధమత విజృంభణకాలమునం దెము కలపైఁ గట్టిన గోడలకు గౌరవము హెచ్చియుండెనేకాని యేడూకము మయునిచే నారంభింపఁబడినదే మొదలనిమాత్రము నిశ్చయముగాఁ జెప్పవచ్చును.

యవనశబ్దము పలుచోటుల మహాభారతమున వాడఁబడుటచేఁ బాశ్చాత్యవిమర్శకులు కొందఱు మహాభారతములోని కొన్ని భాగము లలగ్జాండరు దండయాత్రను జేసినపిమ్మటనే కూర్పఁబడి యుండు నని వ్రాసియున్నారు. కారణ మేమనఁగా, గ్రీకులను యవను లని భారతీ యులు పిలుచుటయే యఁట?

గ్రీసుదేశమునకును భారతదేశమునకును నన్యోన్యసంబంధము కలుగుట, అలగ్జాండరు దండయాత్రతోడనె రాలేదు. అంతకుముందు పెక్కుశతాబ్దములకిత్రమె సంబంధము కలిగియున్నది. పాణిన్యాచార్యు లు క్రీ. పూ. ౭, ౮ శతాబ్దముల ప్రాంతమువాఁ డని కొందఱును ౧౨వ శతాబ్దప్రాంతమువాఁ డని మఱికొందఱును పూర్వపాశ్చాత్యపండితులు వ్రాసియున్నారు. పాణినికంటె శాకటాయనుఁడు ప్రాచీనుఁ డనుటకుఁ బాణిని శాకటాయనుని పెక్కుసారులు తన వ్యాకరణమునఁ బేర్కొనుటయే నిదర్శనము. అట్టి శాకటాయనుఁడును, పాణినియుఁ దమతమ

వ్యాకరణములలోఁ బలుసారులు యవనశబ్దము నుచ్చరించియున్నారు. పాణిని శాకటాయనులచేఁ బేర్కొనఁబడిన యవనులనే మహాభారత గ్రంథకర్తయు దనగ్రంథమునఁ బేర్కొనెను. పాణిని శాకటాయన మహాభారతగ్రంథములలోఁ బేర్కొనఁబడిన యవనులు గ్రీసుదేశీయులా? యవనులలిపి దుష్టలిపి. (1) వారు ముండనమును భారతీయాచార విరుద్ధముగఁ జేయించుకొనుచున్నారు.(2) శాకటాయనుఁడు లిపినిమాత్రమె పేర్కొనినాఁడు. పాణిని లిపిని వృత్తిని ఆచారమును గూడఁ పేర్కొనినాఁడు. మహాభారతమునఁ బెక్కుచోట్టుల యవనులు యోధులుగాఁ బేర్కొనఁబడిరి.

పై కారణములచే శాకటాయనాదుల కాలముననే భారతదేశీయులకుఁ బాశ్చాత్యదేశ సంబంధము కలిగియున్న దనియుఁ బ్రాచీనులు తమగ్రంథములలో నరేబియాదేశీయులనో గ్రీసుదేశీయులనో పేర్కొనియున్నారనియుఁ దలఁపవలసి యున్నది. పాణిని శాకటాయనులు పేర్కొనిన లిపి దుష్టలిపి యగుటచే నాలిపి ,,ఫొనిషియా'' లిపియో ,,కీల'' లిపియోనై యుండును. ఆయవను ,,లరబ్బులై'' యుందు రని తలఁచుచున్నాను. అరబ్బుల ముండనముకూడ భారతీయాచార విరుద్ధమే. భారతదేశ ,, మరబ్బుల '' దేశమునకు సమీపముకూడ నై యున్నది. అందువలన నరబ్బులనే యవను లని భారతీయులు వ్రాసియుందురేమో? గ్రీకులఁగూడ నిటీవల యవను లని పాశ్చాత్యులచే వ్రాయుట విరుద్ధము కాదు. పై కారణములచే ,,నలగ్జాండరు'' వచ్చిన తరువాతను భారత భాగములలోఁ గొన్ని రచింపఁబడినవని చెప్పుటకు వీలులేదు.

---

(1) యవనయవా ల్లిపిదుష్టే॥ ౧—3—౯౬॥ శాకటాయ వ్యాకరణము

,,ఇంద్ర వరుణ భవ శర్వ రుద్ర మృడ హిమా రణ్య యవ యవన మాతులాచార్యాణా మానుక్'' ౪—౧—౪. పాణిన్యష్టాధ్యాయి.

(2) ౨-౧-౭౨ అష్టాధ్యాయియొక్క ,,మయూర''వ్యంసకగణముఁజూడుఁడు.

మఱియు మహాభారతమునఁ బేర్కొనఁబడిన విష్ణుని యవతారములలో "బుద్ధావతారము" పేర్కొనఁబడలేదు.(1) అందు కృష్ణావతారమునకుఁ బిమ్మటను కల్క్యవతారమె చెప్పఁబడియున్నది. శాంతిపర్వములోని భాగము లించుమించు చన్నియు మహాభారతకవులలోఁ గడపటివాఁడగు "సౌతి" కృత భాగములోనివె యని తెలుపఁబడుచున్నవి. ఆశాంతిపర్వమున దశావతారములలో బుద్ధావతారము పేరు లేకుండుటచే బుద్ధునకుఁ బూర్వమె మహాభారతము పూర్తి చేయఁబడి యున్నదని నానిశ్చయాభిప్రాయము. అయినను బుద్ధ ప్రతిబుద్ధ శబ్దము లచటనచట మహాభారతమునఁ గలవు.(2) కాని యవి సాంఖ్యమతోదిత పారిభాషికపదములై "జ్ఞాని" యను నర్థముమాత్ర మిచ్చు పదములై యున్నవి. బుద్ధునకుఁ బూర్వమె మహాభారతము రచింపఁబడియుండును కాని, షడ్దర్శనములలోని యోగసాంఖ్య దర్శనములు నిరుక్తము అథర్వవేదము మఱికొన్ని నిఘంటువులు మాత్రము నాఁటికి రచింపఁబడియుండె ననిమాత్రము శాంతిపర్వములోని 30౭ యధ్యాయముచేఁ దెలియవచ్చుచున్నది.

మహాభారతములోని "యానుశాసనిక" పర్వము "ప్రక్షిప్త"

---

(1) "హంసః కూర్మశ్చ మత్స్యశ్చ ప్రాదుర్భావా ద్విజోత్తమ
వారాహో నరసింహశ్చ వామనో రామ ఏవచ"
రామో దాశరథిశ్చైవ సాత్వతః కల్కిరేవచ॥ 3౪౦ అధ్యా॥ శాంతిపర్వ.

(2) బుద్ధ మప్రతిబుద్ధత్వా ద్బుధ్యమానంచ తత్వతః
బుధ్యమానంచ బుద్ధంచ ప్రాహుర్యోగనిదర్శనం॥ 30౭ అధ్యా॥ శాంతిపర్వ.
ప్రాదుర్భావాశ్చ కథితా భవిష్యా ఇహ యేయథా
తత్ర యే పురుషాశ్చైతాః సంచేంద్రియ విసర్జితాః
ప్రతిబుద్ధాశ్చ తేసర్వే భక్తాశ్చ పురుషోత్తమం
తేర్చయంతి సదాదేవం తైస్సార్థం రమతేచసః॥ 3౪౪ అధ్యా॥ శాంతిపర్వ.

మనియు, నిటీవలఁ గూర్పఁబడె నని ప్రొఫెసర్ "వింటర్నిట్జు"గారు వ్రాయుచున్నారు. ఎందువలన నటులఁ దలఁచిరో తెలియదు. ఆలోచింపఁగా, ననుక్రమణికాధ్యాయములో భారతవృక్ష వర్ణనమునం దానుశాసనికపర్వము పేరు లేకుండుటచేతను, వివిధదేశకోశములలో నధ్యాయభేదము విశేష వ్యత్యాసముతోఁ గూడియుండుటచేతను, పర్వాంత కర్తవ్యవిధులలో నానుశాసనికపర్వమునకుఁ బ్రత్యేకవిధి గ్రంథాంతమునఁ జెప్పబడకపోవుటచేతను, దాని నిటీవలఁ జేర్పఁబడినదానినిగాఁ దలఁచియుందురు. నిజమునకు భీష్మ స్వర్గారోహణగాథ తప్ప వేఱు భారతేతిహాసముతో సంధించిన గాథ లందుఁ గాన్పింపవు. కాని, లక్షశ్లోక పరిమితిగల మహాభారతమున నెనిమిదివేల శ్లోకములు గలభాగ మంతయుఁ బ్రక్షిప్త మనుటకు మనసు గొలువకున్నది. మఱియు వింటర్నిట్జుగారు వీరచరిత్రమై యితిహాసమగు మహాభారతమున, బ్రాహ్మణులు స్వార్థపరులై స్వోపకారక వాక్యములను స్వోపకారక గాథలను జొనిపి స్మృతిగాఁ జేసి రను నపవాదరూపక మగు ,,ఆస్ట్రియన్‌హావిజరు గన్(1) ప్రాచీన భారతీయ బ్రాహ్మణులపైఁ బ్రయోగించియున్నారు. వింటర్నిట్జుగారిచే మహాభారత గ్రంథకర్తలుగాఁ దలఁపఁబడిన వ్యాస వైశంపాయన సౌతులైనను గానముచేయు కురుపాండవసంస్థానములలోని సూతులైనను బ్రాహ్మణులు కారు. వ్యాసుఁడు నిషాదుఁడు. తచ్ఛిష్యుఁడగు వైశంపాయనుఁడు శాపతప్తుఁ డగుభ్రష్టబ్రాహ్మణుఁడు. (యాజ్ఞవల్క్యచరితమున వైశంపాయనునిగాథ కలదు) సౌతి కాని కురుపాండవసంస్థానములలోని గాయకులగు సూతులుగాని యిప్పటిశుద్ధశ్రోత్రియ

(1) ,,హావిజరు' అనునాతఁడు ఆస్ట్రియాదేశీయుఁడు. అతఁ డీశతాబ్దాదిని యొకఫిరంగి(గన్) గనిపట్టెను. అది ఎదుటివారిని గొట్టక పైకెగిరి దూరపాతమై దూరస్థులనే బాధించును. (వింటర్నిట్జు ఆస్ట్రియా దేశీయుఁడు.)

లనుకొనునంతటి శుద్ధశ్రోత్రియ బ్రాహ్మణులుకారు. భ్రష్టబ్రాహ్మ
ణుఁడగు వైశంపాయనుఁడైనను భారతము నితిహాస రహితముగ
రచించెనేకాని బ్రాహ్మణధర్మ ప్రతిపాద కేతిహాసములతోఁ గూర్చి
యుండలేదు. సౌతికాలముననే లక్షశ్లోకమితి మహాభారతమునకుఁ గలిగె.
ఇట్టిస్థితిలో బ్రాహ్మణులు ప్రక్షిప్తగ్రంథముఁ జొనుపుటకుఁ దా వె
టులఁ గలుగును? నాతలఁపున సౌతికిఁ బిమ్మటఁగూడ కొన్నిభాగము
లందుఁ జేరియున్నవి. కాని యవి బ్రాహ్మణధర్మప్రతిపాదకములై
యుండవు. వింటర్నిట్జుగారికి జమదగ్ని చెప్పులుజోడుగాథ మొదలగునవి
బ్రాహ్మణకల్పితములుగాఁ గాన్పించినవి. కాని, కౌశికుఁడు ధర్మవ్యా
ధుఁడను కటికవానికడ జ్ఞానోపదేశము నొందుటయు నాళీకజంఘుని
గాథలోని దుష్టబ్రాహ్మణుని యయోగ్యత మొదలగు బ్రాహ్మణ్య
నీచతను సూచించు గాథలుకూడ మహాభారతమున నున్నవి. అవి
వారికిఁ గాన్పింపకపోవుట విచారకరము. ఇంకొకటి వింటర్నిట్జుగారు
యుద్ధపంచకము కౌరవపక్షపాతి (సంజయుఁడు కావచ్చును) చెప్పుటచేత
నాభాగము కౌరవపక్షముగా వ్రాయఁబడె ననియు తక్కినభాగము పాం
డవపక్షముగా చెప్పఁబడె ననియు వ్రాసియున్నారు. అదికూడ పొర
బాటని చెప్పవలసియున్నది. కారణ మేమనఁగా, యుద్ధపంచక మంత
యుఁ గౌరవపక్షముగా వ్రాయఁబడినచోఁ గౌరవసైన్యాధిపతియగు
భీష్ముఁడు తానుపడిపోవు నుపాయముఁ బాండవులకుఁ జెప్పుటయు, దు
ర్యోధనుఁడు ద్రోణుని సైన్యాభిషేక సమయమున ధర్మజునిం బట్టిన
తిరిగి జూదమాడించి యరణ్యమున కంపెద నను కృత్రిమాలోచనముఁ
జేయుటయు ద్రోణుఁడు సైంధవవధనాఁడు సైంధవుని మోసపుచ్చి
యర్జునసాత్యకులను వ్యూహములోఁ జొఱనిచ్చుటయుఁ గర్ణ భీష్ములు
కృత్రిములై మంతనమాడుటయుఁ బెక్కుసారులు సంజయుఁడు ధృత

రాష్ట్రునిం జీవాట్లు వేయుటయుం గౌరవపక్షముగానే యాభాగము వ్రాసి నచో నట్లు వర్ణింపం బడకపోవును. ఇతరభాగ మంతయుం బాండవపక్ష ముగా వ్రాయంబడె ననికూడ తలంప వీలులేదు. అటులు తలంచినచో ధర్మజుండు శల్యుని భేదోపాయముచేం గృతిమపఱచి కర్ణునిసారథ్య మున మోసముంజేయ నియోగించుటయు ఆశ్రమవాసపర్వమున ధృత రాష్ట్రుండు తనకుమారుల శ్రాద్ధమునకు ధనము నడుగ భీముండు శ్రాద్ధ మునకు ధనము నీయరా దనుటయు వర్ణింపంబడక పోవును. కాన వింట ర్నిట్జుగారి తలంపు సరికా దని చెప్పవలసియున్నది.

ఇటీవల బ్రహ్మశ్రీ కేతవరపు వేంకటశాస్త్రిగారు భారతముం గూర్చి భారతీపత్రిక, ఆంధ్రసాహిత్యపరిషత్పత్రికలలోం గొన్ని వ్యాస ములను వ్రాసియున్నారు. అందు మహాభారతము బౌద్ధులచే హిందూ మతము నసహ్యించుకొనురీతిని ప్రాచీనపురుశుద్ధభారతమున నటటనచట నాయాయంశములు కూర్పంబడె నని వ్రాసి కొన్నియుదాహరణముల నిచ్చిరి. అందొకటి, రెంటి నిటకప్రస్తుముగా వ్రాయుచు నవి యసంగత ము లని నిరూపించుచున్నాను.

(1) వ్యాసుండు, "మత్స్యగంధి"త్యాదినామములుగల సత్యవతీ పుత్రుండు గాక, వేఱొక శుద్ధశ్రోత్రియ బ్రాహ్మణియు, పరాశరుభా ర్యయు నగు 'సత్యవతి'కి జన్మించెనట! వ్యాసునకు 'సాత్యవతేయ' శబ్ద ముండుటను సాకుంగొని బౌద్ధులు మత్యగంధిపుత్రునిగాం జేసి భా రతమునం జొన్పిరంట!

(2) ద్రౌపదికిం బంచపతిత్వము లేదంట! ఆమె ధర్మజునిభా ర్యయే కాని భీమాదులకు భార్యకాదంట!

(3) పరశురామదిగ్విజయాదికము బ్రాహ్మణులపై నసూయ లసహ్యించుకొనునట్లు వ్రాయంబడెనంట!

మఱియు వేంకటశాస్త్రిగారు భారతమున బ్రాహ్మణులకల్పన (ఘోస్ట్జరి) కల దని తలంచుచు రాజకీయవేత్తయు, భక్తుఁడు నగు విదురు నిజన్మమునకు బ్రాహ్మణసంబంధ ముండవలయు నని బ్రాహ్మణబీజజని తునిగా నాతని బ్రాహ్మణులే చేసి భారతమునఁ గల్పించిరఁట! పై ని జెప్పిన వేంకటశాస్త్రిగారివాదము విచిత్రముగా నున్నది! దీనిం బరిశీ లింతము.

(1) వ్యాసునితల్లి బ్రాహ్మణి యునిగాని, (ఉపరిచరవసునికూఁతురు, శంతనునకుఁ బిమ్మట భార్యయు) దాశరాజుచేఁ బెంపఁబడిన సత్యవతికా దనిగాని యేగ్రంథములును జెప్పుచుండలేదు. వేదశిఖ యనఁబడి "వజ్రసూచక"మనఁబడు నుపనిషత్తున—"వ్యాసః కైవర్తకన్యాయాం జాతః" (వ్యాసుఁడు కైవర్తకన్యయం దుద్భవించెను.) అని కలదు. ఆయుపనిషత్తు బౌద్ధమతమునకుఁ బూర్వముననే యావిర్భవించెను. మఱియు, విష్ణు, భాగవత, దేవీభాగవతాదిపురాణము లన్నియుఁ గంఠోక్తిగ దాశకన్యాసుతుఁడే కృష్ణద్వైపాయనుఁ డని చెప్పియున్నవి.

మఱియు ధర్మశాస్త్రగ్రంథములలో నుత్కృష్టగ్రంథమగు మనుస్మృతికి వ్యాఖ్యానమగు "మన్వర్థముక్తావళి" యందు కుల్లూకభట్టీయార్థము వచ్చునట్లు బీజక్షేత్రప్రాధాన్యముఁగూర్చి వ్రాయుచు, వ్యాస ధృతరాష్ట్రాదులం బేర్కొనినాఁడు. చూడుఁడు.

* "ఒక్కచోట, బీజము ప్రధాన మగును. "ఎందుకై పుట్టిం

---

* శ్లో. "విశిష్టం కుత్రచిద్బీజం, స్త్రీయోనిస్త్వేవకుత్రచిత్."

మను. 9 అ. 34 శ్లో.

వ్యా॥...క్వచిద్బీజం ప్రధానంజాయతే యదర్థముప్తోయ మితిన్యాయేన. ఉత్పన్నో హి బీజినో సోమస్యబుధఇవ, తథా వ్యాసఋశ్యశృంగాదయః బీజినామేవసుతాః, క్వచిత్ క్షేత్రస్యప్రాధాన్యం...అతఏవ విచిత్రవీర్యక్షేత్రేక్షత్రియాయాం బ్రాహ్మణోత్పాదితా అపి ధృతరాష్ట్రాదయః క్షత్రియాః క్షేత్రిణఏవపుత్రాబభూవుః. మన్వర్థముక్తావళి.

పఁబడెనతఁడు" అనున్యాయముచే బీజవలనఁ బుట్టింపఁబడినవాఁడు. సో మునకు బుధునివలె అట్లె వ్యాసఋశ్యశృంగాదులు బీజముకలవారికే సుతులైరి,—ఒక్కొకచోట క్షేత్రమునకుఁ బ్రాధాన్యము కలదు... కనుకనే విచిత్రవీర్యుని క్షేత్ర మగు క్షత్రియయందు బ్రాహ్మణోత్పాదితులైనను ధృతరాష్ట్రిదులు క్షత్రియులే యైరి."—అని వ్రాసియున్నాఁడు. ఇందువలన సత్యవతి దాశకన్యయు వ్యాసజననియు నగుట స్పష్టముకాదా!

(2) ద్రౌపది పంచభర్తృక కాదని యెచటను నెవరును వ్రాసియుండలేదు. ధర్మజునిభార్యయే యని చెప్పుట మఱియుఁ దప్పు. అర్జునునికే భార్య యగునేమో యని కుమారిలభట్టాచార్యుఁడు తనతంత్రవార్త్తికమున వ్రాసియున్నాఁడు. దానిం బిమ్మట వ్రాసెదను.

(3) పరశురామునిగాథ భారతముననే వ్రాయఁబడి యుండలేదు. బ్రహ్మాండాదిపురాణములలో నింతకంటెను విపులముగా వ్రాయఁబడియున్నది. అవియు బ్రాహ్మణులపై రాజులం బురికొల్పుటకు బ్రాహ్మణేతరులు వ్రాసినవేనా?

(4) విదురునకు గొప్పతనము, బ్రాహ్మణబీజముచే వచ్చిన దని యు, బ్రాహ్మణులు కల్పించి వ్రాసి రనుటయునసంగతము. పురాణాంతరములు విదురుఁడు వ్యాసబీజోత్పన్నుఁడే యని వ్రాసియున్నవి.

కాన కేతవరపు వేంకటశాస్త్రిగారివాదము నిలువనేరదు. వారు చెప్పినచొప్పున భారతములోఁ బ్రక్షిప్తము లనిన వానిని దీసివైచినచో నిప్పటిగ్రంథములో నాలవవంతు నిలుచుటయు దుర్ఘటమగును.

ఇంకొకటిమాత్రము నిశ్చయము. వ్యాసుఁడు వ్రాసిన జయము రణరంగమునకు సైన్యము నడచువఱకుమాత్రమె విపులముగాఁ జెప్పఁబడి యుద్ధవృత్తాంత మేసంజయునివలననో విని యావ్యాసుఁడు యుద్ధ

వృత్తాంతమును ముక్తసరుగాఁ జెప్పియుండును. కాని వైశంపాయనుఁడు జనమేజయునకుఁ జెప్పుటలో నసత్యగాథలు పెక్కు లందు కల్పింపఁబడి యుండును. ఆయసత్యములు దుర్యోధనాదుల దుర్మార్గాతిశయ నిరూపకములును పాండవుల సత్యతాతిశయకములునై యుండును. అయినను జయములోని గాథలుమాత్రము మాఱకుండఁగ నున్న వని సూక్ష్మదృష్టితో మహాభారతముఁ జదివినఁ దెలియనగును. వైశంపాయనుఁడటుల నసత్యకల్పనలఁ జేయుటకుఁ దగిన హేతు వున్నది. కారణ మేమనఁగా, జనమేజయుఁడు పాండవప్రపౌత్రుఁడు. అందుచేఁ బాండవుల యందు గౌరవాతిశయము గలవాఁడు. అతఁడు ప్రశ్నించునపుడే, ,,దుర్మార్గులగు దుర్యోధనాదులు మహాత్ములగు ధర్మరాజాదులను మహాపతివ్రతయగు ద్రౌపదిని గష్టపఱచిన వృత్తాంతమును సావకాశముగా వివరముగాఁ జెప్పుమా'' యనియే ప్రశ్నించుటచే (1) నామహారాజున కిష్టమగునటులనే వైశంపాయనుఁడు పాండవపక్షముగాఁ జెప్పవలసివచ్చుచుండెడిది. అందువలన నిజముగా దుర్యోధనుపక్షమునఁ గొంత న్యాయ ముండినను అది వైశంపాయన భారతమున నణఁగిపోయినది. మఱియు నాంధ్రీకృత మహాభారతమున విశేషించి నన్నయ భారతభాగమున నింకను దుర్యోధనపక్షపు న్యాయము నామమాత్రావశిష్టమై పాండవుల న్యాయ మతిశయోక్తులతోను నుత్ప్రేక్షలతోను నింపఁబడినది. కారణ మేమనగా నన్నియభట్టును సంబోధించునపుడే రాజరాజనరేంద్రుఁ డేమనెనో చూడుఁడు.

"చ. హిమకరుఁదొట్టి పూరు భరతేశ కురుప్రభుపాండుభూపతుల్
క్రమమున వంశకర్త లనఁగా మహినొప్పిన యస్మదీయ వం

---

(1) చూడుఁడు ఆదిపర్వము ౬౧ అధ్యాయము.

శమునఁ బ్రసిద్ధులై విమలసద్గుణశోభితులైన పాండవో
త్తముల చరిత్ర నాకు సతతంబు విననంగ నభీష్ట మెంతయుక్"

మూవంశపు మూలపురుషులలోఁ బ్రసిద్ధినొంది సద్గుణ శోభితు లగు బాండవోత్తముల చరిత్ర నాకు వినఁగోరిక యున్నదని ప్రభువను గుచుండఁగా నన్నయభట్టుఁ డాపాండవులచరిత్రము మిక్కిలి యోగ్య మైనదానినిగా రచింపఁడా ? అట్లే రచించినాఁడు. ఒకటి రెండుదాహ రణములఁ జూడుఁడు. అనుక్రమణికాధ్యాయములో మూలభారత మునఁ బాండవులను గుంతి వనమునుండి తీసికొనివచ్చినపుడు పౌరులలోఁ గొంద అనుమానించి రని యుండుటచే నాభాగమును దెనిగింపలేదు. లాక్షాగృహ దహనానంతరము పాండవులు భీతులై పలాయితులై రని సంస్కృతభారతమున నుండఁగా దాని నాంధ్రీకరణమున సూచింపనె లేదు. సుభద్రాపరిణయగాథ సంస్కృతమునఁ గ్లుప్తముగా నుండఁగ దా నిని విపులముచేసియున్నాఁడు.

తిక్కనసోమయాజి స్వతంత్రముగా భారతము నాంధ్రీకరించు టచే గాథలను యథామాత్రకగా నాంధ్రీకరించె ననవచ్చును గాని నన్న యపోయిన పోకడల నతిక్రమింప నిష్టములేకయో లోకప్రఖ్యాతినొం దినగాథలను మార్చ నిష్టములేకయొ సంస్కృతమున నుండినదుర్యోధనప క్షము నంతఁగా నాంధ్రమున సూచింపలేదు. ఆవివర మిట వ్రాయు నావశ్యకము లేనందున విడిచితిని.

మహాభారతగాథావిశేషములు.

సాంఘికవిషయములు.

శ్రీమద్రామాయణముఁ జదివినయెడల, నార్యజాతి, సింధు, గంగా యమునానదులనంటిన ప్రదేశమునమాత్రమె యున్నదనియు, స్వల్పముగ భరతఖండ ప్రాగ్భాగమున గోదావరివఱకుఁ బ్రాకుచున్న దనియుఁ దోఁచును. మహాభారతముఁ జదివినచో నార్యజాతి భరతఖండమున నించుమించంతయు వ్యాపించిన దనియు నార్యజాతిలేనిప్రదేశమునఁగూడ నార్యజాతివిజ్ఞానము వ్యాపించిన దనియు నాఁటి యార్యజాతిరాజ్యములు పశ్చిమమున "కాస్పియన్" సముద్రప్రాంతమువఱకు వ్యాపించె ననియుఁగూడఁ దెలియఁగలదు. ఆర్యు లార్యేతరులపై రాజ్యాధికారమును వహించినను వారి మతసాంఘికవ్యాపారములలో జోక్యము పుచ్చుకొనుచుండుట లేదనికూడ తెలియనగును.(1) భరతఖండమునందుండు నార్యేతర, యార్యానార్య మిశ్రజాతీయుల రాజ్యములలో, నార్యసాంఘిక మతాచారములు వ్యాపించుచున్న వనియు నార్యద్రవిడజాతు లన్యోన్యసంబంధబాంధవ్యములఁ జేసికొనుచుండిరనియుఁ గూడఁ దెలిసికొనఁగలుగుదుము.(2) రామాయణకాలమున కార్యజాతి నిష్కళంకమై యనార్యమిశ్రమమును సహింపనిదై యున్నది. తన భార్యపై నణుమాత్రపవాదము మోపఁబడినంతనె రాముఁడు భార్యం ద్యజించె ననుటయె యిందులకు నిదర్శనము. మహాభారతకాలమున క్షి

(1) కర్ణపర్వము 45, 46 అధ్యాయములఁ జూడుఁడు.

(2) నాగకన్యక యగు "ఉలూపిని" ద్రావిడకన్యక యగు చిత్రాంగదను నర్జునుఁ డుద్వాహ మగుటయు, ఉలూపియు, మలయధ్వజుఁ డను ద్రవిడరాజును, ఆర్యధర్మముల నవలంబించినవారుగా వర్ణింపఁబడుటయు గమనింపఁదగియున్నవి.

కావ మార్యజాతిలో నామమాత్రావశిష్టమై యున్నది. ఆర్యానార్య మిశ్రజాతీయులు—విశేషించి ఆర్యులు—మిశ్రజాతీయులు—స్వజాత్యున్నతికై పెనఁగులాడుటయే మహాభారతయుద్ధమునకుఁ గారణమై యున్న దని తలంపవలసియున్నది. దానికి హేతువు లీక్రిందివై యున్నవి.

(1) ఆర్యజాతి స్వల్పసంఖ్య కలదై యార్యేతరజాతి బహుళమై యుండుటచే నార్యు లనార్యస్త్రీల నుద్వాహ మగుచుండిరి. అందువలన మిశ్రజాతి కలిగినది.

(2) ఆర్యు లన్యోన్యము స్వాధికారాతిశయముకొఱకు పోరాడుకొనుటలోఁ బురుషజాతి క్షీణింపఁగా "నియోగపద్ధతి" (సంతతిలేనివానిభార్య సంతానమునకై యన్యపురుషుఁగూడి సంతతి నొందుట) చే సంతతినొందుచుండిరి.

(3) "అనులోమ" (ఉన్నతజాతి పురుషునికిఁ దక్కువజాతి స్త్రీయందు సంతతి కలుగుట) "ప్రతిలోమ" (తక్కువజాతి పురుషున కున్నతజాతిస్త్రీయందు సంతతికలుగుట) విధులచేఁ గలిగిన సంతతి నోర్పుమై సహించుటయే గాక వారిలోఁ గలిగిన యాధిక్యమునకుఁ గౌరవము నిచ్చుట.

---

(1) పరాశర, పృషతాదులు వ్యాస, ద్రుపదాదులఁగనుట గమనింపఁదగినది.

(2) ధృతరాష్ట్ర పాండురాజులు, పాండవులు నియోగపద్ధతిచే జన్మించినవారే. ఆదిపర్వాంతర్గత చైత్రరథపర్వముచేతను బ్రహ్మాండపురాణములోని సగరచరిత్రముచేతను "నియోగపద్ధతి" వృత్తాంతము స్పష్టము కాఁగలదు.

(3) బ్రాహ్మణునికి శూద్రస్త్రీయందుఁ బుట్టినవాఁడు నిషాదుఁడు. (వ్యాసుఁ డట్టివాఁడు) శూద్రునకు క్షత్రియస్త్రీయందు పుట్టినవాఁడు "క్షత్త" (విదురుఁ డట్టివాఁడు. మహాభారతమున విదురునకు "క్షత్త" శబ్దమే వాడఁబడినది) క్షత్రియునకు బ్రాహ్మణస్త్రీయం దుద్భవించినవాఁడు సూతుఁడు. (సంజయుఁడు కర్ణునిఁ బెంచినవాఁడును, వ్యాసశిష్యుఁడగు రోమహర్షణుఁడు నిట్టివారే.) చూడుఁడు, మనుస్మృతిలో "అనులోమ, ప్రతిలోమ జాతి" ప్రకరణము.

(4) వ్యాసుఁడు, జాబాలి, కవషుడు, మొదలగువారు వారితల్లు లేజాతివారైనను బీజప్రాధాన్య, తపోవిశేషములచే మహర్షులైరి. జాలరివనిత యగు సత్యవతికి ఋషి యగు పరాశరునివలన ముని యగు వ్యాసుఁడు పుట్టె. క్షత్రియుఁ డగు శంతనునివలన, చిత్రాంగద విచిత్రవీర్యు లను క్షత్రియులు పుట్టిరి. జన్మముచే (స్మృతుల ననుసరించి) నిషాదుఁడును, తపోమహిమబీజప్రాధాన్యముల ననుసరించి బ్రహ్మర్షి యునగు వ్యాసునకు క్షత్రియాంగనలయందు రాజు లగు ధృతరాష్ట్ర పాండురాజులును దాసియందు "క్షత్త" యగు విదురుఁడు నుద్భవించిరి. (విదురుని క్షత్త యనుటలో వనితాసంపర్కముచేఁ దత్కాలమున "అవకీర్ణి" యగువ్యాసుని శూద్రునిఁగాఁ దలఁచియుండుటయే కారణమైయుండును.)

(5) "క్రీత స్వయందత్తా" దులను స్వసంఘమునఁ గలిపికొని గౌరవించుట.

(6) మూఢవిశ్వాసముచే దేవతామహిమల నొప్పుకొనుట.

పై కారణములచే నార్యజాతిసంకీర్ణధర్మముల నొంది రామునినాఁ డుండినంత పవిత్రతలో నుండక స్వనిర్మలత్వమును గోలుపోయినది. ఆర్యేతరార్యజాతి సంపర్కముచేఁ గలిగిన మిశ్రజాతి, యార్యజాతిపై దాడి వెడలినది. (ఆర్యజాతిపై దాడి వెడలుట యన సనాతనార్యధర్మముల నణచుటగాఁ దలఁపవలెను.) ఈదాడి వెడలుటయే మహాభారత యుద్ధముగాఁ బరిణమించినది.

---

(4) అవకీర్ణి=బ్రహ్మచర్యవ్రతభ్రష్టుఁడు, (వ్యాసుని బ్రహ్మచర్యవ్రతభ్రష్టతఁ గూర్చి తంత్రవార్తికమునఁ జర్చింపఁబడె.)

(5) కర్ణుఁడు, ధార్తరాష్ట్రులలోఁ బెక్కండ్రును, క్రీతలును, స్వయందత్తాదులును.

(6) నదికి కలశకు, రెల్లుగడ్డికి, యమ, వాయ్వింద్రాదులకుఁ బుట్టినట్టుల నమ్మఁబడు భీష్మ, ద్రోణ, కృప, పాండవుల జననములలో దేవతామహిమ ఆరోపింపఁబడినవి.

రామాయణమునం దార్యజాతులలో విరుద్ధోత్పత్తులు వర్ణింపఁ బడలేదు. సీతాజననవృత్తాంతము మాత్రమె స్వల్పసందిగ్ధావస్థనొందినది. అనార్యజాతులలోని వాలి, సుగ్రీవ, హనుమదాదులు విరుద్ధోత్పత్తులు కలవారగుటచే వారిజన్మములకు దేవతామహిమము లారోపింపఁ బడినవి. మహాభారతమునాఁటికి దేశమునం దనేక యుద్ధములై పురుషసంతతి నశించుటచే స్త్రీలలో వ్యభిచార మెక్కువయై సంకర సంతాన మెక్కువయైనది. అందువలననే నాఁటిస్మృతికర్తలు ద్వాదశవిధసంతానములను దమగ్రంథముల నెక్కించిరి. మహాయుద్ధములచే ననేకరీతుల సంతతి కలిగినటు లాదిపర్వమునందును శాంతిపర్వమునందును గాథలు కలవు. ఔర్వ, పరశురామ, సగరులగాథలఁ బరిశీలించినచో నీసంగతి తెలియనగును. దేశమునం దెవఁ డేవర్ణపువాఁడో తెలిసికొనతే మని యీక్రింది ధర్మజనహుష సంవాదములోని శ్లోకార్థములు చెప్పుచున్నవి.

(*) ఓమహాసర్పమా ? ఈమనుష్యజాతియం దిపుడు సర్వవర్ణములయొక్క సాంకర్యమువలన జాతిని బరీక్షింపలేమని నాయభిప్రాయము. అన్ని వర్ణములవారు నన్నిజాతి స్త్రీలయందును సంతానమును గనుచున్నారు.

భగవద్గీతలలోని యీక్రిందియర్జునవాక్యముకూడ నాఁటి జాతిభ్రంశవిధానమును సూచించుచున్నది.

(1) ఓకృష్ణా ! కులక్షయకృత మగు దోషమును బాగుగఁ జూ

(*) జాతిరత్ర మహాసర్ప మనుష్యత్వే మహామతే
సంకరాత్సర్వవర్ణానాం దుష్పరీక్ష్యేతి మేమతిః
సర్వే సర్వాస్వపత్యాని జనయంతి సదా॥ నరాః॥ అరణ్యపర్వ॥ ౧౮౦ అ.

(1) కథం నజ్ఞేయ మస్మాభిః పాపా దస్మా న్నివర్తితుం
కులక్షయ కృతం దోషం ప్రపశ్యద్భి ర్జనార్దన
కులక్షయే ప్రణశ్యంతి కులధర్మా స్సనాతనాః

చుచున్న మనచే నీపాపమునుండి నివర్తించుట యెట్లో తెలిసికొన శక్యము కాకున్నది. కులక్షయ మగుటచే సనాతన కులధర్మములు నశించుచున్నవి. కులధర్మము నష్టమైనచో నధర్మ మభివృద్ధి యగుచున్నది కదా? అధర్మవృద్ధివలనఁ గృష్ణా! కులస్త్రీలు దోషయుక్తురాండ్రగుచున్నారు. స్త్రీలు దుష్టురాండ్రగుటచేతను వర్ణసంకర మగుచున్నది. వర్ణసంకరము కులమునకుఁ గులఘ్నులకు నరకముకొఱకే యగుచున్నది. వీరల పితృదేవతలు లుప్తపిండోదకక్రియలు కలవారై యధోగతు లగుచున్నారు. కులఘ్నుల వర్ణసంకరకారకములగు నీదోషములచే జాతిధర్మములును శాశ్వతములగు కులధర్మములును నశింపఁ జేయఁబడుచున్నవి.

అర్జునునివిషాదహేతువుల కన్నిటికి శ్రీకృష్ణుఁడు సమాధాన మిచ్చెననియు వర్ణసంకర మగుచున్న దను నీయంశమునకుమాత్ర మాతఁడు సమాధాన మీయలే దనియు నందువలన వర్ణసంకరభీతి శ్రీకృష్ణునకును గల దనియుఁ గొందఱు చెప్పుచున్నారు. కాని, అది తప్పు. సందిగ్ధములేకుండగ శ్రీకృష్ణుఁడు శాస్త్రయుక్తముగ సమాధానము నిచ్చియున్నాఁడు. శ్రీకృష్ణభగవానుఁడు చెప్పిన యీక్రిందిశ్లోకములోనె యర్జునవిషాదహేతువులలో నొకటి యగు స్త్రీలపరివర్తనముఁగూర్చిన సందేహము నివర్తింపఁబడినది. అందువలననే యర్జునుఁడు తద్విషయిక మగు ప్రశ్నమును వేయక భీష్మాదుల నెట్లు చంపుదును? అనియే

ధర్మే నష్టే కులం కృత్స్నమధర్మోఽభిభవత్యుత
అధర్మాభిభవాత్కృష్ణ ప్రదుష్యంతి కులస్త్రియః
స్త్రీషు దుష్టాసు వార్ష్ణేయ జాయతే వర్ణసంకరః
సంకరో నరకాయైవ కులఘ్నానాం కులస్యచ
పతంతి పితరో హ్యేషాం లుప్తపిండోదకక్రియాః
దోషైరేతైః కులఘ్నానాం వర్ణసంకరకారకైః
ఉత్సాద్యంతే జాతిధర్మాః కులధర్మాశ్చ శాశ్వతాః॥ భగవద్గీత.

ప్రశ్నించినాఁడు. శ్రీకృష్ణమూర్తి చెప్పిన సూత్రప్రాయ మగు వాక్య మిది.

శ్లో. కుత స్త్వా కశ్మల మిదమ్ విషమే సముపస్థితమ్
అనార్యజుష్ట మస్వర్గ్య మకీర్తి కర మర్జున॥
భగవద్గీత. 2-2.

తా॥ అర్జునా! నీ కీవిషమసమయమున నెచటనుండి యార్యులు పొంద రానట్టియు, స్వర్గము నొందరానట్టియు, అపకీర్తి కర మగు తెలివితక్కువ దాపరించినది ?

ఆర్యజాతియందు ,,శ్వేతకేతు"వను ముని వివాహనిబంధనము చేయువఱకు స్త్రీనియతి వృథముగా లేదు. అతఁడించుమించు జనమేజ యుని మంత్యదశలో నీవివాహనిబంధనముఁ జేసియుండెను. శ్వేతకేతునిచ రిత్రమందనాయంశము విపులముగా వ్రాయఁబడును. అర్జునునికాలమునకు సంతానమునకై యేస్త్రీ నైన ఋతుకాలమున నేపురుషుఁడైనఁ గోరి పొందవచ్చును. ధౌమ్యునిశిష్యుఁ డగు ,,ఉద్దాలకమహర్షి" చెప్పిన యంశ మును (ఆదిపర్వ. 122 అధ్యా) చూడుఁడు. అప్పటి కుండిన యార్యధ ర్మముం దూషించుటచే శ్రీకృష్ణుఁ డది ,,యనార్యజుష్టము" అని సమా ధాన మిచ్చియున్నాఁడు. అట్లు స్త్రీలపరివర్తనముఁగూర్చి యుగ్గడిం చుచు ,,అకీర్తికరము" అనికూడ చెప్పినాఁడు. కారణ మేమనఁగా అర్జునునితల్లి యగు కుంతి, నాయనమ్మ యగు నంబాలిక, ప్రపితామహి యగు సత్యవతి, భార్య యగు ద్రౌపది, వీరివృత్తాంతములు దీనివలన నుద్ఘాటితము లగుచున్నవి. అందువలననే యర్జునుఁ డావిషయముఁ గూర్చి తిరిగి ప్రశ్నింపనేలేదు.

అస్వర్గ్యము అనుసంశయమునకై యుద్ధముచేయ కుండుట కార ణ మై యున్నది. భీష్మాదుల నెల్లఁ జంపినను విశ్వామిత్రాదులవలె స్వర్గము

లభించినను వారిం జంపలేను. కార్పణ్యదోషోపహతస్వభావుఁడనై ధర్మ సమ్మూఢచేతస్కుఁడనై యుంటి నని యర్జునుఁడు తిరిగి యడుగుట లోనె, అనార్యజుష్ట, శబ్దమునకు క్షమాపణము చెప్పఁబడె. అస్వర్గ్య మువిషయమై సందేహము నర్జునుఁడు పొందియున్నాఁడు. దానికే శ్రీకృష్ణుఁడు విపులముగా సమాధానము నీయవలసివచ్చినది.

మఱియు నర్జుననకు వర్ణసంకరము యుద్ధముచే భవిష్యత్తునం దగు నని కాక, నాఁటికే-అప్పుడే-యగుచుండినట్లు పై శ్లోకములలోఁగల వర్త మానార్థకక్రియలచే దృఢపఱుపఁబడుచున్నది. ఈవర్తమానార్థకక్రియ "ప్రతిపదోక్త" మగుటచే నాఁటికే వర్ణసంకరమై యున్న దను నర్థము బలవత్తరమై యున్నది.

పై వాక్యములవలన నాఁటిజాతియొక్క సంకీర్ణస్థితి వెల్లడి యగు చున్నది. ఆనాఁడు వితంతూద్వాహము తప్పుగా నెన్నఁబడలేదు. కన్య కలు పెండ్లి కాకముందే బిడ్డలను రహస్యముగాఁ గనుటకూడ తప్పు కాదు. ఆసంగతు లీక్రింది భారతశ్లోకార్థములచేఁ దెలిసికొనఁగలు గుదుము.

(1) ఓభీష్మా! రూపయౌవనసంపన్నలు సంతానముగోరు నీసోద

(1) శ్లో. ఇమే మహిష్యౌ భ్రాతుస్తే కాశిరాజసుతే శుభే
రూపయౌవన సంపన్నే పుత్రకామేచ భారత
తయోరుత్పాదయాపత్యం సంతానాయ కులస్యనః
మన్నియోగా న్మహాబాహో ధర్మంకర్తు మిహార్హసి
రాజ్యేచై వాభిషిచ్యస్వ భారతానను శాధిచ
దారాంశ్చ కురుధర్మేణ మానిమజ్జీః పితామహాన్
తథోచ్యమానో మాత్రాస సుహృద్భిశ్చ పరంతపః
ఇత్యువాచాథ ధర్మాత్మా ధర్మ్యమేవోత్తరంవచః
అసంశయం పరోధర్మ స్త్వయామాత రుదాహృతః
ఆదిపర్వ ౧౦౩ అధ్యాయము.

డుని భార్యలయందు సంతతిఁ గనుమా? నాయాజ్ఞాప్రకారము ధర్మమును చేయుమా? రాజ్యమునం దభిషిక్తుఁడవుకమ్ము. భరతవంశస్థుల నేలుము. ఈనీసోదరభార్యలను నీభార్యలఁగాఁ జేసికొనుము. నీపితరుల నధోగతిపాలుచేయకుము. ఇట్లు సత్యవతిచేతను స్నేహితుల చేతను జెప్పఁబడి ధర్మాత్ముఁ డగు భీష్ముఁడు ధర్మముగానే తల్లితో ననుచున్నాఁడు. ఓయమ్మా? నీవుచెప్పినది సంశయము లేకుండఁగ నుత్కృష్టమగుధర్మమే. (అనఁగా సోదరునిభార్యయం దానాఁడు బిడ్డలఁ గన వచ్చునఁట!)

నాఁడు కన్యకలు బిడ్డలఁ గనుట దోషముకా దని యాశ్రమవాసపర్వములోని కుంతీవ్యాసుల సంభాషణము చెప్పుచున్నది.

(వనాశ్రమ నివాసులగు ధృతరాష్ట్రాదులఁ జూడ వ్యాసాదులు వచ్చినపు డీసంభాషణము జరిగినది.)

(1) నేనంతఃపురమునందు గర్భమునుధరించి కర్ణునిఁగని పితృగా

---

(1) శ్లో. తతోహమంతర్భవనే పితృవృత్తాంత రక్షిణీ
గూఢోత్పన్నం సుతం బాలం జలే కర్ణమవాసృజం
నూనం తస్యైవ దేవస్య ప్రసాదాత్పునరేవతు
కన్యాహమభవం, విప్ర యథా ప్రాహ సమామృషిః
సమయా మూఢయా పుత్రో జ్ఞాయమానోప్యుపేక్షితః
తన్మాందహతి విప్రర్షే యథానువిదితంతవ
యది పాపమపాపంవా తదేతద్వివృతం మయా
ఇత్యుక్తః ప్రత్యువాచేదం వ్యాసో వేదవిదాంవరః
సాధు సర్వమిదంభావ్య మేవమేతద్యథాత్థమాం
అపరాధశ్చ తేనాస్తి కన్యాభావం గతాహ్యసి
దేవాశ్చైశ్వర్యవంతోవై శరీరాణ్యావిశంతివై.....
మనుష్యధర్మో దైవేన ధర్మేణ హి న దుష్యతి
ఇతికుంతి విజానీహి వ్యేతు తే మానసోజ్వరః
ఆశ్రమవాసపర్వ 30 అధ్యాయం,

రవమును రక్షించుదానవై గూఢోత్పన్నుఁడగు బాలుని నీటియందు వదలితిని. నిశ్చయముగా నాసూర్యదేవుని మహిమచేఁ దిరిగి కన్యకగానే యుంటిని. ఎట్లాఋషిపలికెనో యట్లుజరిగెను. మూఢురాలనగు నాచేఁ బుత్రుఁడు తెలిసికొనఁబడియు నుపేక్షింపఁబడెను. ఓవ్యాసా! అదియే నన్నుఁ జాల బాధించుచున్నది. (కుంతికి రహస్యముగా బిడ్డం గంటిసను విచారము లేదు కాని ఆబిడ్డను దెలిసియు నుపేక్షించితి ననునదియే విచారకారణము.) ఇది పాపమైనను పాపము కాకుండినను నీకు నిజముఁ జెప్పితిని. అపుడు వ్యాసుఁ డిట్లనెను. నీవు నాతోఁ జెప్పినమాటలు మంచివే, నీ వపరాధముఁ జేయలేదు. (బిడ్డను గనినపిమ్మట) కన్యాభావము నొందితివి. దేవత "లణిమాద్యైశ్వర్య" వంతులుగాన శరీరములఁ బ్రవేశింతురు......మనుష్యధర్మమునం బ్రవర్తించు నీకుఁ దప్పు కాన్పింపదు. ఓకుంతీ! నేను జెప్పునది బాగుగా గ్రహింపుము. నీకాచింత యుండఁగూడదు.

వ్యాసుని తల్లి యగు "సత్యవతి" కూడ కుంతివలె రహస్యముగా వ్యాసునిఁగని కన్యాభావము నొందుట గమనింపఁదగిన విషయము.

మామ యగు వ్యాసునితోఁ గుంతి తనచిన్నతనపుఁజేష్టను వెల్లడించినటులు వ్యాసునితల్లి సత్యవతి సవతికొడుకగు భీష్మునికడ తనచిన్నతనపుఁజేష్ట నిట్లు సంతోషపూర్వకముగానే చెప్పియున్నది.

* ధర్మయుక్తుఁడగు నాతండ్రికి ధర్మమునకై పడవ యొకటి

---

* శ్లో. ధర్మయుక్తస్య ధర్మార్థం పితురాసీత్తరీ మమ
సా కదాచి దహం తత్ర గతా ప్రథమయౌవనే
అథ ధర్మభృతాం శ్రేష్ఠః పరమర్షిః పరాశరః
ఆజగామ తరీం ధీమాం స్తరిష్య న్యమునా నదీమ్
సతార్యమాణో యమునాం మా ముపేత్యాబ్రవీ త్తదా
సాంత్వపూర్వం మునిశ్రేష్ఠః కామార్తో మధురం వచః

యుండెను. నేనచట నొకకొఁడు ప్రథమయౌవ్వనము నొందితిని. పిమ్మటఁ బరమర్షియగు పరాశరుఁడు యమునానదినుండి నావచే దాఁటిం పఁబడుచు నాదగ్గఱకు వచ్చి బ్రతిమాలుచుఁ గామార్తుఁడై మధురవా క్యముఁ బలికెను. నేను ఆతనిశాపమునకుఁ దండ్రికి భీతినొంది సులభ ముగాని వరముల నొంది యాతనికిఁ బ్రతిచెప్పుట కిష్టపడలేదు. బాల నైన నన్నామునిపొంది తేజస్సుచేఁ బరవశం జేసెను... నా కంతకు ముందు అనహ్యాకరమగు చేఁపకం పుండెడిది. దానిఁ బోఁగొట్టి యాతఁ డు నా కీమంచిపరిమళము నిచ్చెను. పిమ్మట నాకుఁ గర్భము కలుగఁగా నాతో నాతఁ డిట్లనెను. ఈనదీద్వీపమున నీవు కన్యవుగానే యుండు వనెను. నాకు జన్మించిన యాతఁడు మహాయోగియు మహర్షియు నగు పారాశర్యుఁడు అనఁబడెను. నాకుఁ గన్యాపుత్రుఁ డగు నాతఁడు ద్వైపా యనుఁ డనియు, వేదములను విభజించుటచే వ్యాసుఁ డనియు, నల్లని వాఁ డగుటచేఁ గృష్ణుఁ డనియుఁ బేరుల నొందెను.

వ్యాసభీష్ములవంటి మహానుభావులట్టి యధర్మమును ధర్మముగా

శ్లో. త మహం శాపభీతాచ పితుర్భీతాచ భారత
వరై రసులభై రుక్తా నప్రత్యాఖ్యాతు ముత్సహే
అభిభూయ సమాం బాలాం తేజసా వశమానయత్ ...
......మత్స్యగంధో మహా నాసీ త్పురా మమ జుగుప్సితః
తమపాస్యశుభం గంధ మిమం ప్రాదా త్సమే మునిః
తతో మా మాహ సముని ర్గర్భ ముత్సృజ్యమామకమ్
ద్వీపేస్యా ఏవసరితః కన్యైవ త్వం భవిష్యసి
పారాశర్యో మహాయోగీ సంబభూవ మహానృషిః
కన్యాపుత్రో మమపురా ద్వైపాయన ఇతి శ్రుతః
యోవ్యస్య వేదాం శ్చతురః తపసా భగవా నృషిః
లోకే వ్యాసత్వ మాపేదే కార్ష్ణ్యా త్కృష్ణత్వ మేవచ.
ఆదిపర్వ. 100 అధ్యా.

సంగీకరించుట కానాఁటి దేశ,కాల, పరిస్థితులే కారణమై యున్నవా? లేక, వ్యాసభీష్ములుకూడ ధర్మవైరుధ్యమున కిష్టపడియుండిరా? ఆలోచింప, నాఁటిపరిస్థితులే యట్టివి కావచ్చు నని తోఁచెడి.

మహాభారతము రచింపఁబడిన చాలకాలమునకుఁగాని వ్యాసుఁడు దానిని బ్రకటింపలేదు. పిమ్మట వైశంపాయనాదులుకూడఁ గథలను దేవతామహిమలఁ జొప్పించి యిచ్చవచ్చినరీతిని బెంచిరి. అందువలన వ్యాసుని మూలగ్రంథమువలెనే గాథలయొక్క నిజవృత్తాంతముకూడ గ్రహింప శక్యముకాకున్నది. నేఁటికాలమున నదులు, గాలి, యగ్ని కుండములు బిడ్డలు గనిన వన నమ్మరు. వీని నానాఁటి సాంఘికదోషములఁ గప్పిపుచ్చుట కిటీవలివారు కల్పించిన దేవతామహిమలుగాఁ దలఁపవలసియున్నది. మహాభారతములో వర్ణింపఁబడిన దేవతామహిమలఁ గొన్నిటి నిందు సూచించుచున్నాను. అందు భారతగాథకుఁ బ్రధానపురుషుఁ డగు శ్రీకృష్ణునియం దారోపించిన దేవతామహిమల ముందుగఁ జేర్కొనెదను.

శ్రీకృష్ణుఁడు

శ్రీకృష్ణబలరాములు సాక్షా ద్విష్ణువుయొక్క యవతారములని పెక్కుపురాణములలోఁ గలదు; కాని మహాభారతముయొక్క ఆదిపర్వములో నిట్లు వాకొనఁబడినది.

(1) విష్ణుమూర్తి తెల్లనిదియు నల్లనిదియు నగు రెండు వెండ్రుక

(1) శ్లో. సచాపి కేశౌ హరిరుద్బబర్హ శుక్ల మేక మపరంచాపి కృష్ణం
తౌచాపి కేశౌ నివిశేతాం యదూనాం కులే స్త్రియౌ దేవకీం రోహిణీంచ
తయో రేకో బలదేవో బభూవ యోసౌ శ్వేత స్తస్య దేవస్య కేశః
కృష్ణో ద్వితీయః కేశవస్సంబభూవ కేశో యోసౌ వర్ణతః కృష్ణ ఉక్తః.
ఆదిపర్వ॥ 197 అధ్యా.

లను పెట్టికి యాదవకులమునందలి దేవకీరోహిణులందుఁ బ్రవేశపెట్టెను. ఆ రెండు వెండ్రుకలలోఁ దెల్లనివెండ్రుక బలరాముఁ డయ్యెను. నల్లని వెండ్రుక శ్రీకృష్ణుఁ డయ్యెను.

శ్రీకృష్ణుని "పూతన" యను రక్కసి వధింపరాఁగా దానినే శ్రీకృష్ణుఁడు వధించె ననియు శకటాసురుని వధించె ననియు, ఉలూఖలమునకుఁ గట్టఁబడె ననియు, శంఖచూడుఁ డను గుహ్యకుని, కేశియను రాక్షసుని వధించె ననియుఁ బురాణములలోఁ గలదు. కాని యవి పిల్లలకుఁ గలుగు పీడాభేదములే యని శుశ్రుత మను వైద్యగ్రంథముచేతను "జాతకర్మము"లోఁ జెప్పఁబడు మంత్రములచేతను దెలియవచ్చుచున్నది. వానిలోఁ గొన్నిటి నిఁట వ్రాయుచున్నాఁడను.

పూతనారోగము—నిదానము

(1) బాలుఁడు స్రస్తాంగుఁడై రేయుంబవలు నిద్రలేనివాఁడై కాకివాసన వేయుచుండిన పలుచని విరేచనమును విడుచుచుండును. వమనములు కలవాఁడై నిక్కపొడుచుకొన్న రోమములు కలవాఁడై దాహము కలవాఁడై యుండును. (రోగనివారణోపాయమును గ్రంథ విస్తరభీతిచే వ్రాయలేదు.) ఇట్టిరోగమే శ్రీకృష్ణునకుఁ జిన్నతనమున సోఁకి యది నివృత్తియై యుండును. దానిని కాలాంతరమున రక్కసిగాను దానిని శ్రీకృష్ణుఁడు వధించినటులను గ్రంథకర్తలు తమగ్రంథములలోని కెక్కించియుందురు. భాషాంతరీకరణమునందు దానికి వన్నెలు చిన్నెలు ప్రవేశించియున్నవి. శకటాసుర, ఉలూఖలబంధనాదులగూర్చి "మంత్రప్రశ్నముల"లో నిటులఁగలదు.

---

(1) శ్లో. స్రస్తాంగః స్వపితి సుఖం దివా న రాత్రౌ
విడ్భిన్నం సృజతిచ కాకతుల్యగంధిః
ఛర్ద్యార్తో హృషితతనూరుహః కుమార
స్తృష్ణాలుశ్చభవతిచపూతనాగృహీతః॥ సుశ్రుతసం॥ ఉత్తరభాగ, 27 అధ్యా॥

(1) శండేరథుఁడు, శండికేరుఁడు, ఉలూఖలుఁడు, చ్యవనుఁడు నశించుఁగాక. అయశ్శండుఁడు, మర్కుఁడు, ఉపవీరుఁడు, ఉలూఖలుఁడు, చ్యవనుఁడు నశించుఁగాక. కుక్కరోమములవంటి రోమములు గల కేశినీగ్రహము, ఖజాపగ్రహము, అజోపకాశినీగ్రహము నశించుఁగాక. మిశ్రవాసస్సులు గలిగి రక్షోరాజగు కుబేరునిచే నంపఁబడి భార్యలతోఁ గూడుకొని గ్రామములఁగూర్చి తిరుగుచు ననుపనీతబాలుర నపేక్షించు గ్రహములు నశించుఁగాక. పై మంత్రముల నుచ్చరించుచు "మరుద్భ్యఇదం" అని తవుడుతో నావాలుగలిపి జాతకర్మములో హోమముఁ జేతురు. ఇప్పటికిని బళ్లెలయందు పూర్వాచారము ననుసరించి పురుటిండ్లలో తవుడు, ఉముక అచటనచట ప్రోవిడి పొగవేయుదురు. దానికి కాఁవు అనిపేరు. ఈవిధి మంత్రాభావముగా బ్రాహ్మణులయిండ్లను బ్రాహ్మణేతరులయిండ్లను జరుగుచున్నది. (ఈహోమము శిశువులకుఁ గలుగు సోఁకుడురోగములు పోవుటకయి యున్నది.) పై మంత్రములోని "శండేరథుఁడు" శకటాసురుఁడుగాను "ఉలూఖలుఁడు" ఉలూఖలబంధముగాను "కేశిని" కేశిగాను "కౌబేరకరక్షోగ్రహ" మేదియో "శంఖచూడుఁడను గుహ్యకుఁడు" గాను భాగవతాదులలో వర్ణింపఁబడిరి. పైసోఁకుడు గ్రహములను శ్రీకృష్ణుఁడే చంపియుండినచో నేఁడు ద్విజులు తమయిండ్లలో జాతకర్మసమయమున పై హోమములఁ జేయు నవసర ముండకపోవును. పై సోఁకుడురోగములు శ్రీకృష్ణునకుఁ గలుగఁగా నాతఁడా రోగములనుండి విముక్తుఁడయ్యె ననియే మనము గ్రహింపవలసియున్నది.

---

(1) మంత్ర. శండేరథ శ్శండికేర ఉలూఖలః । చ్యవనో నశ్యతాదితస్స్వాహా
అయశ్శండో మర్క ఉపవీర ఉలూఖలః । చ్యవనో నశ్యతాదితస్స్వాహా
కేశినీ శ్శ్వలోమినీః ఖజాపో జోపకాశినీః । అపేతనశ్యతాదితస్స్వాహా
మిశ్రవాససః కౌబేరకా రక్షోరాజేనప్రేషితాః
గ్రామగ్ం సజానయో గచ్ఛంతీ చ్ఛంతో పరిాకృతాన్స్వాహా.
ఏకాగ్ని కాండ 2—13.

నాగులు—నాగలోకము.

మహాభారతగాథలో నాగులప్రశంస పెక్కుచోటులఁ గలదు. (1) భీముని దుర్యోధనుఁడు నీటఁ ద్రోయింప నాగులు రక్షించి యెనిమిదికలశములరసమును వాసుకియానతిఁ ద్రావించి మహాజవసత్త్వసంపన్నుఁ జేసి రని కలదు. (2) అర్జునుని "ఉలూపి" యనునాగకన్య మోహించి స్వభవనమునను మాయచేఁ దీసికొనిపోయి యాతనివలన "ఇలావంతుఁ" డను కుమారునిఁ గనెను. (ఉలూపి వితంతు వయ్యు నర్జునుని వరించియున్నది) (3) అర్జునుఁ డశ్వసేనుఁ డను నాగునితోఁ బోరెను. (4) పరీక్షితుని నాగరాజగు తక్షకుఁడు చంపెను. (5) జనమేజయుఁడు సర్పయాగమునం దనేకనాగులఁ జంపెను. (6) శ్రీకృష్ణుఁడు కాళియుఁ డను నాగరాజును జయించెను. ఉదంకోపాఖ్యాన సుపర్ణోపాఖ్యానాదులలో విశేషముగా నాగులగాథ లభిహితములై యున్నవి. ఈనాగులు పాతాళలోకమునసుండు దేవసంబంధులనుగాఁ బౌరాణికులు నుడువుదురు. కాని నాగులు భరతఖండమునం దుండు మిశ్రజాతీయులనుగాఁ దలఁపవలసియున్నది. నేఁడును "నాగులను" వా "రుత్తరమధురా" ప్రాంతమునం దాటవికజాతివారుగా నున్నారు. అసాందేశమున నాగపర్వతమను నొకపర్వతము కలదు. తత్ప్రాంతమున నాగు లనెడి యనాగరకజాతివా రున్నారు. ఇంత యేల? మనయాంధ్రదేశములో విశాఖపట్టణపుజిల్లాలో నాగజాతి వేశ్యాస్త్రీ లున్నారు. నాగకన్యకలు సంగీతపాటకురాండ్రని పెక్కుగ్రంథములలోఁ గలదు. ఆంధ్రదేశపు నాగ

---

(1) ఆదిపర్వ 128 అధ్యాయ. (2) ఆదిపర్వ 214, భీష్మపర్వ 91 అధ్యాయములు. (3) ఆదిపర్వ 227 అధ్యాయ. (4) ఆదిపర్వ 43 అధ్యాయ. (5) ఆదిపర్వ 51-52 అధ్యాయము. (6) శ్రీమద్భాగవత దశమస్కంధ.

కన్యకలును సంగీతపాటకురాండ్రే. అర్జునుని వరించిన నాగకన్యకకు వై ధవ్యదోషము లేనటుల (1) వేశ్యలలోని నాగకన్యకలకును వైధవ్యదోషము లేదట! భీముని నాగులు కఱచినటుల వర్ణింపఁబడియున్నది. ,,అసాము'' లోని నాగులు మనుజమాంసభక్షణాది దోషయుక్తు లని ధియానదుమ వార్తాపత్రికలవలనఁ దెలిసికొనుచున్నాము. అమరావతి మొదలగు స్తూపములలో నాగులప్రతిమలు మనుష్యాకార సర్పములుగాఁ జిత్రింపఁబడియున్నవి. అమరుఁడు నామలింగానుశాసనము భోగివర్గములో నాగులకు మనుష్యత్వము నిచ్చి వర్ణించుట గమనింపఁదగియున్నది. వీని కన్నిటికి నిట సమాధానమును వ్రాయునావశ్యకము లేదు. కాని భీముని రక్షించునపుడు వాసుకి, ,,ఆర్యకుఁ'' డనునాగరాజునకు భీముఁడు దౌహిత్రదౌహిత్రుఁ డని చెప్పుటచేతను, భారతవ్యాఖ్యాత కుంతిభోజునిద్వారా యీసంబంధము కల్గియుండు ననుటచేఁ గుంతినిఁ బెంచిన కుంతిభోజుఁడు నాగులదౌహిత్రుఁ డని స్పష్ట మగుచున్నది. పరీక్షితుఁ జంపునపుడు పెక్కండ్రు నాగులు మాఱువేషములతోఁ బరీక్షిద్భవనముఁ బ్రవేశించి విషఫలముల నాతని కిచ్చినటులును భవన మగ్నిదగ్ధమైనట్లును వర్ణింపఁబడియున్నది. తక్షకునిచేఁ గట్టఁబడినదియే ,,తక్షశిలానగర'' మని పురాణములలోఁ గలదు. ఆదిపర్వమునొక్క మూఁడవయధ్యాయమున జనమేజయుఁడు తక్షశిలారాజ్యమును జయించినట్లు గలదు. స్వర్గారోహణపర్వమునొక్క యైదవ

---

(1) ఉలూపి యర్జునుని వరించుట ,,నియోగము'' (సంతానముకొఱకు తాత్కాలికవరణము) కాని వివాహము కాదని శ్రీపాద కృష్ణమూర్తిశాస్త్రిగారు భారతచరిత్రనిరాకరణమున వ్రాసిరి. అది తప్పు. నియోగమైనచో పుత్రోత్పత్తికిఁ బిమ్మట నాపురుషునిఁ దిరిగి కూడరాదు. ఉలూపి యట్లు కాక మహాయుద్ధానంతరము అర్జునాదులు మహాప్రస్థానికముఁ జేయువఱకు నర్జునునితోడనె (36 సం॥రములు) కాఁపురము చేసినది. కాన ఉలూపీవరణము వివాహమే కాని నియోగము కాదు.

యధ్యాయమున జనమేజయుఁ డీభారతపురాణమును "తక్షశిలానగరము ననే" విని సర్పయాగసమాప్తి నచటనే చేసి హస్తినాపురికి వచ్చినటు లుఁ గలదు. తక్షశిలానగరమున సర్పయాగముఁ జేయుట యనఁగా నా పట్టణమునందలి నాగజాతిజులను తండ్రిం జంపినజాతివా రని ప్రాఁతపగ చే జనమేజయుఁడు నాగుల బాధించుచుండె నని యు, ఆస్తీకుని ప్రార్థన చే నాగుల బాధింపక వదలె ననియుఁ దోఁచుచున్నది. ఈయంశము పరీక్షిజ్జనమేజయుల గాథలలోఁ దెల్పఁబడును. ప్రాచీన నాగవిగ్రహ ముల శిరస్సులపై నున్న సర్పచిహ్నము లానాఁటివారు ధరించు శిరో వేష్టన రూపము లనియు అడుగున నుండిన సర్పచిహ్నములు పాశ్చాత్య జాతిస్త్రీల లుంగీలవంటి వనియు కొందఱు తలఁచుచున్నారు.

శ్రీకృష్ణుఁడు—ద్రౌపదీమానరక్షకుఁడు.

ద్రౌపదిని దుశ్శాసనుఁడు కట్టినబట్టల నొలిచి మానభంగము గావింప నామె శ్రీకృష్ణుని స్మరించె ననియు, నామెవస్త్రము "అక్షయ మైన" వనియు, నొలిచినవస్త్రములు రాశిగా సభలోనుండిన వనియు సభాపర్వముయొక్క యఱువదియేడవయధ్యాయమున వర్ణింపఁబడియు న్నది. గ్రంథవిస్తరభీతిచే మూలము నుదాహరింపలేదు. మఱియొకటి ద్రౌపదినిఁ గీచకుఁడు పరాభవించునపు డామె సూర్యునిఁ బ్రార్థింపఁ గా సూర్యునిచేఁ బంపఁబడిన రాక్షసుఁడు కీచకుని బోరగిలఁ ద్రోసె నని విరాటపర్వముయొక్క 15, 16 అధ్యాయములలోఁ గలదు.

(1) ఇంకొకటి దుర్వాసుఁడు దుర్యోధనప్రేరితుఁడై వనమున నుండిన పాండవులఁ బరాభవింప ననేకశతశిష్యులతో నకాలమున వచ్చి

(1) అరణ్యపర్వ 261, 263 అధ్యాయ.

ధర్మజు సన్నము నడిగెను. అతఁడు స్నానముఁ జేసి రం డని దుర్వాసుని తోఁ జెప్పి వీరిఁ దృప్తినొందింపు మని ద్రౌపది కాజ్ఞ నొసఁగెను. సూర్యవరప్రాప్త మగు తామ్రపాత్రములోనిభోజ్యపదార్థములు ద్రౌపదీ భోజనానంతరమువఱకే యక్షయమగును గాని యామె భుజించినతరు వాత నం దేవస్తువు మఱునాఁటివఱకు నుద్భవింపదు. నాఁడు ద్రౌపది దుర్వాసుఁడు వచ్చునప్పటికి భుజించుటచే వంటయింటిలో ద్రౌపది చింతానిమగ్నురాలై హాకృష్ణా! ఈ యాపదనుండి న న్నెట్లు రక్షింతు వని వేఁడఁగా ద్వారకలో శయ్యాగతుఁడగు శ్రీకృష్ణుఁ డీమె మొఱను విని తటాలునఁ బర్ణశాలలోని ద్రౌపదియెదుటఁ బ్రత్యక్షమయి, నా కాఁకలి యగుచున్నది నా కేదేని పెట్టు మని కోరఁగ ద్రౌపది యేమి యు లేకపోవుటచే నంటతప్పేలలోని కూరాకును గృష్ణున కిడెనఁట! అంతమాత్రముననే శ్రీకృష్ణుఁడు తృప్తినొంది త్రేన్పగా నదిలో స్నాన ములఁజేయు శిష్యులకును దుర్వాసునకుఁగూడ విశేషాజీర్ణచిహ్నములు కలుగఁగా శ్రీకృష్ణపాలితు లగు పాండవులఁ బరిభవింపఁ గడఁగినచో „నంబరీషునిఁ'' బరిభవించినపుడు తనకుఁ గలిగిన పరాభవమువంటిది కలుగునేమో యని భయపడి సశిష్యుఁడగు దుర్వాసుఁడు పలాయితుఁ డయ్యెనఁట!

ఈగాథ యసందర్భముగా నుండుటచేతను గాఁబోలు నెల్లాప్రగడ యాంధ్రీకరింపలేదు. రెండు, మూఁడు గాథలకంటె ద్రౌపదీవస్త్రా పహారణకాలమున శ్రీకృష్ణుఁడు వస్త్రము లక్షయ మగునటులఁ జేసె ననునది లోకమునం దతిప్రసిద్ధముగానున్నది. అందువలన ద్రౌపదీమానరక్షకుఁడను నపూర్వబిరుదము శ్రీకృష్ణునకుఁ గలిగినది. దాని ననుస రించి కథలలోఁ జిలువలు పలువలు కలిగినవి.

ఈక్రిందికారణములచే ద్రౌపదీవస్త్రాపహారణమే జరుగలే దని

తెలుపవలసియున్నది. మహాభారతమునందు నాకుఁ దెలిసినంతలో ద్రౌపదీపరిభవ ప్రశంస పదుమూఁడు స్థలములలోఁ జెప్పఁబడినది.

(1) దుశ్శాసనుఁడు ద్యూతకాలమున ద్రౌపదిజుట్టు పట్టుకొని లాగి వస్త్రము లొలుచునపుడు—

(2) ప్రథమ ద్యూతానంతరము ధృతరాష్ట్రుఁడు ద్రౌపదికి వరము లిచ్చునపుడు—

(3) అరణ్యమునం దుండు పాండవులను శ్రీకృష్ణాదులు పరామర్శింప రాఁగా ద్రౌపది శ్రీకృష్ణునితోఁ దనపరాభవముఁ జెప్పునపుడు—

(4) కీచకవధముకై ద్రౌపదీభీములు రహస్యముగ నాలోచించు సమయమున ద్రౌపది తనపడిన పాటులఁ జెప్పునపుడు—

(5) పాండవులు ద్రుపదపురోహితుని రాయబారిగా నంప నాతఁడు కౌరవసభలో మాటలాడునపుడు—

(6) సంజయరాయభారసమయమున పాండవులు దెప్పిపొడిచినపుడు—

(7) సంధి కేఁగు శ్రీకృష్ణునితో ద్రౌపది తానుపడిన కష్టములఁ జెప్పునపుడు—

(8) శ్రీకృష్ణుఁడు కౌరవసభలోఁ గౌరవులదుష్టకార్యములఁ జెప్పునపుడు—

(9) దుర్యోధనుఁడు పాండవులను నిందించుచు నులూకుని దూతగా నంపినపుడు—

(10) దుశ్శాసనవధసమయమున—

(11) దుర్యోధనవధసమయమున—

(12) ఇనుపభీముని ధృతరాష్ట్రుఁడు చూర్ణముఁ జేయునపుడు శ్రీకృష్ణుఁడు ధృతరాష్ట్రుని నిందించువేళ—

(13) భీముఁడు గాంధారికడఁ దాఁ జేసిన క్రూరకర్మముల నొప్పుకొనునపుడు—

పై పదుమూఁడు సమయములలోను 1, 10, 11, సమయముల లోను మాత్రమె ద్రౌపదీ వస్త్రాపహరణప్రశంస కలదుగాని తక్కినపది స్థలములందును, కచగ్రహణము, సభాప్రవేశము, దుర్యోధనదుశ్శాసనులు, పరుషవాక్యములతో ద్రౌపదిని నిందించుట యను తప్పులే కౌరవులపై మోఁపఁబడినవి. ద్రౌపది తనపరాభవమును శ్రీకృష్ణ ధృష్టద్యుమ్నాదు లోదార్చుటకు వనమునకు వచ్చినపు డందఱియెదుటను కృష్ణుఁడు సంధి కేఁగునపుడు పాండవుల యెదుటను శ్రీకృష్ణునితోఁ జెప్పినది.

ఆ రెండుసమయములందును తనకు వస్త్రాపహరణమైన దని కాని ‹‹శ్రీకృష్ణా! నావస్త్రాపహరణసమయమున నిన్నుఁ దలఁపఁగా నక్షయవస్త్రముల నిచ్చి నన్ను రక్షించితి›› వనికాని చెప్పలేదు. సూచింపనైన సూచింపలేదు. నాలుగు కారణములచే శ్రీకృష్ణా! నీవు నన్ను రక్షింపవలసియున్న దని మాత్ర మిట్లు చెప్పుచున్నది.

(1) సంబంధమువలన గౌరవమువలన స్నేహమువలన ప్రభుత్వమువలనను నాలుగు కారణములవలన నిత్యము నీచే రక్షింపఁదగిన దాననై యున్నాను.

వస్త్రాపహరణవృత్తాంతమును,కీచకవధముకై రహస్యముగ భీమునితో నాలోచించునపుడు తా నదివఱకుఁ బడినపాటుల నేడ్చుచు ద్రౌపది వెళ్లఁబోసికొనినది. ఆరహస్యసంభాషణములోఁగూడ చెప్పలేదు. సూ

(1) శ్లో. చతుర్భిః కారణైః కృష్ణ త్వయా రక్షాస్మి నిత్యశః।
సంబంధా ద్గౌరవా త్సఖ్యా త్ప్రభుత్వే నైవ కేశవ॥
ఆరణ్యప॥ 12 అధ్యాయః॥

చింపలేదు. ద్రౌపదిమాత్రమె కాదు. పాండవు లెవ్వరు నేసమయమును తను ద్రౌపదీపరిభవముం జెప్పునపుడు వస్త్రాపహరణవృత్తాంతము నెత్తుకొనలేదు. దుర్యోధనుఁ దూరువుపైఁ గూర్చుండు మని సంజ్ఞం జేయుట. దుశ్శాసనుఁడు పాండవులు గొడ్డువోయి రని నిందించుట. కర్ణుఁడు నీవు దాసివిగాన యన్యుని వరింపు మని పరిహసించుట. దుశ్శాసనుఁడు జుట్టుపట్టుకొని సభలోని కీడ్చి తెచ్చుటయే పెక్కుచోటులఁ జెప్పఁబడినవి. దుశ్శాసనుని భీముఁడు చంప నుద్యుక్తుఁడైనపుడు ద్రౌపదీ వస్త్రాపహరణముం దలఁచికొనె ననియు (1) దుర్యోధనునితలఁ దన్నినపు డందలితో ద్రౌపదీవస్త్రాపహరణముఁ జెప్పె ననిమాత్రమె కలదు. (2) తక్కినప్రదేశములలో నెచ్చటను వస్త్రాపహరణవృత్తాంతమే లేదు. పాలికలనిలో గాంధారి చచ్చినవారిఁ జూచుటకు వచ్చి పాండవులఁ గలిసికొనినపుడు భీమునిపైఁ గోపమూని కొన్ని ప్రశ్నముల నడిగినది. తన్ను శాపదగ్ధుం జేయు నని భీముఁడు భయపడుచు గాంధారికి సమాధానములఁ జెప్పునపుడును ద్రౌపదియొక్క కేశగ్రహణాతికమునే చెప్పియున్నాఁడు గాని వస్త్రాపహరణ వృత్తాంతమును సూచింపనైన సూచింపలేదు. అన్నియపరాధములలో వస్త్రాపహరణాపరాధము హెచ్చైనది. కాని సంతగ నెత్తికొనకపోవుటచేతను, అనుక్రమణికలోఁ జెప్పకపోవుటచేతను ద్రౌపదీవస్త్రాపహరణము జరగలే దనియు శ్రీకృష్ణునకు ద్రౌపదీమానరక్షణకుఁ దను బిడు దామెకు వస్త్రముల నిచ్చు

---

(2) శ్లో. స్మృత్వాథ కేశగ్రహణంచ దేవ్యా వస్త్రాపహారంచ రజస్వలాయాః॥
కర్ణపర్వ॥ 84 అధ్యాయః॥

(3) శ్లో. రజస్వలాం ద్రౌపదీ మానయన్ యే యేచాప్యకుర్వంత సదస్యవస్త్రాం।
తాన్ పశ్యధ్వం పాండవై ర్ధార్తరాష్ట్రాన్ రణేహతాం స్తపసా
యాజ్ఞసేన్యాః॥ శల్యపర్వ॥ 61 అధ్యాయః॥

టచే రాలేదనియు వ్రాయ సాహసించుచున్నాఁడను. ప్రాచీనమహాకవు లగు "భాస, భారవి, క్షేమేంద్ర" కవులుకూడ భారతగాథాప్రతిపాదకములగు తమగ్రంథములలో సభాప్రవేశ కచగ్రహణములనుమాత్రమె చెప్పిరికాని వస్త్రాపహరణవృత్తాంతమును సూచింపలేదు. ఆమె యేకవస్త్రయై రజస్వలగా నుండుటకూడ సత్యము కా దనియు భార్తరాష్ట్రుల "కపఖ్యాతి" దెచ్చుట కట్లు ధర్మజానుపదేశముచే ద్యూతకాలమునఁ జేసినదనియు నీక్రిందిశ్లోకార్థములు స్పష్టపఱుచుచున్నవి.

(1) ఓజనమేజయా! (వైశంపాయునవాక్యము) ధర్మరాజు ప్రాతిగామితో దుర్యోధనుఁడు చెప్పనంపిన దానిని (ద్రోవది సభకుఁ దోడ్తెమ్మనుట) విని ద్రోపదికి సమ్మతము కలిగినదూతచే నామె కీవార్త నంపెను. "ఓపాంచాలీ! నీవు ఏకవస్త్రమునే ధరించినదానవై కట్టుకట్టు ముడిజాఱునట్లు చేసినదానవై ఏడ్చుచున్నదానవై రజస్వలవై సభకు వచ్చి ధృతరాష్ట్రుని యెదుట నుండుము.

పిమ్మట నట్లు సభనుగూర్చి వచ్చిన రాజపుత్రివైన నిన్నుఁ జూచి ద్యూతసభయం దున్నవారందఱును మనస్సులచే దుర్యోధనుని నిందింతురు" (ఇట్లు ధర్మజుఁడు చెప్పఁగా) ఆదూత త్వరితముగా ద్రో

(1) శ్లో. యుధిష్ఠిరస్తు తచ్ఛ్రుత్వా దుర్యోధనచికీర్షితమ్
ద్రౌపద్యాః సమ్మతం దూతమ్ ప్రాహిణోద్భరతర్షభ
ఏకవస్త్రా త్వధోనీవీ రోదమానా రజస్వలా
సభా మాగమ్య పాంచాలి శ్వశురస్యాగ్రతో భవ
అథ త్వా మాగతాం దృష్ట్వా రాజపుత్రీం సభాం తదా
సభ్యా స్సర్వే వినిందేరన్ మనోభి ర్ధృతరాష్ట్రజమ్
స గత్వా త్వరితం దూతః కృష్ణాయా భవనం నృప
న్యవేదయ న్మతం ధీమాన్ ధర్మరాజస్య నిశ్చితం
సభాపర్వ॥ అధ్యా॥ 67.

నదిగృహమున కేఁగి ధర్మరాజుయొక్క యేర్పాటు నామెకుఁ జెప్పెను.

(పై శ్లోకములకుఁ శేషప్పెరుమాళ్లయ్యగారు తమయాంధ్రీకృతవచనభారతమునను, ప్రతాపచంద్రరాయిగారు తమయాంగ్లీకృతభారతమునను పై విధముననే యర్థముఁ జేసియున్నారు. కుమారస్వామియొక్క యవతార మని శంకరవిజయాదులలోఁ బొగడఁబడిన "కుమారిలభట్టపాదుఁడు"ను ఆయర్థముననే పై శ్లోకములకుఁ జేసినట్లు క్రిందివ్రాయఁ బోవు తంత్రవార్తికభాష్యవాక్యము స్పష్టపఱుచుచున్నది. కాని కృష్ణభారతగ్రంథకర్త యగు శ్రీపాద కృష్ణమూర్తిశాస్త్రిగారు భారతచరిత్రనిరాకరణము (87 పుట)లో ముందువెనుక లగుశ్లోకములను వదలి "ఏకవస్త్రా" అనుశ్లోకమున కిట్లర్థము వ్రాసియున్నారు. చూడుఁడు.

"ఏకవస్త్ర యైనను, అధోనివి యైనను, రజస్వల యైనను, దుఃఖించునది యైనను, పాంచాలి సభకు రావలయు" నని ధర్మరాజు వార్త నంపినాఁడు.

పై పండితులు అందును కుమారిలభట్టాచార్యుఁడు చేసినయర్థము గ్రాహ్యమో, కృష్ణమూర్తిశాస్త్రిగారియర్థము గ్రాహ్యమో చదువరులే యోచించుకొందురుగాక!)

"కుమారిలభట్టు" తన "తంత్రవార్తికము" నందు "ద్రౌపదీపంచపతిత్వ" ప్రకరణమునం దీయంశముసే చెప్పియున్నాఁడు. ఆవాక్యార్థము నిట సూచించుచున్నాఁడను.

(1) ధర్మజు నుపదేశముచే సభామధ్యమునకుఁ దీసికొనిరేఁబడిన ద్రౌపది పుత్రులతోఁగూడిన ధృతరాష్ట్రున కపకీర్తిఁ దెచ్చుటకును తన

---

(1) యుధిష్ఠిరోపదేశాత్ సభామధ్య మానీయమానా సహైవ రజస్వలావేషాస పుత్రస్య ధృతరాష్ట్రస్యాఽ "అయశ" ఉత్పాదయితుం ఆత్మానంచాన్యాయ్యమానిష ప్రఖ్యాపయితుం ద్రౌపదీకృతవతీ॥ (తంత్రవార్తిక.)

కన్యాయము జేసిరని లోకమునకు వెల్లడిచేయుటకును తత్క్షణము రజస్వలావేషమును ధరించినది.

ద్రౌపది తానుపడినకష్టములను శ్రీకృష్ణునితో నెట్లు జెప్పినదో చూతుము.

(1) ఓకృష్ణా! నీకు చెలికత్తెను, ధృష్టద్యుమ్నుని చెలియలనగు నావంటిదే సభలోనికి ద్రోబడినది. ఇట్టి నేను పాండవుల కెట్లు భార్యనగుదును?

* సభయందు రాజులనడుమను బహిష్ఠనగు నన్నుజూచి పాపాత్ములగు ధృతరాష్ట్రపుత్రులు నవ్విరి. పాండవులు పాంచాలురు వృష్ణివీరులు జీవించియుండగా కృష్ణా! ఆధార్తరాష్ట్రులు దాసినిగా నన్ను ననుభవించుట కిచ్ఛగించిరి.

♦ "ఓకృష్ణా! పాండవు లైదుగురు చూచుచుండగా జుట్టుపట్టుకొనబడితిని. నేను మంచియాతుదానను కాను. అపుడు కర్ణుడు నను జూచి నవ్వియున్నాడు. ఆదుఃఖము నాకు శాంతింపదు." ఇట్లని ద్రౌపదిచెప్పి చేతితో ముఖమును గప్పికొని పెద్దయేడ్పు నేడ్చెను.

---

(1) శ్లో. కథంను భార్యా పార్థానాం తవ కృష్ణ సఖీ విభో
ధృష్టద్యుమ్నస్య భగినీ సభాం కృష్యేత మాదృశీ॥

* రాజ్ఞాం మధ్యే సభాయాంతు రజసాభిపరిప్లుతాం
దృష్ట్వాచ మాం ధార్తరాష్ట్రాః ప్రహసన్ పాపచేతసః॥
దాసీభావేన మాం భోక్తు మీషుస్తే మధుసూదన
జీవత్సు పాండుపుత్రేషు పాంచాలేషుచ వృష్ణిషు॥

♦ కచగ్రహ మనుప్రాప్తా నాస్మికృష్ణ వశానతీ
పంచానాం పాండుపుత్రాణాం ప్రేక్షతాం మధుసూదన
ఇత్యుక్త్వా ప్రారుదత్కృష్ణా ముఖంప్రచ్ఛాద్య పాణినా
ఫథశ్లో శామ్యతే దుఃఖం కర్ణో యత్ప్రహస త్తదా॥

అరణ్యపర్వ 12 అధ్యాయము.

ద్రౌపదీ వస్త్రాపహరణ సమయమునఁ గృష్ణుని దలఁచుకొనినటు లఁ జెప్పలేదు కాని నన్ను జుట్టుపట్టుకొని సభలోని కీడ్చినపుడు పాండవులు నిశ్చేష్టితులైనపుడు మాత్రము నిన్ను స్మరించితి నని సంధి కేఁగు శ్రీకృష్ణునితో నొక్కసారి చెప్పియున్నది.

(1) పాండవులు నిరహంకారులై చేష్టలుదక్కి చూచుచుండఁగా పాపాత్ముల సభామధ్యమున దాసిగాఁ జేయఁబడితిని. అపుడు కృష్ణా! నాయొక్క మనస్సునందు స్మరింపఁబడితివి.

శ్రీకృష్ణుని ద్రౌపది యొకవేళ స్మరించిన స్మరించియుండును గాని కృష్ణుఁడు పాంచాలి కాయాపదలోఁ దోడ్పడుటమాత్రము కల్ల. కృష్ణుఁ డపుడు ద్వారకలోనే లేఁడు. సాల్వునితో సముద్రతీరమున మహాయుద్ధముఁ జేయుచున్నాఁడు. యుద్ధానంతరము ద్వారకకు రాఁగా సాత్యకి కృష్ణునితోఁ బాండవులు ద్యూతజితులై వనమున కేఁగిరని చెప్పెనఁట.

(2) ఇటీవలి గ్రంథకర్తలు ద్రౌపదీమానరక్షకుఁడను బిరుదును శ్రీకృష్ణున కిచ్చి గోరంతలు కొండంతలుగా వర్ణించిరి. ఇట్టి దేవమహిమలు పెక్కు భారతగాథ ననుసరించి యల్లఁబడుచున్నవి. మహాభారతమునను గొన్ని దేవమహిమ లారోపింపఁబడియున్నవి. కాని, యవి "సౌతి" కాలమునకు లోకమునఁ జెప్పుకొనువానిని సౌతి పెక్కు తన గ్రంథమునఁ జెప్పియుండె నని తలఁపవలసియున్నది. వాని నన్నిటిని

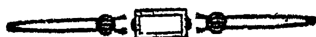
---

(1) శ్లో. దాసీభూతాస్మి పాపానాం సభామధ్యే వ్యవస్థితా
నిరమర్షేష్వచేష్టేషు ప్రేక్షమాణేషు పాండుషు
పాహి మామితి గోవింద మనసా చింతితోసి మే॥
ఉద్యోగపర్వ 81 అధ్యాయః.

(2) అరణ్యపర్వ 13 అధ్యాయః.

జర్పించిన విశేషముగ గ్రంథము పెరుగఁగల దని విడిచితిని. కీచకుని బోరగిలఁద్రోయుగాథ పిమ్మట వ్రాయఁగలను. దుర్వాసుగాథ మృష యని యెఱ్ఱాప్రగ్గడ భాషాంతరీకరణము చేయకపోవుటచేతనే స్పష్టమైనది.

సాంఘికదురాచారములు.

మహాభారతకాలమున సంఘస్థితి యల్లకల్లోలముగా నున్నది. కురు, పాండవ, యుద్ధానంతరము జనమేజయుని కాలములో సాంఘిక ధర్మములు కొన్ని చక్కఁబడినవి. పాండవులనాఁడే వ్యాసుఁడు సంకర సంతాన రాహిత్యముకొఱకు వితంతువులఁ బెక్కండ్రం గంగలోఁ ద్రోసియున్నాఁడు. నాఁటి వ్యభిచారదోషముచే సంకరసంతానము కలిగి జాతివైషమ్యములు కలుగుటయే కాక, నాఁటి ద్యూతదోషముచే కురు పాండవ మహాయుద్ధమును, మద్యపానదోషముచే యాదవకులనాశము నను మహోపద్రవములు సంభవించెను. అందుచే భరతఖండము నిస్సారమైనది. వ్యభిచారము, ద్యూతము, మద్యపానము, మహాభారతకాలమున దోషములు కావు. పాండురాజు కుంతికిఁ జెప్పిన శ్వేతకేతు గాథలో సంతతిఁగనుట కేస్త్రీనైనను ఋతుకాలమునఁ గవయుట దోషముకా దని కలదు. ధర్మజుఁడు రాజసూయ యాగకాలమున నొక్కొక "స్నాతకునికి" (వేదవేదాంగములఁ జదివినవానికి) ముప్పదిమంది దాసీలచొప్పున నెనుబదివేలమందికి దానమిచ్చియున్నాఁడు. సంకర సంతానోత్పత్తి హేతువుల నిదివఱకె చెప్పియున్నాను గాన "వనితా" విషయమున నాఁటిట్టి దుర్నీతి కలిగియున్నదియు వేఱుగ వ్రాయనవసరము లేదు.

ద్యూతము—ద్యూతము రాజులకు నాఁడు విహితకర్మముగా నుండెపఁలుఁ దోఁచును. రణమున కాహూతుఁడై యుద్ధమునకేఁగక పోవుటయు, ద్యూతమున కాహూతుఁడై జూదమాడకపోవుటయు రాజ ధర్మమునకు లోప మని ధర్మరాజువంటి ధర్మాత్ముఁడే చెప్పియున్నాఁడు. అందువలననే ప్రథమద్యూతమున నానావమానముల నొందియు దోషివ ది ధృతరాష్ట్రునిచేఁ బొందిన వరములచే నిందప్రవిష్టరాజ్యమును దిరిగి పొందిన ధర్మరాజు రెండవసారి ద్యూతమున కాహూతుఁడై తిరిగి జూద మాడవలసివచ్చినది. ఒక్క రాజుమాత్రమెకాదు. (1)సన్న్యాసులు కూడ జూదమాడుచుండిరి. ధర్మజుఁడు సన్న్యాసివేషమున విరటుం

(1) «ధర్మజుఁడు సన్న్యాసివేషమున విరటుం గొల్వవచ్చె" ననునంశముఁ బుర స్కరించుకొని నేను సన్న్యాసులుకూడ నాఁడు ద్యూతమాడుచుండి రని వ్రాయఁగా శ్రీపాద కృష్ణమూర్తిశాస్త్రిగారు, «భారతచరిత్రనిరాకరణములో (39 పేజీ) తెనుఁ గుభారతమున ధర్మజుఁడు సన్న్యాసిరూపము నొందిన ట్లున్నది గాని సంస్కృతమున నట్లు లేదు. ద్విజుఁ డనిమాత్రమె కలదు. «తిక్కనప్రమాదమునఁబట్టి యట్లు వ్రాసిరి." అనిరి. తిక్కన తెలివితక్కువవాఁడా ? కవిబ్రహ్మయే ! అయినను సంస్కృతమున నె ట్లున్నదో చూడుఁడు !

శ్లో. స వై ద్విజాతి స్తతుణ స్త్రిదండభృత్
కమండలూష్ణీషకరో వ్యజాయత
సురక్తమాంజిష్ఠవరాంబర శ్శిఖీ
పవిత్రపాణి ర్దదృశే తదాద్భుతమ్.

తా॥ (ధర్మజుఁడు విరటునికడ కేఁగునప్పటి స్వరూపవర్ణనము.)

అధర్మరాజు పదుచువాఁడును ద్విజాతిజుఁడు నగు సన్న్యాసియై కమండలువు నుష్ణీషము ధరించినవాఁడై మాంజిష్ఠపురంగుచే నొప్పినగు వస్త్రమును ధరించి శిఖాధా రియు పవిత్రపాణియునై యప్పు డద్భుతముగాఁ గాన్పించెను.

విరాటపర్వ॥ 8 అధ్యా॥

మఱియొకస్థలమున « త్రిదండకుండాంకుశశిక్యపాణి " యని వర్ణింపఁబడెను. విరటునికడ ధర్మజుఁ డిట్లనినాఁడు. (తరువాతిపుట చూడుఁడు.)

గొల్వనేగినపుడు తళతళ మెఱయు పాచికలకట్టను చంకందగిలించుకొనియే యేగినాఁడు. తనకుఁ దెలిసిన మహావిద్యలలో జూదమాడువిద్య యొకటి యని విరటునకుఁ జెప్పియున్నాఁడు. రాజ్యభ్రష్టత్వమునకుఁ బెక్కు కష్టములకుఁ గారణమైన ద్యూతప్రియత్వము ధర్మజు నెపఁడాయలేదు. అరణ్యమున కేఁగునపుడును ''నానావిధాక్షములఁ'' గూడఁ దీసికొనిపోయి యున్నాఁడు. వానినె విరాటునకుఁ జూపియున్నాఁడు. కౌరవులలో వివింశతి, చిత్రసేనుఁడు, పురుమిత్రుఁడు, జయుఁడు మొదలగువారు ద్యూతవిద్యలోఁ బ్రసిద్ధులట. శకుని యందఱికంటె మిన్న. నాఁటివారిలో బలరాముఁడు కూడ గొప్పజూదగాఁడు. ధర్మజునియందు బలరామునకుఁ బ్రేమాతిశయము కలిగియున్నది కాని శకుని యధర్మముగా జూదమాడె ననిమాత్ర మాతఁ డొప్పుకొనఁడు. ధర్మజునకు జూదమాడు తెలివితేటలు లేకపోవుటచేతనే యోడిపోయి యున్నాఁడనినాఁడు(2) బలరాముఁడు త్రాగుడులోనెకాక జూదములోఁగూడ నిపుణుఁ డని శ్రీమద్భాగవతాంతర్గత దశమస్కంధములోని రుక్మివధ

శ్లో. ద్విజో వ్రతేనాస్మి న చ స్వతః ప్రభో
సంముండితః ప్రవ్రజిత స్త్రిదండభృత్
......అక్షాని వప్తుం కుశలో స్మ్యహం సదా...
నిరాశ్రయః ప్రవ్రజితోస్మి భిక్షుకః.

విరా. 9 అధ్యా.

తా॥ ఓప్రభువా ! నేను వ్రతముచే ద్విజుఁడను. స్వతస్సిద్ధమగు ద్విజుఁడనుగాను, ముండితుఁడ నైతిని. ప్రవ్రాజకుఁడను, త్రిదండధారియు నైతిని. నేను పాచికలఁ జిమ్ముటలో నెప్పుడును కుశలుఁడను, నిరాశ్రయుఁడను, సన్న్యాసిని, భిక్షుకుఁడను. పైశ్లోకములందు ధర్మజుఁడు బ్రాహ్మణసన్న్యాసియై జూదమాడువాఁడుగా పర్ణింపఁబడెనేగాని యన్యరీతిని లేదు. కాన తిక్కన దోషికాఁడు. ఈశ్లోకములు పెక్కు వ్రాఁతప్రతులలోను అచ్చుప్రతులలోను కాన్పించుచున్నవియే.

(2) ఉద్యోగపర్వ. 2 అధ్యాయ.

ఘట్టమున నిరూపింపఁబడియున్నది. ఈద్యూతపిశాచము ఋగ్వేదకాల మునుండి నేఁటివఱకు మనలను వదలలేదు. కాని జూదముచే రాజ్యములఁ బోగొట్టుకొనిన రాజు లిపుడు కాన్పింపరు. పాచికలస్థానమున నిపుడు చీట్లపేక ప్రవేశించియున్నది. ఇది మహమ్మదీయులచేఁ గొనితేఁ బడినపాచికలకట్ట. ఈచీట్లాటచే ననేకులు భ్రష్టులగుచున్నారు. ఈచీట్లాటపిశాచమును పరమేశ్వరుఁడు మనలనుండి వదల్పఁడా ?

మద్యపానము—ఇదియు ఋగ్వేదకాలమునుండి నేఁటివఱకు ‌‌"నేకోత్తరాభివృద్ధిగఁ" బ్రవర్తిల్లుచున్నది. దీని నిపు డరికట్ట ననేకులు మహామహులు ప్రయత్నించుచున్నారు. భవిష్యత్తునం దేమిజరుగునో తెలియదు. కాని, మహాభారతకాలమున మద్యపానము మితిమీఱి యున్న దని చెప్ప సాహసించుచున్నాఁడను. రాజసూయయాగమునకు ధర్మజగృహమునకువచ్చినవారిలోఁ దాగనివాఁడొకఁడును లేఁడఁట.(1) ధర్మజుని యశ్వమేధయాగమునందు "సురా, మైరేయ" (కల్లు, సారాల) సముద్రము కలిగినదఁట.(2) బలరామునివంటి యవతారపురుషుడు తెగఁద్రావుటచేఁ గల్లునకు "హాలిప్రియ" యను పేరు కలిగినది.(3) సంజయుఁడు సంధికేఁగినపుడు కృష్ణార్జునులు త్రాగి మత్తులై యుండిరి.(4) కృష్ణార్జునులవంటి సత్పురుషులు మద్యపానముఁ జేయవచ్చునా యని పూర్వమీమాంసాశాస్త్రజ్ఞులకు సందేహము కలిగినది. దానినిగుఱించి కుమారిలభట్టుఁడు తన "తంత్రవార్తికమున" నిటుల సమాధానముఁ జెప్పుకొనియున్నాఁడు.

---

(1) సభాపర్వ. 53 అధ్యాయ.

(2) అశ్వమేధపర్వ. 89 అధ్యాయ.

(3) నామలింగానుశాసన. శూద్రవర్గ. 37

(4) ఉద్యోగ్యపర్వ. 58 అధ్యాయ.

(1) వాసుదేవార్జునులయందు యేస్మృతివిరుద్ధ మగుమద్యపాన "ముపవ్యసింపఁ" బడెనో, (దాని సమాన మిది) అన్నవికార సురా మాత్రమె (తన్సారా మాత్రమె) త్రైవర్ణికులకు నిషేధము—సురయే భోజ్యములలో నశుద్ధమైనది. అశుద్ధమె పాపమని చెప్పఁబడును. అందువలన బ్రహ్మ,క్షత్రియ, వైశ్యులు కల్లు ద్రావరాదు. ద్రాక్ష, చెఱకు సారాయిలుమాత్రము క్షత్రియ, వైశ్యులకుఁ బ్రతిషేధములేదు. అవి బ్రాహ్మణులకుఁ బ్రతిషేధము.

కుమారిలుఁడిట్టి సమాధానముఁ జెప్పుకొనుటకంటె నాఁటికాలమున సురాపానము నిషిద్ధము కాదని చెప్పినయెడల యుక్తముగా నుండును.

(2) సాత్యకి సైంధవవధనాఁ డాప్యాయన "కైలాతక" మధుపానముచేఁ గన్నుల నెఱ్ఱగఁ జేసికొనినాఁడు.

(3) ద్వారకాపురియందు మహోత్పాతములు కలిగినపుడు ద్వారకలోఁ ద్రాగుడుచే మహోపప్లవములు కలుగు నని యుగ్రసేన మహారా జెవరైన ద్వారకలోఁ గల్లుద్రావినచో శూలారోపణముఁ జేసి వధింతు నని శాసించియున్నాఁడు. కాని యాదవులందఱును సముద్రతీరమునకు జాతరసేయ నేఁగినపుడు కృష్ణునెదుటనె బలరాముఁడు, కృతవర్మ, సాత్యకి మొదలగు యాదవప్రముఖులతోఁ దెగద్రావియున్నాఁ

---

(1) యత్తు వాసుదేవార్జునయో ర్మద్యపానం స్మృతివిరుద్ధ ముపన్యస్తం, తత్రాన్నవికార సురామాత్రస్యైవ త్రైవర్ణికానాం ప్రతిషేధః॥ సురావైమలమన్నానాం పాప్మాచ మలముచ్యతే తస్మా ద్బ్రాహ్మణరాజన్యౌ వైశ్యశ్చ నసురాంపిబేత్॥ మధుసీధ్వోశ్చ క్షత్రియవైశ్యయో ర్నప్రతిషేధః కేవల బ్రాహ్మణవిషయత్వాత్.

తంత్రవార్తిక.

(2) ద్రోణపర్వ. అధ్యాయ. 112

(3) మౌసలపర్వ॥ 1, 3 అధ్యాయ॥

(1) వాసుదేవార్జునులయందు యేస్మృతివిరుద్ధ మగుమద్యపాన "ముపన్యసింపఁ" బడెనో, (దాని సమాన మిది) అన్నవికార సురామాత్రమె (తమ్‌సారా మాత్రమె) త్రైవర్ణికులకు నిషేధము—సురయే భోజ్యములలో నశుద్ధమైనది. అశుద్ధమె పాపమని చెప్పఁబడును. అందువలన బ్రాహ్మ,క్షత్రియ, వైశ్యులు కల్లు ద్రావరాదు. ద్రాక్ష, చెఱకు సారాయిలుమాత్రము క్షత్రియ, వైశ్యులకుఁ బ్రతిషేధములేదు. అవి బ్రాహ్మణులకుఁ బ్రతిషేధము.

కుమారిలుఁడిట్టి సమాధానముఁ జెప్పుకొనుటకంటె నాఁటికాలమున సురాపానము నిషిద్ధము కాదని చెప్పినయెడల యుక్తముగా నుండును.

(2) సాత్యకి సైంధవవధనాఁడు డాహ్యాయన "కైలాతక" మధుపానముచేఁ గన్నుల నెఱ్ఱగఁ జేసికొనినాఁడు.

(3) ద్వారకాపురియందు మహోత్పాతములు కలిగినపుడు ద్వారకలోఁ దాగుడుచే మహోపప్లవములు కలుగు నని యుగ్రసేన మహారా జెవరైన ద్వారకలోఁ గల్లుద్రావినచో శూలారోపణముఁ జేసి వధింతు నని శాసించియున్నాఁడు. కాని యాదవులందఱును సముద్రతీరమునకు జాతరసేయ నేఁగినపుడు కృష్ణునెదుటనె బలరాముఁడు, కృతవర్మ, సాత్యకి మొదలగు యాదవప్రముఖులతోఁ దెగద్రావియున్నాఁ

---

(1) యత్తు వాసుదేవార్జునయో ర్మద్యపానం స్మృతివిరుద్ధ ముపన్యస్తం, తత్రా న్నవికార సురామాత్రస్యైవ త్రైవర్ణికానాం ప్రతిషేధః॥ సురా వై మలమన్నానాం పాప్మా చ మలముచ్యతే తస్మా ద్బ్రాహ్మణరాజన్యౌ వైశ్యశ్చ న సురాం పిబేత్॥ మధుసీధ్వోశ్చ క్షత్రియవైశ్యయో ర్న ప్రతిషేధః కేవల బ్రాహ్మణవిషయత్వాత్.

తంత్రవార్తిక.

(2) ద్రోణపర్వ. అధ్యాయ. 112

(3) మౌసలపర్వ॥ 1, 3 అధ్యాయ॥

డు. (తిక్కన తెనిఁగింపులో బలరాముఁడు త్రాగె నను వృత్తాంతమును విడుచుట చింత్యము)

మొత్తమునకు మహాభారతకాలమున వ్యభిచారము ద్యూతము మద్యపానము దోషయుక్తముగా నెంచఁబడలేదని తోఁచుచున్నది. ఇంతమాత్రమెకాదు. మిశ్రజాతీయులకు నుత్తమజాతీయులకు సంతతకలహములు విశేషించియున్నవి. రాజసూయయాగమున "సర్ఘ్య" నిమిత్తక శిశుపాలవధను దీనికి నిదర్శనముగాఁ జూపవచ్చును. మిశ్రజాతీయులగు దేవయోనులగు గంధర్వాదులును, దేవతామహిమ లారోపింపఁబడి జన్మించినవారు నని నాయభిప్రాయము. సూతోత్పన్నాదులు ప్రాచీనాచారపరులై దాడివెడలుటయె మహాభారతగాథగాఁ బరిణమించిన దని తెలఁపవలసియున్నది. అందులకుఁ బెక్కునిదర్శనములఁ జూపవచ్చును. శంతనునినాఁడే యుత్తమక్షత్రియబీజము నీచక్షేత్రములఁ బ్రవేశించి చంద్రవంశము కళంకిత మైనటులఁ గాన్పించును. శంతనుని కొమరులు మువ్వురు, సంతానహీనులు కాఁగా విచిత్రవీర్యక్షేత్రమున మనుధర్మశాస్త్రముచే నిషాదుఁడుగాఁ దలఁపఁదగిన కృష్ణద్వైపాయనునివలన గ్రుడ్డివాఁడు, పాండురోగి, కలిగిరి. గ్రుడ్డివాఁడగు ధృతరాష్ట్రుఁడు రాజ్యానర్హుఁడగుటచేఁ బాండురాజే రాజయినటుల దృశ్యమానసంస్కృతభారతప్రతులలోఁ గాన్పించుచున్నది. కాని నన్నియభట్టుకాలపు భారతపుఁ బ్రతిలో ధృతరాష్ట్రుఁడే రాజయినటులను పాండురాజు సేనాధిపతియై పరరాజ్యముల జయించి యాధనమును ధృతరాష్ట్రునకు సమర్పింపఁగా నాతఁ డశ్వమేధయాగయుఁ జేసినటులను కలదు. అందువలననే నన్నియ ధృతరాష్ట్రుఁడు రాజని వ్రాసియున్నాఁడు. అందునను, బ్రహ్మచారికి యాగార్హత లేదు. అంధుఁడగు ధృతరాష్ట్రుఁడు బ్రహ్మచారియగు భీష్ముఁడును యాగములఁ జేసినటుల మహాభారతమునఁ గా

న్పించుచున్నది. ఇది యెట్లు సమర్థనీయ మని ''పూర్వమీమాంసా'' శాస్త్రజ్ఞులు తమగ్రంథములలోఁ జర్చించుకొని యెటులనో సమాధానములఁ జెప్పుకొనియున్నారు. దాని నిట వివరింప నావశ్యకము లేదుగాని (1) ''అపత్నీకుఁడగు భీష్మునకు సర్వాశ్రమవిరుద్ధముగా శ్రీరాముఁడు చేసినట్లు క్రతుప్రయోగము'' అను ప్రశ్నమునకు, తంత్రవార్త్తిక భాష్య మిట్లు సమాధాన మిచ్చుచున్నది. చూడుఁడు.

(2) ''ఒక్కచోటఁ బుట్టిన సోదరుల కొక్కపుత్రుఁడు కలిగినను, ఆపుత్రునిచేతనె సోదరు లందఱు పుత్రవంతు లగుదురని మనువు చెప్పెను. (అనఁగా, పెక్కండ్రు సోదరులలో నొకనికిఁ బుత్రుఁడుండినను సోదరు లందఱు పుత్రవంతులే యనఁబడుదురు.) ఇట్లనుటచే భీష్మునకు విచిత్రవీర్యునిభార్యయందుఁ బొందఁబడినపుత్రులకు తండ్రి యను సంబంధము కల్గుటచే నీభీష్మునకుఁ గేవలము యజ్ఞముకొఱకు పత్నీసంబంధము (విచిత్రవీర్యునిభార్యలయందు) అయ్యెను.''

పై యంశముచే నపత్నీకుఁడగు భీష్ముఁడు ధృతరాష్ట్రాదులు పుట్టకముందో పిమ్మటనో అంబికాంబాలికలను యజ్ఞములయందు, పత్నులనుగాఁ జేసికొనియుండెను. ఇది వింతగా నేఁటికాలపువారికిఁ గాన్పించును. కాని ప్రాచీనకాలములో జరిగిన యశ్వమేధములందును నేఁ డచట నచటఁ జరుగుయజ్ఞములందును యజ్ఞము చేయువాని (భార్యలులేక) భార్య, కొందఱు ఋత్విక్కులకు పత్నిగాఁ దత్కాలమునఁ గావలసిన

(1) ''భీష్మస్య సర్వాశ్రమధర్మవ్యతిరేకేణానుష్ఠానం. అపత్నీకస్య చ రామవ త్క్రతుప్రయోగం''

(2) భీష్మస్యచ భ్రాతౄణా మేకజాతానా మేకశ్చే త్పుత్రతా భవేత్. సర్వే తేనైవ పుత్రేణ పుత్రిణో మను రబ్రవీత్। ఇత్యేవం విచిత్రవీర్యక్షేత్రే లబ్ధపితృత్వాత్తస్య కేవలయజ్ఞార్థం పత్నీసంబంధ ఆసీదిత్యర్థాపత్త్యానుక్త మపి గమ్యతే.

తంత్రవార్త్తికభాష్య.

విధి యున్నది. అది నాఁడే కాక నేఁడును దప్పు కాదు. కాని, యావి ధులఁ జేయు యజమానయాజ్ఞికాదు లావిధులయొక్క యర్థములం దెలియరు. అందువలన నాతంతు నిర్బాధకమే కాక పవిత్రకర్మముగా నెంచఁబడుచున్నది. అర్థము తెలియనిహేతువుచే యజమానపత్నిని నీవు స్వాధీనపఱచుకొమ్మనునాజ్ఞ (ప్రేష) నిచ్చువాఁడు ఆధ్వర్యవమును జేయుచున్న యజమానపుత్రుఁడును, స్వాధీనపఱచుకొను తంతుఁ జరుపువాఁడు (ఆగ్నీధ్రుఁడు) యజమానుని దౌహిత్రుఁడు నగుచుండుట వగుఁబాటుగా నర్థముఁ దెలిసినవారి కగుచుండును. కుమారుఁడు తండ్రి యజ్ఞమునం డధ్వర్యుఁ డగుటకు కొందఱు కృష్ణయజుర్వేదము (7 ప్రపాఠకము)లోని, అత్రియొక్క గాథతోఁగూడిన యర్థవాదము నాధారముగాఁ జెప్పుదురు గాని యధ్వర్యుఁడు ఆగ్నీధ్రునకుఁ బత్నీసన్నహనముఁ జేయు మని ప్రైషము(ఆజ్ఞ)నీయ నాగ్నీధ్రుఁడు యజమానపత్ని కడకుఁబోయి సత్సంతానముఁ గోరుచున్న నిన్ను సత్కర్మముకొఱకు పత్నింగాఁ జేసికొనుచుంటి నను నర్థ మిచ్చు మంత్రముఁజెప్పుచు పెండ్లికూఁతునకుఁ బెండ్లికొడుకు కట్టినటులు యోక్త్రము (ఒకవిధమగు త్రాడు) కట్టుటమాత్రము నేఁటివారికి వింతగా నుండకమానదు. ద్విజులలో జరుగుపెండ్లిండ్లలో ,,మఱఁదలిమాడ" యనుతంతుకూడ నిట్టిదే. దీని నిపుడు గోదావరీమండలపుబ్రాహ్మణు లవినీతికరకార్య మని మానుచున్నారు.

పత్నీసన్నహనాద్యంశము శ్వేతకేతునిచరిత్రలో వివరింపఁగలను.

ధృతరాష్ట్ర, పాండురాజులలో నెవరు సింహాసనాధిపతులు కావలసి నదియు నిశ్చయింపఁబడలే దనియు భీష్మవిదురుల బుద్ధివిశేషము చేతను ధృతరాష్ట్ర, పాండురాజుల నైకమత్యముచేతను రాజ్యపరిపాలనములో భేదములేకుండఁగనే జరిగినటులను సంస్కృతాంధ్ర మహాభారతములలో నాయాఘట్టములఁ జదివిన యెడల విశదము కాఁగలదు. కురు

పాండవ, దాయవిభాగము గుఱించి కీ॥ శే॥ రావుబహద్దరు పసప్పాకము అనంతాచార్యులుగారు బ్రహ్మశ్రీ కాశీభట్ట బ్రహ్మయ్యశాస్త్రిగారు బ్రి. శ్రీ. శ్రీపాద కృష్ణమూర్తిశాస్త్రిగారు పెద్దగ్రంథములను వ్రాసి యున్నారు. ఇందార్చను పెట్టుకొనునవసరము నాకు లేదు గాని "చంద్రవంశవృక్షము" నిందుఁజూపి పాండవుల కెటుల రాజ్యార్హత కలిగిన దియు స్వల్పముగా వ్రాయుచున్నాఁడను.

చంద్రవంశము

(ఆదిపర్వ 94 అధ్యాయ.)

(1) చంద్రుఁడు (తార)
|
(2) బుధుఁడు (ఇళ)
|
(3) పురూరవుఁడు (ఊర్వశి)
|
ఆయువు
|
నహుషుఁడు
|
(4) యయాతి (శర్మిష్ఠ)
| *

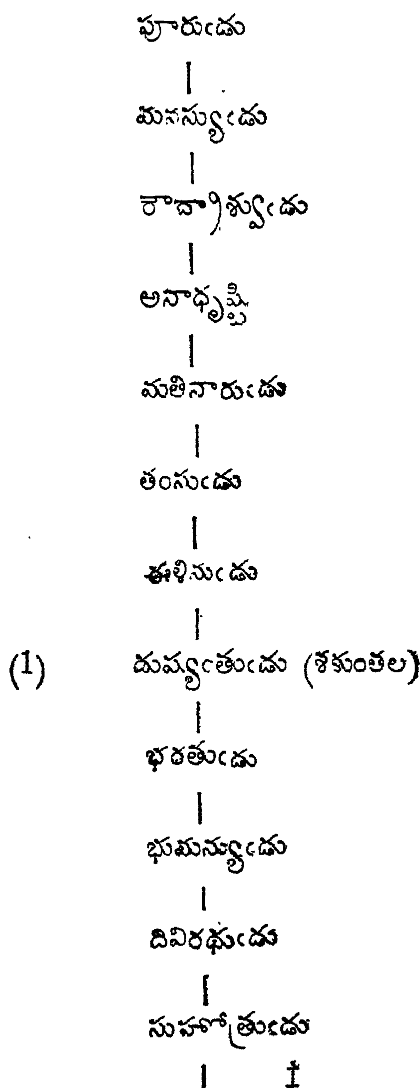
(1) తారాశశాంకవిజయమున చంద్రుని గాథ వివరింపఁబడి యున్నది.

(2) "ఇళ" ఒకనెల పురుషుఁడుగాను, నింకొకనెల స్త్రీగాను మాఱియుండెనఁట. చూడుఁడు, ఉత్తరకాండ.

(3) విక్రమోర్వశీయమున నీతనిగాథఁ నింపుగ కాళిదాసు వర్ణించియున్నాఁడు.

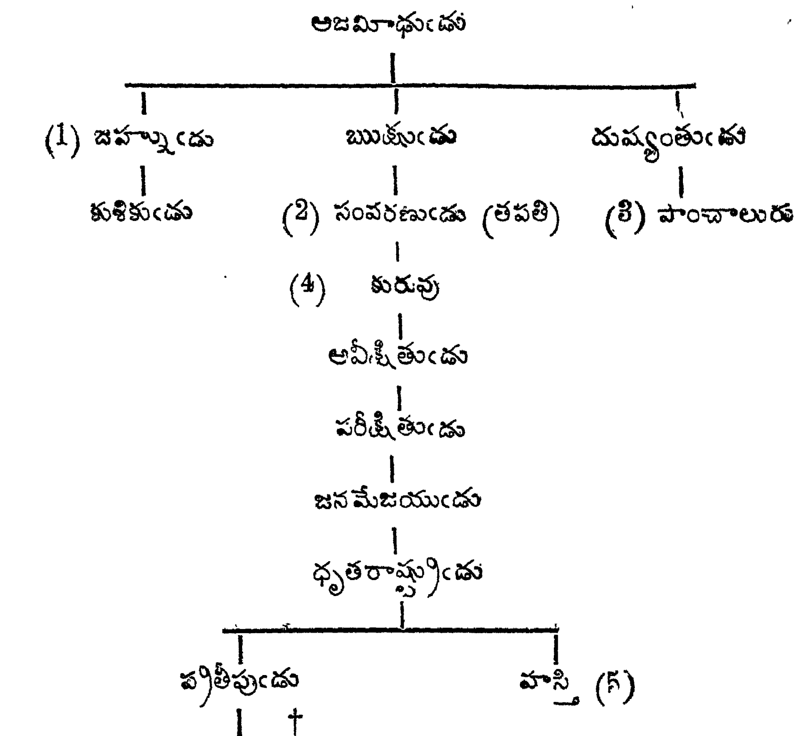
(4) "శర్మిష్ఠ" రాక్షసవనిత—దేవయాని యను భార్యకంటె యయాతి కీమె యందు ప్రీతి మెండు.

* ముందుపుట చూడుఁడు.

(1) అభిజ్ఞానశాకుంతలమున నీతనిచరిత్రను కాళిదాసింపుగవర్ణించియున్నాఁడు.

‡ ముందుపుట చూడుఁడు.

(1) జహ్నునిచేతనే “గంగానది” కి జాహ్నవి యనుపేరు కలిగినది.

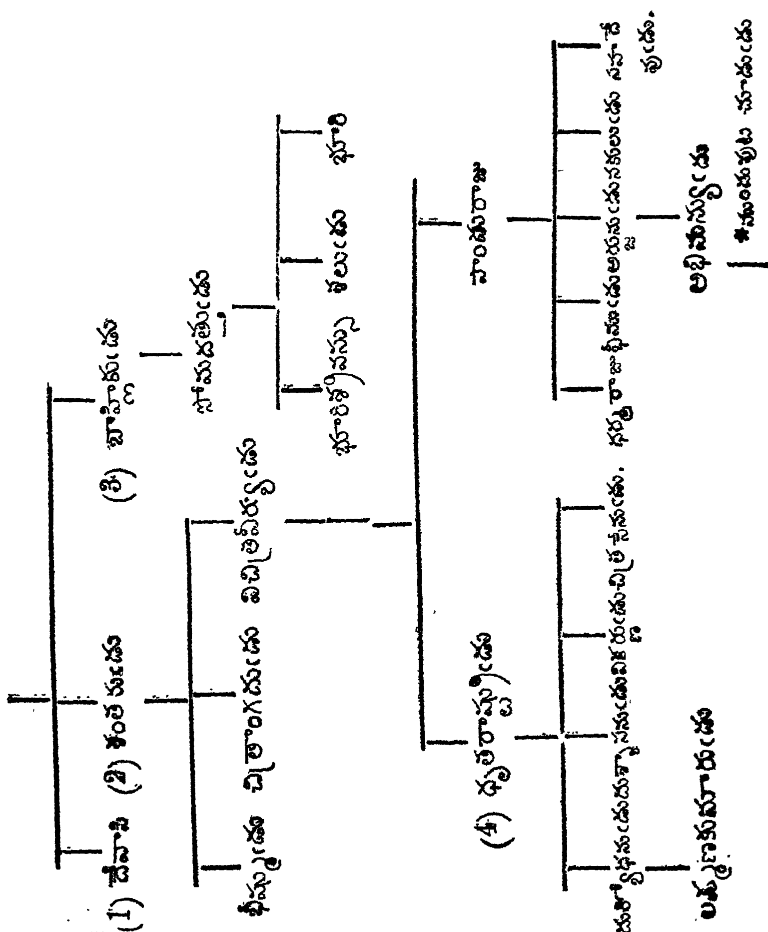
(2) సంవరణునికాలమున నీతని పినతండ్రి సంతతివారగు పాంచాలు రీతని రాజ్యభ్రష్టునిఁ జేయ నీతఁడు సింధునదీతీరమునఁ బెక్కేండ్లు ప్రచ్ఛన్నముగ వనవాసముఁ జేసెను. ఆకాలమున “కురుదేశము” న మహాక్షామము సంభవించెనఁట. ఈ సంవరణ, పాంచాలుర గాథలు క్రీ॥ త॥ పదియవశతాబ్దములోని తూర్పుచాళుక్యుల గాథలను బోలియున్నవి. ఈకాలపుగాథలే శతపథబ్రాహ్మణములో వర్ణింపఁబడెను.

(3) పాంచాలురే—ద్రౌపదియొక్క పుట్టినింటివారు. [కలదు.

(4)కురువువలననే కౌరవవంశ మేర్పడెను. ఈతనిఁ బ్రజలే రాజుగ నెన్నుకొనిరని

(5) “హస్తి”చే నిర్మింపఁబడినదియే హస్తినాపురమఁట. ఈహస్తినాపురము ధర్మజుని తరువాత నేడవతరమువాఁడగు “చక్షుని”కాలమున గంగాప్రవాహముచేఁ గొట్టుకొనిపోఁబడె నని విష్ణు, భాగవత, పురాణములలోఁ గలదు. నేఁ డాహస్తిపుర చిన్నపల్లెగా నున్నది. కాని విశేష బౌద్ధాలయములు కలిగియున్నవి.

† ముందుపుట చూడుఁడు.

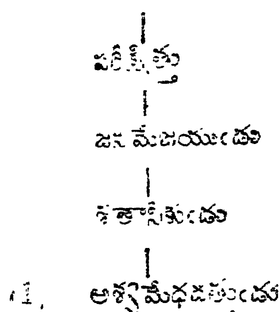

(1) దేవాపి పాషండమతావలంబి యగుటచే రాజ్యభ్రష్టుఁడైనాఁడు.

(2) శంతనుఁడు ప్రజలచే రాజుగఁ జేయఁబడినాఁడు.

(3) బాహ్లికుఁడు "బాకు" అని నేఁడు చెప్పఁబడు బాహ్లికదేశము నేలినవాఁడు.

(4) ధృతరాష్ట్రునికి నూఱుగురు పుత్రు లని చెప్పఁబడినను ఇం దుదాహరింపఁబడినవారే ముఖ్యు లని భారతమున నుండుటచే గాంధారిపుత్రులు వీరే యగుదురు. తక్కిన (96) వారు స్వయందత్తాదులనుగాఁ దలఁపవలసియున్నది.

పై వంశవృక్షము మహాభారతముయొక్క ఆదిపర్వములోని (94) తొంబదినాలవయధ్యాయానుక్రమముగా వ్రాయఁబడినది. కాని (95) తొంబదియైదవయధ్యాయమున వచనరూపముతో మఱియొక విధముగా చంద్రవంశ మభివర్ణితమై యున్నది. దానికిని దీనికిని భేదము గలదు. ఎందువలన నిట్లు చెప్పినదే, మఱియొకసారి భేదముగాఁ జెప్పవలసివచ్చెనో దురూహ్యముగా నున్నది. నన్నియభట్టుయొక్క యాంధ్రీకరణము మఱియొకవిధముగా నున్నది. ధృతరాష్ట్రునికుమారుఁడు "హస్తి". అజమీఢునకుఁ బూర్వికుఁడొక "హస్తి" కలఁడు. వారిలో రెండవవాఁడే హస్తిపురి నిర్మాత యని నన్నియభట్టు వాకొనుచున్నాఁడు.

అధునాతనచారిత్రికులు సూర్యవంశమువలె చంద్రవంశము పరిశుద్ధమైనది కాదందురు. కారణ మాలోచింపఁగా శుద్ధక్షత్రియక్షేత్రములందు సూర్యవంశము వ్యాపించినటుల చంద్రవంశము వ్యాపింపలేదని పై వంశవృక్షమువలన విదితము గాఁగలదు. వంశములోని మూఁడవవాఁ డగు పురూరవుఁడు దేవయోని(తురేనియా) జాతిస్త్రీయగు నూర్వశియం "ఆయు" వను కుమారునిఁ గనినాఁడు. ఆతనివంశమే వృద్ధినొందినది. యయాతికిఁ గల భార్య లిరువురలో వృషపర్వాసురుని

(1) అశ్వమేధదత్తుకాలమున సౌతియొక్క భారతము రచింపఁబడి యుండును.

(అనార్యుని) కూఁతు రగు శర్మిష్ఠా సంతతియే వృద్ధి నొందినది. దుష్యంతుఁడు శకుంతల యను నప్సరస్త్రీ సంతతి (తురేనియా) యందే వంశవర్ధనుఁ డగు భరతునిఁ గనినాఁడు. సంవరణుఁ డను రాజు రాజ్యభ్రష్టుఁడై యడవులలోఁ దిరుగుచు (1) "తపతి" యను స్త్రీయందు "కురు" రాజుఁ గనియున్నాఁడు. కురురాజు దున్నినప్రదేశమే కురుక్షేత్రమై యదియే కురుదేశమైన దని పురాణాంతరములలోఁ గలదు. (2) కురురాజును ప్రభువుగాఁ బ్రజ లెన్నికొనిరట! ప్రదీపుని (3) గంగ వరింపరాఁగా నాతఁ డంగీకరింపలేదు గాని శంతనుఁ డంగీకరించెను. శంతనుఁడు దుష్టుఁడుగాఁ గాన్పించుచున్నాఁడు. అన్నయగు "దేవాపి" రాజు కాఁగా నాతనికి దుర్మార్గులచే దుర్బోధఁ జేయించి ప్రజలచే రాజ్యభ్రష్టుఁ జేయించి తాను రాజయినటుల భాగవతమునఁ గలదు (4) తండ్రిని వరించిన గంగను దాను వరించినాఁడు. యుక్తవయస్కుఁ డగు కొడుకు భీష్ముఁ డుండగ "పల్లెత" ను వరించియున్నాఁడు. ఈపల్లెత మనుమలే గద ధృతరాష్ట్ర పాండురాజులు! కురురాజునాఁడు శంతనునినాఁడు ప్రజలకు రాజు నెన్నుకొను నధికారముండినటులఁ గాన్పించుచున్నది.

పాండవుల కర్ధరాజ్యార్హత యెట్లు కలిగినది? న్యాయమునకు భీష్ముఁడె రాజ్యార్హుఁడు. అతఁడు శంతనునికై చేసిన ప్రతిన ననుసరించి

---

(1) తపతి సూర్యకన్యక యని మహాభారతమునఁ గలదు కాని యామె యాటవికజాతిస్త్రీగా నాఘట్టములోని వర్ణనములచే నూహింపఁబడుచున్నది.

(2) కురురాజుతండ్రి "సంవరణుఁడు" పాంచాలురచే రాజ్యభ్రష్టుఁడైనాఁడు. తిరిగి వసిష్ఠుని మహిమచే రాజ్యమునొందెనఁట! ఏదేశములకో తెలియదు కాని కురురాజు దున్నువాఁ డనుటచేతను, అతనిఁ బ్రజలు రాజుగ నెన్నికొని రనుటచేతను తక్కువస్థితినుండి చక్రవర్తియైన "గయాజుద్దీన్ టోగ్లకు" స్థితి జ్ఞప్తికి వచ్చుచున్నది.

(3) "గంగ" యను స్త్రీ యెవతెయో యార్యేతరజాతిస్త్రీ కావచ్చును.

(4) శ్రీమద్భాగవతము నవమస్కంధము ౨౨ అధ్యాయము.

రాజ్యమును వదలుకొనినాఁడు. కాని విచిత్రవీర్యానంతరము ధృతరాష్ట్రి, పాండురాజులు యౌవనదశ నొందువఱకుఁ దాని రాజ్యముఁ జేసి సమిష్టిగనుండుటచే గ్రుడ్డివాఁడై నను ధృతరాష్ట్రుని సింహాసనమునఁగూర్చుండఁబెట్టి విదురుని మంత్రిగఁజేసెను. పాండురాజు సైన్యాధిపతియై దిగ్విజయముఁ జేసి సంపాదించినధనముతో నన్నుచే నశ్వమేధయాగముఁ జేయించినాఁడు. ధృతరాష్ట్రి, పాండురాజుల కాలములో వారికెట్టివిభేదము కలుగలేదు. పాండురాజు శాపదగ్ధుఁడై యరణ్యమునఁ దపము చేయునపుడు రాజ్యముతో నతఁడు తన కుండినసంబంధమును వదలుకొనియున్నాఁడు. ఆసమయమున ధృతరాష్ట్రుఁడె పూర్వాచారము ననుసరించి రాజుగ నుండెను. పాండురాజవీర్యమువలన సంతతి కలుగక యాతనిక్షేత్రమునందే పాండవులు జన్మించిరి. పాండవులజన్మములు నాఁటి వారి కమమానాస్పదములై యున్నవి. దానినిగురించి ముందు వ్రాయఁగలను. ఎటులైనను పాండవులు పితృనిర్యాణానంతరము హాస్తిపురికిఁ జేరినపిమ్మట ధృతరాష్ట్రుఁడు తనపుత్రులతో నమముగ ధర్మరాజాదుల నాదరించి, యుక్తవయస్కుఁడైనపుడు మునుపటి సమిష్టిబుద్ధితో ధర్మజునకు యౌవరాజ్య పట్టాభిషేకముఁ జేసియున్నాఁడు. కాని పాండవుల యసంతర్భ వ్యవహారములచేత నైననేమి? దుర్యోధనాదుల యీర్ష్యచేత నైననేమి? పాండవులు వారణావతమునకుఁ గృత్రిమముగ వెడలఁగొట్టఁబడిరి. ధృతరాష్ట్రుఁ డీవెడలఁగొట్టుటలో దుర్యోధనాదులు సర్వాధికారముల నాక్రమించినపిమ్మటఁ బాండవులు హాస్తిపురికి వచ్చినను వారికిఁ బ్రజలపైఁ బలుకుబడియుండ దను తలఁపుమాత్రమె యున్నది. కాని దుర్యోధనుఁడు లక్కయింటఁ బాండవుల దహింపవలె ననుపాపబుద్ధి కలవాఁడైనాఁడు. విదురుఁడే దుర్యోధను కపటోపాయమ్ముల

చెప్పటి కప్పుడు ధర్మజునకుఁ దెలుపుచుండుటచేఁ బాండవులు తమ్ము దహింపవచ్చిన పురోచనునే లక్క యింట దహించి యప్రతిష్ఠ పురోచనునకును దుర్యోధనునకు నంటఁగట్టి భీతిచే మాఱువేసములను ధరించి యరణ్యముల వెంటఁ దిరుగిడి ద్రౌపదీ స్వయంవర కాలమునకు (రమారమి మూఁడేండ్లకు) ద్రుపదుపురముఁ జేరఁ గలిగిరి. అర్జునుఁడు మత్స్యయంత్రముఁ గొట్టుటచే ద్రుపదునిసాహాయ్యము పాండవులకుఁ గలిగెను. ద్రుపదుఁడు సాధారణుఁడు కాఁడు. ఆతనికిఁ ద్రోణాచార్యునిపై విశేష విరోధము కలదు. ద్రుపదుని "మాకంది" రాజ్యమును ద్రోణుఁడు కౌరవులతోఁగూడ దండయాత్రఁజేసి జయించి కురురాజ్యమును విస్తరింపఁ జేసినాఁడు. దానినిఁగూడ పిమ్మట వ్రాయఁగలను. పాండవులు ద్రుపదుతోఁ గలియునపుడే యువకులై స్వాతంత్ర్యమును సంపాదించిన బలరామకృష్ణులును సంబంధ బాంధవ్యములచేఁ బాండవులఁ గలిసిరి. అప్పటికి దుర్యోధనుఁడు కురురాజ్యమునఁ బలుకుఁబడి సంపాదించి రాజ్యాంగములను స్వాధీనపఱచుకొనియున్నాఁడు. పాండవులు యాదవ, పాంచాలురఁ గలయుట విని వారి జయించుటయా? వారిని దమలోఁ గలుపుకొనుటయా యను నాలోచనము కౌరవసభలోఁ గలిగినది. విదురుఁ డెప్పుడును పాండవపక్షపువాఁడే. కర్ణుఁడు యుద్ధముఁజేసి జయింతమను నుత్సాహముతోఁ గూడియుండువాఁడు. కాని పాండవపాంచాలుర బలము నెఱిఁగిన ద్రోణుఁడును, అప్పటికి కురు పాండవులయందు సమానతాత్పర్యముగల భీష్ముఁడును పాండవులతో విరోధము శ్లాఘ్యము కాదనియు వారి కర్ధరాజ్య మిచ్చుట యుక్తమనియుఁ జెప్పుటచే ధృతరాష్ట్రుఁడు పాండవులను రప్పించెను. అప్పుడు భీష్ముఁడు చెప్పినవాక్యములలోఁ బాండవుల కిట్లర్ధరాజ్యార్హత కలదనినాఁడు.

(1) మత్తకోకిల. ధీరులౌ ధృతరాష్ట్రపాండు లతిప్రశస్తగుణుల్ ప్రసి
ద్ధోరుకీర్తులు నాకు నిద్దఱు నొక్కరూప తలంపఁగా
వీరు వారనుపట్టి బుద్ధివిభేద మెన్నఁడు లేదు గాం
ధారిపుత్రశతంబునందుఁ బృథాతనూజులయందునుళ్.

వ. కావున నప్పాండవులతోడి విగ్రహంబుసేఁత కెన్నండును నొ
డంబడఁ బిత్రు పైతామహం బయిన రాజ్యంబునకు మీయట్ల వారు
నర్హులు గావున వారలకు నర్ధరాజ్యం బిచ్చిన నీకును నీబాంధవులకును
లోకంబులకును బ్రియం బగు నట్లు గాసినాఁ ,,డపకీర్తి'' యగు (ఇదిన
న్నియు తెనుఁగు)

,, దుర్యోధనా! ఇది మాతండ్రి తాతల రాజ్య మని నీవెట్లు
చూచెదవో వారును నట్లె మాతండ్రితాతల రాజ్యమని తలఁతురు.
కీర్తిమంతులగు నాపాండవులు రాజ్యార్హులు కానియెడల నీకుమాత్రము
రాజార్హత యెట్లు కలుగును. అప్పుడు రాజ్యార్హత యెవనికిని లేదు. ధర్మ
ముచేతనే నీవు రాజ్యమును బొందితి ననుకొంటివేని వారు నింతకుఁ బూ
ర్వమె రాజ్యముఁ బొందియున్నా రని నాతలఁపు. మంచిచేతనే రాజ్యా

(1) భీష్మః॥ నరోచతే విగ్రహోమే పాండుపుత్రైః కథంచన. యథైవధృత
రాష్ట్రోమే తథా పాండు ర్నసంశయః. గాంధార్యాశ్చ యథాపుత్రా స్తథాకుంతీ
సుతా మమ. యథాచ మమతే రక్ష్యా ధృతరాష్ట్ర! తథా తవ, యథాచ మమ
రాజ్ఞశ్చ తథా దుర్యోధనస్యతే. తథా కురూణాం సర్వేషా మన్యేషామపి పార్థివ॥
ఏవంగతే విగ్రహంతైర్నరోచే॥ సంధాయవీరై ర్దీయతా మర్ధభూమిః. తేషామపీదం
ప్రపితామహానాం రాజ్యం పితుశ్చైవ కురూత్తమానాం॥ దుర్యోధన యథారాజ్యం
త్వ మిదం తాత పశ్యసి మమ పైతృక మిత్యేవం తేపి పశ్యంతి పాండవాః, యది
రాజ్యం నతే ప్రాప్తాః పాండవేయా యశస్వినః. కుత ఏవ తవాపీదం భారతస్యాపి
కస్యచిత్. అథధర్మేణరాజ్యం త్వం ప్రాప్తవాన్ భరతర్షభ, తేపి రాజ్య మనుప్రా
ప్తాః పూర్వ మేవేతి మే మతిః. మధురేణైవ రాజ్యస్య తేషా మర్ధం ప్రదీయతాం,
ఏతద్ధి పురుషవ్యాఘ్రహితం సర్వజనస్యచ. అతోన్యథా చేత్క్రియతే నహితం నో భ
విష్యతి. తవాప్యకీర్తి స్సకలా భవిష్యతి నసంశయః॥ ఆదిపర్వ॥ (203) అధ్యాయః॥

ర్ధమును వారి కిమ్ము. ఇది సర్వజనులకు నిష్టము. అట్లు చేయనినాఁడు మా కిష్టములేదు. నీ కపకీర్తి తప్పక వచ్చును. ”

పై వాక్యసందర్భముల నాలోచింపఁగా ధృతరాష్ట్ర, పాండురాజులనాఁడు రాజ్యము కలిసి పాలింపఁబడె ననియు, అది ద్రుపదుపురము నుండి పాండవులను రప్పించువఱకు సమిష్టిరాజ్యముగానే యుండె ననియు స్పష్టమగుచున్నది. అందువలననే సామర్థ్యాతిశయము కలవాఁ డగుటచే ధర్మజుని ధృతరాష్ట్రుఁడు యౌవరాజ్యాభిషిక్తుఁ జేసియున్నాఁడు.(1) భీష్ముఁడు చెప్పువాక్యములలోఁ బాండవులు రాజ్యార్హులు (అవ్యంగసంతతివారు గాన) కానియెడల దుర్యోధనాదులును రాజ్యానర్హులే. (అంధకసంతతివారగుటను) మఱియు, వారింతకుఁ బూర్వమె నీవు ధర్మముచేఁ బొందినటుల రాజ్యము నొందియుండి రనుటలో ధర్మజుని యౌవరాజ్యాభిషేకము జ్ఞప్తిపఱచుట యై యున్నది. అప్పటిపరిస్థితులచేఁ బాండవులఁ గలిపికొనుటతప్ప వేఱుపాయము ధృతరాష్ట్రునకు, దుర్యోధనునకుఁ గాన్పింపనందునఁ బాండవులను రప్పించి యర్ధరాజ్యము ధృతరాష్ట్రుఁడు పాండవుల కిచ్చియున్నాఁడు. అర్ధరాజ్యము పాండవుల కిచ్చునపుడు ధృతరాష్ట్రుఁ డాడిన యీక్రింది వాక్యములు పూర్వమెటుల నుండినను బాండవుల కర్ధరాజ్యార్హత నపుడు కలుగఁజేసినటుల స్పష్టమగుచున్నది. భీష్ముఁడే పాండవుల కర్ధరాజ్యముఁ బంచిపెట్టించుటకుఁ గారకుఁడై నాఁడు.

“(2) ధృతరాష్ట్రుఁ డిటులనుచున్నాఁడు. “ఓధర్మరాజా! నేను

---

(1) ఆదిపర్వ॥ 139 అధ్యాయ॥

(2) ధృతరాష్ట్రః॥ భ్రాతృభిస్సహ కౌంతేయ నిబోధ గదతో మమ. పునర్నో విగ్రహో మాభూత్ ఖాండవప్రస్థ మావిశ, నచవో వసతస్తత్ర కశ్చిచ్ఛక్తః ప్రబాధితుం. సంరక్ష్యమాణాన్ పార్థేన త్రిదశానివ వజ్రిణా అర్ధం రాజ్యస్య సంప్రాప్య ఖాండవప్రస్థ మావిశ. ఆదిపర్వం. 207 అధ్యాయ.

చెప్పినమాటలను సోదరులతోఁగూడ వినుము. తిరిగి మనలో విరోధము కలుగరాదు. (కనుక) ఖాండవప్రస్థమును బ్రవేశింపుము. అక్కడ నుండినమిమ్ము నర్జునుఁడు సంరక్షించుచుండుటచే నింద్రునిచే సంరక్షింపఁబడిన దేవతలవలె నెవఁడును మిమ్ము బాధింపలేఁడు. రాజ్యము యొక్క సగమును బొంది ఖాండవప్రస్థములోఁ బ్రవేశింపుము" ఈ ఖాండవప్రస్థము హస్తినాపురికి దక్షిణమున నుండిన యమునానదీప్రాంత మహారణ్యము. పాండవుల నచటికి ధృతరాష్ట్రుఁ డంపుటలోఁ గొంత కృత్రిమాలోచన ముండినటులఁ గాన్పించును. ఆఖాండవ మహారణ్యమున నాగులను మిశ్రజాతియు లున్నారు. "అశ్వసేనాదు" లందు మహాపేరులు. ఈనాగజాతివారితోఁ బోరాడి పాండవులు చత్తురని తలఁచియే వీరి నచటికి నర్ధరాజ్యభాగ మను మిషతో ధృతరాష్ట్రుఁ డంపియుండును. శ్రీకృష్ణసహాయులగు పాండవులా మహారణ్యమున "నింద్రప్రస్థ" పట్టణమును నిర్మించిరి. అదియే నేఁటిఢిల్లి. ఇప్పటి ఢిల్లీయందు "ఇంద్రిపట్" అను ప్రదేశముకలదు. అదియే ప్రాచీనపు టింద్రప్రస్థమందురు. ఆఖాండవప్రస్థ మహారణ్యమున నుండిన నాగులతో నర్జునునకు ఘోరయుద్ధమైనది. శ్రీకృష్ణుఁడు తోడ్పడుటచే నావనము నర్జునుఁడు దహించి సుక్షేత్రముగఁ జేసియున్నాఁడు. ఆవనప్రదేశమె నేఁటిఢిల్లీబయలు. పాండవులనాఁడు మహారణ్యముగ నుండిన ఖాండవము నేఁడు బంగరు పండు మహాక్షేత్రముగను రాజాధిరాజులు, చక్రవర్తులు, నివసించు దివ్యస్థలముగాను మాఱుట యీశ్వర మహిమాతిశయముకాదా! పాండవులు ఖాండవప్రస్థముఁ జేరినపిమ్మటనే వారి కధిక బలము చేకూరినది. పాంచాలురతో ద్రౌపదీసంబంధమే కాక అర్జునుఁడు సుభద్రను బెండ్లియాడుటచే యాదవులతోఁ గూడ సంబంధ, బాంధవ్యము లెక్కువయైనవి. శ్రీకృష్ణున కప్పటికి యాదవులలో, బలుకు

బడి హెచ్చుగ నున్నది. మహాయుద్ధకాలమునాఁటికి శ్రీకృష్ణుని పలుకుఁబడి యాదవులలోఁ జాల తగ్గినది. ఆవృత్తాంతమును బిమ్మట వ్రాయఁగలను. పాండవులకు వారణావతమునకుఁ బోవునాఁటికిఁ బ్రజలలో నంతగ పలుకుఁబడి లేదు. కారణము వారిజన్మవృత్తాంతము ,,లను మహానాస్పదము" లగుటయే దానిని దిఙ్మాత్రముగ వ్రాయుచున్నాఁడను.

పాండవులజన్మమూలకు నాఁటివారు సందేహింపలేదా? పాండవుల జన్మములు హస్తినాపురవాసులకు గూఢపఱచి మునులచేఁ జెప్పఁబడినవి. వారెట్లు చెప్పిరో చూడుఁడు.

(1) బ్రహ్మచర్యవ్రతమునం దుండిన యాపాండురాజునకు దివ్యమైన హేతువుచే ధర్మునివలనఁ బ్రత్యక్షముగ నీయుధిష్ఠిరుఁ డచటఁ బుట్టియున్నాఁడు. అట్లే భీముఁ డను నీమహాబలవంతుని ,,వాయు"వు పాండురాజున కిచ్చెను. ఇంద్రునివలనఁ గుంతియందే యీయర్జునుఁడు పుట్టెను. మాద్రి యశ్వినిదేవతలవలన నీశ్రేష్ఠులగు నకులసహదేవులఁ గనినది.

పై వాక్యములు మునులు పాండవులఁ గుంతితోఁ దీసికొనివచ్చి హస్తిపురిలో భీష్మాదుల కొప్పగించునపుడు చెప్పినవి. మును లంతర్హితులైన పిమ్మట పౌరులలో నీక్రింది కలకలము కలిగెను.

---

(1) శ్లో. బ్రహ్మచర్యవ్రతస్థస్య తస్య దివ్యేనహేతునా| సాక్షాద్ధర్మా దయం పుత్ర స్తస్య జాతో యుధిష్ఠిరః. తథైనం బలినాం శ్రేష్ఠం తస్యరాజ్ఞో మహాత్మనః, మాతరిశ్వా దదౌ పుత్రం భీమం నామ మహాబలం, పురుహూతా దయం జజ్ఞే కుంత్యామేవ ధనంజయః. యౌతు మాద్రీ మహేష్వాసౌ పసూతౌ పురుషోత్తమౌ. అశ్విభ్యాం పురుషవ్యాఘ్రౌ ఇమౌ తావపి పశ్యత॥ ఆదిపర్వ॥ 126 అధ్యాయ॥

(1) ఆ యా మునులచేఁ దెలుపుడు చేయఁబడిన పాండవులనప్పుడు కౌరవులు, పట్టణమునందలి యన్ని వర్ణములవారలు, చూచి సంతసముచే నాక్రోశించిరి. కొందఱీబాలురు, పాండురాజు కుమారులు కారనిరి. మఱికొందఱు ఔను అనిరి. మఱికొందఱు పాండురాజెప్పుడో చాలకాలముక్రితము మృతినొందెనే యెట్లు వీరతని బిడ్డ లనిరి. దేవీభాగవతమునఁగూడ పాండవులఁ గుంతి హస్తిపురికిఁ గొనివచ్చినపుడు పౌరులీ పాండవుల జన్మములఁగూర్చి యనుమానించినటు లున్నది.

(2) (ఋషులు) కుంతి నైదుగురుబిడ్డలతో హస్తిపురం బొందించిరి. అప్పుడు పాండురాజు శాపమునుఁ దెలిసినజనులు (పాండురాజు స్త్రీసంపర్కము కలిగినంతమాత్రమున మృతినొందు నని జనులెఱుఁగుదురు) "కుంతి నోవనితా! యీబిడ్డ లెవరిబిడ్డ" లనిరి. అప్పుడు కుంతి దుఃఖాన్వితురా లయ్యెను......జనులఁగూర్చి కుంతి యీపిల్లలు దేవతలబిడ్డలే. కురుకులమున నుద్భవించినవారే. (అని) నమ్మకముకొఱకు దేవత లందఱు ఆమెచే నాహూతులైరి.

నిజమునకుఁ బాండవులు కృత్రిమ జన్మముకలవారే. నాఁటికాలమున వైదికదేవతలయందు మహిమలను జనసామాన్యము తలఁచుచుండుటచేఁ గుంతి యెటులనో యైదుగురుబిడ్డలను సంపాదించె నని కాని

---

(1) శ్లో. తైస్తైర్ని వేదితాన్ దృష్ట్వా పాండవాన్ కౌరవాస్తదా. శిష్టాశ్చవర్ణాః పౌరా యే తేహర్షాచ్చుక్రుశు ర్భృశం ఆహుః కేచిన్నతస్యైతే తస్యైత ఇతిచాపరే. యదా చిరం మృతః పాండుః కథం తస్యేతి చాపరే ఆదిపర్వ. 1 అధ్యాయ.

(2) శ్లో. పంచపుత్రయుతాం కుంతీమనయ న్హాస్తినాపురం పప్రచ్ఛుశ్చ జనాస్సర్వే కస్యపుత్రా వరాననే; పాండోశ్శాపం సమాజ్ఞాయ, కుంతీదుఃఖాన్వితా తదా ...తానువాచ సురాణాం వై పుత్రాః కురుకులోద్భవాః విశ్వాసార్థే సమాహూతాః కుంత్యా సర్వే సురా స్తదా॥ దేవీభాగవతం ద్వితీయ స్కంధ 6 అధ్యాయ.

కుంతీమాద్రిల కితరులవలన బిడ్డలు కలుగగా వారు దేవ మహిమల వలనఁ బుట్టినవా రని మిషపెట్టినదని కాని చెప్పవలసియున్నవి. కర్ణునిఁ గుంతి రహస్యముగఁ గనినసంగతి నామెచివరదశలోఁగాని చెప్పలేదు. అర్జునుఁ డొకఁడే కుంతికిఁ బుట్టినటులఁ బార్థశబ్దముచే నూహింపఁదగియున్నది. యమ, మరుత్తులు, కుంతి జపించినంతమాత్రముననే వచ్చి ధర్మజ, భీముల నిచ్చిపోయిరి. ఇంద్రు డటులుకాక సంవత్సరము కుంతీ, పాండులు తపస్సు చేసినఁగాని వచ్చి యర్జును నీయలేదు. కుంతీగర్భజనితు లగుటచేతనే కర్ణార్జునులు సమానవీరు లైరని కూడ తలఁపవలసియున్నది. మఱియుఁ బాండవులు సంవత్సర సంవత్సరము వ్యవధిగఁ బుట్టినను అందఱు నైదుసంవత్సరముల ప్రాయముగల వారుగానే కాన్పించిరఁట !(1) అనఁగా నైదేండ్లయీడు గల పిల్లలఁ గుంతి సంపాదింపలేదు కద ! పాండవులఁ గుంతి "శతశృంగ" పర్వతమునఁ గనియున్నది. శతశృంగము "టిబేటు" దేశములోనిది. ఆపాండవు లచటఁ బుట్టిరి. నన్నియభట్టునకు లభించిన సంస్కృతభారతమునఁ బాండురాజు మరణానంతరము పాండవులు హస్తిపురికి వచ్చునాఁటికి 16, 15, 14, 18 సంవత్సరముల వయస్సుకలవారై యుండిరి.

(2) పాండవులు శతశృంగగిరిపై నుపనీతులై "శర్యాతి" అను రాజర్షియొక్క పౌత్రమపుత్రుఁ డగు "శుక్రుఁడు" అనువీరునికడ ధనుర్వేదము నభ్యసించిరి. ధర్మజుఁడు "తోమరము" అనునాయుధము తోఁ బోరువిధమును, భీముఁడు, మల్ల, గదాయుద్ధములఁ జేయురీతిని, అర్జునుఁడు శస్త్రాస్త్రవిద్యలను నేర్చెను. అర్జునునినేర్పునకు మెచ్చి

(1) ఆంధ్రమహాభారతము 6 ఆశ్వాసము 140.

(2) కుంభకోణప్రతి. 133 అధ్యా. వాసిష్ఠభారతసాగరప్రతిపై గల్ప్రతి 114 అధ్యా.

కిచ్చెరి కొన్ని యస్త్రములను ధనురాదికము నిచ్చెను. పాండవుల కప్పటి యాచారము లలవడెనట !

ధర్మరాజునకు మ్లేచ్ఛభాష బాగుగ వచ్చును. వారణావతమున కాతఁ డేగునప్పుడు విదురునితో నాభాషలోనె మాటలాడెను. మ్లేచ్ఛ భాష యన భారతీయేతరభాష. అది నాఁటికాలపు టిబెతుభాష.

(1) ఒక్క దేశభాషమాత్రమె కాదు. టిబెటీయాచారములు వారి కలవడినవి. నిజమునకు ధర్మరాజాదులు టిబెతుదేశీయులై యుందురు. టిబెతుదేశమునఁ బెక్కండ్రొక్కవనితఁ బెండ్లియాడు నాచారము ప్రాచీనకాలమునుండి నేఁటివఱకుఁ గలదు. ద్రౌపదీపరిణయసమయమున ద్రుపదుఁడు పెక్కండ్రొక్కవనితఁ బెండ్లియాడుట యుక్తమా ! యన ధర్మరాజుఁ డిట్లనినాఁడు.

(2) ఓద్రుపదమహారాజా ! ధర్మము సూక్ష్మమైనది. దీనిగతిని మేమెఱుఁగము. (మాయొక్క) పూర్వులు వెళ్ళినదారినే మేము పోవుచున్నాము.

ధర్మరాజుఁడు మాపూర్వికులు పోయినదారిని మేము పోయెద మనుటలో "టిబేటీయు" లని ధ్వని కలుగుచున్నది. కారణ మే మన కురు వంశములో నెవ్వరు నొకతె ననేకులు పెండ్లియాడలేదు గాన—కుంతీదేవి చాల గుట్టు గలస్త్రీ. ఆమె యర్జునునిఁ దప్ప మిగిలిననలుగ్వుర నెటులనో

---

(1) ఆదిపర్వ. 146 అధ్యాయ.

(2) సూక్ష్మో ధర్మో మహారాజ, నాస్యవిద్మో వయం గతిం పూర్వేషా మానుపూర్వేణ యాతం వర్త్మాను యామహే॥ ఆ. పర్వ 195 అధ్యాయః.

సంపాదించి కాని (అర్జునుఁగనియుండును) లేక వ్యభిచారముచేఁ దాను ముగ్గురఁ గని సవతిచేఁగూడ నటులఁ గనిపించికాని కౌరవులలో భాగస్వాములుగాఁ దీసికొనివచ్చి యుండును. పౌరు లందువలననే యనుమానించిరి. అనుమానించుటయె కాదు. ధృతరాష్ట్రుఁడు పాండవులను వారణావతమునకుఁ బొమ్మనఁగా ధర్మజునకు హస్తిపురిలో సహాయముఁ జేయువారె లేరైరి.(1) దీనిపై పాండవులు భీష్మాదులకు వందనముచేసి యనుజ్ఞఁ గోరఁగా వా రనుమతించిరట! పాండవులయందుఁ గుంతీదేవి యొక్క చెల్లెలిబిడ్డలగు శిశుపాల, దంతవక్త్రి, విందానువిందులకుఁ గూడ నిష్టములేదు. విందానువిందులు మహాయుద్ధములోఁ గౌరవపక్షమునుండి యర్జునుచేతనె చచ్చిరి. శిశుపాలుఁడు పాండవాహితుఁడై రాజసూయయాగసమయమునఁ గృష్ణుచేఁ జచ్చుట నందఱెఱిఁగియున్నదియే. దంతవక్త్రునకు భారతగాథతో సంబంధము లేదుకాని పాండవహితుఁ డగు శ్రీకృష్ణునితోఁ బోరి చచ్చినవాఁడే.

శిశుపాలుఁడు జీవించియుండినచోఁ దప్పక కౌరవపక్షమునకు వచ్చువాఁడే యని శ్రీకృష్ణుఁ డర్జునునకు ఘటోత్కచవధసమయమునఁ జెప్పియున్నాఁడు. పాండవుల జన్మకర్మాదులు కౌరవాచార విరుద్ధములు గను, భారతీయాచార విరుద్ధములుగ నుండుటచేతనె దుర్యోధనుని ధన బలాదులను లక్ష్యపెట్టని బాహ్లీక, సోమదత్త, భూరిశ్రవసులు, కుంతి యొక్క సోదరీసుతులు, తుదకు మాద్రియొక్క యన్నయగు శల్యుఁడు మొదలగువారు సయితము పాండవులలోఁ జేరక కౌరవులలోఁ జేరిరి. పాండవులయందు నాఁటి వైదికఋషులకుఁగూడ గౌరవము లేదు. అందు వలననే వైదికవాఙ్మయమునఁ బాండవులపై కప్పుటిఋషులు సూచింప

---

(1) ఆదిపర్వ 143 అధ్యాయ.

లేదు. బాగుగ నాలోచింపఁ జంద్రవంశమునఁ బుట్టినరాజులలో భరతుఁడు మొదలు పరీక్షిత్తువఱకు వైదికఋషుల కిష్టమగు ధర్మవృత్తము గలవా రెవ్వరును లేనందుననే వారిపేరులను వైదికవాఙ్మయమున లిఖింపలే దని తోఁచుచున్నది. దౌష్యంతిభరతునకే కృత్రిమపుత్రుఁడు సంభవించినాఁడు. శంతనునినుండి పరీక్షిత్తువఱకు రాజవంశము నానా సంకరములతోఁ గూడియున్నది. ఆసంకరదోషము ప్రపంచోపద్రవముఁ దెచ్చిపెట్టి యించుమించు దెబ్బదిలక్షలవీరులు రణనిహతు లగునట్లు చేసినది. జనమేజయునికాలమునుండి సంఘము కొంతవఱకు శుద్ధత నొందినటులఁ గాన్పించును. జనమేజయుఁడు తనభార్యపై ననుమాత్ర జారత్వశంక కలుగుటచేతనె శ్రీరామునివలె భార్యం ద్యజింపఁ బ్రయత్నించినకథ పురాణాంతరములలోఁ గలదు. (1) ఈక్రింద నైతరేయ బ్రాహ్మణములోని యశ్వమేధయాగకర్తలపేరుల నధ్వర్యులపేరులతో వ్రాయుచున్నాఁడ, నందు వ్యాస, ధర్మజుల పేరులు లేకపోవుట గమనింపఁదగినసంగతి. ధర్మజుఁ డశ్వమేధముఁ జేయలేదా? చేసినచో నపకీర్తి యగు వ్యాసుఁ డధర్మముఁ జేయ, సంకరుఁ డగు ధర్మజుఁ డశ్వమేధముఁ జేయుట నాఁటివారి కిష్టములేదా? తద్జ్ఞు లాలోచింప వలసియున్నది—

(1) ఐతరేయ బ్రాహ్మణము 8 పంచిక 4 అధ్యాయము.

సంఖ్య	అశ్వమేధయాగకర్త	యాగకర్త తండ్రి	అధ్వర్యుఁడు	అధ్వర్యుజనకుఁడు	విశేషాంశములు
1	జనమేజయుఁడు (*)	పరీక్షిత్తు	తురుఁడు	కవషుఁడు	ప్రపంచము నంతయు జయించెను
2	మానవుఁడు	శర్యాతి	చ్యవనుఁడు	భృగువు	డిటో
3	శతానీకుఁడు	సత్రాజిత్తు	సోమశుష్మ	వజిరత్నాయనుఁడు	
4	అంబష్ఠునికుమారుఁడు	అంబష్ఠుఁడు	పర్వత నారదులు		
5	యుధాంశ్రేష్ఠుఁడు	ఉగ్రసేనుఁడు	పర్వత నారదులు		
6	విశ్వకర్మ	భువనుఁడు	కశ్యపుఁడు		భూమికాశ్యపిగా నీసమయమున నైనది.
7	సుదాసుఁడు	పిజవనుఁడు	వసిష్ఠుఁడు		ఋగ్వేదమున సుదాసుని గాథ కలదు.
8	మరుత్తు	అవీక్షితుఁడు	సంవర్తుఁడు	అంగిరసుఁడు	
9	అంగుఁడు	ఉప్తాంగుఁడు	ఉదమయుఁడు	అత్రి	పదివేలయేనుగులను ఋత్విగ్దక్షిణ నిచ్చెను.
10	భరతుఁడు	దుష్యంతుఁడు	దీర్ఘతముఁడు	మమత (తల్లి)	133 అశ్వమేధములఁ జేసెను. ఇన్ని యజ్ఞముల నెవ్వరును జేయ లేదఁట !
11	దుర్ముఖుఁడు	పాంచాల దేశపు రాజు	బృహదుక్థుఁడు		
12	అత్యరాతి	జనంతపతి	సాతహవ్యుడు	వసిష్ఠుఁడు	

(*) పరిక్షిత్తుకుమారుఁడు జనమేజయుఁ డింక నొకఁడు చంద్రవంశమున కురుమహారాజునకు ముమ్మనుమఁడు కలఁడు. ఆతండును అశ్వమేధయాగముఁ జేసెను. ఆయశ్వమేధము నాతఁడు చేసిన, బ్రహ్మహత్య, స్త్రీహత్యల ప్రాయశ్చిత్తముకై చేయఁబడెను. ఆతని కధ్వర్యుఁడు, శౌనకునిపుత్రుఁడగు, ఇంద్రోతుఁ డనువాఁడు. ఈయంశము శాంతిపర్వమునను, శతపథబ్రాహ్మణమునను గలదు. పాండవవంశవరుఁ డగు

పాండవపక్షపాతు లెవరు?

నేఁటికాలపు సామాన్యజను లందఱు పాండవపక్షపాతులే. కాని నాఁటికాలపువారిలోఁ గొందఱుమాత్రమె కల రని తోఁచును. అందు వలననె కౌరవపక్షమునకుఁ బదునొకం డక్షౌహిణుల సైన్యము చేరగాఁ బాండవపక్షమున నేడక్షౌహిణుల సైన్యముమాత్రమె చేరెను. అయిన ను ముఖ్యులలోఁ గ్రిందఁజెప్పఁబడువారు పాండవపక్షులు. (1) భీష్ముఁడు, (2) ద్రోణుఁడు, (3) కృపుఁడు, (4) విదురుఁడు, (5) వ్యాసుఁడు (6) శ్రీకృష్ణుఁడు, (7) విరటుఁడు, (8) మలయధ్వజుఁడు, (9) ధృష్టద్యుమ్నుఁడు మొదలగువారు. పైఁజెప్పఁబడినవారిలో మొదటినలువురును దుర్యోధనకార్యములను నిర్వహించుచుఁ బాండవపక్షమున మనస్సు నుంచువారు. పైవారింగూర్చి కొంత వ్రాసెదను.

భీష్ముఁడు.

భీష్ముఁడు, సమయము వచ్చినపు డెల్లఁ బాండవపక్షముగఁ జెప్పుచుఁ బదిదినములు సర్వసైన్యాధిపత్యముఁ జేసియు పేరు గలవాని నెవ్వనిఁ జంపక తుదకుఁ దొమ్మిదవనాఁటిరాత్రి ధర్మజునకుఁ దనగుట్టు నంతయుఁ జెప్పి కపటపుఁజావు చచ్చెను. స్థూలదృష్టిలో భీష్ముని బ్రహ్మచర్యదీక్ష పితృభక్తి, ఈశ్వరభక్తి, బలపరాక్రమాదులు ననువమానములుగాఁ గాన్పించును. ఈభీష్ముని కాసేతుహిమాచలమును గల పూర్వాచారపరులు మాఘశుద్ధైకాదశినాఁడు భీష్మతర్పణముఁ జేయు

జనమేజయుఁడు దిగ్విజయముకొఱకు, అశ్వమేధముఁ జేసెను. ఆయంశమాతనింగూర్చి వ్రాయునపుడు విశదీకరింతును. ఈతని కధ్వర్యుఁడు "తురుఁడు" ఇట్లని విష్ణుభాగవతపురాణములలో గలదు.

చున్నారు. వారిలో నీగ్రంథకర్త కూడ నొకఁడు. ఈతని బ్రహ్మచర్య మనుమానాస్పద మని పూర్వమీమాంసాశాస్త్రజ్ఞులలోఁ గుమారిల భట్టు మొదలు, తెనుఁగుభారతమునకుఁ డీక చేసిన "భారతము లక్ష్మీపతి సోమయాజుల" వఱకుఁ గల భారతజ్ఞులు వ్రాసియున్నారు. దానితో మనకు నిమిత్తము లేదు. కాని భీష్ముఁడు సర్వసైన్యాధిపత్యము వహించి తాను పడిపోవుటకు హేతువును శత్రువునకుఁ జెప్పుటమాత్రము మన దృష్టిని విచారణీయాంశమై యున్నది. డాక్టరు "వింటర్నిడ్జు" వంటి పాశ్చాత్యదేశీయుఁడుకూడ భీష్ముని ప్రఖ్యాతింబట్టి యాతఁ డట్టి కృత్రిమముఁ జేయఁ డనియు భీష్ముఁడు పడుటకుఁ దగిన యుపాయము కృష్ణుఁడే చెప్పియుండు ననియు వ్రాసియున్నాఁడు. కాని భీష్ముఁడు కపటియే? దుర్యోధనుపక్షమున బాగుగఁ బనిఁజేయు కర్ణుఁ గూడ నిరుత్సాహపఱచినాఁడు. భీష్ముఁ డొకచోట దుర్యోధనాదులం జేరుటకుఁ గల కారణము "అర్థస్య పురుషో దాసః దాసస్త్వర్థో న కస్యచిత్" అని చెప్పినాఁడు. అనఁగా ధనమునకుఁ బురుషుఁడు దాసుఁడు. ధన మెవరికిని దాస్యము చేయదు. అందువలననే (విస్తారము ధనమును దుర్యోధనుఁ డిచ్చుచుండుటచేతనె) యాతనిపక్షమున నుంటి ననినాఁడు. మఱియుఁ బెక్కుచోటులఁ గౌరవులయన్నముఁ దినుచుండుటచేతనె యాపక్షమున నుండితి ననుచుండువాఁడు. ఇది భీష్మునివంటి విరాగికిఁ దగునా? ప్రభువునందును దేశమునందు నభిమానము లేక కేవలము ధనాపేక్షచేతనె రాజతంత్రముల నడపువారు రాజ్యోపద్రవ దేశోపద్రవములకుఁ గారకులగుదురు. అర్థార్థియే యైనభీష్ముఁ డట్లే చేసెను. భీష్ముఁడు, పాండవులు గాలికి వానదేవత మొదలగువారికిఁ బుట్టినటులఁ దాను నదికిఁ బుట్టిన సంకీర్ణుఁడు గాన పూర్వాచారపరుఁ డగు దుర్యోధనున కపకృతిని సంకీర్ణులగు ధర్మరాజాదుల కుపకృతిఁ జేసియున్నాఁ డని ముమ్మాటికిఁ జెప్ప

వచ్చెను. భీష్ముఁడు భక్తి వైరాగ్యాదులద్వారా మనకుఁ బూజ్యుఁడే యగును. భీష్ముఁ డంపశయ్యపై నుండి ధర్మజున కుపదేశించిన శాంత్యనుశాసనిక పర్వపురాణములు నాతికాలమునఁ గల్పింపఁబడి యుండును. భీష్ముఁడు యుద్ధములోనె మృతినొందె నని మహాభారతములో స్థలాంతరమునఁ గలదు.

ద్రోణుఁడు.

ద్రోణుఁడు భీష్మునివలె నదిలోఁ గొట్టుకొని రాలేదు కాని ఘృతాచికి (అప్సరసకు) భరద్వాజునివలనఁ గలిగినవాఁడు. భరద్వాజముని జలకమాడు నప్సరసం జూచి మోహింపఁగ వీర్యపతన మయ్యెనఁట! దానిని ద్రోణకలశమున నిడఁగాఁ బుట్టినవాఁడు గాన ద్రోణుఁ డను పేరు కలిగినదఁట! స్త్రీపురుషుల శుక్లశోణిత సమ్మేళనము లేకుండఁగ జన్మ మొక్క శుక్లముచేతనె కలుగు నని ప్రాచ్య పాశ్చాత్యశాస్త్రము లేవియు నంగీకరింపవు. ద్రోణజన్మకథఁ జూడఁగ „ఘృతాచి" యను నప్సరస భరద్వాజునకు ద్రోణునిఁ గని యాబాలుని ద్రోణకలశము లోఁబెట్టఁగ భరద్వాజుఁడే పెంచి పెద్దవానిఁ జేసి యాతనికి ద్రోణుఁ డనుపేరు బెట్టియుండె నని తోఁచును. ద్రోణుఁడు పాంచాలరాజగు ద్రుపదునితోఁ జిన్నతనమునుండియుఁ బెరుగుటచే నీతనియందును రాజ్యాభిలాషము పెరిగినది. దీని కనుకూలముగా ద్రుపదుని యవివేకము ను దోడ్పడుటచే ద్రోణ, ద్రుపదులకు విరోధము సంభవించుటయు నందు „మాకంది; అహిచ్ఛత్రము" అను భాగములుగల యుత్తరపాంచాలరాజ్యములను ద్రోణుఁ డపహరించుటయు జరిగినది. ఈగాథ కిట్లుట్లు వ్రాయఁబడును. ద్రోణ, ద్రుపదుల వైరమె మహాయుద్ధము

నకు ముఖ్యాంగ మైనది. ద్రోణునికృత్రిమముచేఁ గురుపాండవులలోఁ గల మహావీరులు పెక్కండ్రు యుద్ధమున మృతినొందిరి. భీష్ముని సైన్యాధిపత్యకాలముకంటె ద్రోణసైన్యాధిపత్యకాలముననె మహావీరులు పెక్కండ్రు పొలసిరి. అభిమన్యుఁడు విరధుఁడగు నుపాయమును ద్రోణుఁడె దుర్యోధనాదులకుఁ జెప్పియున్నాఁడు. అర్జునుని ప్రతిజ్ఞకు సైంధవుఁడు జడిసి నేను పాఱిపోయెద ననఁగా నిన్ను దేవతలైనఁ జేతి చూడకుండఁగ రక్షింతు నని నమ్మించి యర్జున, సాత్యకి, భీములు వెు గ్గరములోఁ బ్రవేశించుట కుపాయములఁ జెప్పియున్నాఁడు. అర్జును వి మొగమోటముచేతను దౌర్బల్యముచేతను విడిచియుండినటుల మహాభారతములోఁ గాన్పించుచున్నది. కాని సాత్యకిని వదలుటలోఁ బరమ నైచ్యమున కొడంబడి వదలినటుల నాప్రకరణము చెప్పుచున్నది. సాత్యకి ధర్మజునానతి నర్జునుఁ జేరఁబోయి ద్రోణు నతిక్రమించుట కుపాయముఁ గానకున్న సమయమున ద్రోణుఁ డిట్లనినాఁడు.

(1) ,,ఓసాత్యకీ ? నీగురు వగునర్జునుఁడు యుద్ధమును విడిచి కుత్సితపురుషునివలెఁ బోయెను. యుద్ధముఁ జేయుచుండిన నాకుఁ బ్రదక్షిణముఁ జేసి వెళ్లెను. నీవును నీగురువువలెనె నన్ను విడిచిపొమ్ము నాతో యుద్ధముఁజేసినచో బ్రదికి వెళ్లలేవు".

ఇట్లు స్పష్టముగాఁ జెప్పినపుడు సాత్యకి యావిధముగాఁ గార్య సాధనముఁ జేసికొనఁడా? అట్లే చేసి సైంధవవధము కర్జునునకుఁదోడ్పడ నేఁగెను. భీమునకుఁ గూడ నిట్టియుపాయమునే ద్రోణుఁడు సూచించి

(1) శ్లో. తవాచార్యో రణంహిత్వా గతః కాపురుషో యథా,
యుద్ధ్యమానంచ మాం హిత్వా ప్రదక్షిణ మవర్తత.
త్వంహి మే యుధ్యతో నాద్య జీవన్ యాస్యసి మాధవ.
యదిమాం త్వం రణే హిత్వా నయాస్యాచార్యవద్ద్రుతం.
ద్రోణపర్వ (118) అధ్యాయము,

యున్నాఁడు. కాని భీముఁ డట్టి పౌరుషహీన మగు కృత్రిమమున కొ
ప్పుకొనలేదు. మఱియు సర్వసైన్యాధిపత్యము నొందువేళ ధర్మజుఁబట్టి
దుర్యోధనున కిత్తు నని చెప్పి యొకటి రెండు సారులు ధర్మజుఁడు దొర
కులకు సిద్ధపడినను పట్టక వదలినాఁడు. దుర్యోధనుఁ డనినటుల ద్రో
ణుఁడు ,,కష్టమెఱుఁగు పాము, తేనియ పూసినకత్తి" గానే పరివర్తిం
చియున్నాఁడు.

పాండవపక్షమునకుఁగూడ ద్రోణుఁ డపకారియే. పాంచాలవీరు
లఁ బెక్కండ్రను ద్రుపద, విరాట, చేకితాన, ధృష్టకేతు ,,మాగధ
సహదేవ" కేకయసోదరాది మహాయోధులఁ జంపెను. ఆతనికిఁ గోప
ము పాంచాలురపై నెక్కుడు కలదు. (1) పాంచాలురఁ జంపికాని కవ
చము విడువ ననియుఁ దాఁ జంపఁగా మిగిలిన పాంచాలురఁ దప్పక
జంపవలయు ననియు దుర్యోధనుచే నశ్వత్థామకు వర్తమానమునంపెను.
కాని తనవలె సంకీర్ణసంభవు లగుటచేఁగాఁబోలు పాండవులపై నభిమా
నముఁ జూపుచుండెను. అర్జునునకు విలువిద్యనేర్పుటలోను పాండవుల
కర్ధరాజ్యమును మొదల నిప్పించుటలోను గోగ్రహణకాలమున నర్జును
నజ్ఞాతవాసవత్సరసమాప్తిఁ గృత్రిమముగ భీష్మునివలనఁ దెలిసికొనుట
లోను సంధిసమయములోను, ధర్మజుఁ బట్టెద నని పట్టకపోవుటలోను
ద్రోణునిపాండవపక్షపాతము స్పష్టపడియున్నది. భాసమహాకవి "పంచ
రాత్రనాటకమున" ద్రోణునిపాండవపక్షపాతమును బాగుగఁ జిత్రించి
యున్నాఁడు. ద్రోణున కుభయపక్షవీరులు మృతినొందినచోఁ దన
కుమారునకు మహారాజ్యాభిషేకముఁ జేయఁ గృత్రిమాలోచనముకలిగి
యున్న దనియు భీమునిచే నశ్వత్థామ చచ్చె ననుమాట వినఁబడఁగనె
తనకోరిక వ్యర్థమాయె నని యస్త్రసన్న్యాసముఁ జేసియున్నాఁడనియు

(1) ద్రోణపర్వ 151 అధ్యాయము.

"భట్టనారాయణమహాకవి" వేణీసంహారనాటకమున ద్రోణస్వభావముం జిత్రించియున్నాఁడు. నాటకకథలు నిజమున వీలులేదు. కాని యుభయపక్షవీరుల నాశమునకుఁగూడ ద్రోణుఁ డిష్టపడె ననియు నాతనికి రాజ్యతృష్ణ కలిగియున్న దనియు, స్వామిద్రోహ మిత్రద్రోహ వీరహాణ (వీరులఁజంపినవాఁడు వీరహాణుఁడు. అతఁడు మహాపాపియని వేదమునఁ గలదు) దోషములు ద్రోణునకుఁ గల వనియుఁ జెప్పవచ్చును. ద్రోణునిలో సుగుణములు లేకపోలేదు. కురుపాండవవీరులకే కాక తన్నుఁ జంపువాఁ డని తెలిసిన ధృష్టద్యుమ్నునకుఁగూడ నస్త్రవిద్యఁ జెప్పినత్యాగి. ధృష్టద్యుమ్నుఁడు ద్రోణవధముకే ద్రుపదునిచేఁ బెంపఁబడె ననియు, ఆవృత్తాంతము ద్రోణుఁ డెఱింగియుండియు నస్త్రవిద్య దనయింట ధృష్టద్యుమ్ను నుంచుకొని చెప్పె ననియు మహాభారతమునఁ గలదు.

(1) "ద్రోణుఁడు ధృష్టద్యుమ్నుని దనయింటికి రప్పించి భవిష్యద్దైవకర్మమును వదల్చుకొనలే మని బుద్ధిమంతుఁ డగుటచేఁ దలఁచికొని తనకీర్తిని రక్షించుకొనుటకై యస్త్రవిషయ కోపకారము నాతనికిఁ జేసెను."

ద్రోణుఁడు ధనుర్వేదోపదేశమున మహామహోపాధ్యాయుఁడు. నానాదేశరాజకుమారు లాతనికడ నస్త్రవిద్యల నేర్చిరి. కర్ణార్జునాది మహావీరు లాతనిశిష్యులు. సాత్యకి ప్రద్యుమ్నాభిమన్యాదు లాతని ప్రశిష్యులు. కాని యాయస్త్రవిద్యాప్రదానమె యప్పటి మహా

(1) శ్లో. ధృష్టద్యుమ్నంచ పాంచాల్య మానీయ స్వం నివేశనం
ఉపాకరో దస్త్రహేతో ర్భారద్వాజః ప్రతాపవాన్
అమోక్షణీయం దైవం హి భావిమత్వా మహామతిః
తథా తత్కృతవాన్ ద్రోణ ఆత్మకీర్త్యనురక్షణాత్.

ఆదిపర్వ 167 అధ్యాయము.

యుద్ధమునకు వీరవంశ నాశనమునకు దేశోపద్రవమునకుఁ గారణమైనది. అస్త్ర శస్త్రాతిశయము వీరాధిక్యము, దేశోద్ధరణమునకు దేశోపప్లవము నకు, నాఁడు మొదలు నేఁటివఱకు సమానముగానే యుపయోగించు చున్న వని మహాభారత యుద్ధముమొదలు మొన్నటి యైరోపామహా యుద్ధమువఱకుఁగల యనుభవములచే మన మూహింపవలసియున్నది. కొత్తమునకు ద్రోణుఁడు పాండవపక్షపాతి.

కృపుఁడు

కృపుఁ డారంభాచార్యకత్వముఁ గురుపాండవులకుఁ జేసియున్నాఁ డు. ఇతఁడు „శరద్వతుఁ" డను క్షత్రియలక్షణములు గల బ్రాహ్మ ణునకుం „జానపది" యను „అచ్చర"కుఁ బుట్టిన సంకీర్ణుఁడు. „శంత నమహారాజు" కృపుని తలిదండ్రు లరణ్యమున విడువఁగ శిశుత్వము నను తెచ్చి పెంచి పెద్దవానిఁగఁ జేసియున్నాఁడు. ఈకృపుఁడు పాండ వులు మహాప్రస్థానమున కరుగునాఁటికిఁగూడ జీవించియుండుట యాశ్చ ర్యకరము. చిరంజీవు లేడుగురలో నీకృపుఁ డొకఁ డని ప్రాచీనులు వ్రాసియుండిరి. (కృపాచార్యుఁడు జనమేజయునిపుత్రుఁ డగు "శతాని కునకును ఆచార్యుఁ డై నటుల హరివంశాదులలోఁ గలదు. ఆకృపుఁ డీకృపుఁడు కాక తద్గోత్రజుఁడై యుండును. గోత్రర్షినామముతోఁ బ్రవ ర్తించుట ప్రాచీనుల కభిమతము.)

కౌరవులకూడుఁ దినుటచే నీతఁడు కౌరవపక్షముగాఁ బోరెను. కాని సంకీర్ణులగు పాండవులపక్షమున మాటలాడువాఁడు. మహాయుద్ధ ములో „సుకేతుఁడ"ను పాంచాలవీరు నొక్కనిని వధించెను. సౌప్తిక వధములోఁ బాండవాపకారముఁ జేయుటచే నీతనిఁ బాండవులు పట్టాభి షేకానంతరము విశేషముగ గౌరవింపలేదు. కాని మహాప్రస్థానికసమయ

ముసకుఁ గృపునితో నెప్పటిపరిచితి కలుగుటచేఁ బరీక్షిత్తుఁ గృపునిశి
ష్యునిగఁ జేసి యాతని సత్కరించిరి. ధర్మజుని పట్టాభిషేకసమయమునఁ
గృష్ణునిద్వారా ధర్మజునకుఁ జెప్పించుకొని కృపుఁడు పట్టాభిషేకముఁ
జూచుట కనుమతినొందియున్నాఁడు. పట్టాభిషేకానంతరము కృపునిగృ
హమున కాతని నంపిరి. అనగా నతనియింట నాతనినుండనిచ్చిరనిమా
త్రము తోఁచును.

విదురుఁడు

విదురుఁడు పాండవపక్షపాతులలో ముఖ్యుఁడు. ఈతనికి "క్షత్త"
శబ్దము మహాభారతమున వాడఁబడియుండెను. క్షత్తృశబ్దము "రథసా
రథి" పరముగా (1) వైదికవాఙ్మయమున వాడఁబడినది. మనుస్మృ
తిలో (2) శూద్రునకు క్షత్రియస్త్రీయం దుద్భవించిన ప్రతిలోమ జాతీ
యుఁడుగాను, ఆతని "వృత్తి" కలుగులలోనుండు "నుడుము" మొద
లగు జంతువులఁ బట్టుటయు నని కలదు. అమరకోశమున క్షత్తృశబ్దము
నకు (3) సారథి ద్వారపాలకుఁడు శూద్రునకు క్షత్రియస్త్రీయం దుద్భ
వించినవాఁడు, ననునర్థములు వ్రాయఁబడినవి. "నానార్థరత్నమాల
యందు" దాసికొడుకు, పుటఁదివలనఁ గనఁబడినవాఁడు నను నర్థము
లుకూడ వాడఁబడినవి. మహాభారతమున విదురోత్పత్తిఘట్టములో
విదురుఁడు వ్యాసున కంబికయొక్క దాసియందుఁ బుట్టినటులను ఆమెకు
విదురుఁ డుద్భవించిన పిమ్మట (4) దాస్యము లేకుండినటులను ఆమెను
విచిత్రవీర్యుని క్షేత్రముఁ (భార్యగా) బరిగణించినటులను (5) సూచిం
పఁబడినది.

---

(1) తైత్తిరీయబ్రాహ్మణము (3—4) (2) మనుస్మృతి (10, 12) (10, 49)
(3) నామలింగానుశాసనము నానార్థవర్గ (4) ఆదిపర్వ (106—27)
(5) ఆదిపర్వ. (106—33)

(పైఁ జెప్పఁబడిన యర్థములలో బానిసకొడుకు అనునర్థము పొసఁగియున్నది. లేక పవిత్రుఁ డగువ్యాసుఁడు స్త్రీసంపర్కముచే నవకీర్ణి గాన, తత్కాలమున శూద్రావస్థయం దుండి విచిత్రవీర్యునిక్షేత్రముగాఁ బరిగణింపఁబడుటచే క్షత్రియ యైన (విదురుతల్లి) యామెయం దుద్భవించుటచే "ననులోమ" సంబంధ మని యెంచి గ్రంథకర్తలు విదురుని క్షత్త యని వ్రాసియుందురు.)

ఎటులైనను విదురుఁడు సంకీర్ణుఁడే. అందువలననే సంకీర్ణజాతివారగు పాండవులపై ననురాగము. వ్యాసుఁడు "జయ"మునందు (వ్యాసభారతమున) విదురుఁడు పాండవహితుఁ డని స్పష్టముగా వ్రాసినటుల ననుక్రమణికలో స్వర్గము నొందినవారి కెటులు దేవేంద్రుఁడు సుఖముఁ గలుగఁజేయునో విదురుఁ డటులు నిత్యము బహిరంగముగను రహస్యముగను పాండవుల కగునపకారములనుండి రక్షించుచుండెను." అని వ్రాయుటచే నూహింపవలసియున్నది. మహాయుద్ధమునకుఁ బూర్వము విదురునకుఁ బాండవులపై నభిమాన ముండెడిది. కాని యుద్ధములోఁ బాండవు లొనర్చిన యన్యాయకార్యములచే నాతనికిఁ బాండవులపై నభిమానము వాసెను. మృతపుత్రులగు ధర్మజాదుల నౌదార్యమైన నౌదార్యలేదు. పట్టాభిషేకసమయమున ధర్మరాజు విదురునకు "సంధి విగ్రహాద్య"ధికారముల నిచ్చినటుల నున్నది కాని ధృతరాష్ట్రుని నీవే రాజు వని చెప్పుటవంటిదే యీయధికారము కూడ నని తోఁచుచున్నది. పట్టాభిషేకానంతరము ధర్మజుని కొతఁ డేయుపదేశమునుఁ జేయలేదు. ధర్మజుఁ డాతని నేయాలోచనము నడుగలేదు. ధృతరాష్ట్రుని భీముఁ డవమానించు పద్ధతిఁ జూచి ధృతరాష్ట్రుని వనవాసోన్ముఖునిగా విదురుఁడే చేసియున్నాఁడు. విదురుఁడు ధృతరాష్ట్రునితో వనోన్ముఖుఁ డగునప్పుడు ధర్మజుఁడు మాటకైన విదురుని నివారింపలేదు. చివరదశలో

ధర్మజుఁడు తఱచు విదురుని "క్షత్త" (దాసికొడుకా!) యనియే సంబో
ధించుటఁ జూచ ధర్మజవిదురుల కన్యోన్యప్రేమానుబంధము వీడినటులఁ
దోఁచును. భాగవతములో విదురుఁడు గాంధారీ ధృతరాష్ట్రుల కుద్బోధ
ముఁ జేసి ధర్మజాదులకుఁ దెలియకుండఁగనే రహస్యముగ వనమునకుఁ
దోడ్కొనిపోయినటులను అచటవారు మృతినొందినటులను గలదు.

ఆకథానరళి నాలోచింపఁగాఁ బాండవులచే యుద్ధానంతరము బా
ధల నొందలేక దుర్యోధనునకడ నుండు ద్వేషముచే విదుర సంజయులును
దుర్యోధనునకుఁ దల్లిదండ్రు లగుటచే గాంధారీ ధృతరాష్ట్రులును వన
మునకుఁ బలాయితులై యచట నగ్నిలోఁబడి గాంధారీ ధృతరాష్ట్రు
లును ఏనదిలోనో పడి విదురుఁడును మృతినొంది యుందు రనియు, సం
జయుఁడు వనములో నెచటనో మృతినొందియుండుననియుఁ దోఁచును.
భాగవతగాథ మహాభారతాంతర్గతమగు "ఆశ్రమవాస పర్వగాథకు
విరుద్ధముగా నున్నది. (ఇందువలననే కాఁబోలు కొందఱు ఆశ్రమవాస
పర్వము పిమ్మటఁ గూర్పఁబడె నని తలఁతురు.)

మహాభారతములోని వర్ణనాంశములచే విదురుఁడు రాజనీతి విశా
రదుఁ డనియు భక్తాగ్రేసరుఁ డనియు విరాగి యనియుఁ దోఁచును.
దుర్యోధనున కెపుడును విదురుఁడనిన భీతియే; విదురుఁ డెపుడును దుర్యో
ధనున కెదురు చెప్పువాఁడే. విదురుఁడు లేనియెడల ధృతరాష్ట్రున కేకార్య
మును దోఁచునదికాదు. ఒకప్పుడు విదురుని పాండవపక్షపాతమును
సహింపక ధృతరాష్ట్రుఁ డాతనిఁ బాండవులకడకే పొమ్మనెను. అపుడు
విదురుఁడు వనమునందున్న పాండవులకడకేగ ధృతరాష్ట్రుఁడు విదురుని
విడిచియుండలేక సంజయునిచే వర్తమానముఁ జేయించి విదురుఁ దిరిగి
రప్పించుకొనెను. పాండవులకు విదురుఁడు లాక్షాగృహదహన సమయ
మునను అర్ధరాజ్యము నిప్పించుసమయమునను ద్యూతకాలమునను సం

ధికిఁ గృష్ణుఁడు హస్తిపురికి వచ్చినపుడును వాక్కర్మలచే విశేషసహాయ
ముఁ జేసియున్నాఁడు. లాక్షాగృహదహనకాలమున విదురసహాయము
లేకుండిన పాండవులగతి యేమగునో యూహింపఁజాలము.

వ్యాసుఁడు—(కృష్ణద్వైపాయనుఁడు)

వేదవిభాగమును పురాణములను బ్రహ్మసూత్రములను మహా
భారతసంహితను జేసినవాఁడు వేదవ్యాసుఁడనియు నాతఁడు కృష్ణద్వైపా
యన ద్వైపాయన బాదరాయణ సాత్యవతేయాది నామములు కలవాఁ
డనియు సామాన్యముగా నందఱును దలఁతురు. కాని వేదవిభాగకర్తలు
పౌరాణికులు బ్రహ్మసూత్ర స్మృతి, శిక్షా, భారతసంహితాకర్తలు
వేర్వేఱుగా నుండిరని తలఁపరు. విష్ణు కూర్మ దేవీభాగవత బ్రహ్మాండ
భాగవతపురాణములలో వ్యాసులు పెక్కండ్రు కలరని కలదు. విష్ణు
కూర్మ బ్రహ్మాండదేవీభాగవత పురాణములలో నిరువదెనమండ్రు వ్యా
సులాయా యుగములలో వేదవిభాగముఁ జేసినట్లు కలదు. వేదానుక్ర
మణికలం జూచినయెడల నేయేవ్యాసుఁ డేయే వేదభాగములకుఁ గర్త
లో తెలియనగును. "వ్యాస" యను పది బిరుదముకాని స్వతస్సిద్ధమగు
పేరుకాదు. వ్యాసశబ్దమునకు నీవిధమగు నిర్వచనము చెప్పఁబడెను.

* ఏహేతువుచే వేదములను విస్తరింపఁజేసెనో ఆహేతువుచే
వ్యాసుఁడని చెప్పఁబడెను.

ఇరువదెనమండ్ర వ్యాసుల పేరుల నీక్రిందను దేవీభాగవతము నను
సరించి వ్రాయుచు విష్ణు కూర్మ పురాణములలోఁగల భేదముల నుదా
హరింపుచు వేదానుక్రమణికల ననుసరించి వేదములలో వారికెంతెంత

---

* "వివ్యాస వేదాన్ యస్మాత్స తస్మాద్వ్యాస ఇతిస్మృతః"
ఆదిపర్వ. 63 అధ్యా.

భాగమున్నదియు వారుచేసిన యుత్తరగ్రంథములను నాకుఁ దెలిసినంతవ ఱకు వ్రాసి పిమ్మటఁ గృష్ణద్వైపాయనునిగుఱించి వ్రాసెదను. ఇందుఁ జెప్పఁబడిన ,,మంత్రద్రష్టలు" కొందఱు దేవతలుగా స్థూలదృష్టికిఁ గా న్పింతురు కాని వారు దేవతలుకారనియు ఆపేరుగల ఋషులే యనియుఁ దెలఁపవలయును.

స్వాయంభువు

ఈతఁడే వేదములను విభజించినవాఁడు. ,,మనువు" పేరితోఁ గొన్ని ఋక్కులు సామములు కూడ కలవు. ఈతనినే ,,స్వాయంభువ మను" వనికూడ పురాణములు వాకొనుచున్నవి. విష్ణుపురాణములో మొదటివ్యాసుఁడు ,,బ్రహ్మ" యని కలదు. బ్రహ్మపేరితో ,,అథర్వ వేదములో" 100 సూక్తములున్నవి. కృష్ణయజుర్వేదములో నొకకాండ ము కలదు.

* ప్రజాపతి

ఈతఁడు కృష్ణయజుర్వేదములోఁ దొమ్మిది (9) కాండములకుఁ గర్త. సామాథర్వవేదములలోఁ గొన్నిసామములు సూక్తములు కూడఁగ లవు. ఈతనిని "కశ్యపప్రజాపతి" యనుపేరితోఁ గొన్నిపురాణములు చెప్పుచున్నది.

ఉశనుఁడు (శుక్రుఁడు)

,,ఉశన" నామముతోఁ గొన్నిసామములు శుక్రనామముతోఁ గొన్నియథర్వసూక్తములుం గలవు. శుక్రునకు ,, ఉశన " నామము

* కశ్యప నామముతోఁ గొన్నిఋక్కులు సామములు కలవు. అచట ,,మా రీచకాశ్యపుఁడు" అనుటచే నీతఁడు వేఱని తలఁచవలసియున్నది.

నిఘంటువులుఁ గలవు. శుక్రనామముతో నీతిశాస్త్రము నుశనోనామ ముతో నొకస్మృతియుఁ‡ బ్రసిద్ధములై యున్నవి. భార్గవపురాణ మను పురాణముకూడఁ గలదు. శుక్రునకు భార్గవనామముకూడ ప్రసిద్ధము.

—• బృహస్పతి •—

కృష్ణయజుర్వేదములోఁ దొమ్మిది (9) కాండములకుఁ గర్త. ఋగథర్వవేదములలోఁ గొన్ని సూక్తములును సామవేదములోఁ గొన్నిసామములు నీతనిపేరునఁ గలవు* బృహస్పతిస్మృతి. బృహస్పతి నీతిశాస్త్రముకూడ గలవు.

—• స వి త •—

“ఆదిత్య” నామముతోఁ గొన్నిఋక్కులు సవిత యనునామ

‡ ఔశనస్మృతి.

* మంత్రఋషులు కాండఋషులు అని వేదఋషులు రెండువిధములుగా నుందురు. దీనిని గుఱించి ఆరుణము (4—1—1) లో నిట్లున్నది. “నమఋషిభ్యో మంత్రకృద్భ్యో మంత్రపతిభ్యః” అని. పైమంత్రమునకు భాష్యముఁజేయుచు విద్యారణ్యులు “మంత్రకృద్భ్యః” మంత్రంకుర్వంతీతిమంత్రకృతః యద్యప్యపౌరుషేయే వేదే కర్తారో వసంతి. తథాపి కల్పాదావీశ్వరానుగ్రహేణ మంత్రాణాంలబ్ధారో మంత్రకృత ఇత్యుచ్యంతే. తల్లాభశ్చస్మర్యతే॥

“యుగాంతేంతర్హితాన్వేదాన్ సేతిహాసాన్ మహర్షయః లేభిరే తపసాపూర్వమనుజ్ఞాతా స్స్వయంభువేతి!!......సంప్రదాయప్రవృత్త్యా మంత్రాణాంపాలనాన్మంత్రపతయఇత్యుచ్యంతే” అని వ్రాసియున్నారు. పైమంత్ర మంత్రభాష్యముల యర్థముల నాలోచింపఁగా మంత్రకృత్తులనగా మంత్రఋషులనియు మంత్రపతులనగా కాండఋషులనియుఁ దాత్పర్యమగుచున్నది. వేద “మపౌరుషేయ” మని భారతీయులలోఁ బెక్కండ్రయభిప్రాయము. దానిని విద్యారణ్యులు కల్పాదినీశ్వరానుగ్రహముచే మంత్రములఁ బొందినవారని సమర్థించుట గమనింపవలసియున్నది. సాక్షాత్పర్యమేమన భగవదనుగ్రహముచే జ్ఞానమునొంది వానిని ఛందోరూపముగా గానముఁజేసినవారు మంత్రఋషులు. ఆయాఋషిప్రోక్తమంత్రముల నొకటిగా సమకూర్చినవారు మంత్రపతులు. వారే కాండఋషులు. అని.

మునం గొన్ని యథర్వసూక్తములును గలవు. ఆదిత్య సవితృ నామములు సూర్యపరమైయున్నవి. సూర్యునినుండియే శుక్లయజుర్వేదము పుట్టెనని పురాణములు వాకొనుచున్నవి. అరుణనామమునఁ గృష్ణయజుర్వేదములో నొకకాండము కలదు.

—♦ మృత్యువు ♦—

"మృత్యు"నామముతో వేదములోను పురాణములలోను గ్రంథమేదియు గాన్పింపలేదుకాని "కఠోపనిషత్తు" నందు మృత్యువను నాచార్యునిచేఁ జెప్పఁబడిన కొంతభాగమున్నది. యమనామముతోను యమీనామముతోను వైవస్వత నామముతోను ఋక్సామాథర్వ వేదములలో సూక్తములు నామములు కొన్ని కాన్పించుచున్నవి. ఋగ్వేదముయొక్క దశమమండలములో వైవస్వతయముఁడనియు యమఋషి యనియు ఇద్దఋషులయొక్క సూక్తములున్నవి. సామవేద ప్రథమపర్వమున "మృత్యువాహాహితుఁడ"ను నొకఋషి కలఁడు. యమి యను నామె వైవస్వతీనామముతో నొకతె కలదు. ఆమె యముని జాయయో సోదరియో తెలియదు. ఆమెపేరున ఋగ్వేద దశమమండలమునఁ గొన్ని సూక్తములు కలవు. పురాణములలో యమునకలదు. ఆమెయే యమునానది. యముని పేరున స్మృతికూడకలదు.‡

—♦ ఇంద్రుడు ♦—

ఇంద్రనామములతో ఋగ్వేదదశమమండలమునఁ గొన్నిసూక్తములు కలవు. వైకుంఠుఁడను నింద్రుఁడొకఁడు. ముష్కములుగల యింద్రుఁడొకఁడును ఇరువురు ఋగ్వేదఋషులు కాన్పించుచున్నారు. (క్రీ. త. (16) శతాబ్దారంభమున నంది తిమ్మన్న ముక్కు పెద్దదగుటచే ముక్కుతిమ్మన్న యైనట్టుల) అండములు పెద్దవగుటచే నీతనిని "ముష్క

‡ యమస్మృతి.

వానిందు:'' అని ఋషులు చెప్పిరి. సూక్తప్రవక్తలగు యమ సవితఇం
ద్రాదులను దేవతలనుగాఁ దలఁపరాదు. ఇంద్ర యమాది మునులు తమ
సూక్తములలో ఇంద్ర యమాది దేవతలనే నుతించియున్నారు. ఇందరి
నామముతో వేఱుగ్రంథములు కాన్పింపవు. పైనుడువఁబడిన యమేం
ద్రాదులను మునులే ధర్మజార్జునులకుఁ బితలుకావచ్చును. వాయువను
ఋషియొకఁడుకలఁడు. అతఁడే భీముజనకుఁడై యుండును.

—♦ వసిష్ఠుఁడు ♦—

ఋగ్వేదములో నేడవమండలమునకు ఋషి. సామాథర్వవేదము
లలోఁ గొన్ని సామములును సూక్తములుకూడకలవు. వసిష్ఠధర్మశాస్త్ర
మొండుకలదు. వసిష్ఠరామాయణముకూడ కలదుగాని అది కాశ్మీరదే
శమునఁ గొన్ని శతాబ్దములకుఁ బూర్వమునందున్న "అభినందనపండితుని''
చే జేయఁబడినదని దానిఁజదువగా నాకుఁ దోఁచినది.

—♦ సారస్వతుఁడు ♦—

ఈతనిపేరునఁగల గ్రంథమేదియుఁ గాన్పింపలేదు. తైత్తిరీయ
బ్రాహ్మణమున సారస్వతాధ్యాయములు మాత్రము కొన్ని కాన్పించు
చున్నవి. అవి సౌత్రామణియజ్ఞసంబంధమైనవి. బ్రాహ్మణులయిండ్ల
లోనగు వివాహాదికృత్యకాలమున వానిని ముఖ్యముగాఁ జెప్పుదురు.

—♦ త్రిధాముఁడు ♦—

ఈతనిపేరఁగల గ్రంథమేదియుఁ గాన్పింపదు. కాని ఋక్సామ
వేదములలోఁ గొన్ని సూక్తములు సామములు త్రిత త్రిశోక త్రిశిరనామ
ములతో నున్నవి కాన్పించుచున్నవి.

—♦ త్రివృషుఁడు ♦—

త్రిధామునిగ్రంథములవలెనే యీతనిగ్రంథములును మృగ్యా
ములు. కూర్మపురాణములో త్రివృషునిస్థానమున వృషభుఁడు చేర్పఁ

నఁబడెను. ఆపేరునఁగల గ్రంథములును గాన్పింపవు కాని ఋగ్వేదము లో ఋషభుఁడను ఋషియొక్కసూక్తములు కొన్ని కాన్పించుచున్నవి.

—♦ * భరద్వాజుఁడు ♦—

ఋగ్వేదములోని యేడవమండలమున కధిపతి. సామవేదము లోఁ గొన్నిసామములు నథర్వములోఁ గొన్నిసూక్తములు నీతనివై యున్నవి. మఱియు భరద్వాజశిక్ష భరద్వాజకల్పము భరద్వాజసంహిత యను ధర్మశాస్త్రముకూడ కలదు. భరద్వాజుఁడు వ్యాకరణశాస్త్రముఁ జేసెనఁట! కూర్మపురాణములో భరద్వాజునిస్థానమున ,, శతతేజుఁ ,, డను ఋషి పేర్కొనఁబడెను. కాని శతతేజునిగ్రంథమేదియుఁ గాన్పింపదు. భరద్వాజునకు శతతేజుఁడనుపేరుకలదేమో. భరద్వాజశిక్షపై నాంధ్రుఁ డగు ,, వెలమకన్ని సూరావధాని ,, భాష్యమొండు కలదు. సూరావ ధాని యెప్పటివాఁడో తెలియదు.

—♦ అంతరిక్షుఁడు ♦—

ఈతనిగ్రంథమేదియుఁ గాన్పింపదు. కాని ,,నభఃప్రభేదనుఁడు, వైరూపుఁడు,, నను నామములు గల ఋషిప్రోక్తములగు కొన్ని ఋక్కులు ఋగ్వేదదశమమండలమునఁ గాన్పించుచున్నవి. నభఃప్రభేదన, వైరూపశబ్దములు అంతరిక్షశబ్దార్థములుగా ధ్వనియగుచున్నవి. కూర్మ పురాణములో నంతరిక్షునిస్థానమున ,,ధర్ముఁడు,, అని కలదు. తాప సుఁడగు "ధర్మని" సూక్తములు కొన్ని ఋగ్వేదమునఁగలవు.

—♦ ధర్ముఁడు ♦—

ధర్మనిసూక్తములు ఋగ్వేదమునఁ గొన్నికలవనియు అతఁడు

* ఆపస్తంబుని కల్పసూత్రములలోలేని పితృమేధ బ్రహ్మమేధములగూర్చి భరద్వాజుఁడు ,,కల్పసూత్రములఁ,, జేసెను. ఆపస్తంబునకు శిష్యుఁడగు నాభరద్వా జుఁడు వేదవిభాగకర్త కాక క్రీ. పూ. పదియవశతాబ్దప్రాంతమునసుండు వేఱొక ఋషి.

ఋషియనియు పైని వ్రాసియున్నాను. ధర్మనిగ్రంథమేదియును వేఱు కాన్పింపదు. కూర్మపురాణములో ధర్మనిస్తావమున "తరసుఁడు" చెప్పఁబడెను. తరసునివృత్తాంతము గ్రంథాంతరములనుండఁగనేమో చూడవలసియున్నది.

— ♦ త్రైయ్యారుణి ♦ —

"వైతహవ్యఆరుణి" అరుణి అనుఋషిప్రోక్తములగు సూక్తములు ఋక్శుక్లయజుర్వేదములలోను సామశుక్లయజుర్వేదోపనిషత్తులలోను కొన్ని కాన్పించుచున్నవి. కాని "త్రైయ్యారుణి" కృత గ్రంథమేదియుఁ గాన్పింపదు.

వైతహవ్యఆరుణి అనుటచే వీతహవ్యుని కుమారుఁడగు ఆరుణి యనునర్థము కల్గుచున్నది. ఆకాలమున మఱియొకయారుణియుండినటు లస్పష్టము. కఠ, ఛాందోగ్య, బృహదారణ్యకోపనిషత్తులలోను భారతమునఁ బెక్కుచోట్లను మఱియొకయారుణిచరిత్రము కాన్పించుచున్నది. ఆతనికి నుపనిషత్తులలోను భారతములోను పాంచాలారుణి అనుపేరు కలదు. ఆతఁడు శుక్లయజుశ్శాఖాప్రవర్తకుఁడగు యాజ్ఞవల్క్యమహర్షి శాఖలో నాచార్యుఁడని బృహదారణ్యకోపనిషత్తులోని గురువరంపరలోఁగలదు. ఆయంశము శ్వేతకేతుయాజ్ఞవల్క్యులచరిత్రమున విశదీకరింతును. ఆపాంచాలారుణివేదగురువగుటచే నాతని నొకవ్యాసునిగాఁ బిమ్మటనుండినవారు వ్యాసుఁడనిరేమో!

— ♦ ధనంజయుఁడు ♦ —

గోత్రప్రవరఖండములో విశ్వామిత్ర పరంపరగల "ధనంజయుఁ" డను నొకఋషి కలఁడు. ఆతఁడు గోత్రప్రవర్తకుఁడనియేకాని యాతని గ్రంథము మృగ్యమై యున్నది. "ధనంజయ" శబ్దమునకు "అగ్ని"

యను నర్థముకలదు. అగ్నిఋషి కృష్ణయజుర్వేదమునం దేదుకాండల కధిపతిగా నున్నాఁడు.

—♦ మేధాతిథి ♦—

ఋక్సామాథర్వ వేదములలోఁ బెక్కుసూక్తములు సామములు మేధాతిథి దృష్టములై యున్నవి. కూర్మ విష్ణు పురాణములలో „మేధాతిథి" స్థానమున „క్రితుంజయుఁ" డని కలదు. మేధాతిథి యజ్ఞముఁ జేయగా నిందుఁడాయజ్ఞముఁ జెఱుప మృతమేషమునం బ్రవేశించిన టులను మేధాతిథి యిందుని జయించినటులను వేదమున నొకగాథ కలదు. „సుబ్రహ్మణ్యాచ్ఛంసి" యను యజ్ఞఋత్విక్కు మేధాతిథే ర్మేష" యని యజ్ఞములలో నిందునాహ్వానించుట వైదికులకు విదిత మైయున్నది. అందువలన మేధాతిథి „క్రితుంజయ" బిరుదముకలవాఁ డై యుండెనేమో ? అంగిరసునిపుత్రుఁడగు మేధాతిథి, కణ్వపుత్రుఁ డగు మేధాతిథి యనునిరువురు వేదఋషులు కలరు. ఇందే మేధాతిథికి వ్యాసబిరుదముకలదో తెలియదు. కణ్వపుత్రునిసూక్తములు విస్తార ముగా ఋగ్వేదమునఁగలవు. కాన కాణ్వుఁడే వ్యాసుఁడనితలఁతును.

—♦ ఋతుంజయుఁడు ♦—

ఈతని గ్రంథమేదియుఁ గాన్పింపదు. విష్ణుపురాణములో ఋతుంజయునిస్థానమున „సంజయుఁడు" అని చెప్పఁబడెను. సంజయుని గ్రంథములు నాతని చరితమువలెనె మృగ్యములు.

—♦ అత్రి ♦—

ఋగ్వేదములోని యైదవమండలమున కధిపతి. అత్రిస్మృతియొం డు కలదు. విష్ణు కూర్మ పురాణము "లత్రి" స్థానమున భరద్వాజునిఁ జెప్పియున్నవి. ఇదివఱకొక భరద్వాజుఁ జెప్పియుండుటచే నత్రియె

వ్యాసుఁడై యుండునని ఋగ్వేదములోని యొకమండలమున కధిపతి యగుటచే నూహింపవలసియున్నది. ఇద్దఱు వ్యాసులైన భరద్వాజులుండి నటులఁ గాన్పింపదు. అత్రివంశజుల సూక్తములు సామములుకూడ ఋక్సామవేదములఁ బెక్కు కాన్పించుచున్నవి.

—♦ గౌతముఁడు ♦—

ఋగ్వేదములోఁ బెక్కు సూక్తములు సామవేదములోఁ గొన్ని సామములు నీతనివై యున్నవి. గౌతమకులజులగు నోధా మొదలగువారును బెక్కుసూక్తములకు ఋగ్వేదములోఁ గర్తలై యున్నారు. సూత్రరూపకమగు ధర్మసూత్రములకును శ్లోకరూపకమగు ధర్మశాస్త్రమునకు న్యాయదర్శనమునకు నీతఁడు కర్తయై యున్నాఁడు.

—♦ ఉత్తముఁడు ♦—

పురాణములలో నీపేరుకలవాఁడు మూఁడవమనువు. ఉత్తమనాముఁడు కర్తగాఁగల గ్రంథము లేవియుఁ గాన్పించుటలేదు గాని మనునాముఁడు కర్తగాఁ గలవి. ఋక్సామవేదములలో సూక్తములు, సామములు కొన్ని కాన్పించును. స్వాయంభువమనువునకు బ్రహ్మ యని పేరుండుటచే మను వనునపుడు ,,ఉత్తముఁ" డనియు బ్రహ్మ యనస్వాయంభు వనియు ,,అనుక్రమణికలం" జేసినవారి తాత్పర్యమై యుండును. అందువలన నీతఁడు ఋక్సామవేదములలోఁ గొంతభాగ స్వామి యని తలఁతును. కూర్మపురాణము ,,వాధ్ర్యశ్వుఁడు" అనువాని నుత్తమునిస్థానమునఁ జెప్పుచున్నది. వాధ్ర్యశ్వనాముఁడు కర్తగాఁ గలగ్రంథ మేదియుఁ గాన్పింపదు.

—♦ వేనుఁడు—(వాజశ్రవసుఁడు) ♦—

వేనుఁ డను చక్రవర్తి కాఁ డీతఁడు. వేనునకు వాజశ్రవస, అరుణి,

ఉద్దాలక నామము లుండినటులఁ బురాణములవలనను కఠోపనిషత్తువలనను దెలియనగును. వేనుఁడు ఋషిగాఁగల సూక్తములు ఋగధర్వవేదములలోఁ జెప్పఁ లున్నవి. ఆరుణి ఉద్దాలక నామములతో ఛాందోగ్య బృహదారణ్యకోపనిషత్తులలోఁ గొన్ని బ్రాహ్మణములు ఖండలు కాన్పించుచున్నవి. వాజశ్రవస నామముతో నుండిన గ్రంథమేదియుఁ గాన్పఁపదు. వాజశ్రవసుఁడు గొప్ప యన్నప్రదాత యనియు, సత్రియాగములో సర్వము దాన మిచ్చుటయే కాక నచికేతుఁ డనుకుమారుఁగూడ కుమారుననుమతిమీఁదనె యాడినమాటఁ దప్పకుండఁగ మృత్యువునకు దాన మిచ్చె ననియు తైత్తిరీయబ్రాహ్మణమువలనను కఠోపనిషత్తువలనను దానిఁ దెలిఁగించిన „దగ్గుపల్లి దుగ్గయ్య, మిక్కిలి మల్లికార్జున” కవుల నాచికేతూపాఖ్యానములవలననుఁ దెలిసికొనఁ గలము.

సోముఁడు

సోముఁడు కృష్ణయజుర్వేదమునఁ దొమ్మిదికాండములకు ఋషి. ఈతనివి కొన్నిసామములుకూడఁ గలవు. వ్యాకరణ మొండు కలదు. విష్ణు కూర్మ పురాణములు సోమునకు బదులు సోమశుష్మాయణుం డని తృణబిందుఁ డని చెప్పినవి. సోమశబ్దసామ్యముచే యజుర్వేదానుక్రమణిక చంద్రుఁడని చెప్పినది. అన్నియు నొక్కయర్థము కలవియే.

తృణబిందుఁడు—(వాల్మీకి)

తృణపాణి యను ఋషియొక్క సామములు కొన్ని కలవు. విష్ణు కూర్మ పురాణములు తృణబిందునిస్థానమున వాల్మీకిం జెప్పియున్నవి.

వాల్మీకిశబ్దము నమమవచ్చిన నామ మని పౌరాణికులు వాకొనెదరు. అందువలన వాల్మీకియొక్క పూర్వనామము „తృణబిందుఁడు”

అనియుండనోపు. తృణబిందునకుఁ దృణపాణియను పేరుగూడనుండు ననియు నివి వాల్మీకియొక్క పూర్వనామములై యుండు ననియుఁ దల పవలసియున్నది. వాల్మీకిగాయకుఁడు రామాయణమును వీణపైఁ బా డించె నని రామాయణమునఁ జదివియున్నాము. తృణపాణికూడ సాసు గాయకుఁడే. వాల్మీకికిఁ దృణబిందు నామము కలదని పురాణములలోఁ గలదు కాన తృణబిందు తృణపాణి శబ్దములు వాల్మీకిపరమై యున్న వని నాదృఢాభిప్రాయము. వాల్మీకికృత రామాయణమే లోకములోని ప్రథమకావ్యము. ఈతఁడు లౌకికకవికులగురువు. ఏకవియు వాల్మీకిని నుతింపకుండఁగ నుండఁడు. వాల్మీకికృత ప్రాకృతవ్యాకరణ సూత్రములు కలవు. వాల్మీకియొక్క ప్రాకృతిసూత్రములపై నాంధ్రు లగు "రామా నంద, ఎలకూచి బాలసరస్వతి, అప్పయదీక్షితులు" విపులవ్యాఖ్యాన ములఁ జేసియున్నారు* ఆతని రామాయణముపై నమితవ్యాఖ్యలు గలవు.

— భార్గవుఁడు —

ఋగ్వేదఋషులలో "చ్యవనుఁడు, స్యూమరశ్మి" యను నిద్దఱు భార్గవులు కలరు. అథర్వవేదసూక్తములు కొన్ని భార్గవప్రోక్త ములు. ప్రసిద్ధి గల చ్యవనుఁడే యిరువదియైదవ వ్యాసుఁడై యుండు ను. "చ్యవనసంహిత" యనుజ్యోతిశ్శాస్త్రగ్రంథ మొకటి కలదు. భార్గ వపురాణ కర్తృత్వము "శుక్రునిదే" యైయున్నది. విష్ణు కూర్మపురాణ ములు భార్గవునిస్థానమున "శక్తి" యని చెప్పియున్నవి.

---

*రామానందునకుఁ బూర్వనామము చెఱకూరి లక్ష్మణసుధీ. ఈతఁడు వాల్మీ కిసూత్రములకు "షడ్భాషాచంద్రిక" యను వ్యాఖ్యం జేసియున్నాఁడు. ఎలకూచి బాలసరస్వతి "షడ్భాషావివరణము" అప్పయదీక్షితులు "ప్రాకృతమణిదీపము" అనువ్యాఖ్యలఁ జేసిరి.

—♦ శక్తి —(పరాశరుఁడు) ♦—

శక్తికృత గ్రంథ మేదియుఁ గానరాదు. విష్ణు కూర్మ పురాణములు శక్తియొక్క స్థానమునఁ "పరాశరునిఁ" జెప్పియున్నవి. శక్తి పుత్రుఁడు పరాశరుఁ డని మనకుఁ దెలిసియున్నది. పరాశరకృత గ్రంథము లనేకములు కలవు. ఋగ్వేదములో ననేకసూక్తములు పరాశరకృతములు. పరాశరస్మృతి జగత్ప్రసిద్ధమై యున్నది. పరాశరస్మృతి పదిరెం డధ్యాయములు కలది ముద్రితము. నాకడనుండిన పరాశరస్మృతి యిరువదిరెం డధ్యాయములు కలదై యున్నది. వ్రాతప్రతిలో సన్న్యాసధర్మము లభిహితములై యున్నవి. దీని నింకను శోధింపవలసియున్నది. పరాశరగృహ్యసూత్రములు పరాశరజ్యోతిషము ప్రసిద్ధిఁగాంచియున్నవి. మఱియు, పరాశరుఁడే సమస్తపురాణప్రవర్తకుఁ డని విష్ణుపురాణములోఁ గలదు. వ్యాసబిరుదముచే సమస్తపురాణకర్తృత్వము కృష్ణద్వైపాయనునకే స్థూలదృష్టిచే లోకము కట్టిపెట్టుచున్నది. విష్ణుపురాణములోని యీయంశముఁ జెప్పు పరాశరవాక్యము లగు రెండుపద్యముల నిట వ్రాయుచున్నాను.

మ. విను మైత్రేయ మదీయ శైశవకథా వృత్తాంత మంభోరుహా
సనపుత్రుండు జగన్నుతుం డగు పులస్త్యబ్రహ్మ యేతెంచి మ
న్నన లేపారఁగ నన్నుఁ గన్గొని పురాణశ్రేణికిం గర్త వీ
వని నాకుం వరమిచ్చిపోయెఁ బ్రముదివ్యాపార మేపారఁగన్.

క. అదికారణంబుగా నాకొదవె పురాణప్రవీణ యోగ్యత నీవె
ట్టిది గోరి నన్ను నడిగితి, వది సేయం జెప్పెదం డ నాద్యతంబున్.

పై కారణములచేఁ బురాణకర్తయగు వ్యాసుఁడు పరాశరుఁడే కాని కృష్ణద్వైపాయనుఁడు కాఁడు.

—• జాతుకర్ణి •—

ఈతఁడు ఋక్శాఖాప్రవర్తకుఁ డగు శాకల్యునిశిష్యుఁడై తనకు శాకల్యుఁ డిచ్చిన శాకల్యసంహితను మూఁడుభాగములుగాఁ జేసియుఁ, వేదార్థమును జెప్పుట కుపయోగించు నిరుక్తముఁ జేసియు ,,బలాక, పైంగ, వేతాళ, విరజ'' లను నలుగురుశిష్యులకుఁ జెప్పె నని శ్రీమద్భాగవత ద్వాదశస్కంధమునఁ గలదు. ఇప్పుడు మనకుఁ గాన్పించు ఋక్సంహిత శాకల్యసంహితయే. దీనినే జాతుకర్ణి మూఁడుభాగములుగాఁ జేసియుండును. నేఁడు కాన్పించు నిరుక్తము (వేదనిఘంటువు యొక్క టీక) ,,యాస్కునిచేఁ'' జేయఁబడినది. జాతుకర్ణి యొక్క వేదశాఖలవలెనే యాతని నిరుక్తమును నేఁడదృశ్యమై యున్నది.

జాతుకర్ణి యొక్క యిరువది యేడవ వ్యాసత్వముంగుఱించి కొన్ని కొన్ని సందియములున్నవి. అవి యే వనఁగాఁ జాతుకర్ణిని బురాణములిరువదియేడవ వ్యాసుఁ డనునది.* ఈతఁడు శాకల్యునిశిష్యుఁడు. శాకల్యుఁడు ,,మాండుకేయుఁ'' డను మునికడ ఋక్సంహితను నేర్చెను. మాండుకేయుఁడు ,,ఇంద్రప్రమితి'' యనువానిశిష్యుఁడు. ఇంద్రప్రమితి ,,పైలుని'' శిష్యుఁడు. పైలుఁడు వేదవ్యాసునికడ ఋక్శాఖ నంతయుఁ బొందెను. అనఁగా జాతుకర్ణి వేదవ్యాసుని శిష్యవర్గములో నైదవతరమువాఁడు. ఇట్టి జాతుకర్ణి వ్యాసవంశవృ[illegible]లో నిరువది యేడవవాఁడు కాఁగా నాతని కైదు పురుషాంతరమ[illegible] ముందుండిన కృష్ణద్వైపాయనుఁ డిరువదియెనిమిదవవ్యాసుఁ డె[illegible]? మఱియు జాతుకర్ణి యొక్క గురువునకుఁ గురువగు "ఇంద్రప్ర[illegible] యొక్క సహపాఠియగు బాష్కలుఁడు ,,పరాశరుని'' గురువని[illegible]గవతమున

* శ్రీమద్భాగవతము ద్వాదశస్కంధము అ[illegible]

నున్నది. ఈపరాశరుఁడు కృష్ణద్వైపాయనుని తండ్రికాఁడా? ఆలోచింపఁగా జాతుకర్ణియొక్క గురుపరంపరలో మూలపురుషుఁడగు వేదవ్యాసుఁడు కృష్ణద్వైపాయనుఁడు కాక యేవసిష్ఠుఁడో యై యుండునని తలఁపవలసియున్నది. లేకుండిన నైదుతరములకుఁ బిమ్మట నుండినవాఁడు మఱుందుగ వ్యాసుఁడై పిమ్మట మూలపూరుషుఁడెట్లు వ్యాసుఁడగును? పైల జైమిని సుమంతు వైశంపాయనులు వ్యాసశిష్యులని పురాణములలోఁ గలదు. వేదఋషులు పెక్కండ్రొక్కపేరితోఁ బిలువఁబడుట వేదానుక్రమణికం జదివినవారికిఁ దెలియును. ఉదాహరణముకొఱకు కొందఱి నొక్కనామము గలవారిని వ్రాయుచున్నాఁడను.

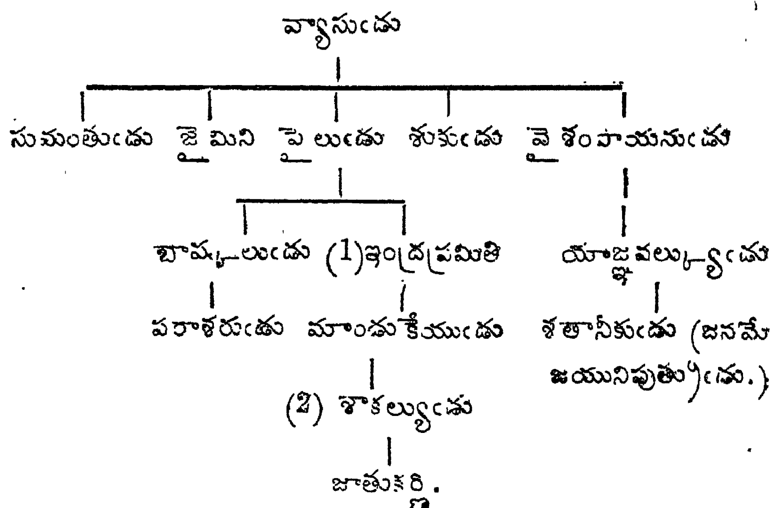
విశ్వామిత్రు లిరువురు (1) దేవరాతుని పుత్త్రుఁడు (2) గాధిపుత్త్రుఁడు.

కణ్వు లిరువురు (1) ఘోరునిపుత్త్రుఁడు. (2)కుసీదునిపుత్రుఁడు.

మేధాతిథు లిద్దఱు (1) అంగిరసపుత్త్రుఁడు. (2)కణ్వపుత్రుఁడు.

భార్గవులు ముగ్గురు (1) శుక్రుఁడు (2) చ్యవనుఁడు (3) స్యూమరశ్మి.

ఇట్లే పైల జైమిన్యాదులు వేఱొకవ్యాసుని శిష్యులనుగాఁ దలఁపవలసి యున్నది. పూర్వమీమాంసా సూత్రకర్త యగు జైమిని బ్రహ్మసూత్రకర్త యగు బాదరాయణుని శిష్యుఁడు కాఁడు. ఏమనఁ, గర్మబ్రహ్మవాది నిర్గుణబ్రహ్మవాదికి శిష్యుఁడా? కాన సర్వవిధముల "జాతుకర్ణి" గురుపరంపరలోని వేదవ్యాసుఁడు వే ఱనియుఁ, గృష్ణద్వైపాయనుఁడు వే ఱనియుఁ దలఁపవలసియున్నది. జాతుకర్ణి గురుపరంపర నీక్రిందఁ జూపుచున్నాను.

—♦ కృష్ణద్వైపాయనుఁడు. ♦—

[illegible]ఁడు లోకములోఁ బ్రసిద్ధినొందిన వ్యాసుఁడు. ఈతని మొదటిపేరు కృష్ణుఁడు. ద్వీపమున నివసించుటచే ద్వైపాయనుఁ డనియు, సత్యవతీపుత్రుఁ డగుటచే సాత్యవతేయుఁ డనియు, బదరీవనమున నివసించుటచే బాదరాయణుఁడనియు,* పరాశరపుత్రుఁ డగుటచేఁ బారాశర్య

(1) ఇంద్రప్రమితి వ్యాకరణశాస్త్రకర్త. దాని నింద్రవ్యాకరణ మందురు.

(2) శాకల్యుఁడు యాజ్ఞవల్క్యునితో జనకసభయందు వాస్తికవాదముఁ జేసి మృతినొందెను. ఈయంశము, బృహదారణ్యకోపనిషత్తునను, బ్రహ్మాండపురాణమునను జెప్పఁబడియున్నది శాకల్యుఁడు వ్యాకరణశాస్త్రకర్త, పాణినిచేఁ బేర్కొనఁ బడియున్నాఁడు.

* బ్రహ్మసూత్రకర్తయగు బాదరాయణుఁడు కృష్ణద్వైపాయనుఁడు కాఁ డని లోకమాన్యతిలకుగారు గీతారహస్యములోను శ్రీపురాణపండ మల్లయ్యశాస్త్రిగారాంధ్రబ్రహ్మసూత్ర భాష్యపీఠికలోను స్పష్టపఱచినసంగతిఁ జదువఁగా బ్రహ్మసూత్రకర్తృబాదరాయణసంబంధము సాత్యవతేయునకు లేదని తలఁతును.

జనియుఁ బేరులు కలిగెను. ఈతఁడు మహాభారతాంతర్గత మగు "జయ" మను గ్రంథమును రచించెను. అది (8800) యెనిమిదవేలయెనిమిదివందల గ్రంథము. మహాభారతముయొక్క మొదటియధ్యాయమునఁ గలదు. వ్యాసశిక్ష వ్యాసస్మృతి యను గ్రంథములుకూడ సాత్యవతేయకృతములుగానె యున్నవి.

ఏవేదమునందును కృష్ణద్వైపాయననామమునతో నొక్క సూక్తము గాని సామముగాని ఖండగాని కాన్పింపదు. కాని పారాశర్యవ్యాసుఁడని కృష్ణయజుర్వేదశాఖకములో నొక్కవాక్యము మాత్రము మున్నది. ఋగ్వేదదశమమండలములో మూఁడు (42, 43, 44) సూక్తములు కృష్ణుఁడను ఋషిప్రోక్తములుగాఁ* గాన్పించుచున్నవి. (ఋగ్వేదముయొక్క యెనిమిదవమండలమునను కొన్ని కృష్ణర్షియొక్క సూక్తము లున్నవి.) ఈకృష్ణుఁడెవఁడు? శ్రీకృష్ణుఁడు కాఁడు. అతనిని ఛాందోగ్యోపనిషత్తు దేవకీపుత్రుఁ డనియే చెప్పినది. కృష్ణుఁడను నొకఁ "డసురుఁడుగా" ఋగ్వేదప్రథమమండలమున వర్ణింపఁబడియున్నాఁడు. అసురప్రోక్తములు సర్పప్రోక్తములు నగు సూక్తములు కొన్ని ఋగ్వేదదశమమండలములో నున్నవి. కాని యీకృష్ణుఁ "డసురుఁడుగాఁ" జెప్పఁబడనందునఁ బై సూక్తములఁ జెప్పినకృష్ణుఁడు కృష్ణద్వైపాయనుఁడా? అయిన నాతఁడు అంగిరసుఁ డనుటచేఁ బారాశర్యుఁడు కాఁడనుట స్పష్టము. ఇందఱు వ్యాసు లిన్నిన్ని గ్రంథములఁ జేసియుండఁగా శ్రుతి స్మృతి పురాణేతిహాసము లన్నియు సాత్యవతేయకృతములే యని నేఁడు తలఁచుట విచిత్రాంశమై యున్నది.

♦ మహాభారతరచనావిధాన మను భాగమున వ్యాసకృతభారత వృత్తాంతము విశదపఱచితిమి.

* కృష్ణప్రోక్తములగు (3) సూక్తములును (33) ఋక్కులు మాత్రమె యై యున్నవి.

బ్రాహ్మణునకు శూద్రస్త్రీయం దుద్భవించినవాఁడు "నిషాదుఁడు," లేక "పారశవుఁడు" అను ననులోమజాతీయుఁడగు నని "మనుస్మృతి"లోఁ గలదు. నిషాదుఁడే చండాలుఁ డని యమరకోశమునఁ గలదు. నిషాదుఁడు బోయజాతిలో నొకతరగతివాఁ డని వేఱు నిఘంటువులలోఁ గలదు. వాల్మీకిమహర్షి యాతరగతినిషాదుఁడే యని "ధర్మఖండా"దులలోఁ గలదు. వ్యాసునితండ్రి బ్రహ్మర్షి యగు "పరాశరుఁడు" తల్లి దాశకన్య కాన వీరికిఁ బుట్టిన వ్యాసుఁడు నిషాదుఁడు లేక పారశవుఁడై యుండెను. అతిప్రాచీనకాలమునుండి క్రీ॥ త॥ 7, 8 శతాబ్దములవఱకు బ్రాహ్మణుఁ డితరజాతిస్త్రీలఁ బెండ్లి యాడుటయుఁ బారశవు లుద్భవించుటయుఁ గలదు. మహాకవి యగు "బాణుడుఁ" పారశవసోదరుఁ డుండినటుల "హర్షచరితము" వలనఁ దెలియనగును. కృష్ణద్వైపాయనుఁడుకూడ నట్టి పారశవుఁడే.

జన్మముచేఁ బారశవుఁడైనను నిషాదుఁడైనను, కృష్ణద్వైపాయనుఁడు, వాల్మీకి యనువారు కర్మములచే, తపస్సుచే, వేదర్షులు, మహాకవులు నైరి. జన్మముచే బ్రాహ్మణుఁడైనఁగాని వేదర్షి కాఁ డని చెప్పుట వెఱ్ఱి. ఒకవేళ వ్యాసుఁడు జన్మముచే బ్రాహ్మణుఁ డని తిరికము కపడి సాధించినను వాల్మీకిని జన్మముచే బ్రాహ్మణుఁ డని సాధింప శక్యము కాదు. నాఁడును నేఁడును తమసత్కర్మములచే మహానుభావు లగువారిం గాంచుచున్నాము. వినుచున్నాము.

మత్స్యగంధి పరాశరుం డిచ్చిన "కస్తూరితావి"చే యోజనగంధి యైనను వ్యాసుఁడుమాత్రము నిషాదరూపుఁడై "పూతిగంధుఁడు" గానె యుండె నని మహాభారతములోని వర్ణనమువలనఁ దెలియ నగును. సత్యవతి వ్యాసు "నంబికాంబాలికల" యందు బిడ్డలఁ గను మని నియోగించినపుడు వ్యాసుఁడు తన వికృతరూపమును దుర్వాసనను మ

నా రాజభార్యలు సహింపలేరని తలంచి యొకసంవత్సరము వ్రతముఁ జేయవలయు ననెను. సత్యవతి తొందరగాఁ బుత్రసంతానము కలుఁగవలెననఁగాఁ గృష్ణద్వైపాయనుఁ డిట్లనినాఁడు‡

ఓసత్యవతీ! నాయొక్క వికారరూపమును అంబిక సహింపవలెను. ఇదియే పరమవ్రతము. ఆమె నాకంపును రూపమును వేషమును శరీరమును సహించినయెడల గర్భ మామెకు వెంటనే కలుగును. సత్యవతి యీవృత్తాంతము నంబికకుఁ జెప్పుటలో నంతయుఁ జెప్పక కృష్ణద్వైపాయనుఁ డీరాత్రి నీకడకు వచ్చును. జాగ్రత్తగ మాత్రి మెంపుమా యనెను. అంబిక యటులనె యుండెను. కాని వికృతరూపముతో నుండిన వ్యాసుని జూచి సహింపలేనిదై యారాత్రి యొకమారైనఁ గన్నుదెఱవక మూసికొనియే యుండెను. ఆకారణముచేతనే ధృతరాష్ట్రుఁడు గ్రుడ్డివాఁ డాయెను. అంతఃపురమునకు వచ్చిన కృష్ణద్వైపాయనుఁ డెట్టి రూపముతో నుండెనో చూడుఁడు† ఆవ్యాసునియొక్క కపిలజటను బ్రజ్వలించుచుండిన నేత్రములను కపిలవర్ణములు గల పొడుగుమీసములఁజూచి రాణి కన్నులను మూసికొనెను.

అంబాలికకూడ వ్యాసుని వికృతరూపముఁ జూచి తెల్లవోయినది. అందువలనఁ బాండురోగి పుట్టెను. పుట్టినయిద్దఱు నయుక్తులుగా నుండుటచే సత్యవతి మరల నంబికంగూడ వ్యాసుని నియోగించెను.

---

‡ విరూపతాం మే సహతాం తయోరే తత్పరం వ్రతం
యదిమే సహతే గంధం రూపవేషం తథావపుః॥
అద్యైవ గర్భం కౌసల్యా విశిష్టం ప్రతిపద్యతాం॥
ఆ॥ పర్వ 105 అధ్యా.

† తస్యకృష్ణస్య కపిలా జటాదీప్తేచ లోచనే
బభ్రూణి చైవశ్మశ్రూణి దృష్ట్వా దేవీ న్యమీలయత్॥
ఆదిపర్వ. 106 అధ్యా.

కాని యీమాఱు వ్యాసుఁడు దగ్గఱకు వచ్చునపుడుఁగూడ " అంబిక " సహింపక దాసిని వ్యాసునిఁగూడ నియోగించినది; ఆదాసి (ఊడిగములఁ జేయుటలో ననేకాసహ్యకార్యముల కలవాటుపడి యుండుటచేఁ గాఁబోలు) వ్యాసుని వికృతవేషమును పూతిగంధమును సహించి వ్యాసుని కామోపభోగములఁ దృప్తి నొందించినది. అందువలన దాసీవ్యాస దాంపత్యమున ననుకూలుఁడగు విదురుఁ డుద్భవించెను.

వ్యాసునిచేఁ జెప్పఁబడిన వ్రతము చేయనిపోవుటచేతను, ఆతఁడు చెప్పిన వికృతరూపమును సహింపకపోవుటచేతను మాతృదోషముచేఁ బుట్టుగ్రుడ్డియుఁ బాండురోగియు గలిగిరని కొందఱందురు. కాని వ్యాసుఁడు చెప్పిన వ్రతమేదియుఁ గాన్పింపదు. "విరూపతాం మే సహతాం తయో రేతత్పరం వ్రతం" అనుటచే నాయొక్క వికారరూపమును సహింపవలెను. వారిద్దఱికి నిదియె గొప్పవ్రతము. అనుటచే వికారరూపసహనమే వ్రతమని యర్థము. ఆవికారరూప సహిష్ణుత్వ మొక వత్సరమువఱ కలవడు నని తలఁచి యావ్రతముఁ జేయుమనినాఁడు. "ఆఱునెలల సహవాసముచే వారు వీ రగుదురు" అనినట్లు వ్యాసునితో నొకయేఁడాది రూపగంధాదికములను సహించి యంబికాదు లుండినచో వారి కలవాటయి దాంపత్యానుకూలత గలిగి యుక్తసంతానము వారికిఁ గలిగియుండును. అట్లు కాకుండుటచేతనె యయుక్తసంతతి రాణులకుఁ గలిగెను. అప్పుడే కాదు. నేఁడును అయుక్తదాంపత్యముచే నయుక్తసంతతి కలుగుటఁ జూచుచుంటిమి. అనులోమ ప్రతిలోమ వివాహములలోఁ బ్రతిలోమ (తక్కువజాతిపురుషున కున్నతజాతిస్త్రీ భార్యయగుట) వివాహము స్మృతికర్తలచే మిగుల నిషేధింపఁబడినది. [illegible]కారణముగా బీజప్రధానతయే సంతానములోఁ గాన్పించును. అనులోమాని వివాహములు కలుగుటయే " [illegible] " యొక్క వివా

హాచట్టమున కనేకులు ప్రతికూలురుగా నుండిరి. వ్యాసుండు నిషాదుం
డు. అంబికాంబాలికలు ఉన్నతజాతిరాణులు. వారిసంతతి సమున్నతము
సూచకమై సుఖ్యాతియుక్తమైనది. ఇంచుమించు సజాతీయ దాసీసాంగత్య
ముచే వ్యాసునకుం దగిన "విదురుం" డుద్భవించెను. వ్యాసునియందు
నీచజాతిరూపముండినను బీజప్రభావముచే విద్యావిశేషాదికము ప్రసరిం
చినది. వ్యాసుండు సంకీర్ణజాతీయుం డగుటచేతనే సంకీర్ణజాతివారగు
పాండవులకుం బెక్కుచోటులం బెక్కుభంగులం దోడ్పడెను.

కృష్ణద్వైపాయనుండు బ్రాహ్మణి యగు సత్యవతీపుత్రుం డని
కేతవరపు వేంకటశాస్త్రిగారును, సత్యవతి క్షత్రియాంగన యని, చతు
ర్వేదుల రాఘవయ్యగారును (హిందూబాంధవపత్రికాధిపతి) వ్రాసియు
న్నారు. ఆమె నావను నడుపుట ("పీపిల్సుపార్కు"లోని సంపన్న ధని
కవనితలు నావను నడుపు శృంగారచేష్టితసమ మని రాఘవయ్యగారిత
లంపు.) శ్రీపాద కృష్ణమూర్తిశాస్త్రిగారు సత్యవతి క్షత్రియాంగన కాని
యెడల తమవాదము నంతయు వదలుకొందు మని పెద్దప్రతినను జేసియు
న్నారు. దీనిం గూర్చి విచారింతము. వ్యాసునితల్లి సత్యవతి. ఉపరిచర
వసువుయొక్క వీర్య మొకమత్స్యరూపిణి యగు నప్సరసగర్భమునం బడ
నం దొకపుత్రుండు పుత్రికయు జన్మించిరి. ఆమత్స్యముం బట్టినజాల
రులు తెచ్చి శిశుద్వయమును వసురాజున కొసంగ నాతం డామగవానిం
గైకొని పెంచి పెద్దవానిం జేసి మత్స్యదేశపురాజుగాం జేసెను. ఆండు
బిడ్డను సన్నిధియం దుండిన యొకజాలరి కిచ్చెను. ఆదాశుండు యమును
నానదిలో ధర్మముకొఱ కొకనావనుంచి యువతి యగు మత్స్యగంధి నా
నావను నడప నియమించెను. పరాశరమహర్షి యాదారి నేతెంచి సుం
దరి యగు మత్స్యగంధిం గాంచి మోహించి తనయభీష్ట మామె కెఱిం
గించి కొన్నివరముల నొసంగెను (మత్స్యగంధము పోయి కస్తూరిపరిమళము

నొసంగుట. కన్యాత్వమునకు లోపము లేకుండఁజేయుట, పగటివేళ యైనను వా ముండిన నావ కాన్పింపకుండఁగ చీకటి వ్యాపింపఁజేయుట యను నవి వరములు.) అపు డామె పరాశరుఁ గూడుట కంగీకరించి కూడెను. వ్యాసుఁ డుద్భవించె. పరాశరుఁడు కూడుట కర్హురా లగుటయు, వసురాజువీర్యమున జన్మించుటయు ననుకారణములచే, మత్స్యగంధి బ్రాహ్మణి యనియు, క్షత్రియ యనియుఁ బైపండితులు భ్రమ నొందుచున్నారు. బ్రాహ్మణి యని మత్స్యగంధి నెవరును వ్రాయలేదు. ఆమె క్షత్రియయే యైనచో పల్లెవానికి వసురాజు పెంపకమున కిచ్చుట యేల? తాను పెంచలేకయా? లేక దాశుఁడు గొప్పరా జగుటచేఁ దనకూఁతురు విశేషసుఖము ననుభవించు ననియా? దాశుఁ డొకవేళ రాజై యుండినను పెంపుడుకూఁతునకుఁ జేసిన సుఖ మేమి? నదిలో నావను నడపుటయా! ఇది విలాసవసతాచేష్టితము కాదు. పరాశరుఁడు వచ్చినపు డుండినటులనే శంతనుఁడు వచ్చినపుడును నావనే నడుపుచున్నది. నేను ధర్మముకొఱకు నావను పితాజ్ఞాప్రకారము నడుపుచునే యుండుదాన నని భీష్మునితో నామె చెప్పియున్నది. ఇందువలన నామెతండ్రి యొక్కవృత్తి నావను నడుపువృత్తియే యనుట స్పష్టము. ధర్మముకొఱకు నావలను నదులలో నడపుట భారతీయదాశులకు దాశస్త్రీలకు నాఁడేకాక, బ్రిటీషువారి దేశమునఁ బరిపాలనమున స్థిరపఱచుకొనువఱకుఁ గలదు. అధర్మాత్ము అగుదాశలకు స్వదేశప్రభువులు విశేషముగా మడిమాన్యముల నిచ్చి బహూకరించుచుండుటయుఁ గలదు. గోదావరి మండలమునఁ బెద్దాపురసంస్థానప్రభువులు ధర్మముగా నావలను నడపు దాశుల కమితముగా భూముల నొసఁగిరి. ఆకులస్థు లింకను, ఆమాన్యముల ననుభవింపుచున్నారు. కాకినాడతాలూకాలోని ,, తుల్యా, ఆత్రేయీనదీతీరములం దాదాశకుటుంబము లున్నవి. దాశస్త్రీచే నావికవృత్తి

చేయఁబడినచోటు "ఆడుదానిరేవని నేఁడును వాడఁబడును. నదు లంత
ర్వాహినులైనను, పూర్వపుఁ జిన్నలు కలవు. కాలువలయందుండిన తమ
నావలచేఁ బూర్వుల ననుచితముగానె తత్కులములందలి స్త్రీలు, పురుషు
లు నేఁడును దాఁటవేయుచుందురు. ఇట్టిప్రవృత్తిలో నివారే దాశరాజును,
సత్యవతియు "దాశరాజు" అని రాజశబ్దము దాశశబ్దమునకు భారతమున
నఁ జేర్పఁబడియుండుట దాశుఁడు "నిషాదస్థపతి" కావచ్చునని కొంద
ఱు తలంపవచ్చును. ఔఁగాక! అపుడు మాత్రము సత్యవతి క్షత్రియాం
గన యెట్లగును? వసురాజువీర్యమున జన్మించుటచే సత్యవతిని క్షత్రి
యాంగన యందురా? అదియును బొసఁగదు. వీర్యప్రాధాన్యమునే
కెక్కఁగొనవలసియుండినచో వ్యాసునివీర్యమువలనఁ బుట్టిన శ్రీశుకుఁడు
మహర్షియు, ధృతరాష్ట్రపాండురాజులు క్షత్రియులు, విదురుఁడు శూ
ద్రుఁడు నెట్లయిరి? ఇచట వీర్యప్రాధానత కాక క్షేత్రప్రాధాన్యమే
వన్నె కెక్కెను. సత్యవతి బ్రాహ్మణి యైనచో నామెను క్షత్రియుఁడు
వరించి క్షత్రియులఁ గనునా? లేక క్షత్రియ యైనచో నామెను దా
శుఁడు తనవృత్తిలో నెట్లు ప్రవర్తింపఁజేయును? కాన సత్యవతి సర్వవిధ
ముల దాశకన్యయే. సత్యవతిని బెంచినపిమ్మటనే దాశునకు రాజశబ్ద
ము చేర్పఁబడెను. అంతకుముందు దాశుఁడు దాశుఁడే. వసురాజమాన్యుఁ
డగుటచేతనె యాతనికి రాజబిరుదము కలిగినది. ఇల్లు వాకిలి లేకుండి
నను రాజమాన్యులై తమపేరితో రాజశబ్దముఁ దగిలించుకొనువారు
నేఁడును గలరు. ఇంతకును మహాభారతమున సత్యవతికి దాశకన్య,
దాశేయి, దాశరాజకన్య యనుశబ్దములే చెప్పఁబడినవి కాని, వాసవి,
వసురాజకన్య యనుశబ్దములు మృగ్యములు. కృష్ణమూర్తిశాస్త్రిగారును
దాశరాజకన్యాశబ్దమునే వాడియున్నారు. వసురాజు రాజైనను, అతని
వీర్యముచే నేజాలరివనితయందో పుత్రీపుత్రు లుద్భవించినఁ బుత్రిఁ

కేగాని మత్స్యగంధిం జేసి, పుత్రికను దాశునకే పెంచ నిచ్చియుం డెను. ఆవనిత యందకత్తె యగుటచేఁ బరాశరశంతనులు వరింప నర్హ యై యుండెను. పరాశరశంతనులేకాదు, అసితుఁ డనుమహర్షి (ధౌమ్యునిసోదరుఁడు) వ్యాసుఁడు పుట్టిన పిమ్మట నామెను పెండ్లియాడ దాశరాజుం గోరెను. శంతనున కిచ్చుతలంపు దాశున కుండుటచే నాఁ డవారి యుసు నసితున కీయ ననెను. శంతనుఁడు దివంగతుఁడైన వెంటనే ఆతని మృతాశౌచదినములలోనే „అజమీఢుని" వంశస్థుఁడును శంతనుజ్ఞాతియు నగు „ఉగ్రాయుధుఁడు" అనురాజు హస్తిపురిపై దండయాత్ర సలిపి సత్యవతిపైఁ దనకు మక్కువ గల దనియు, నామెను తన కిచ్చిన హస్తిపురి ముట్టడిని వదలిపోవుదు ననియు భీష్మునకు వర్తమాన మంపెను. భీష్ముఁ డాశౌచదినములు గడచువఱకు సామవాక్యముల నడపి పిమ్మట నాతనితోఁ బోరి యుగ్రాయుధుం జంపెనఁట! ఈగాథ హరివంశమునఁ గలదు. సత్యవతీసౌందర్యలాలసు లయిరేమొ పైవా రామెను గోరుచుండిరి గాని, ఉత్తమక్షత్రియాంగన యనుకారణమునఁ గాదు. మఱియు వ్యాసునితల్లి కైవర్తకన్యయే యనియు, బ్రాహ్మణేతరవనితలకు జన్మించినవారును బ్రాహ్మణులు కావచ్చుననియు, వజ్రసూచికోపనిషత్తులోఁ గలవాక్యము నింతకుముందు చూపియున్నాను. మఱియు భవిష్య, దేవీభాగవత, విష్ణుపురాణాదులు వ్యాసుఁడు దాశకన్యలేక కైవర్తకన్యాసంజాతుఁడే యని స్పష్టవాక్యములతోఁ జెప్పియున్నవి. ఒక్కవ్యాసుఁడే కాఁడు. అనేకులు మహర్షులు జాత్యంతరజనితులు కల రని, వజ్రసూచికోపనిషత్తు భవిష్యపురాణ, భారతారణ్యపర్వములలోఁ గలదు. గ్రంథవిస్తరభీతిచే వజ్రసూచికోపనిషద్వాక్యమునే మరల నుదాహరించుచున్నాను.

(1) "అయితే, జాతియే బ్రాహ్మణుఁ డనరాదు. అవ్విశ్వము నందు జాత్యంతరులయం దనేకజాతులవారు పుట్టుచుండుటవలన. మహార్షులు పెక్కండ్రు) కలరు—వ్యాసుఁడు కైవర్తకన్యయందు వసిష్ఠుఁ డూర్వశియందు—అగస్త్యుఁడు కలశమునందును బుట్టిరి."

బ్రాహ్మణుఁడు సితవర్ణుఁడుగా నుండవలయు నని శాంతిపర్వమునం గలదు. వ్యాసుఁ డసితవర్ణుఁడు, మఱియుఁ గైవర్తజాతి షోడశవిధ చండాలజాతియందును నధమ మని "హేమాద్రి" కృతచతుర్వర్గచింతామణిలోఁ గలదు. అందువలననే వ్యాసునిఁ జండాలజాతిజుఁ డని చెప్పితిని. కాని బ్రహ్మర్షియే.

ఏయేసమయములఁ బాండవులకు వ్యాసుఁడు తోడ్పడెనో చూతము.

* పాండవు "లనదలై" లాక్షాగృహదహనానంతరము మాఱు వేషములతో "మత్స్య, త్రిగర్త, పాంచాలా"ది దేశములలోఁ దిరిగి తిరిగి యాహారము దొరకక వనములలో భ్రమించుచుండగా వ్యాసుఁ డామహారణ్యములోఁ బాండవులఁ గలిసికొని మనకు సఖ్యము తగియున్న దనియు, మీరు నారాకను నిరీక్షింపుచు నొకమాన మీయేకచక్రపురమున నుండుఁ డనియు వారి నాయేకచక్రపురమునకుఁ జేర్చి యెన్నియేని హితబోధలం జేసెను. "నన్నియ" యాంధ్రీకరణములో హిడింబను భీముఁ డుద్వాహ మగుటకుఁ గూడ వ్యాసుండే ప్రోత్సహించినటులఁ గలదు. ఏసహాయములేక నవయుచున్న పాండవుల కీయాధారము మిగుల సంతోషకారి యైనది.

---

(1) తర్హి జాతిర్బ్రాహ్మణ ఇతిచే త్తన్న తత్రజాత్యంతరే వ్యనేకజాతిసంభవాః మహర్షయో బహవ స్సంతి వ్యాసః కైవర్తకన్యాయాం...వసిష్ఠ ఊర్వశ్యాం... అగస్త్యఃకలశజాత ఇతిశ్రుతత్వాత్.

* ఆదిపర్వ. 156 అధ్యా.

* బకవధానంతరము ద్రౌపదీస్వయంవరమును విని పాండవులేక చక్రపురమునుండి ప్రయాణ మగుచుండఁగా వ్యాసుఁ డీదివఱ కనినప్రకారము వారికడకు వచ్చి రహస్యముగానే వారిచేఁ బూజింపఁబడి యీ క్రిందిగాథను రహస్యముగానె చెప్పియున్నాఁడు. ఆకథ యిది.

† "ఒకఋషికన్య స్వకర్మముచేతనె దుర్భగయై పెండ్లి చేసికొనక శివుఁగూర్చి తపస్సు చేయఁగా శివుఁడు ప్రత్యక్షమై నీ కేమివరము కావలె ననఁగాఁ బతి పతి యని యేనుమారులు అడిగినది నీవైదుమారులు భర్తఁ గోరితివి కానఁ బాండవులైదుగురు నీకు భర్త లగుదురని శివుండు వరమిచ్చెను. తగినభర్త యొకఁడే కావలె, నెట్లయిదుగురుభర్త లకు భార్యనగుదు ననఁగా జన్మాంతరమున నగుదురని వర మిచ్చెను. ఆమె యిపుడు ద్రుపదునియింటఁ బ్రభవించినది. ఆమె మీకు భార్యగా నిర్దేశింపఁబడియున్నది. ఆమెను బొంది మీరు సుఖవంతు లగుదురు" అని వ్యాసుఁడు చెప్పి పోఁగాఁ బాండవులు హృష్టమానసు లైరి.

‡ పాండవులు ద్రుపదుపురమునకుఁ జేరఁబోవుచుండఁగా వ్యాసుఁడు ప్రత్యక్షమై గూఢాగామిశుభముఁ జెప్పి యంతర్హితుఁ డాయెను.

---

* ఆదిపర్వ. 169 అధ్యా.

† ఋషికన్య "దుర్భగ" యనివాఁడు. దుర్భగ యనగా దుష్టమైన గూఢాంగభావము కలది యని యర్థమగును. "నాలాయన్యుపాఖ్యానము" లోఁ గూడ (ద్రౌపదిపూర్వరూపమున నాలాయని) నాలాయని మౌద్గల్యుని, నారహస్యాంగయవము నీరతిచేఁ దృప్తినొందలే దనుటచే నాతఁడు నీ కైదుగురుభర్త లగుదురుగాక యని శపించె నని కలదు. స్త్రీరోగములలోఁ గొందఱకు గూఢాంగయవ "ముబ్బెత్తు"గ నుండు ననియు రతియం దసంతృప్తి కలవారై బహుపతిత్వము గోరుదు రనియు ఆరోగనివృత్తిని "విద్యుత్సా"ధనములచే వైద్యులు చేతు రనియుఁ గలదు. అట్టిరోగము ద్రౌపదికిఁ బూర్వరూపమున నుండె నని తలఁపవలసి యున్నది. చరక, మాధవనిదానములలో నీరోగమునకు, అతిచరణము. అని పేరుగలదు. ఆత్యానందము అనుమతిరోగము లీరోగమునకును నీలక్షణము లుండునఁట !

‡ ఆదిపర్వ. 185. అధ్యా.

* ద్రుపదుఁ డైదుగుర కొకతెఁ బెండ్లిచేయుట యుక్తము కాదని విచారించుచుండఁగా వ్యాసుఁడు ప్రత్యక్ష మయ్యెను. అంతకుఁ బూర్వమె వ్యాసునాలోచనముచేతను గుంతియొక్క ప్రోత్సాహముచేతను ద్రౌపది నైదుగురు పెండ్లియాడ నుద్యుక్తులగుటచే వ్యాసుఁడు వచ్చుటతోడనె ధర్మజుఁ డీవ్యాసుఁ డెట్లు చెప్పిన నట్లు చేయుఁడని ద్రుపదు నొడఁబఱచెను. అపుడు వ్యాసుఁడు ద్రుపదునకుఁ "పంచేంద్రోపాఖ్యానము, నాలాయన్యుపాఖ్యానము" మొదలగువానిఁ జెప్పి ద్రుపదు నావివాహముచేయుటకు నొడఁబఱచెను. ద్రౌపదీవివాహముచే ద్రుపదపాండవులకు సంబంధము కలిసెను. పాండవులవలె నానాకష్టములఁ బడి ద్రౌపదీపరిణయకాలమున కొకవిధ మగు స్వాతంత్ర్యమును సంపాదించిన శ్రీకృష్ణబలరాములుకూడ మేనత్తకుమారు లగు పాండవులఁ గూడిరి. ఈత్రివర్గసమ్మేళనమె పాండవుల కర్ధరాజ్యప్రాప్తికిఁ గారణ మైనది.

మాతృవాక్యపరిపాలనముచేఁ బాండవు లైదుగు రొకతెఁ బెండ్లియైరని స్థూలదృష్టిచే జనులు తలఁతురుగాని వ్యాసుఁడే ద్రుపదునిసంబంధముచేఁ బాండవు లభివృద్ధి నొందఁగల రని తలఁచి వా రైదుగు రొకతెఁ బెండ్లియాడుటకు ముందుగాఁ బ్రోత్సహించి యున్నాఁడు. మొదటిసారి నారాకను బరీక్షింపుఁ డనుట తాను ద్రౌపది నొడఁబఱచుటకై కాలవ్యవధిం గోరె ననియు, రెండవసారి యామె యిట్లున్నది. మీ కిష్టమా యని వీరి నొప్పించుటకు వచ్చె ననియు మూఁడవసారి మీ రంగీకరించినటులనె యామె యంగీకరించిన దని చెప్పె ననియు నాలవసారి ద్రుపదు నొప్పించుటకై ప్రత్యక్షమయ్యె ననియు సంస్కృతాంధ్ర మహాభారతముల సనిమగ్నకముగాఁ జదివిన స్పష్ట మగును. ఇతరములగు ద్రౌపదీపరిణయవిశేషములు ద్రౌపదీవృత్తాంతములోఁ జదువనగును.

---

* ఆదిపర్వ. 196, 197 అధ్యా

రాజసూయమహాధ్వరములో నీతనికి ,, బ్రహ్మత్వము ” అను ,, ఆర్త్విజము ” ధర్మజుఁ డిచ్చి గౌరవించెను. ప్రధానార్త్విజములలో బ్రహ్మత్వము గౌరవప్రద మైనది. కృష్ణద్వైపాయనుని శిష్య ప్రశిష్యులగు ,,యాజ్ఞవల్క్య, పైలా”దులు తక్కినయార్త్విజములఁ గైకొనిరి. సోముఁడు ధౌమ్యుఁడు మాత్రము వ్యాసునివర్గములోనివారుగాఁ గానిపించరు. ధౌమ్యుఁడు ,,హోత” గా నుండెను. అధ్వర్యుఁడు ,, యాజ్ఞవల్క్యుఁడు ” ఈయాజ్ఞవల్క్యుఁడు వైశంపాయనశిష్యుఁడు గాక ,,జైమి”ని శిష్యుఁడై యుండును. కాని ధర్మజుఁ డశ్వమేధముఁ జేయునపుడు ,, ఆర్త్విజము ” ధౌమ్యున కుండెనా లేదా ? యని సందేహింపవలసియున్నది. కృష్ణద్వైపాయనవర్గమే యశ్వమేధములో సమస్త,,ర్త్విజముల” నాపోశనముఁ గొనెను. రాజసూయాశ్వమేధ యాగములలో నార్త్విజముఁ గొనుట నేఁటిశాసనసభాధ్యక్షత, శాసనసభామంత్రిత్వములవలె గౌరవకరమైన వైదికోద్యోగము. ఆర్త్విజములకొఱకు ,, వసిష్ఠ విశ్వామిత్ర”దులు తమలోఁ దాము పోరాడుకొనుటయే గాక తమ ప్రభువులకుఁగూడ ఘోరపోరాటములఁ గల్పించిరి. సంకీర్ణజాతీయు మగు ద్వైపాయనపక్షముపై నీసు వహించి వైదికఋషులు తమవాఙ్మయములో ద్వైపాయనపక్షాధ్వర్యయుక్త ధర్మరాజాశ్వమేధముపేరుఁగూడఁ జెప్పరైరి. ధర్మజునిచే వ్యాసుఁడు ,, అహీన ” నామకము లగు మూఁడశ్వమేధములఁ జేయించె నని కలదు. ఆయశ్వమేధముల వృత్తాంతముఁ బిమ్మట వ్రాయఁగలను.

* పాండవులు ద్యూతజితులై ,, ద్వైతవనము ” న నుండఁగాఁ గర్ణునిప్రోత్సాహముచే దుర్యోధనాదులు రహస్యముగాఁ బాండవులపై దండెత్తి చంపఁ బ్రయత్నింపఁగా వ్యాసుఁడు వచ్చి యిది యుక్తము

* ఆరణ్యపర్వ. 7 అధ్యా.

కా వని నివారించెను. ఇంతమాత్రమె కాదు. •పాండవులకడ కేఁగి వారు ద్వైతవనమునుండి "కామ్యక" వనమున కేఁగునట్లుఁ జేసె. అర్జునుఁడు తపస్సుచేసి దివ్యాస్త్రముల నొందినఁగాని కౌరవులను జయింపలేరని యెట్లుఁ గౌరవులజయింపగలమా యని విచారించుచున్న ధర్మజునకు ధైర్యముఁ బురికొలిపెను. ద్వైతవనము హస్తిపురికి సమీపముగ నుండుటచే నెప్పుడైనను హఠాత్తుగాఁ గౌరవులు పాండవులపైఁ బడుదురని తలఁచియే దానిని వదలి దూరముగానుండఁ గృష్ణద్వైపాయనుఁడు చేసియుండును. మఱియు వనముల నుండినపుడు పెక్కుసారులు వచ్చి పాండవుల నోదార్చుచుండెను. సంజయరాయబారానంతరము, యుద్ధప్రయాణానంతరము, ధృతరాష్ట్రికడకేఁగి యాతనికి హితకముందులు బోసెను. అభిమన్యు ఘటోత్కచులవధములచే శోకించుచుండినపుడును, కర్ణుని భ్రాతృత్వముఁ దెలిసి రాజ్యముఁజేయు నాసక్తి లేనపుడును ధర్మజునకు శోకోపశాంతిం జేసెను. దుర్యోధనవధానంతరము ధర్మజుఁడు కృష్ణుని ధృతరాష్ట్రికడ కంపుచు *మాపితామహుఁడగు కృష్ణుఁడు నీవు ధృతరాష్ట్రుఁ జేరునపు డచట నుండును గాన యాయనసహాయముతో మాపై ధృతరాష్ట్రున కుండు కోపమును శాంతింపఁజేయుమా యని చెప్పెను. ధర్మజుఁడు చెప్పినటులనే (వ్యాసధర్మజు లంతకుముందే కూడఁ బలుకుకొని యుందురు) వ్యాసుఁ డచట నుండెను. అశ్వత్థామయొక్క శిరోరత్నమును బాండవుల కిచ్చునటుల నశ్వత్థామచే నొప్పించెను. ధర్మజు శపింప నుద్యుక్తురాలగు గాంధారిని శపింపకుండఁగఁ జేసెను. ధర్మజునకు యుద్ధమృతుల భార్యలయొక్క తిట్లు సహింపరానివై యుండెను. •సమస్తబంధురహితలగు నావితంతువులు చత్తురనియే ధర్మజుఁడు తలం

• అరణ్యపర్వ. 36 అధ్యా.
* శల్యపర్వ. 64 అధ్యా.
• స్త్రీపర్వ. 12 అధ్యా.

చెను. (1) కాని యావిత్తంతువులు చావలేదు. వ్యాసుఁ డావితంతువు లకు యుద్ధమృతులఁ జూపునెపమున ధృతరాష్ట్రునివనవాసకాలమున ధా ర్తరాష్ట్ర భార్యలను మోహపెట్టి వారికిఁ బతిలోకము గలుగు నని ఇమ్మఁ చి (2) యాముర్యోధనాదులభార్యలను గంగలోఁ బ్రవేశించున ట్లుఁ జేసెను. గ్రంథవిస్తరభీతిచే గాథ నంతయు వ్రాయలేను. అన్ని టికంటె విశేషోపకృతి పాండవులకుఁ జేసినది, "జయము" అను గ్రంథ మును రచించుట. యుద్ధ మింక నగు ననఁగా ధృతరాష్ట్రునితో వ్యాసుఁ డిట్లనెను. (3) ఓధృతరాష్ట్రా! ఈకౌరవులయొక్కయు, పాండవులయొ క్కయు, అందఱియొక్కయుఁ గీర్తిని నేను ప్రకటనఁ జేయఁగలను. వి చారింపకుమా! ఇట్లని వ్యాసుఁడు మూఁడేండ్లు "జయ"గ్రంథముఁ జేసి ధృతరాష్ట్రాదులు గతించినపిమ్మటఁ గాని లోకమున వెల్లడింపలేదు. ఈవృత్తాంతము "మహాభారతరచనావిధాన"మను భాగమునఁ జెప్పియుం టిని. "జయమును" సంజయునకుఁగూడ వ్యాసుఁడు చూపినటులలే దని "సౌతి" యనుక్రమణికాధ్యాయములో వ్యాసుని యెనిమిదివేల యెని మిదివందల శ్లోకములను "(4) సంజయుఁడుకూడ నెఱుఁగునో యెఱుఁ గఁడో" అని చెప్పుటచే నూహింపఁబడుచున్నది. మొత్తమునకు వ్యా సుఁడు పాండవపక్షపాతియై జయమును పాండవపక్షముగా వ్రాసియుం డుటచేఁ బ్రత్యక్షముగా వ్యవహారములఁ జూచిన సంజయునకుఁగూడ జయమును జూపకుండుటలో నాశ్చర్యములేదు. వ్యాసుఁడు వాల్మీకి వలె "ధర్మాతిశయనిరూపకకవి" గాక "అర్థాతిశయనిరూపకకవి"

(1) శాంతిపర్వ. 32 అధ్యా.

(2) ఆశ్రమవాసపర్వ. 33 అధ్యా.

(3) "అహంతు కీర్తి మేతేషాం కురూణాం భరతర్షభ పాండవానాంచ సర్వే షాం ప్రథయిష్యామి మా శుచః" భీష్మపర్వ. 2 అధ్యా.

(4) "సంజయో వేత్తి వా నవా" ఆదిపర్వ. 1 అధ్యా.

షై యన్యాయమున కొడఁబడినవాఁడుగాఁ గాన్పించును.

వ్యాసవాల్మీకులు ప్రసిద్ధు లగు భారతీయకవులు. అందు వాల్మీకి ప్రారంభమునఁ గిరాతుఁడై యకృత్యములఁ జేసి సద్భోధమహిమముచే నపూర్వమహిమము నొంది సంస్కృతవాఙ్మయమునం దాదికావ్య మగు రామాయణమును రచించెను. అంతమాత్రమె కాదు. మహారాజుచేఁ బరిత్యజింపఁబడిన మహారాణి కాశ్రయమిచ్చి (సీతకు) కన్నబిడ్డవలెఁ గాపాడి భవిష్యత్ప్రభుత్వమును నిర్వహించుకొనునటుల నామెబిడ్డలకు విద్యాబుద్ధులం గఱపి, మహారాజునకును మహారాణికిని సఖ్య మొనగూర్పఁ నెంతయేని ప్రయత్నించెను.

వ్యాసుఁడు వాల్మీకివలెఁ గాక మొదటనే బ్రహ్మచర్యసంస్కారముల నొంది వినుతి కెక్కినగ్రంథమును రచించెను. కాని తల్లియానతి యను నెపమున రాణివాసముఁ జేరి రాణులనుగూడి తననైష్ఠికబ్రహ్మచర్యవ్రతమునకు లోపముఁ గలుగఁజేసికొనెను. (1) అవకీర్ణి చేయఁదగిన గర్దభేష్టిం జేసెనో లేదో కాని, వ్యాసునంతటివాఁడు వ్రతభ్రష్టుఁ డగుట యెట్టి దని పూర్వమీమాంసాశాస్త్రజ్ఞులు ‘‘ ధర్మవ్యతిరిక్తసాహస ’’ విచారణములో నానావిధము లగు తిప్పలుపడి మాతాజ్ఞ గాన వ్యాసుఁడు దోషి కాఁడని సరిపెట్టుకొనిరి. రాణులఁ గూడుటకును మాత్రాజ్ఞయే కాని, రాణివాసములోని దాసీని గూడుటకును మాతాజ్ఞయేనా? ఆదాసి మాతాజ్ఞ చేఁగూడఁ దగినరాణికా దనియు దాసి యనియు వ్యాసునివంటి సర్వజ్ఞునకుఁగూడ తెలియలేదా? మాతాజ్ఞకు వ్యతిరేకముగా దాసింగూడుటకుఁ బూర్వమీమాంసకు లెట్టిసమాధాన మిచ్చె

(1) నైష్ఠికబ్రహ్మచారి కింద్రియస్ఖలన మైనయెడల గర్దభేష్టి యను యజ్ఞముఁ జేయవలయు నని ఆపస్తంబాది ధర్మశాస్త్రములలోఁ గలదు. గర్దభేష్టి యన గాడిదను పశువుగాఁ జేసి చేయుయజ్ఞము.

దరో? వ్యాసుఁ డొక్కఁడాసినే పొందిన యపకీర్తి కాలేదు. మఱియొక
ప్పుడును స్త్రీలోలుఁడై యయ్యెను. శాంతిపర్వమున నీగాథ కలదు.

«సత్యవతీసూనుం డగ్నికార్యపరుండై యొకప్పు డరణి పుచ్చు
కొని మథింపఁదొడంగిన ఘృతాచి యను నప్సరోవనిత లోచనగోచర
యగుటయుఁ దానును గామగోచరత్వంబు నొందిన నయ్యిందువదన య
తనితెఱం గెఱింగి వంచనం జిలుకయై యుండె నతండును ధైర్యం బవలం
బించి యరణికార్యపరుండై యుండం బ్రబలుం డగు నంగజునిచే న్ని
నప్సరోరూపాతిశయాసక్తచిత్తుం డయిన యతనియందు శుక్లం బయ్యరణి
యందుం బడియె నవ్విప్రుండు నిర్వికారం బగు నంతఃకరణంబుతో నర
ణిమథనం బొనరించె"

ఇమ్మాట శ్రీశుకుఁడు పుట్టె ననువంశముతో మనకు నిమిత్తము
లేదు గాని వేదవ్యాసునంతటివాఁడు పవిత్రమగు నరణిమథనసమయ
మునఁ జేరఁటాండ్రపై దృష్టిఁ బఱపుటయె కాదు—వలచుట—
అంతమాత్రమె కాదు—అరణిని స్వశుక్లముచే నపవిత్రముచేయుట యె
ట్టిధర్మము? కాన «దృష్టో ధర్మవ్యతిక్రమః సాహసంచ» అను నాపస్తం
బునిసూత్రము వ్యాసునియందు వర్తించెను. కాన వాల్మీకివలె వ్యా
సుఁడు ధర్మప్రతిపాదకస్వభావము గల ఋషికాఁ డని తలంపవలసి
యున్నది.

అర్జునునకుఁ బ్రబోధమును జేసిన శ్రీకృష్ణునివాక్యములుకూడ
యుద్ధానంతరము ధర్మజుని వ్యామోహమును మాన్పలేదు కాని వ్యా
సుని "రాజ్యతృష్ణాతిశయ నిరూపక ధర్మవాక్యములే" రాజ్యాభిషేకో
న్ముఖునిఁగాఁ జేసినవి. మొత్తమునకు ధర్మమును అర్థకామములచేఁ
గ్రిందుగా నిరూపించినవాఁడు వ్యాసుఁడు. నాఁటిపరిస్థితులే యందు
లకుఁ గారణములై యుండును. భారతగాథలో నింతవఱకె వ్యాసునిచ

రీతము గాన్పించును. "స్కాందపురాణా"ంతర్గత మని చెప్పఁబడు భీమఖండ, కాశీఖండములలోని గాథలఁ బరిశీలించిన యెడల వ్యాసుని గాశిలో నుండనీయక కాశీప్రభు వాతనిని దక్షిణదిశకుఁ దఱిమినటులను గాశిలో నాతనికిని శిష్యులకుఁగూడ భిక్షముకూడ లభింపనటులను వ్యాసునిచే నిర్మింపఁబడినకాశి భ్రష్టమైనటులను గాన్పించును. ఇది పాండవులయనంతరము జరిగియుండును.

శ్రీ కృష్ణుఁడు.

అద్వైతమతమునఁ బ్రతిపురుషుఁడు నీశ్వరాంశసంభూతుఁడే. ప్రతివ్యక్తికి నీశ్వరత్వము నొందుటకు నర్హత కలదు. అట్టి యద్వైతమతముచేఁ గృష్ణునకు భగవదవతారసిద్ధియు మఱియొకనికి లేకపోవుటయు నంభవింపదు. కాని జ్యోతిలోని స్వల్పాధికభేదమువలె శ్రీకృష్ణునియందు భగవదంశము సాధారణమనుష్యులం దున్న దానికంటెఁ బెక్కువందలమడుంగులు హెచ్చుగ నున్న దనుటమాత్రము నిర్వివాదాంశము.

పురాణపురుషులలో శ్రీరాముని విడిచినచో శ్రీకృష్ణుని మించిన యవతారపురుషుఁడు భారతీయవాఙ్మయమునఁ గాన్పింపఁడు. అవతారనిర్ణయములో శ్రీకృష్ణునిఁ బౌరాణికులు దశావతారములతో నెన్నకపోవుటకుఁ గారణమేమి ? మహాభారతములో శ్రీరామావతారమునకుఁ బిమ్మట ,, సాత్వత '' యను నవతార మొకటి చెప్పఁబడియున్నది.
* ,, సాత్వతి '' యను నామె శిశుపాలునితల్లి. భాగవతములో శిశుపాలునితల్లి ,, శ్రుతశ్రవ '' యని చెప్పఁబడియున్నది. యాదవులలోఁ గొందఱకు ,,సాత్వతుల''ను పేరు గలదు. వసుదేవుని తోఁబుట్టు వగు ,,శ్రుతశ్రవకుఁ'' బుట్టినింటిసంజ్ఞచే సాత్వతి యనుపేరుకూడ కలిగియుండును. కాన శాంతిపర్వమునఁ జెప్పఁబడిన దశావతారములలోని ,, సాత్వతావ

* శాంతిపర్వ. 340 అధ్యా.

తారము " లోకములో నింతవఱకు విదితమగు ,, బలరామావతార
మా?" లేక కృష్ణావతారమా? ,, క్షేమేంద్ర" మహాకవి తన ,,దశావ
తారచరిత్రములో " బలరామావతారముఁ జెప్పక శ్రీకృష్ణావతార
మునే చెప్పియున్నాఁడు. అతనిమనమున మహాభారతగాథను, శ్రీకృష్ణ
చరిత్రముతో జోడించి వర్ణింపఁ దలఁపు కలుగుటచేఁ గృష్ణావతారము
ను దశావతారచరితములోఁ జెప్పియున్నాఁడా? కాని బలరాముఁడుచేసిన
ఘనకార్యము లేవియుఁ గాన్పింపవు. బలరాముఁడు కేవలవిష్ణ్వంశము
కాక శేషునియంశ మని భాగవతాదులలోఁ గలదు. కాని యతని కవ
తారసిద్ధి కలిగినవి. రామాయణములోని లక్ష్మణున కట్టి పరిస్థితులుండి
నను వాతని కవతారసిద్ధి లేదు. పురాణములలో శ్రీకృష్ణచరిత్రమె
హెచ్చుగాఁ గాన్పించును. అయినను బలరాముని దశావతారములలోఁ
జేర్చిని శ్రీకృష్ణునిఁ జేర్చకపోవుటమాత్రము విచిత్రాంశమై యు
న్నది. బలరామకృష్ణులు విష్ణువుయొక్క సితాఽసిత కేశము లని భారత
భాగవతములలో స్థలాంతరములఁ గలదు. శ్రీకృష్ణావతారగాథ మహా
భారతము ననుసరించి రాజకీయాంశములతోఁ గూడి యున్నది. భగవ
ద్గీతో త్తరగీతలలో వేదాంతప్రతిపాదకముగా నతనిచరితము స్థూలదృ
ష్టినిఁ గాన్పించును. కాని సూక్ష్మదృష్టిచే భగవద్గీతలోఁగూడ రాజకీయ
ములు కూర్పఁబడియే యున్న వని కొందఱు తలఁచుచున్నారు. లేని
యెడల___

* చచ్చినచో స్వర్గము నొందుదువు. జయించినచో భూమినేలు
దువు. కాన యుద్ధముఁ జేయఁ గృతనిశ్చయుండవై లెమ్ము___

---

* శ్లో॥ హతోవా ప్రాప్స్యసిస్వర్గం జిత్వావా భోక్ష్యసే మహీం
తస్మాదుత్తిష్ఠ కౌంతేయ యుద్ధాయ కృతనిశ్చయః॥
భగవద్గీత॥ 2 అధ్యా॥

అని శ్రీకృష్ణుఁ డర్జునున కుపదేశించుట యెటులు తటస్థించు నం దురు. రాజకీయపురుషలక్షణము లీక్రిందివిధముగా నుండును. అందు శ్రీకృష్ణున కన్వయించు గుణములఁ దద్‌జ్ఞులు గమనింతురుగాక.

రాజకీయధురంధరునకు స్వపక్షవిజయము పరపక్షాపజయమే ప్రధానము. అందు ధర్మము వాక్కులలోఁ బ్రధానము. చేతలలో నప్రధానము. సామాద్యుపాయము లవసరము ననుసరించి తాఱుమాఱు కావచ్చును. పరపక్షాధర్మమును గోరంతదానిని గొండంతగాను, స్వపక్షాధర్మమును గొండంతదానిని గోరంతగాను లేక, తమయం దెంతమాత్రి "మధర్మము" లేదనియు, లోకమునకుఁ జాటించి శత్రుపక్షమునకు దౌర్బల్యమును గలిగించును—వేయునేల రాజకీయపురుషుఁడన " సమయజ్ఞుఁ" డని చెప్పవలయును. ఇట్టి రాజకీయలక్షణములు వేదకాలము నుండి నేఁటివఱకు సమస్తరాజపురుషులలోను నించుమించు ప్రతిఫలించుచున్నవి. అవి సర్వాంగోపేతమై శ్రీకృష్ణునిలో నిండియున్నవి. శ్రీకృష్ణుఁడు రాజకీయపురుషాగ్రేసరుఁడు. ఆతఁడు రాజకీయధురంధరాగ్రేసరుఁ డనుటకంటె రాజకీయధురంధరాగ్రేసర ప్రపితామహుఁ డని కాని రాజకీయపురుష వంశవృక్షమునకు మూల మని కాని చెప్పుట యుక్తము. శ్రీకృష్ణుని రాజకీయలక్షణములు మహాభారతమున సంపూర్ణముగ ద్యోతకమగును. అట్టి రాజకీయధురంధరాగ్రసరుని సహాయముచేతనె పాండవులకు విజయములభించినది. లేనియెడల భీష్ముఁడు చెప్పినటుల నాతఁ డొక్కధనుస్సుచేతనె పాండవులఁ జయించియుండును. * భీష్మద్రోణ విదుర సంజయులకు ధర్మజార్జునులకు శ్రీకృష్ణుని రాజకీయపరిజ్ఞానము బాగుగఁ దెలియును. భీష్మాదు లీసంగతిని దుర్యోధనునకుఁ బెక్కుసారులు తెల్పిరి. కాని నేఁటికాలమునఁ గేవలము పశుబలమునే

* భీష్మపర్వ. 120 అధ్యా.

నమ్మి మోసపోయిన "జర్మనీకైసరు" వలె దుర్యోధనుఁడు కేవలసైన్య బలాధిక్యమునే నమ్మి మోసపోయియున్నాఁడు. కృష్ణునిప్రజ్ఞ దెలిసిన యర్జునుఁడు శస్త్రాస్త్రములఁ బట్టని కృష్ణుని యాలోచనాసాహాయ్యమునే కోరియున్నాఁడు. మహాభారతము ననుసరించి పాండవులకు బలరామకృష్ణులతోఁ బ్రథమసమాగమము ద్రౌపదీస్వయంవరకాలమునఁ గలిగినది. అప్పుడే కృష్ణునిమనస్సు పాండవపక్షమైనది. శ్రీమద్భాగవత విష్ణుపురాణములలోఁ గృష్ణుఁడు కంసునిఁ జంపి మధురాపురికిఁ జేరునాఁటికే పాండవులు పితృవియోగము నొంది హస్తిపురికిఁ జేరఁగా దుర్యోధనుఁడు వారిం బాధించుచుండినటులను దానిని గృష్ణుఁడు తెలిసికొని యుద్ధవుని ధృతరాష్ట్రికడ కంపి పాండవులఁ గాపాడ సందేశము నంపినటులను గలదు. మఱియు విష్ణుపురాణహరివంశములలో ధృతరాష్ట్రుఁడు పాండవులను వారణావతమునకుఁ బంపఁగా దుర్యోధనుఁ డచటఁ బాండవులకుఁ జేయఁబోవు నపకారములనుండి వారింగాపాడ బలరామకృష్ణులు వారణావతమునకుఁ బోయిరి. కాని సత్రాజిత్తును శతధన్వుఁడు చంపెనను వార్తను విని పాండవుల కేసాహాయ్యముఁ జేయలేక ద్వారకకు వెంటనే పోయి రనియుఁ గలదు. ద్రౌపదీస్వయంవరమునాఁటికి యాదవుల కేకాక సమస్తరాజలోకమునకును శ్రీకృష్ణునం దాదరము కలదు. కనుకనే మత్స్యయంత్రముఁ గొట్ట యాదవుల కనుజ్ఞ నీయకపోఁగా యాదవు లాతనిమాట ననుసరించి మత్స్యయంత్రముఁ గొట్టకపోవుటయు * శల్యకర్ణులు భీమార్జునులచేఁ బరాజయము నొందఁగా సుయోధనాదులు భీమాదులవృత్తాంతముఁ దెలిసికొనఁగోర శ్రీకృష్ణుఁడు వల దన నాతని మాట నాదరించి మానుటయుఁ గలిగినది.

♦ ద్రౌపది నర్జునుఁడు కుంభకారకుటీరమునకుఁ దీసికొనిపోయిన

* ఆదిపర్వ. 189, 190 అధ్యా.

♦ ఆదిపర్వ. 191 అధ్యా.

వెంటనే కృష్ణుఁడు బలరామునితో నచటి కేగి తమ్ము నెఱిఁగించుకొ
నెను. పాండవు లింకను ద్రౌపదిని పెండ్లియాడకుండుటచేతను వివాహ
విధాన మెట్టులగునో యని తలఁచికాఁబోలు శ్రీకృష్ణుఁడు వారాక
యెరికిఁ దెలియరా దని యన్నతో రహస్యముగానె తమశిబిరమునకుఁ
జేరియున్నాఁడు.

ద్రౌపదీవివాహకాలమున కనేకబహుమానములఁ బాండవుల
కంపియుఁ బిమ్మటఁ దాను ద్రుపదపురమునకు వచ్చియుఁ బాండవుల
తోఁ గృష్ణుఁడు దృఢమైత్రిఁ గలిపియున్నాఁడు. పాండవులతో నిటులు
మైత్రి కలిగించుకొనుటకుఁ గల కారణము నాఁటికాలమునఁ దమ్ము
మిగుల బాధించు జరాసంధుని దాడుల నరికట్టుటకై యుండునని
తలఁపవలసియుండును. జరాసంధుఁ డెటులఁ దలఁచియుండెనో కాని
యాదవ పాంచాల పాండవుల కలయిక హస్తిపురిలోని రాజకీయవేత్త
లకుఁ గురుదేశోపద్రవకర మీ మిత్రమండలి (ట్రిపుల్ ఎల్లయన్సు) కూడి
కయని భీతిం బుట్టించెను. ఈమిత్రమండలి నెటులు సమాధానపఱుపవ
లయు నను వితర్కము భీష్మాదులకుఁ గలిగెను. తుద కర్ధరాజ్యముఁ
బాండవుల కిచ్చి సమాధానపఱచిరి. ఆయర్ధరాజ్యప్రదానము స్థూల
దృష్టిచేఁ బాండవులకు లాభకారిగాఁ గాన్పించును గాని ధృతరాష్ట్రుఁ
డిందప్రస్థరాజ్యము శత్రుమండలము నంటియుండుటచేఁ బాండవులు
ప్రబలారిరణములచేఁ జత్తురనియే తలఁచియుండును. అందువలననే కాఁ
బోలు అర్జునుఁ డుండుటచే మీఁ దింద్రాదులవలనఁ గూడ భయముకలుగ
దని యర్ధరాజ్యము నిచ్చునప్పు డనినాఁడు. అట్టి పరిస్థితియే కలిగినది.
ఖాండవవన మింద్రప్రస్థము నంటియుండును. అందు ,,తక్షక, అశ్వసేన,
మయాద్యనార్యవీరులు కలరు. శ్రీకృష్ణసహాయముచే నర్జునుఁడు తక్ష
కాశ్వసేనులఁ బాఱఁద్రోలి మయుని లోఁబఱచుకొనెను. శ్రీకృష్ణసహా

యము లేకుండిన నర్జునుఁడు ఖాండవవనదహనముఁ జేయలేఁడు. కృష్ణుఁడు పాండవులతో దృఢసంబంధము కలిగియుండుటకుఁ దన చెలియలి సుభద్ర నర్జునునకుఁ బెండ్లిసేయించెను. ఈవివాహము కూడ దని నాఁడు బలరాముఁడును, మేనత్తకము శాస్త్రవిరుద్ధ మని పిమ్మట పూర్వమీమాంసాశాస్త్రజ్ఞులును వాదించి యెటులనో సమాధానపడిరి. శ్రీకృష్ణుఁడు ధర్మరాజుచే రాజసూయయాగముఁ జేయించి వారిపలుకుఁబడియు నైశ్వర్యము నభివృద్ధి నొందించెను. ఈరాజసూయయాగసందర్భమున జరాసంధ శిశుపాలవధము లెప్పఁదగినవై యున్నవి.

—♦ జ రా సం ధ వ ధ ము. ♦—

జరాసంధుఁడు మగధదేశాధిపతిమాత్రమె కాఁడు, చేదిదేశాధిపతియగు శిశుపాలుని లోఁబఱచుకొని తనకు సేనానాయకునిగాఁ జేసికొనియున్నాఁడు. విదర్భదేశాధిపతి యగు „భీష్మకుఁడు", వంగ, పుండ్ర, దేశముల కధిపతి యగు „పౌండ్రకవాసుదేవుఁడు", ప్రాగ్జ్యోతిషాధిపతి యగు „భగదత్తుఁడు", కళింగదేశాధిపతి యగు "చిత్రాంగదుఁడు", జరాసంధుని కనుయాయులై యుండిరి.* అనఁగా నేఁటి బేహారు బంగాళా ఆసాం ఒరిస్సా బీరారు రాష్ట్రములును మధ్యరాష్ట్రములోని తూర్పుభాగమును చీనారాజ్యములోని కొంతభాగమును జరాసంధునకు లోఁబడియుండెను. కాన ప్రాగ్భారతఖండమునకు సార్వభౌముఁడు జరాసంధుఁడు. మత్స్య కుంతిభోజ పాంచాలాది దేశప్రభువులుకూడ జరాసంధునకు వినయముఁ జూపుచుండిరి. జరాసంధుఁడు తనకూఁతుల నిద్దఱను గంసునకుఁ బెండ్లిచేసియుండెను. కంసునిఁ గృష్ణుఁడు వధింపఁగా జరాసంధుఁడు కృష్ణునిపై దండెత్తివచ్చెను. కృష్ణుఁడు మాయచే వానిని సేనానాయకులగు „హంస, డిచికులు" చచ్చునటులఁ జేసి జరా

* సభాపర్వ 14 అధ్యా.

సంధుఁడు సేనలను సర్దుకొనులోపునఁ బదునెనిమిదివేలయాదవులతోఁ బశ్చిమసముద్రతీరస్థమగు "కుశస్థలిం" జేరి యచట ద్వారకాపురిని నిర్మించుకొని యచట నివసించెను. * జరాసంధుని జయించినఁగాని రాజసూయము నెఱవేఱదు. కృష్ణుని ప్రబలశత్రువు నశింపఁడు. ప్రత్యక్షముగా యాదవులు కాని పాండవులు కాని ఉభయులు కలిసి కాని జరాసంధుని జయింపఁగల శక్తిసామర్థ్యములు గలిగియుండలేదు. అందువలనం గృష్ణుఁడు భీమపార్థులతోఁ గూడి బ్రాహ్మణవేషములను వేసికొని జరాసంధుని రాజధాని యగు "గిరివ్రజపురి" కేఁగి రాజబాటనుగాక పెడదారినే జరాసంధగృహము నర్థరాత్రమునఁ బ్రవేశించిరి. ఈవికృతవేషధారులఁ జూచి మీ రెవ్వ రెందులకు వచ్చితి రని జరాసంధుఁడు ప్రశ్నింపఁ గృష్ణుఁడు వీరు నియమయుక్తులు. మధ్యరాత్రానంతరమునఁ గాని తమవృత్తముఁ జెప్ప రనఁగా (బ్రాహ్మణులపై నమ్మక మూనాఁడు జరాసంధాదులకు విస్తార ముండుటచే) నగ్నిగృహమున వారి నుంచి మధ్యరాత్రానంతరమునఁ బూజాద్రవ్యముతో జరాసంధుఁడు రాఁగాఁ గృష్ణుఁడు భీముతో నాతనికిఁ బోరు కల్పించి రాత్రియందే చంపించెను. కార్తికశుద్ధపాడ్యమి మొదలు త్రయోదశివఱకు యుద్ధము ప్రవర్తించెననియుఁ జతుర్దశినాఁటి యర్ధరాత్రమున భీముఁడు జరాసంధుం జంపెననియు మహాభారతమునఁ గలదు. ఈయుద్ధములో భీముఁ డలసట నొందగాఁ గృష్ణుఁడు వాయుబలము నీబలముఁగూడ చూపుమా యనఁగా భీముఁడు వాయువుఁ దలఁచి శక్తిసంపన్నుఁడై జరాసంధుం జంపెనఁట * పైగాథాసందర్భము నాలోచింపఁగాఁ గార్తికశుద్ధపాడ్యమినాఁ డింద్రప్రస్థములో నాలోచనము జరిగి త్రయోదశినాఁటికిఁ గృష్ణభీమార్జునులు గిరివ్రజముఁ జేరి చతుర్దశినాఁటిరాత్రి జరాసంధునిగృహమును

* సభాపర్వ 14 అధ్యా.

దొంగదారిం బ్రవేశించి యగ్నిహోత్రగృహమున జరాసంధుని భీముఁడు చంపియుండును. ఆపో రంతఃపురమున నిర్వాతమగు నగ్నిగృహమున జరిగియుండుటచే భీమున కాయాసమురాఁగాఁ గృష్ణుఁ డెటులనో భీమునకు గాలిలో విశ్రాంతిం గల్పించి జరాసంధుం జంపించియుండు ననియు వితర్కముచే నూహింపఁబడుచున్నది ♦జరాసంధు నన్యాయముగా జంపిరనియే నాఁటివారు తలఁచిరి. ఈజరాసంధవధమువలన నాతనిచేఁ జెఱఁ బెట్టఁబడిన రాజులు విముక్తులై వారు కృష్ణధర్మజులకు విధేయులైరి. నాఁటి భారతీయసాంప్రదాయము ననుసరించి జరాసంధునిపుత్త్రుఁడగు ‹‹సహదేవునిఁ›› కృష్ణుఁడు మగధదేశపురాజుగా నభిషిక్తుం జేయించి యాతఁడు పాండవులకు విధేయుఁ డగునటులఁ జేసెను. కాని మాగధులకుఁ బాండవులపై విశ్వాసము కుదురలేదు. అందువలననే మాగధులలోఁ గొందఱు మహాయుద్ధములోఁ గౌరవులపక్షముగా వచ్చి పాండవులతోఁ బోరాడిరి. ధర్మజుఁ డశ్వమేధమునకై గుఱ్ఱమును విడువఁగా సహదేవునిపుత్త్రుఁడగు ‹‹మార్జారి›› మగధసైన్యముతో గూడి యర్జునునితోఁ దలపడి పోరాడెను. కాని జరాసంధవధముతోఁ గృష్ణునకుఁ బ్రబలారిక్షయ మయ్యెను.

♦ శిశుపాలవధము. ♦

చేదిదేశాధిపతియుఁ గుంతికిఁ జెలియలికుమారుఁడును గృష్ణునకు మేనత్తకుమారుఁడయ్యు నాతనికి సహజవైరియు నగు శిశుపాలుఁ డొకఁడు ప్రబలుఁడై యుండెను. శిశుపాలుఁడు కృష్ణునికంటెఁ జాల చిన్నవాఁడు. చిన్నతనమునఁ గృష్ణుఁడు శిశుపాలు నెత్తుకొనువాఁడు‡ కృష్ణ

---

* సభాపర్వ. 21, 23, 24 అధ్యా.

♦ సభాపర్వ. 37, 42 అధ్యా.

‡ సభాపర్వ. 43 అధ్యా.

శిశుపాలునకు మొదట విరోధ ముండెనో లేదో కాని, శిశుపాలునకు వివాహము సేయఁ బితాదులచే సిద్ధపఱుపఁబడిన రుక్మిణినిఁ గృష్ణుఁ డపహరించుటచేతనె వారికి విరోధ మేర్పడినటులఁ గాన్పించును. శిశుపాలుఁడుకూడ కృష్ణునకు సాపత్న్యసోదరుఁడగు "బభ్రు" వనువానిభార్యను గృష్ణాదులు లేనపుడు ద్వారకపై దండెత్తి యపహరించెను. వసుదేవుఁ డశ్వమేధముఁ జేయ నశ్వమును వదలఁగా నాయశ్వము నపహరించి యజ్ఞమునకు విఘ్నముఁ గలిగించెనట! ఇట్టి విరోధము లుండఁగా నవి రాజసూయయాగముఁ జేయునపుడు ప్రజ్వలించినవి. ధర్మజుఁడు తనకు విశేషోపకారముఁ జేసిన కృష్ణున కేదేని మహాగౌరవముఁ జేయఁదలఁచి యుండును. తదనుకూలముగా భీష్మునిప్రోత్సాహముచే నర్ఘ్యప్రదానము జరిగెను. ఆచార్య ఋత్విక్స్నాతకాదుల కీయఁదగిన సభాతాంబూలము నట్టిపరిస్థితు లేవియు లేని కృష్ణున కిచ్చుటచే రాజసూయముఁ జూడవచ్చిన రాజలోకమున కసూయ కలిగెను. కృష్ణునకుఁ బూర్వవైరి యగు శిశుపాలుఁడు దాని నాక్షేపించెను. సహదేవుఁడు మేము చేసిన దానిని కాదనినవారిపని పట్టెద మని తా మపు డుత్కృష్టబలవంతులుగా నుండుటచే వచ్చినరాజులను బెదరించెను. శిశుపాలుఁడు మాత్రము జంకక కృష్ణుఁ డర్ఘ్యముం గ్రహించుట కెంతమాత్ర మర్హుఁడుకాఁడని ప్రోత్సాహకుఁడగు భీష్ముని, అర్ఘ్యమిచ్చిన ధర్మజుని దానిం బుచ్చుకొనిన కృష్ణునిఁగూడ నిరసించెను. భీముఁడు క్రోధోద్రిక్తుఁడై శిశుపాలునితోఁ బోరాడ సిద్ధపడెను గాని శిశుపాలునిబలముఁ దెలిసిన భీష్ముఁడు నీకు శిశుపాలుఁడు తీసిపోవువాఁడు గాఁ డని భీముని నివారించెను. శిశుపాలుఁ డింతలో సభను వదలి యుద్ధప్రయత్నమునకై బయటికేగఁగా ధర్మజుఁ డనునయవాక్యములతో శిశుపాలునిఁ దిరిగి సభలోనికిఁ దీసికొనివచ్చెను. అపుడు కృష్ణ శిశుపాలురకు కొంత వాక్కలహము

జరిగెను. ఆవాక్కలహములోనే తటాలున శ్రీకృష్ణుఁడు చక్రముఁ బ్రయోగించి శిశుపాలుని శిరశ్ఛేదముఁ జేసెను. ఈశిశుపాలవధముకూడ జరాసంధవధమువలె కపటముగాఁ జేయబడినదే. శిశుపాలునిఁ గపటముగాఁ గృష్ణుఁడు చంపెననికూడ నాఁటివారు తలఁచిరి. • పరాకుగా నుండిన శిశుపాలునిం గృష్ణుఁడు వధించె నని యీక్రింది సాళ్వవాక్యము చెప్పుచున్నది.

* "ఇపుడా పాపకర్మమును జేసినట్టియు నీచుఁడును విశ్వాసఘాతకుఁడును నగు శ్రీకృష్ణుని యమలోకమునకుఁ బంపుదును. ఏపాపాత్మునిచే నాసోదరుఁడగు శిశుపాలమహారాజు చంపఁబడెనో వాని నీభూమియందు వధించెదను. నాకు సోదరుఁడు—వీరుఁడు—బాలుఁడు—యుద్ధభూమియందు లేక ప్రమాదమునొందిన శిశుపాలు నెవఁడు చంపెనో యాజనార్దనునిఁ జంపెదను.

ఈయర్ఘ్యప్రదానము జాతిద్వేషముఁ బెంచుటకుఁ గారణమైనది. [నేఁడును గోదావరీమండలప్రాంతమునందు బ్రాహ్మణ వైశ్యగృహములలో జరుగు వివాహసమయములలో సదస్యమునాఁడిచ్చు సభాతాంబూలము (అర్ఘ్యము) నిమిత్తము బ్రాహ్మణుల యధికారానధికారవిమర్శక వివాదముల నపుడపుడు చూచుచుందుము. సభాతాంబూల, భూరి

• సభాపర్వ. 47 అధ్యా.

* శ్లో॥ అద్య తం పాపకర్మాణం క్షుద్రం విశ్వాసఘాతినం
శిశుపాలవధామర్షా ద్గమయిష్యే యమక్షయం॥
మమ పాపస్వభావేన భ్రాతా యేన నిపాతితః
శిశుపాలో మహీపాల స్తంవధిష్యే మహీతలే
భ్రాతా బాలశ్చ రాజాచ నచ సంగ్రామమూర్ధని
ప్రమత్తశ్చ హతో వీర స్తం హనిష్యే జనార్దనం॥

అరణ్యపర్వ 14 అధ్యా.

తాంబూల (వైశ్యవివాహములలో నిచ్చునది భూరితాంబూలము) వివాహములు ద్రొమ్మలాటకును కోడిపందెములకును గొన్నిచోటులఁ గారణమగుచున్నవి] శిశుపాలవధసమయమునఁ గృష్ణ పాండవు లతిశయబలవంతులగుటచే వారి నెవరు నెదిరింపలేదట! * శ్రీకృష్ణ పాండవుల యీ యతిశయమే సౌంభకయుద్ధమునకుఁ బాండవరాజ్యచ్యుతికిని పిమ్మట మహాభారతయుద్ధమునకుఁ గారణమైనది.

—♦ సౌంభకవధము ♦—

శిశుపాలుని వధించుటచే నాతనిసోదరుఁడును "మార్తికావత" దేశమునకుఁ బ్రభువు నగు "సాళ్వుఁడు" ద్వారకపై దండయాత్రఁజేసి యాదవులను మిగుల బాధించెను. సాళ్వుఁడు ద్వారకపైఁ బడునపుడు కృష్ణుఁ డింద్రప్రస్థముననే యుండెను. సాళ్వుఁడు ద్వారకను భేదింపలేక తన సౌంభకపురిం జేరెను. కృష్ణుఁ డీవృత్తాంతమును విని సౌంభకపురిపై కేగి పదిమాసములు వానితో ఘోరముగాఁ బోరి వానిఁ జంపెనట!(1) శ్రీకృష్ణచరితముఁ జూడఁగా నాతఁడు రెండుమాఱులు రోదనముఁ జేసిన

* సభాపర్వ. 47 అధ్యా.

♦ మహాభారతములో ముగ్గురు "సాళ్వులు" గాన్పించుచున్నారు. ఒకటి "అంబ" వరించినట్టియు భీష్మునితోఁ బోరినట్టియు సాళ్వుఁడు. వీనిచరితము "ఆది ఉద్యోగ" పర్వములలోఁ గాన్పించును. రెండు శ్రీకృష్ణునితోఁ బోరాడిన సాళ్వుఁడు. ఈతఁడే "మార్తికావత" దేశాధిపతియు సౌంభకపురి లేక సౌంభకవిమానముకలవాడు. ఈతనిచరితము మహాభారతములోని యరణ్యపర్వములోను శ్రీమద్భాగవతములోని దశమస్కంధములోను విపులముగా వర్ణింపఁబడెను. మూఁడవ సాళ్వుఁడు ధృష్టద్యుమ్న సాత్యకులచే మహాభారతయుద్ధములోఁ జచ్చెను. వీడు మ్లేచ్ఛసైన్యాధిపతి యని మహాభారతానుక్రమణికలోఁ గలదు. మొదటి యిద్దఱు సాళ్వు లొక్కరే యనికూడ మహాభారతానుక్రమణిక సూచించుచున్నది.

(1) అరణ్యపర్వ 13 అధ్యా.

టులఁ గాన్పించును.(2) ఒకటి, సాళ్వయుద్ధసమయమున, కొంతు, సంశ
ప్తకు లర్జునునిఁ దన్ను, రథమునఁ గాలు చేతులు కదల్పకుండఁగా మోఁ
దిఁబడినప్పుడు కృష్ణుఁడు, సాళ్వునితోఁ జెలిమి లేకుండఁ బోరునప్పుడే
పాండవులు ద్యూతజితులై యరణ్యావాసమున కేగిరి.(3) సాళ్వుం జంపి
కృష్ణుఁడు ద్వారకకు రా వేగమె సాత్యకి పాండవులరాజ్యభ్రష్టత్వముఁ
జెప్పెను. ద్యూతకాలమునఁ గృష్ణుఁడు ద్వారకలోనుండెననియు ద్రౌపదీ
వస్త్రాపహారణకాలమునం దామె "హాకృష్ణా! ద్వారకావాస" యనునప
టని "అశరీర" రూపముతో వచ్చి యామె కక్షయవస్త్రముల నిచ్చెనని
యుఁ జెప్పువాక్యమున కీసాంభకవధగాథ ప్రబలవిరోధముగా నున్నది.(4)
"నేను ద్వారకలోనే యుండినయెడల ద్యూతకాలమున కనాహూతుఁ
డఁగా నైన వచ్చి ద్యూతమును నివారింపనా" యని శ్రీకృష్ణుఁ డనుట
గమనింపఁదగిన యంశమై యున్నది.

జరాసంధ శిశుపాలురు జీవించియుండినయెడల కురుక్షేత్రయుద్ధ
ములోఁ గౌరవపక్షముగానె వచ్చియుందురు.(5) ఈసంగతిని ఘటోత్క
చవధానంతరము కృష్ణుఁ డర్జునునితోఁ జెప్పుచు నీకై వారి నెటులనో
కడ తేర్చితి ననుటచేఁగూడ జరాసంధ శిశుపాలురను కపటముగానె వధిం
చి తని స్పష్ట మగుచున్నది. పాండవులు ద్యూతజితులై వనమున కేగిన
వెంటనే కృష్ణ ధృష్టద్యుమ్నాదులు వనమున కేగి పాండవుల నోదా
ర్చిరి. కాని, సాళ్వయుద్ధముచే యాదవు లలసియుండుటచేతను, శిశుపా
లవధముచే దంతవక్త్ర పౌండ్రకవాసుదేవాదు లలిగి యాదవులపై యుద్ధ
సన్నాహములఁ జేయుచుండుటచేతను దక్షిణరాజులుకూడ రాజసూయ

(2) అరణ్యపర్వ. 21 అధ్యా. ద్రోణపర్వ. 19 అధ్యా.
(3) అరణ్యపర్వ. 13 అధ్యా.
(4) ద్రోణపర్వ. 13. అధ్యా.
(5) ద్రోణపర్వ. 181, 182 అధ్యా.

యోగసమయమునం బాండవుల యైశ్వర్యవిభవములం గాంచి కోపా
తురాయలచే నెవరేపక్షమునకుం జేరుదురో యను సందిగ్ధస్థితి గలుగుటచే
తను, యాదవ పాంచాల పాండవ త్రివర్గము కౌరవులపై దండయాత్ర
ను సాగింపలేకరి. అర్జునుఁ డస్త్రవిద్యాలాభము నొందుటకుఁ దివ్యవిష్ట
పమునకుఁ బోఁగాఁ దక్కిన పాండవులు తీర్థయాత్రలఁ జేయుచు ద్వారక
సమీపమునకు వచ్చిరి. అపుడు బలరామాదులు పాండవులఁ బరామ
ర్శము చేయుటలో సాత్యకి, సృంజయ కేకయులతో యాదవులు కౌరవు
లపైఁ బడి జయింపఁగల రని బలరామాదులఁ బురికొల్పెను. కాని, య
ర్జునుఁడు లేకపోవుటచేత ధైర్యముచాలక కాఁబోలు ధర్మజాదు లావి
జృంభణము నంగీకరింపలేదు * పరిస్థితుల నాలోచింపఁగా నాఁటికి సృం
జయ కేకయ పాంచాల యాదవుల కన్యోన్యత కలిగినట్లుఁ దోఁచును.
యాదవులలోఁగూడ రెండుపక్షములు కలవు. భోజకులజులగు శతధన్వా
క్రూరకృతవర్మలకును, వృష్ణికులజు లగుశ్రీకృష్ణాదులకును బొత్తులేదు.
దీనికిఁ గారణ మేమనగా—కంసుఁడు భోజకులజుఁడు. కృష్ణుఁడువృష్ణికు
లజుఁడు. కృష్ణుఁడు కంసుం జంపి యాతనితండ్రి యగు "ఉగ్రసేనుని"
నామమాత్రపురాజుగాఁ జేసి సర్వాధికారములను దానె వహించుట.
దీని నీక్రిందిహరివంశపద్యము స్పష్టపఱచుచున్నది.

సీ. భోజవంశమువారు ♦ రాజులై యుండంగ
యాదవుల్ కింకరు ♦ లై చరింతు
రట్టి యన్వయమునఁ ♦ బుట్టియుఁ గడుబాము
మాలితి నీకంటె ♦ బాలిశుండు
గలఁడె యెవ్వఁడు పుత్రుఁ ♦ బాలియించెద నాకృష్ణుఁ
డొక్కటి తద్రాజ్య ♦ మెల్లఁ దాన.

* అరణ్యపర్వ 119, 120 అధ్యా.

కొని రిత్తపట్టంబు ♦ నిను(బూన్పి నతని పె
ట్టెడు నన్నపిండంబు ♦ గుడిచె దకట

గీ. యెట్లుగాఁ బెద్దవాఁడవై ♦ తేమిబ్రతుకు
సిగ్గుతన భోగ మెట్లు రు♦చించె నీకు
హరికి బంటవు గాక నీ♦వవనిపతివె
యిట్టి రాజధర్మధ్వంసి ♦ నేను సైప.

హా॥ 2 అశ్వా.

ఈవాక్యములు జరాసంధుఁ డుగ్రసేను నాక్షేపించుసందర్భము లోనివి.

సత్రాజిత్తుకుమార్తె యగు సత్యభామను శ్రీకృష్ణుఁ డుద్వాహ మగుట రెండవవిరోధకారణము. సత్రాజిత్తు తనకుమార్తె యగు సత్యభామను „కృతవర్మ క్రూర శతధన్వులలో" నొకనికిచ్చి పెండ్లిచేయుదు నని మాట నిచ్చి „ శమంతకమణి ” వ్యవహారముచే * శ్రీకృష్ణునకు సత్యభామ నిచ్చియున్నాఁడు. ఇందులకే " శతధన్వుఁ " డలిగి కృష్ణుఁ డూరలేనపుడు సత్రాజిత్తుం జంపి శమంతకమణి నపహరించి, పిమ్మట శ్రీకృష్ణుభయము మనస్సునకుఁ గలుగఁగా మణి నక్రూరునికి దాఁపనిచ్చి కృతవర్మాదులు తనకు దోడ్పడుటకు భయపడి నిరాకరించుటచేఁ బలాయితుఁ డయ్యెను. కృష్ణ బలరాములు పలాయితుఁడగు శతధన్వునివెంటాడిరి. కృష్ణుఁ డరణ్యములోఁ బరువిడుశతధన్వుం జంపి వాని వస్త్రాదికముం బరిశీలింపఁగా మణి కాన్పింపలేదు. మణి కాన్పింపలే దని బలదేవునితోఁ గృష్ణుఁడం చెప్పఁగా (వెన్నదొంగతనమును నేర్చినవాఁడని కాఁబోలు) బలదేవుఁడు నమ్మక నీవే యామణి నపహరించితి వని

* శమంతకమణిగాథ 'విఘ్నేశ్వరచరిత' కథచే లోకవిదితమయియున్నది.

కోపగించి యాకోపముతోడనె మిథిలాపురికేగి మూఁడేండ్లచట: గాపుర మున్నడె నని విష్ణుపురాణములోఁ గలదు.

దీనినిగూర్చి హరివంశమునం దిట్లు కలదు. సత్రాజిత్తుం జంపి శతధన్వుఁడు మణి నపహరింపఁ గృష్ణబలరాములు వానిఁ జంప నాలో చించుచుండఁగ నాసంగతి నెఱిఁగి శతధన్వుఁడు కృతవర్మాక్రూరులసహా యముఁ గోర వారు కృష్ణునకు జడిసి సహాయము సేయ నొల్లనందున శతధన్వుఁడు పురి విడిచి పరునిడెను. వానిఁ దఱుముచు రామకృష్ణులు పోవ శతధన్వుఁడు పొదలుఁడొంకలుఁ దూఱఁ గృష్ణుఁడు రాము నొక్కెడ నునిచి వాని వెంబడించి చక్రముచే శతధన్వమస్తకము ఖండించి,

క. తలయును జీరయు నోరు మొ
దలుగా శోధించి చూచి ♦ తత్తనువున న
వ్విలసితరత్నము గానఁడ
హలధరుఁడునుగూడ వచ్చె ♦ నంతటిలోనన్.

వ. ఆతం డవ్విధం బాతనికిం జెప్పి శతధన్వవధంబు వితథంబయ్యె నను పలుకు పలికిన నది బొంకనుతలంపునం గటకటం బడి బలుండు.

తే. అకట తృష్ణ యెట్టిదియొ! నీ♦యట్టివాఁడు
నిన్నిరో యింతమాత్రకు ♦ నిట్టిఁడయ్యెఁ
బలుకు లేటికి నీతోడి ♦ భ్రాతృధర్మ
మింక నింతియె చాలు నీ♦యిచ్చఁ జనుము.

వ. అని యతినిశ్శపథవాక్యంబులు విశ్వసింపక సాంత్వనంబులకై కొనక యిమ్మాయ లేనెఱుంగని యవియె యుడుగు మని పాసి యొక్కరుండును మిథిలాపురంబునకుం జని జనకరాజుచేత సత్కృతుండై తత్సదనంబున నుండె—

ఇచటఁ గృష్ణబలరాములప్రవర్తనము కేవలమానుషత్వము—

మానుషత్వమె కాదు—పామరజనత్వమును సూచింపుచున్నది. భగవ
దవతారపురుషులైనను కేవలపామరజనులవలె మెలఁగుట విచిత్రము.
కృష్ణుఁడు ఒట్టులు సత్యములు పెట్టుకొనక, రాయభారసమయమునను,
అర్జునివ్యామోహావిష్టసమయమునను, జూపిన విశ్వరూపము నేల బలరేవు
లకుం జూపలేదో ?

ఆసమయముననే దుర్యోధనుఁడు మిథిల కేగి బలరామునికడ
గదాయుద్ధవిద్య నేర్చెనట ! శమంతకమణి నక్రూరుఁడు చేకొని కృష్ణ
భయముచే గాశిం జేరి యచటఁ గాపురముండెను. పిదప నక్రూరునిఁ
దిరిగి ద్వారకకుఁ దీసికొని రావలసిన దని కృష్ణునిఁ గోరఁగా నాతఁడు
ప్రజాహితముకై యక్రూరుని రప్పించి రత్న మతనికడ నుండుటఁ దెలి
సికొని సత్యాబలరాములకు "పైతృకము, జ్యేష్ఠము" నగు భాగములు
గల శమంతకమణిని వారితోఁ బోరుపడలేకయు జనహితుఁడగు నక్రూ
రున కిచ్చినచో గృహకలహము తీరు నని తలఁచియు మనస్సునం దిష్ట
ము లేకుండినను పైమెప్పుకొఱకై యక్రూరునకే యాశమంతకమణి
నిచ్చి "అక్రూరవరదుఁ"డను బిరుదమును వహించెను. ఈశమంతక
మణిగాథ జరుగుచుండినకాలమునం బాండవులు "ఏకచక్రపుర" ప్రాం
తారణ్యములలోఁ దిరుగుచుండిరి. కృష్ణునకు స్వచక్ర (తనరాజ్యములోని)
భయ ముండుటచేతనే కౌరవులపై స్వయముగా యుద్ధముఁ జేయఁ గ
డఁగలేదు. భోజ వృష్ణికులుల వివాదము, కృతవర్మ దుర్యోధనపక్షము
గాఁ గురుక్షేత్రయుద్ధములోనికి వచ్చుటకును, పిమ్మట సర్వయాదవనా
శమునకుఁగూడ కారణమైనది. పాండవులు ద్వాదశవర్షారణ్యవాసమును
ముగించి యజ్ఞాతవాసముఁ జేయఁబోవుచు స్వసైన్యాదికమును శ్రీకృష్ణు
నివరముఁ జేసిరి. మధురాపురి భోజులకు మొదటిరాజధాని. కంసుఁడు
బలహీనుఁడగుటచే నిర్భీకుఁడై దుర్గాదిసంరక్షణమును జేయలేదు.

టమువలన జరాసంధుఁడు కృష్ణుపైఁ జేసిన మొదటిదండయాత్రయందే మథురాపురి పూర్ణముగా శిథిల మైనది. కాన మధురను వదలి యాదవులు "కుశస్థలి" యను ప్రాచీనపట్టణమునకు సమీపమున ద్వారకను నిర్మించుకొని రని హరివంశమునం గలదు. పాండవు లరణ్యమున నుండినకాలమునం గర్ణుఁడు "కుశస్థలి, మథుర" మొదలగు ప్రదేశములం జయించినటులఁ గాన్పించును. *కృష్ణుఁడు కర్ణవిజృంభణము నెటులుసహించెనో? బహుశః యాదవు లాసమయమున నే పౌండ్రకవాసుదేవునితోనో పోరు సల్పుచుందురు. శ్రీకృష్ణుఁడు తన యనుయాయులతో నజ్ఞాతవాసానంతర "మభిమన్యు" వివాహసమయమునకు విరాటపురమునకుఁ జేరెను. పాండవ పాంచాల యాదవులతో మాత్స్యులు కూడఁ జేరిరి. కర్ణుని దిగ్విజయముచే మఱికొందఱురాజులుకూడ కౌరవులపైఁ గినిసి పాండవుంపక్షమునకు వచ్చినటులఁ గాన్పించెను. అందువలననే పాండవుల కేడక్షౌహిణుల బలమైన రాఁగలిగెను. అభిమన్యు వివాహానంతరము కృష్ణుఁడు పెండ్లికి వచ్చినరాజులసభలో భవిష్యత్కురుక్షేత్రయుద్ధాంకురములను నాటెను. కూటయుద్ధము బలరామున కిష్టములేదు. నేఁడు భరతఖండమునం గాన్పించు "నతివాద, మితవాద" పక్షములపద్ధతి, "ఉపప్లావ్య" సభలోనె నాఁడు కాన్పించినది. శ్రీకృష్ణ నర్జునుఁడు సహాయముఁ గోరుటకు వచ్చినసమయముననే దుర్యోధనుఁడును కృష్ణసహాయముఁ గోరుటకు వచ్చుటయుఁ దటస్థించినది. పాండవపక్షమునసున్నం డగు శ్రీకృష్ణునికంటె నాతని "నారాయణగోపాల" బలమె తన కుపకారియని దుర్యోధనుఁడు తలంచెను. అస్త్రముం బట్టని కృష్ణునియాలోచనాసాహాయ్యమె తనకు మహోపకారి యని యర్జునుఁడు తలపోసెను. సాత్యకి యెపుడును పాండవపక్షపాతియే. కృష్ణ

* అరణ్యపర్వ 253 అధ్యా.

సాత్యకులు పాండవపక్షమునఁ బోవుటచేతనె పూర్వవైరములఁ దలపోసి కృతవర్మ, "అక్షౌహిణీ" సేనాసమేతుఁడై దుర్యోధనుపక్షమున కేగెను. "కృష్ణుని మాయచేతనె విస్తారమగు కురుబలము జయింపఁ బాండవులు ప్రయత్నించుచున్నా" రని సంజయుఁడు ధృతరాష్ట్రునితోఁ జెప్పియున్నాఁడు.1 కృష్ణుని రాజకీయధురంధరత్వ మాతని రాయభారసమయమున వెల్లడియైనది. శ్రీకృష్ణప్రోత్సాహముచేతనె పాండవులు యుద్ధమునకుఁ బ్రయత్నించుచున్నారు గాన కృష్ణుని లంచముచే (దానోపాయము) లోఁబఱచుకొనవలె నని ధృతరాష్ట్రుఁడును, కట్టివేసి (దండోపాయముచే) లోఁబఱచుకొనవలె నని సుయోధనుఁడును తలఁచిరి.2 రెండును వ్యర్థములేయయ్యెను. శ్రీకృష్ణుని దండించి లోఁబఱచుకొందు రనుభయము ధర్మజునకుఁగూడ కలిగెను.3 అట్టిభయ ముండుటచేతనె కృష్ణుఁ డస్త్రశస్త్రముల ధరించియు సాత్యకిఁగూడఁ దీసికొనియు పోయియున్నాఁడు. కృష్ణుఁడు కౌరవసభలో భీష్మాదులకే కాక తక్కినరాజులకుఁగూడ సుయోధనునిపై నహితము కలుగునటుల నుపన్యసించెను. పాండవులు తమయభిప్రాయములఁ దెల్పుసమయమున—అందు భీముఁ బురికొల్పుటలోను ద్రౌపది నోదార్చుటలోను గూడ సంధి పొసఁగనీయకుండఁ జేయుతలంపు కలుగురీతినె సంభాషించి యాప్రకారమె చేసెను. అందఱిమనస్సులఁ దనపక్షమునుండి మార్చుచున్న కృష్ణుని బంధింప సుయోధనుఁడు తలఁచెను గాని విదురాదుల యడ్డంకిచే నటులు చేయలేదు. ఈసమయమునఁ జూపిన విశ్వరూపసందర్శనము మోహావిష్టుఁ డగు నర్జునునకుఁ జూపిన విశ్వరూపమువలె కార్యకారి కాలేదు.

---

1 ఉద్యోగపర్వ 66 అధ్యా.

2 ఉద్యోగపర్వ 85, 87 అధ్యా.

3. ఉద్యోగపర్వ 71 అధ్యా.

అట్లు కార్యకారియే యైనచో ధృతరాష్ట్రుఁ డర్ధరాజ్యమును తప్పక యొ
సఁగియే యుండును. ఈవిశ్వరూపసందర్శనగాథ సౌతికాలమునఁ గూ
ర్పఁబడియుండు నని "భారతమీమాంసాగ్రంథకర్త"[1] తలపోయుట
యుక్తముగానెయున్నది. కృష్ణుని దుర్యోధనాదులు బంధింప నాలోచిం
చుటను "సాత్యకి" ముందుగఁ దెలిసికొని తమవాఁడైన కృతవర్మం
దనపక్షముగానుండు మని కోరియున్నాఁడు. నిజముగా దుర్యోధనుఁడు
కృష్ణుని బంధింప యుద్ధమే చేసినయెడల కృతవర్మ యేపక్షమునకుఁ జేరు
నో? కృష్ణుఁడు కౌరవసభకుఁ బోవుటచేఁ గలుగు లాభములలోఁ గర్ణుని
మనస్సును ద్రిప్పుట యెన్నఁదగి యున్నది. కర్ణున కంతకుఁబూర్వ మీ
చూచాయఁగాఁ దెలిసిన పాండవసోదరత్వగాథను, కృష్ణుఁడు బలపఱిచి
సాంఘికనీతికి విరుద్ధమును "కౌటిలీయా"ది రాజనీతులకు సమ్మతము
నగునటుల ద్రౌపది యాఱవభర్తనుగా నిన్ను నంగీకరించు నని చెప్పెను.
కర్ణుఁడు లోకమునకుఁ బాపమునకును వెఱచి పాండవులఁ గూడ నంగీక
రింపలేదు. కాని పాండవులపైఁ బ్రేమాంకురమమాత్రము కలిగెను.
కృష్ణుని దుర్యోధనుఁడు బంధింప నుద్యమించుటను ధర్మజునితోఁ జెప్ప
లేదు. కాని యుద్ధసన్నద్ధులై దుర్యోధనుపక్షముగా వచ్చిన రాజుల
కమానుషములఁ జూపి దుర్యోధనునిపై నహితము గలుగునటులఁ జేసితి
ననుటచేఁ గృష్ణుని బంధింప దుర్యోధనుఁడు యత్నించె ననుగాథకూడ
మృష యనియు సౌతికాలమునఁ గల్పింపఁబడిన దనియుఁ జెప్పెడి "భా
రతమీమాంసా" వాక్యము సత్యమే యని మరల నొకసారి చెప్ప సా
హసించుచున్నాఁడను. కౌరవసభలోఁ గృష్ణుఁడు కనఁబఱచినది యేమేని

---

1 "భారతమీమాంస" యను గ్రంథమును "మహారాష్ట్ర" భాషలో నొక పరిశోధకుఁడు వ్రాసియుండెనఁట! దానిని, బ్ర. శ్రీ. వజ్ఝల సీతారామశాస్త్రిగా రాంధ్రీకరించి, ఆం. సా. పరిషత్పత్రికలోఁ బ్రకటించుచున్నారు.

యింద్రజాల మని తలంచిరేమో? కనుకనే దుర్యోధనుఁడు, "ఉలూకు నిచే" నర్జునునకు సందేశ మంపుచు నిట్లను మని చెప్పియుండెను.

* "ఓయర్జునా ? వాసుదేవునిభయమువలనఁగాని, నీభయము వలనఁగాని రాజ్యము నీయను. కేశవునితోఁగూడ వచ్చి యుద్ధముఁ జేయుము. శస్త్రధరుఁడ నగునాకు యుద్ధమునందు మాయకాని యింద్రజాలముకాని యోర్వలేనితనముగాని భయపెట్టుటకాని యెదురు చెప్పలేవు."

యుద్ధానంతరము ద్వారకకుఁ బోవుమార్గములో "ఉదంకుఁ" డను ముని కృష్ణుఁడు కురుపాండవులకు సంధిసేయక వృథాగా కురునాశముఁ జేయించె నని కుపితుఁడు కాఁగా నాతనికిఁగూడ విశ్వరూపముఁ జూపి యాతని లోఁబఱచుకొనె నని యశ్వమేధపర్వమునఁ గలదు. పదే పదే చూపు నీవిశ్వరూపములు జ్ఞానులపక్షమున నెటు లున్నను శత్రువులపక్షమున నింద్రజాలములుగానె కాన్పించును గదా? విశ్వరూపవ్యవహారము లెట్టి వైనను శ్రీకృష్ణుఁడు పాండవపక్షముగా—అం దర్జునునిపక్షముగా—మెలఁగి దుర్యోధనాదుల నెటులనైన వంచనసేయువలయు నని యే తలంచి యుండెను. అది దుష్టసంహారమునకే జన్మించె నని పురాణములలో వ్రాయఁబడినను బలరామునకును, భగవద్భక్తాగ్రేసరు లనఁబడు "ఉద్ధవ, అక్రూరా" దులకును తుదకు శ్రీకృష్ణునితనయులును పరాక్రమశాలురు నగు "సాంబ, ప్రద్యుమ్నా" దులకునుఁ గూడ సహ్యముగా లే దని యీక్రింది గాథ చెప్పుచున్నది.

---

* శ్లో. నభయాద్వాసుదేవస్య, నచాపి తవ ఫల్గున
రాజ్యం ప్రతి ప్రదాస్యామి-యుధ్యస్వ సహకేశవః
నమాయా హీంద్రజాలం వా-కుహకా వాబిభీషికా
ఆత్తశస్త్రస్య మే యుద్ధే-వహంతి ప్రతిగర్జనాః
ఉద్యోగపర్వ 160 అధ్యా.

* "సమీపించిన యాయుద్ధము మహోపద్రవకర మైనదానిని గాఁ జూచి, బలరాముఁడు, పులులవలె బలవంతులగు "అక్రూరుఁడు" మొదలగువారితోను (భోజకులులు) గదుఁడు, సాంబుఁడు, ఉద్ధవుఁడు, ప్రద్యుమ్నుఁడు, ఆహుకసుతుఁడు, చారుదేష్ణుఁడు మొదలగు వృష్ణికులులతోను పరివృతుఁడై దేవతలచే సేవింపఁబడు నింద్రునివలెఁ బ్రకాశించుచు పాండవశిబిరమున కేతెంచెను......అట్టి బలరామునిఁ జూచి ధర్మరాజు కృష్ణుఁడు అర్జునుఁడు భీముఁడు తదితరరాజులు లేచి బలరామునిఁ గౌరవించిరి. ధర్మరాజు బలరాముని కరస్పర్శముం గావించెను.

---

* శ్లో, తద్దృష్ట్వోపస్థితం యుద్ధం-సహాసన్నం మహాత్యయం
ప్రావిశద్భవనం రాజన్-పాండవస్య హలాయుధః
సహాక్రూరప్రభృతిభిః-గద సాంబోద్ధవాదిభిః
రౌక్మిణే యాహుకసుతైః-చారుదేష్ణ పురోగమైః
వృష్ణిముఖ్యై రధిగతై-ర్వ్యాఘ్రైరివ బలోత్కటైః
అభిగుప్తో మహాబాహు-ర్మరుద్భిరివ వాసవః......
......తందృష్ట్వా ధర్మరాజశ్చ-కేశవశ్చ మహాద్యుతిః,

శ్లో. ఉదతిష్ఠత్తతః పార్థో-భీమకర్మా వృకోదరః
గాండీవధన్వా యేచాన్యే-రాజాన స్తత్రకేచన
పూజయాంచక్రిరే తేవై-సహాయాతం హలాయుధం
తత స్తం పాండవోరాజా-కరేపస్పర్శ పాణినా......
......యుధిష్ఠిరేణసహిత-ఉపావిశ దరిందమః
తత స్తేషూపవిష్టేషు-పార్థివేషు సమంతతః
వాసుదేవ మభిప్రేక్ష్య-రౌహిణేయో భ్యభాషత
భవితాయం మహారౌద్రో-దారుణః పురుషక్షయః
దిష్టమేత ద్ధ్రువంమన్యే-నశక్య మతివర్తితుం......
......ఉక్తోమయా వాసుదేవః-పునఃపున రుపహ్వరే
సంబంధిషు సమాం వృత్తిం-వర్తస్వ మధుసూదన
పాండవాహి యథాస్మాకం-తథా దుర్యోధనో నృపః...
......తచ్చమే నాకరోద్వాక్యం త్వదర్థం మధుసూదనః

......బలరాముఁడు ధర్మజునితోఁ గూర్చుండెను. పిమ్మట నందఱును గూర్చుండిరి. తరువాత బలదేవుఁడు కృష్ణుం జూచి యిట్లనుచున్నాఁడు. ఈయుద్ధము కఠినమును బహుక్షయము నై ప్రవర్తింపఁబోవుచున్నది. దైవవశమున నగు దీని నతిక్రమింప శక్యము కాదు......నేను వాసుదేవునితోఁ, బంధువులయందు సమానముగా వర్తింపుము. పాండవు లెట్టివారో దుర్యోధనుఁడును నట్టివాఁడే' యని రహస్యమునందుఁ బెక్కుసారులు చెప్పితిని. అర్జునుం జూచుచు——ఆనామాటను నీ యుపకారముఁ జేయువాఁడై వినలేదు. పాండవులకు జయము ధ్రువ మని నానిశ్చయాభిప్రాయము. అదియే శ్రీకృష్ణునితలఁపుకూడ. నేను కృష్ణుని విడిచి యుండలేను. భీమదుర్యోధనులు నాకు గదాయుద్ధములో నిపుణులైన శిష్యు లగుటచే నా కిద్దఱియందు నాకు సమానస్నేహము కలదు..................కౌరవులు నశించుచుండఁగా నుపేక్షించి యుండలేను అనెను.

ఒక్క బలరామునకే కాక తక్కినయాదవులకుఁగూడ కృష్ణుని పాండవపక్షపాతచర్య యిష్టములేదు. కృష్ణుని యీవ్యవహార మెంత మాత్రమిష్టములేనందుచేతను, అది న్యాయముగాఁ గాన్పింపనందుననే కృష్ణునికుమారులును మహాబలవంతులు నగు ,, ప్రద్యుమ్నుఁడు, సాం

విక్లిష్ట స్సర్వథావేశ-ధనంజయ ముపేక్ష్యచ
ధృవో జయః పాండవానా-మితి మే నిశ్చితా మతిః
తథా హ్యభినివేశోఽయం-వాసుదేవస్య భారత
నచాహ ముత్సహే కృష్ణమృతే లోక ముదీక్షితుం
ఉభౌ శిష్యౌ హి మే వీరౌ-గదాయుద్ధవిశారదౌ
తుల్యస్నేహోఽస్మ్యతో భీమే-తథా దుర్యోధనే నృపే
......నహి శక్ష్యామి కౌరవ్యాన్నశ్యమానా నుపేక్షితుం.

ఉద్యోగపర్వ 158 అధ్యా.

ఋఁడు" మొదలగువారుకూడ పాండవపక్షముగా రాలేదు. సాత్యకి యు
ర్జునునిశిష్యుఁ డగుటచేతను పాండవపక్షముగా రాక తప్పినది కాదు. పై
బలరామవాక్యములచేతనేగాక యీక్రింది గాంధారివాక్యములచేఁ గూ
డ కృష్ణుఁడే సంధి పొసఁగకుండఁ జేసె నని స్పష్టమగుచున్నది.

* "శ్రీకృష్ణా! నీ విచ్ఛయించుటవలననే కౌరవులనాశ ముపే
క్షింపఁబడెను. అందువలన నీ వాఫలము ననుభవింతువుగాక."

ఇది గాంధారి పొలికలనిలో యుద్ధమృతులఁ జూచునప్పు డనిన
మాట. భీష్ముని పదిదినములయుద్ధములోను, అతనిచే దెబ్బలఁ దినిన
రెండుమాఱు లర్జునునిఁ బురికొల్పుటకుఁ దాను నొగను విడిచి భీష్ము
పైకిఁ బోవుటయు, భీష్ముని గృత్రిమాలోచనముచేతనే పడఁగొట్టుటకు
విచారించు నర్జునునకుఁ బ్రోత్సాహము కలిగించుటయుఁ దప్ప వేఱుపా
యములచేఁ గౌరవులకు నష్టముగలిగింపఁ గృష్ణున కవకాశము లభింప
లేదు. భీష్ముఁడు పాండవపక్షపాతియై పాండవసైన్యమును విశేషముగా
నష్టపుచ్చక పదిదినములలోను పదివేలరథికులనుమాత్రమె వధించెను
గాని స్వసైన్యమున కెంతమాత్రము నష్టమురానిరీతి నద్భుతముగ వ్యూ
హములఁ బన్నుచుఁ గృష్ణునిమాయోపాయములకుఁగాని, యర్జునుని
వ్యూహభేదనానైపుణ్యమునకుఁగాని యవకాశ మొసఁగక నేఁటికాల
మున జర్మనీసర్వసైన్యాధిపత్యమును వహించిన "హిండెంబర్గు" వలె
మెలఁగెను. కాని "మెత్తనిపులి" యని సంజయుఁ డొకప్పుడు చెప్పిన
ధర్మరాజే రహస్యముగా భీష్మునిపాదములపైఁ బడి యాతఁడు తనంత
తాని పడిపోవు నుపాయముఁ జేసె నని, పెంపఁబడిన మహాభారతము

---

* ఇచ్ఛతో పేక్షితో నాశః కురూణాం మధుసూదన
యస్మాత్త్వయా మహాబాహో ఫలంతస్మాదవాప్నుహి.
స్త్రీప 25 అధ్యా.

లోఁ గాన్పించును. ఇందు శ్రీకృష్ణునిప్రయోజకత్వము లేదు. "వింటి ర్నిట్జు" గారు భీష్మునిబహిఃప్రఖ్యాతింబట్టి భీష్ముఁ డట్టి రాజద్రోహము నకొడిగట్టఁ డనియు భీష్మపతనమున కేదేని యుపాయమును శ్రీకృష్ణుఁడే చెప్పియుండు ననియు వ్రాయుట విచారణీయాంశము. భీష్మపతనగాథను బరిశీలించి చదివినయెడల భీష్మధర్మజు లాలోచించుకొని భీష్ముఁడు పాండవులకు దొరకునటులఁ దన వ్యూహమును వదలి పాండవసైన్యములోనికిఁ జొచ్చుకొనివచ్చి యుండును. ఆతనికిఁ దోడువచ్చుటకుఁ బ్రయత్నించు దుశ్శాసనాదుల నర్జునుఁ డడ్డుపఱిచియుండును. భీష్మధర్మజు లనుకొనినదానికి వ్యతిరేకముగాఁ బూర్వవైరి యగుశిఖండి భీష్ముని హతుం జేసియుండును. పెంపఁబడినభారతములో నర్జునునిచేఁ బడఁగొట్టఁబడినటుల విశేషముగా వర్ణింపఁబడినది కాని మూలభారతములో శిఖండిచేతను భీష్ముఁడు హతుఁడయ్యె ననియే చెప్పఁబడియుండెను. * భీష్ముని యొద్దనమున కెదురుగా శిఖండి యొడ్డియుండుటచే దుర్యోధనుఁ డారంభములోనె దుశ్శాసనునితో భీష్ముని జాగ్రత్తగఁ గాపాడుచుండుము. శిఖండి యీతనిఁ బొరిగొనునుజుమీ యని చెప్పియున్నాఁడు. దుశ్శాసనుఁడు కడపటియుద్ధములోఁగూడ భీష్మునికై విశేషముగాఁ బెనఁగులాడి యర్జునున కాఁగలేకపోయి భీష్ముని శిఖండిబారికై వదలియున్నాఁడు. ఎట్లయినను భీష్మపతనమునకు శ్రీకృష్ణునిప్రయోజకత్వము లే దనియు నాతనియుద్ధసమయమున నీతని కృత్రిమము లేవియు సాగలే దనియు జెప్పవలసియున్నది. భీష్మయుద్ధారంభమున నర్జునునకుఁ గలిగిన మోహావిభ్రాంతినిఁ బోగొట్టుటకై చేసినయుపదేశము మాత్ర మనుపమానము. యావద్భగవద్గీతయొక్క కర్తృత్వము శ్రీకృష్ణునకు లే దని తలఁచువారు గలరు. అది సత్యమే యై యుండవును.

* భీష్మపర్వ 13 అధ్యా.

కారణ మేమన, మహాయుద్ధము సంప్రాప్తమై యిఁక బాణములను విడువఁబోవు చుండఁగా, నర్జునునకు నాలుగువందలయిరువదిశ్లోకముల నాశువుగాఁ గవిత్వమును జెప్పి యుపదేశించె ననుట యయుక్తముగానె కాన్పించును. ఆసమయమునఁ గృష్ణార్జునులకు జరిగినసంభాషణము నేసంజయుఁడో విని హిమాలయమున భారతరచనముఁ జేయు వ్యాసునకుఁ జెప్పఁగా నాతఁడు కొంత పెంచి వ్రాసియుండును. లేక జనమేజయుని కాలమునఁ బెంపఁబడియుండును. సౌతిచే మాత్రము పెంపఁబడియుండ లేదని లోకమాన్యతిలకుగారు వ్రాసినది యథార్థముగాఁ గాన్పించుచున్నది. కాని మూలబీజమగు శ్రీకృష్ణునియుపదేశము మాత్రము నిజమని నమ్మవలసియున్నది. సమస్తబంధువులు హతులగుటకు సిద్ధముగానుండినపు డర్జునున కట్టివిషాదము కలుగుటలోను శ్రీకృష్ణుఁడు మోహవిభ్రాంతిఁ బోగొట్టుటలోను నబద్ధము లేదు. కేవల కౌరవనాశనమే ప్రధానముగాఁ దలఁచి శ్రీకృష్ణుఁ డర్జునునిఁ బెక్కుసారులు ప్రోత్సహించియున్నాఁడు. అందు యుద్ధారంభమునఁ గలిగిన విభ్రాంతి విశేషమైనది. సర్వబంధువ్యాప్తప్రేమను పోఁద్రోయుటకు విస్తారముగాఁ జెప్పవలసియుండును. భగవత్సంబంధముగా నైన విశ్వరూపమును తదితరదృష్టిగా నైన నింద్రజాలమును జూపవలసిన యవసర మప్పుడు పూర్ణముగా గలిగియుండెను. కర్తను, భోక్తను, నేనేయనియు, "చచ్చిన స్వర్గము నొందుదువు. జయించిన మహాసామ్రాజ్యము నొందుదువు" అని కూడ చెప్పవలసియుండును. ఇట్టి వేదాంతోపదేశములు — తెగింపుమాటలు — పిమ్మట నేడువందలశ్లోకములకు మించిన భగవద్గీతగాఁ బరిణమించెను.

భారతీయవాఙ్మయమున భగవద్గీతకుఁగల పూజ్యత యద్వితీయము, దీనిపై శ్రీశంకరాచార్యాదులగు మహామహులమిత భాష్యములను,

వ్యాఖ్యానములను వ్రాసిరి. పై భాష్యములలో శంకరభాష్యము జగ
త్ప్రఖ్యాతిం గన్నది. అనూహ్యమతచిహ్నితుఁ డగు శ్రీకృష్ణునకు పై
భాష్యాదులచే నద్వైతు లడ్డబొట్టును, విశిష్టాద్వైతులు ద్వాదశోర్ధ్వపుం
డ్రములను, ద్వైతు లంగారముద్రలను దగిల్చిరి. ఇపుడు క్రైస్తవులు,
మహమ్మదీయులుకూడ గీతలను జదువుచుండుటచే భవిష్యత్తున సిలువ
చిహ్నమును, చంద్రాంకితమును గూడ శ్రీకృష్ణుఁడు ధరించువాఁడు కా
వచ్చును.

శ్రీశంకరాచార్యులు భాష్యమును రచించుటకుఁ బూర్వమె సం
స్కృతమహాభారతము జావాద్వీపగణములోని దగు "బలిద్వీపము"
నకుఁ గొనిపోఁబడెను. అచటఁగల బ్రాహ్మణులు నేఁడును భగవద్గీతను
బఠింపుచున్నారు. అచటఁ గల గీత యెట్లున్నదో (1914 సం॥రము జూ
లై నెల, మోడరన్ రివ్యూపత్రికయందు వ్రాయఁబడియున్నది. తద్జ్ఞు
లాయంశమును బరిశీలింతురుగాక.

కురుక్షేత్రమునఁ జెప్పినయంశములు తొందరలో నుండుటచే
నాకు సరిగా బోధపడలేదు గాన ఆగీతాంశముల మరలఁ జెప్పు మని
యర్జునుఁడు యుద్ధానంతరమున నింద్రప్రస్థపురిలోని మయసభలో సుఖ
ముగాఁ గూర్చుండి శ్రీకృష్ణు నడిగెను. శ్రీకృష్ణుఁడును, ఆయంశములు
నాకును సరిగా జ్ఞాపకములేవని "అనుగీత" (ఉత్తరగీత) చెప్పెను. (1)ఈ
యంశముకూడ నేఁటి భగవద్గీతకు మూలబీజము మోహావిష్టుఁ డగున
ర్జునునికి శ్రీకృష్ణుఁ డుపదేశించురూపమునఁ గురుక్షేత్రమున నాటఁబడి
నను గీతావృక్ష మద్యులద్వారమున నన్యప్రదేశముననే పెంపఁబడియుం
డుటను దృఢపఱచుచున్నది.

ద్రోణుని సైన్యాధిపత్యకాలమున నాతని తొందర చతురంగపు

(1) అశ్వమేధపర్వ. 6 అధ్యా.

టాటలో శ్రీకృష్ణుఁడు పాండవులచే దొంగయెత్తులను వేయించి కౌరవుల సైన్యమును విశేషముగా నష్టపఱచెను. "భగదత్త, భూరిశ్రవ, సైంధవ, ద్రోణుల" వధములు శ్రీకృష్ణునాలోచనావిశేషముచేతనే జరిగినవి. అర్జునునిఁ జంపుటకు గుప్తము చేసికొనిన కర్ణునిశక్తిఁ ఘటోత్కచునిపై వేసి యర్జునుఁ గాపాడుటయే గాక యర్జునసంతతికే కురురాజ్యాధిపత్యము కలుగుట కొకబీజమును గూడ నాటెను. అశ్వత్థామచే విడువఁబడిన నారాయణాస్త్రమును వ్యర్థము సేయుటలో నాతనిచతురత మిగుల శోభించెను.

కర్ణుని సైన్యాధిపత్యకాలమున రెండవనాఁ డర్జునునకు విశ్రాంతిని గలిగింపఁదలంచి యర్జునుఁ డెపుడు కాన్పించిన నపుడు "భార్గవాస్త్రముఁ" బ్రయోగింప నుద్యుక్తుఁ డగు కర్ణునకు భీమాదులతోఁ బోరి యలయిక గలుగునటులఁ జేసి యర్జునునిఁ శ్రీకృష్ణుఁడు ధర్మజుఁ జూచు నెపమున శిబిరమునకుఁ గొనిపోయె. ధర్మజార్జునులకుఁ గలిగిన స్వల్పవివాదమును దానె వృద్ధిచేసి తానె తగవుఁ దీర్చుటలోను, భార్గవాస్త్రపీడితమగు స్వసైన్యముఁ జూచి కర్ణునితోఁ బోర భయపడు నర్జునునకు భీతిం బోఁగొట్టుటలోను, సర్పముఖాస్త్రమును వ్యర్థముసేయుటలోను, రథము నెత్తుటకై క్రిందికిఁ దిగిన కర్ణుని యుద్ధధర్మముచేఁ జంప సందేహించు నర్జునునకు యుద్ధధర్మవ్యతిరేకముగాఁ బ్రోత్సాహ మిడి కర్ణునిఁ జంపించుటలోను శ్రీకృష్ణునిప్రతిభ మిగుల శోభించెను.

శల్యుని సైన్యాధిపత్యకాలమునఁ గృష్ణునాలోచనావసర మంతగాఁ గలుగలేదు. మడుఁగులో దాఁగికొనిన దుర్యోధనునిఁ బైకి రప్పించుటలోఁ గృష్ణుని యాలోచనము కార్యకారి యయ్యెను. దుర్యోధనవధములోఁ గృష్ణుఁ డూరుభంగముఁ జేయు మని భీమునకు నర్జునునిచే సూచింపఁజేయకుండిన నా భీముఁడే [illegible]నొందియుండును.

దుర్యోధనవధములోఁ జేసిన యధర్మమునకుఁ గినిసిన తాత్కాలి కక్రోధి యగు బలరామునకుఁ గోపోపశాంతి సేయుటయుఁ దన్నధిక్షేపించిన దుర్యోధనునకుఁ బ్రత్యుత్తర మిచ్చుటయు, ద్రోణాదులవధములకు నేనె కారకుఁడ నని యధర్మశంకితు లగు పాండవపక్షరాజులకు జవాబు చెప్పుటయుఁ జూడఁగా నేఁటి రాజకీయవేత్తలు మొంసిజవాబులఁ జెప్పుటను శ్రీకృష్ణునినాఁటినుండియే పరంపరగా నభ్యసించి రని తలఁపవలసియున్నది.

అశ్వత్థామ దుర్యోధనవధము నాఁటిరాత్రియే పాండవశిబిరము పైఁ బడు నని కృష్ణుఁడు హస్తిపురికిఁ బోయి ధృతరాష్ట్రు నోదార్చుచుండినపుడె తెలిసికొనెను. అందువలన వేగముగా వచ్చి పాండవులను సాత్యకిని మిష పెట్టి శిబిరమునకుఁ గొన్ని క్రోశములదూరమునం దున్న "యోఘవతీ" తీరమునకుఁ దీసికొనపోయెను. "ధృష్టద్యుమ్నుఁడు, శిఖండి, ఉత్తమోజుఁడు, యుధామన్యుఁడు" మొదలగు ప్రఖ్యాతిగల పాంచాలవీరులు "ఉపపాండవుల" తోను వీరులగు పాంచాలసైనికుల తోను శిబిరమున నుండిరి. ద్రౌపదీ ధృష్టద్యుమ్నులు కృష్ణార్జునులఁ గూడఁ దృణీకరించు మానినీమానవంతులు. ధర్మజునంతరము రాజ్యము నెవ రేలవలయునను వివాదాంశము రాఁగలదు. ధర్మజునకును బట్టమహిషి యగు ద్రౌపదికిఁ బుట్టిన ప్రతివింధ్యుఁడే రాజ్యార్హుఁడు. అతనికిఁ బట్టాభిషేకముఁ జేయింప ద్రౌపదీధృష్టద్యుమ్నాదులు విధిగాఁ బ్రయత్నింతురు. లేక జ్యేష్ఠత్వమునే ప్రధానముగాఁ దలఁచినచో ఘటోత్కచుఁడే రాజ్యార్హుఁడు. అర్జునునకుఁగాని యాతని సంతతికిఁ గాని రాజ్యము సంక్రమించుట యెట్టులు పొసఁగును? సాత్యక్యాదులకు మొదటినుండియు నభిమన్యునకే రాజ్యాభిషేకముఁ జేయింపవలె... నను

తలంపు కలదు.♦ ధర్మజ భీముల సంతతిఁ దప్పించి యర్జునసంతతికి రాజ్యమును సంక్రమింపఁజేయుటకే ఘటోత్కచుని గర్ణశక్తి కెరసేయుటయేగాక సౌప్తికవధమునఁగూడ నిష్టపడి ధృష్టద్యుమ్నాదుల నశ్వత్థామ కెరఁ జేసెను. అశ్వత్థామవృత్తాంత మేమాత్రమైనఁ బాండవులకుఁగాని పాంచాలురకుఁ గాని తెలిసియుండినచో వారందఱు శిబిరమున "నప్రమత్తులై" చావులఁ దప్పించుకొందురు. కాని, ధృష్టద్యుమ్నాది పాంచాలురపలుకుబడి హెచ్చయి కృష్ణార్జునులపలుకుబడి తగ్గిపోవును. ఘటోత్కచుఁడు చచ్చినను ద్రౌపదీభీములకుఁ జన్మించిన శ్రుతసేనుం డుండినను, ద్రౌపదీధృష్టద్యుమ్న భీము లేకమై కృష్ణార్జునులఁ ద్రోసిరా జనఁగలరు. దుర్యోధనునిచేఁ గష్టముల నొందినవారిలో భీముఁడే యగ్రగణ్యుఁడు, దుర్యోధనాదులను యుద్ధములో నోర్చినవాఁడును భీముఁడే. అందువలన రాజ్యమునం దాతని కెక్కుడుభాగము కలదు. యుద్ధానంతర మాతఁడు యువరా జగుటయే కాక కోశాధికారికూడ నై యుండుటచేతను ధర్మజార్జునుల కిష్టముండినను, ధృతరాష్ట్రుఁడు తనసుతులు మొదలగు వారికి శ్రాద్ధములఁ జేయుటకు ద్రవ్యమును వేఁడగా భీముఁ డనుమతింపనందున రాజస్వమునుండి యొక్కకానినైన నీయలేక ధర్మజార్జునులు స్వంతధనమును ధృతరాష్ట్రుఁడు సేయు శ్రాద్ధాదుల కిచ్చుకొనిరి.* ద్రౌపదీసుతులలో నొకఁడు గాని భీమునిసంతతి గాని నిలిచినచో పాండవులలోని భీముఁడు పాంచాలురలోఁ జేరి కృష్ణార్జునుల పలుకుబడి తగ్గింతురు. యుద్ధారంభమునకే కృష్ణునిచర్యల కయిష్టపడుచుండిన యాదవులు, పాంచాలురలోఁ జేరినను, చేరకుండినను, శ్రీకృష్ణునిపక్షమునకు రారు. అందువలనఁ గృష్ణుఁడు దీర్ఘదర్శియై

♦ అరణ్యపర్వ 120 అధ్యా.

* ఆశ్రమవాసపర్వ 11 అధ్యా.

యశ్వత్థామచేఁ బాంచాలురు నుపపాండవులు హతు లగుటయేగాక నవ
లివేసెను. ఇందువలన ద్రౌపదీభీములు కోటలు పెట్టిన పాములవంటివా
రైరి. (ధర్మజునకుఁ “పౌరవ” యను భార్యయు నామెయందు “దేవ
కుండు”ను, భీమునకుఁ “గాళి” యనుభార్యయు నామెయందు “సర్వ
గతుండు”ను జన్మించి రని భాగవతాదులలోఁ గలదు. ఊరుఁ బేరు
లేని వీరివృత్తాంతము భారతమునం దెచ్చటను గాన్పింపదు.) శ్రీకృష్ణుని
రాజకీయనేతృతచేతనే యర్జునసంతతికి రాజ్యార్హత కలిగెను. తనచెలి
యలిపౌత్రుఁ డగు పరీక్షిత్తురాజు కాఁగలిగెను. స్త్రీపర్వములోఁ జెప్పఁ
బడిన యయోమయ భీమునిగాథయు, గాంధారియొక్క శాపాదికము,
అశ్వత్థామ బ్రహ్మశిరోస్త్రమున కష్టపడుటయుఁ బిమ్మట జనమేజయు
నికాలమునఁ గూర్పఁబడిన గాథలై యుండును. కారణమేమనఁగా—“అ
యోమయ” భీమునిగాథయే నిజమైనచో (ఆశ్రమవాసపర్వములోఁ
జెప్పఁబడిన) భీముఁడు ధృతరాష్ట్రుని దెప్పిపొడుచువాక్యములలో నయో
మయగాథ నొకసారియైన నెత్తుకొనఁడా? మఱియు గాంధారి పొలికల
నిలోఁ జూచిన యభిమన్యాదులశవములు కాక గృధ్రాదులకు వదలఁబ
డినను నాఁటికి పదునాఱుదినముల క్రితము చచ్చినను ప్రకాశమానములుగా
నుండుట యెటులు పొసఁగును? ఆశవములు తైలద్రోణాదులలో నుం
పఁబడేదు. గాంధారి శ్రీకృష్ణునకు శాప మిచ్చుగాథలో ముప్పదియాఱ
నుట సందర్భముగా లేదు. అట్లు శాపమునే యిచ్చినచో నంత వ్యవధి
యేల? వెంటనే మీవా రందఱు చావఁగా దిక్కులేకుండ నీవును జత్తు
వుగాక యని యామహాపతివ్రత యేల యనరాదు? “యతో ధర్మ
స్తతో జయః” యను నాపతివ్రతాశిరోమణి మావారల కన్యోన్యకల
హముఁ బెంచి మాకులనాశముఁ జేసిన నీ పాపఫలము ననుభవింతువు
గాక యని తిట్టినఁ దిట్టు నని, సర్వయాదవ నాశనానంతరము విచార

గ్రిస్తుఁ డగు శ్రీకృష్ణుఁడు గాంధారీవాక్యముఁ దలఁచెను. ♦ అనుటచేఁ బైభావ మూహింపఁబడుచున్నది. స్త్రీపర్వగాథలే నిజమైనచోఁ బట్టాభిషేకానంతరము ధర్మజునకు విశేషధర్మోపదేశములఁ జేసినట్టి భీష్ముఁడు తన్నుఁ జూచి శోకించు గాంధారి నొక్కయోదార్పువాక్యము నైన పలుకకుండునా ? కాన స్త్రీపర్వగాథ లసందర్భముగా నున్నవి. మఱియుఁ గృష్ణుఁ డశ్వత్థామ బ్రహ్మశిరోస్త్రము "అపాండవం" బయ్యెడుఁ గాక యని విడుచుసందర్భగాథలో, ఉత్తరాగర్భమును రక్షించుసంవాదము కృష్ణుఁ డశ్వత్థామతోఁ జరిపినటులు సౌప్తికపర్వాంతమునఁ గలదు. అశ్వమేధపర్వములో "అశ్వత్థామచే" విడువఁబడిన బ్రహ్మాస్త్రముచే నుత్తరాగర్భజనితుఁ డగుశిశువు శవాకారుఁడై యుండఁగాఁ దత్కాలాగతుఁ డగు శ్రీకృష్ణునితోఁ గుంతీసుభద్రాదులు మొఱ్ఱవిడఁగా శ్రీకృష్ణుఁడు బ్రహ్మాస్త్రమంత్రిపతనముఁ జేసి యాశిశువు నుజ్జీవింపఁ జేసె ననియు, కులము పరిక్షీణమైనపుడు జన్మించినవాఁడు గాన పరిక్షిత్తను నామముకలవాడయ్యె నని గలదు. * బ్రహ్మశిరోఽస్త్రము బ్రహ్మశిరోనామకాస్త్రము నొక్కటే గా వనియు వానికి వేర్వేఱు ప్రయోగోపసంహారాదులు గల వనియు మహాభారతమునందే కాక రామాయణాదులవలనను "పంచమహాస్త్రవిధానా"ది మంత్రిశాస్త్రగ్రంథముల వలననుఁ దెలియనగును. కురు పాండవ వీరులలోఁ బెక్కండ్రకు బ్రహ్మాస్త్రము తెలియును. భీష్మ ద్రోణ కర్ణా శ్వత్థామ ధర్మజార్జున సాత్యకు లాయస్త్రముఁ బెక్కుసారులు ప్రయోగించిరి. బ్రహ్మశిరోనామకాస్త్రము ద్రోణాశ్వత్థామార్జునులకు మాత్రమె తెలిసినటుల సౌప్తికపర్వమున సూచింపఁబడెను. సౌప్తికపర్వములో నొకవిధముగాను అశ్వమేధపర్వమున మఱియొకరీతిగాను సందర్భశుద్ధి లేని యీ గాథ

♦ మౌసలపర్వ. 4 అధ్యా.

* అశ్వమేధపర్వ 66, 67, 68, 69 అధ్యా.

పిమ్మటఁ గూర్పఁబడి యుండును. శ్రీమద్భాగవతములో నిది మరికియు విరుద్ధముగాఁ జెప్పఁబడినది.

ఉత్తరాగర్భస్థశిశువు బ్రహ్మాస్త్రపీడితుండై బాధ నొందుచుఁ జావ సిద్ధముగా నుండుసమయమునఁ గృష్ణుఁ డంగుష్ఠమాత్రశరీరుఁడై గదాధారియై యామెగర్భముఁ బ్రవేశించి శిశువునకుఁ గాన్పించుచు బ్రహ్మాస్త్రముతోఁ బోరి దానిం బఱచి శిశువును రక్షించి యంతర్హితుండయ్యె ననియు, జన్మించినశిశువు తన్ను రక్షించిన కృష్ణునిఁ జూచుటకు నలుదిక్కులఁ బరీక్షించుటచేఁ బరీక్షిన్నామధారుం డయ్యె ననియుఁ గలదు. భారతములోనె యన్యోన్యవిరుద్ధముగా వర్ణింపఁబడిన యీగాథ భాగవతములో మిగుల విరుద్ధముగా వర్ణింపఁబడుట వింత కాదు. ఒకటిమాత్రము నిజమై యుండును. పరీక్షిత్తు జన్మించినపిమ్మట నేదేని బాలరోగపీడితుఁడై జీవితసంశయము కలుగఁగాఁ గుంత్యాదులు పాండవులపైఁ గుపితుఁ డగు నశ్వత్థామ యేదేని మంత్రప్రయోగముఁ జేసి బాలునిఁ జంప నుద్యుక్తుఁ డగుచున్నాఁ డని తలఁచి కృష్ణుతో మొఱ్ఱ నిడియుందురు. కృష్ణుఁడేదేని మంత్రతంత్రములఁ జేసియుండఁగా శిశువు తేఱుకొనియుండును. అందువలననే శ్రీకృష్ణునకు "పరీక్షిత్ప్రాణసంధాత" అనుబిరుదము పిమ్మటఁ గలిగియుండును. "దయ్యములఁ బట్టించుటయు మంత్రతంత్రాదులచే" వానిని వదల్చుకొనుటయు, అథర్వవేదముననే కలదు. బాలగ్రహాదులకుఁగూడ మంత్రతంత్రాదు లవలంబింప "సుశ్రుతా"ది వైద్యగ్రంథములు చెప్పుచుండఁగాఁ బ్రాచీనులు తప్పక వీనియందు పట్టుదలతో నుండి రనియు నిది మూఢాచారమె కాక ప్రాచీన నాగరికాచారమే యనియుఁ దలఁపవలసియున్నది.

ఈమంత్రతంత్రాదులయందు నేఁడు హూణభాషాభ్యాసముచే నాగరికతను సంపాదించుకొనినవారును నమ్మకము కలిగియుండుటఁ జూ

చుచుండఁడేహా ? శ్రీకృష్ణుఁడు కౌరవవధము నన్యాయముగాఁ జేయించె నని "ఉద్దాలకు" వంటి ఋషికూడ తలఁచెను. ఉద్దాలకునకుఁగూడ శ్రీకృష్ణుఁడు విశ్వరూపముఁ జూపి కర్తను భోక్తను నేనె యని మోహముననో మోహోపశమనమునో కలిగించెను. ♦

వసుదేవుఁడుకూడ శ్రీకృష్ణుఁడు కురుక్షేత్రయుద్ధములోఁ జేసిన కార్యముల నంగీకరింపఁ డనికాఁబోలు సమరవార్తలను సంకుచిత పఱిచియే నుడివెను. కురు పాండవ సంగ్రామానంతరము కృష్ణుఁడు ముప్పదియాఱు సంవత్సరములు జీవించె నని మహాభారతములోఁ గలదు. ఆ కాలములోఁ కృష్ణుఁడు చేసిన కార్యములలో "అనుగీతను" అర్జునునకుపదేశించుటయుఁ బరీక్షిత్ప్రాణసంధానముఁ జేయుటయు ననునవియే ప్రఖ్యాతకార్యములు. అనుగీత సౌతికాలపు దని విమర్శకులతలంపు. ఈముప్పదియాఱుసంవత్సరములలోను మహావీరు లందఱు కురుక్షేత్రయుద్ధముననే మృతినొందుటచే ద్వారకపై దండయాత్రఁ జేయువారు లేకుండిరి కాని, అధికారబల ముండుటచే శ్రీకృష్ణునిపక్షపువా రగు "వృష్ణి"కులులును, రాజవంశీయులును, జనాధిక్యము గల భోజకులులును, అంతఃకలహములఁ బెంచుకొనుచుండి రనియు సురాపానము మితిమీఱె ననియు, అధికారమత్తతచేఁ గృష్ణసంజాతులు పెద్దలయెడ గౌరవము లేక ఋషీశ్వరులఁగూడ నిర్లక్ష్యము పెట్టుచుండి రనియు, "మౌసలపర్వ" గాథలవలన ద్యోతక మగును. నామమాత్రపురాజును వృద్ధుఁడు నగు "ఉగ్రసేనుని" యాజ్ఞను యాదవులు నిర్లక్ష్యముచేయు చుండిరి. సాక్షాద్భగవదవతార మని యెన్నఁదగిన శ్రీకృష్ణునకుఁ దనయుఁడును, శ్రీరామభక్తాగ్రేసరుఁ డగుజాంబవంతుని దౌహిత్రుఁడు నగు సాంబుఁడే గర్భిణీస్త్రీవేషమును ధరించి కృష్ణసందర్శనమున కేతెంచిన

♦ అశ్వమేధపర్వ. 53 అధ్యా.

,,విశ్వామిత్రా"ది మునులను హేళనముఁ జేసి వారిచేఁ దిట్లుఁ దినుట మత్తత కాక మఱియేమి యగును? అప్పుడు కలుగుచున్న ,,ఉత్పాతములం" జూచి యుగ్రసేనుఁడు ద్వారకలో నెవరును, కృష్ణబలరామాదుల వంశములవారును గూడ సురాపానముం జేయరా దని నియమముఁ జేసిన యెడల సకుటుంబముగా శూలారోపణముఁ జేయఁబడుదురనియుఁ జాటింపుచేయించెను. జనసామాన్యము రాజాజ్ఞచే భయము నొంది సురాపానమును మానిరి * కాని, అవతారపురుషుఁ డనఁబడు బలరాముఁడే శ్రీకృష్ణుఁడు సన్నిధి నుండఁగాఁ గృతవర్మతోను సాత్యకితోను గలిసి చెడఁద్రావెను ♦ ఇది రాజాజ్ఞను లెక్కసేయకపోవుటయే కాక నాఁటికి శ్రీకృష్ణునియం ,,దావంత" యైన గౌరవమును యాదవులు చూపుచుండలే దని స్పష్ట మగుచున్నది. ఎపుడు ప్రజలు రాజాజ్ఞను మన్నింపరో, స్వనాయకుని గౌరవింపరో నాఁడే యాజాతికి దురవస్థాకాలము సంప్రాప్త మగునని యాదవనాశపుగాథచేఁ దెలిసికొనవలసి యున్నది. శ్రీకృష్ణుఁడు బలరామునివలెఁ దొగద్రావి ,,హాలిప్రియా" యని కల్లునకు శాశ్వతబిరుదము నొసఁగలేదు కాని, మితపానమును రహస్యముగాఁ జేయువాఁ డని యింతకుముందే వ్రాసియుంటిని. తెగఁద్రావి సాత్యకి సురాపానమత్తుఁడై తనకంటె నధికముగాఁ ద్రావిన కృతవర్మ నధిక్షేపింపఁగా నాతఁడు సాత్యకిని దిరిగి యధిక్షేపించెను. సాత్యకి కృష్ణునితో నది పెద్ద యాక్షేపణముగా సూచింప శ్రీకృష్ణుఁడు (వృష్ణిభోజకులజుల వివాదమును మనస్సునం దుంచుకొని కాఁబోలు) భోజులపైఁ దన కోపదృష్టిని బ్రసరింపఁజేసెను. అది యాజ్ఞగాఁ గొని సాత్యకి కృతవర్మఁ దెగవ్రేసి భోజులపైఁ గవిసెను. అంత సంఖ్యాధిక్యముగల భోజులు బలవంతులై

* మౌసలపర్వ 1 అధ్యా.

♦ మౌసలపర్వ 3 అధ్యా.

వను సంఖ్యాధిక్యముగల వృష్ణికులులపైఁ బడి కృష్ణతనయులు నాతని సంబంధులు నగు "ప్రద్యుమ్న, సాంబ, అనిరుద్ధ, గద, చారుదేష్ణా" దులను మడియించిరి. భోజులలోఁగూడ, కృతవర్మ, అక్రూరాదులు మృతినొందిరి. సంఖ్యాధిక్యముచే మిగిలినభోజులను శ్రీకృష్ణుఁడే స్వయముగాఁ జంపెను. ఇంతకు సాత్యకికృతవర్మలకుఁ గల యాక్షేపణాంశము లేవి? కురుక్షేత్రయుద్ధవిశేషములే. సాత్యకి మత్తుఁడై యొడలు తెలియక కృతవర్మవలను నుపలక్షించుచు నిద్రవోవుసైనికులఁ జంపుట యేపాటిశౌర్యమో యనెను. దానికిఁ బ్రద్యుమ్నుఁడు సంతసించెను. కృతవర్మ, చేయితెగిన భూరిశ్రవునుం బంపుట యెట్టిశూరత్వ మనెను. ఇదియే వివాదాంశము. సురాపానమత్తులు చేయు ప్రసంగము లిట్టివియే కదా! లేకుండిన ముప్పదియాఱువత్సరములకుఁ బూర్వము జరిగిన యుద్ధవిశేషముల నానాఁ డాక్షేపణారూపముగాఁ ద్రవ్వుకొనుట కేమిసందర్భము కలిగెను? కలహారంభముననే బలరాముఁ డొంటరిగా సమీపవనమున నొకవృక్షమూలము నాశ్రయించి సమాధినిష్ఠాగరిష్టుఁ డయ్యెను. సురాపానమును విశేషముగాఁ జేసినయాతనికి సమాధినిష్ఠ కుదురు నేమో యనుభవజ్ఞులు చెప్పవలసియున్నది. బలరాముని శ్రీకృష్ణుఁడు సర్వయాదవనాశనానంతరము వనమునఁ జూడఁబోఁగా నాతని ముఖమునుండి మహాసర్ప మొకటి వెడలి యంతర్హిత మయ్యె నని చెప్పఁబడుటచే బలరాముఁడు మత్తుఁడై యేవృక్షముక్రిందనో పండుకొని యేదుష్టసర్పము వాఁతనో పడి మృతుఁ డయ్యె నని తలఁపవలసియున్నది. బలరాముఁ డొకప్పుడు సురాపానమత్తుఁడై, ఋషులు సూతునివలనఁ బురాణములను వినుచున్న నైమిశారణ్యమున కేగి ఋషులు ప్రత్యుత్థానముఁ జేసినను పౌరాణికనియమము ననుసరించి ప్రత్యుత్థానముఁ జేయని సూతునిపైఁ గినిసి నన్నేల మర్యాదం జేయ వని యడిగినదియే తడవుగా సూ

తునితలఁ జెగవేసెను. ఋషులు జడిసి పరుగెత్తిరి. పిమ్మటఁ జెలిసి
పశ్చాత్తప్తుఁడై తీర్థయాత్రలఁ జేసె ననియు సూతుఁడు బ్రహ్మహననపా
ప్తుం డయ్యె ననియు మార్కండేయపురాణమునఁ గలదు. భాగవతము
లో శౌనకాదులు ప్రార్థింపఁ దనమహిమచే సూతునిఁ బునరుజ్జీవింపఁ జేసి
తీర్థయాత్రకేఁగె ననియుఁ గలదు. ఎట్లయిన బలరాముఁడు తెగఁద్రావి
యకార్యములఁ జేయువాఁ డనియు శరీరస్మృతి తెలియక మెలఁగువాఁ
డనియుఁ దెలియఁగలదు. శ్రీకృష్ణుఁ డనదయ్యె యేమియుఁ దోఁపక శూ
న్యవనమున నొకచో శయనించి కురువంశక్షయ మెట్లయ్యెనో యాదవ
వంశక్షయ మట్లయ్యెఁగదా యని గాంధారీశాపవాక్యమును స్మరించుచు
చుండఁగా నొకవ్యాధుఁడు దూరమునుండి పొంచి శయనించినకృష్ణుని
మృగముగాఁ దలఁచి బాణముతోఁ గొట్టెను. అది కృష్ణునిపాదాగ్రము
నఁ దగిలి దానితోనె మృతిఁ బొందెను. కృష్ణుఁ డెంతటి యవతారపురుషుఁ
డైనను, సర్వయాదవనాశనానంతరము నష్టశేష యాదవకులమును గా
పాడుమని "బభ్రువు"ను ద్వారకకుఁ బొమ్మని చెప్పుటలోను, దారుకు
నర్జునునికడకంపుటలోను, మృతయాదవ యగు ద్వారకను జేరి వసుదేవు
నితో నిష్పురుషయగు నిట్టిద్వారకలో నుండలేను. తపస్సుఁ జేయఁబో
యెదను, అర్జునుఁడు వచ్చి తక్కినవారలఁ జక్కఁజేయు నని చెప్పి వన
ములో విచారించుచు శయనించుటలోను, సంపూర్ణమానవత్వము నా
దినరీతి గోచరించును. ఏతపస్సును జేయలేదు. అత్యాసన్నమరణము
కూడ శ్రీకృష్ణునకుఁ దెలియలేదు. ఇది సంపూర్ణమానవత్వము కాదా?
అట్టి మానవత్వమె లేకుండినయెడల అర్జునుఁడు కృష్ణాంతఃపురస్త్రీలం
గాపాడ హస్తిపురికిఁ గొంపోవుచు బోయలచేఁ గోలుపోయిన యాస్త్రీల
భవిష్యద్వృత్తాంతముఁ దెలిసినచో బభ్రువుతో దస్యులు ద్వారకలోని
యాదవులు నశించుటచే ద్వారకం దోఁచుకొందు రనియు స్త్రీలఁ గాపా..

మహామునియు నేల చెప్పియుండును ? అర్జునునికంటెఁ గొన్ని మాసములు పెద్దగా నుండిన శ్రీకృష్ణుఁడు నిర్యాణముఁ జెందునాటికి 104 సంవత్సరములవాఁడుగా భారతమువలనఁ దెలియవగును. ఆంధ్రీకృతభాగవతమునకుఁ బీఠికవ్రాసినవారు కృష్ణుఁడు 120 సంవత్సరములకుఁ బైఁగా జీవించె నని యేదేదో వ్రాయుట చింత్యము. ఆసంగతిని, పాండవమహానిర్ణయావసరమున విమర్శింతుము. శ్రీకృష్ణనిర్యాణానంతరము దారుకునివలన యాదవనాశముఁ దెలిసికొని యర్జునుఁడు ద్వారకకు వచ్చి వసుదేవునివలన సర్వవృత్తాంతముఁ దెలిసి యప్పుడె మృతినొందిన వసుదేవుని, సరణ్యమున రామకృష్ణులశరీరములను దహించి, మృతయాదవకాంతలను, బాలురను, పరిజనులను, వీలైనన్ని ధనధాన్యములను దీసికొని ద్వారకనుండి యింద్రప్రస్థమునకుఁ బ్రయాణమై పట్టణమునుండి వెడలఁగనే ద్వారకాపురి సముద్ర ముప్పొంగుటచే మునిఁగిపోయెను. నేఁటివలెఁగాని యింతకంటె హెచ్చుగాఁగాని భారతకాలమున "భూతోత్పాతశాఖ" (మెటిరియాలాజికల్ డిపార్టుమెంటు) భాగుగా పనిచేయుచున్న నిదర్శనములు కలవు. ఏడు దినములలో నుప్పెన వచ్చి ద్వారకను ముంచు నని నాఁటివారు తెలిసికొనఁగలిగి రనుటయే దీనికి నిదర్శనము. "భూతోత్పాతశాఖ" భాగుగా రాజ్యమునఁ బనిచేయు చుండవలె వని సభాపర్వమునను గలదు. దాని నిట వివరింప నావశ్యకము లేదు. అర్జునుఁడిటుల ననాథలగు స్త్రీ బాల బాలికలను భాగ్యభోగ్యములతో "మరుస్థల" (రాజపుత్రస్థానపుటెడారి) మార్గమునఁ దీసికొనిపోవుచుండఁగా విశేషసైన్యబలము లేక రక్షణీయులే విస్తారముగా నుండుటచే దారిదోఁపుడువృత్తిఁగల పంచనదప్రాంత కిరాతులసంఘముపైఁ బడి దోఁచుకొనిరి. అందు స్త్రీలు—విశేషించి కృష్ణునియంతఃపుర కాంతలు—కూడ దోఁచుకొనఁబడిరి: అర్జునుఁడాంటరియగుటచేతను శతాధికవృద్ధుఁడై

బలహీనుఁ డగుటచేతను, సర్వయాదవనాశముచేతను, అందును దనకు వండ యై యుండెడి శ్రీకృష్ణునినిర్యాణముచే నాచారగ్రస్తుఁడై యుండుటచేతను దస్యులగు కిరాతులనుండి విస్తారమగు యాదవ నారీసంఘమును రక్షింపలేకపోయెను. కొందఱు యాదవకాంతలు కామాతురలై కిరాతులఁగూడుటకుఁ జెదరిపోయి రని యీక్రిందిశ్లోకార్థము చెప్పుచున్నది*

"పిమ్మట నందఱు యోధులు నుండఁగా నానారీరత్నము లన్ని వైపులను లాఁగివేయఁబడిరి. మఱియుఁ గొందఱు కామమువలననే వెళ్లి పోయిరి."

పంచనదప్రాంతము నేఁటికాలమున "రావి, బియాస్, సట్లెజ్, చీనాబ్, జీలం" నదులు ప్రవహించుచోటు. ఇది వేదకాలమునుండి నేఁటికాలమువఱకుఁ బవిత్రమైనటులనే మోటుజాతివారికిని నివాసమై యున్నది. పంచనదప్రాంతముననే ఏకలవ్యాదికిరాతు లుండినటులఁ దోఁచును. అచటనే ఏకలవ్యపుత్రుఁ డర్జునునశ్వమేధాశ్వము నరికట్టెను. ఆయేకలవ్యపుత్రుని యేలుబడిలోని కిరాతు లర్జును నెదిర్చి కృష్ణకాంతల నపహరించి యుందురు. లేక ప్రాచీనకాలమున నపుడపుడు భరతఖండమును దోఁచుకొనిపోవుచుండెడి పారశీక, శక, యవనాదులకుఁ బ్రాచీనస్థానీయులుగానైన పైకిరాతులై యుందు రని తలంపవలసి యుండును. దేశము యాదవకలహమునాఁటికే కిరాతావృతమై యుండుటచేతనె శ్రీకృష్ణుఁడు కిరాతులు వచ్చి ద్వారకను దోఁచికొందు రని డోలాందోళితమనస్కుఁ డయ్యెను. అర్జునుఁడు ద్వారకకు వచ్చినచో ద్వారకలోనివారిఁ గాపాడు నని తలంచెను. కాని ద్వారకాపురి సముద్రముచే ముంపఁబడు నుపద్రవస్థితినిగూడ పొందనుండెను. పై కారణ

* శ్లో॥ మిషతాం సర్వయోధానాం । తతస్తాః ప్రమదోత్తమాః
సమంతతో వకృష్యంత । కామాచ్చాన్యాః ప్రవవ్రజుః॥ మౌసలపర్వ. 87 అధ్యా.

ములచేఁ బెక్కుదేశములను జయించి తెచ్చిన మహాధనరాసులు, అనర్ఘ
మణులు, అనల్పశిల్పములు, కృష్ణనిర్యాణానంతరము కిరాతులచే దోఁ
చుకొనఁబడియు, సముద్రముచే ముంపఁబడియు నశించెను. ఇట్టిమహోప
ద్రవములచేతనె మనభరతఖండైశ్వర్యము నశించినది. అక్రూరునకుఁ జేరిన
"శమంతకమణి"యే నేఁడు మనజార్జిప్రభువుకడ నుండిన "కోహినూ
రు" రత్నమని కొందఱు తలంతురు. అది కృష్ణామండలమునుండి క్రి
మముగా ఢిల్లీపాదుషాలకుఁ జేరి రంజితసింగు నొంది యాతనిపుత్రుని
నుండి బలవంతముగా విక్టోరియామహారాజ్ఞి కిప్పింపఁబడినట్లు చదివియు
న్నాము. శమంతకమణికిని దీనికిని సంబంధ మెంతవఱ కుండునో!
అక్రూరుఁడు భోజకులజుఁడు. ఆతనిసంతతివారు వజ్రునికడ నుండ నిష్ట
ములేక చెదరిపోయినట్లు మహాభారతముననే కలదు. భోజులు కృష్ణాతీ
రమున రాజ్యమేలిన నిదర్శనము లున్నవి. ఆభోజులద్వారమున శమం
తకణి కృష్ణాతీరగతమై పైవిధమున విక్టోరియామహారాజ్ఞికిఁ జేర్పఁబడిన
ను విరుద్ధము కాకపోవచ్చును.

బహుపత్నీత్వ మయుక్త మని యీషోడశసహస్రాంతఃపురస్త్రీ
గాథయే చెప్పును. శ్రీకృష్ణుఁడు నిర్యాణసమయమునఁగూడ స్త్రీరక్షణ
మెటు లగునో యనియే విచారించుచు నట్లు బభ్రువునకును, దారుకు
నకుఁ జెప్పువాక్యములచే నూహింపవలసియున్నది. అర్జునునకు వ్యా
సుఁడు షోడశాంతఃపురస్త్రీల యపహరణముఁ దూర్చినగాథ కేదియో
శాపసంబంధముఁ జెప్పినటుల గ్రంథాంతములఁ గలదు కాని యది నవీన
కల్పితమైయుండును. అర్జునుఁడు కృష్ణప్రపౌత్రుఁడగు "వజ్రు" నకు నిం
ద్రప్రస్థరాజ్యమును, (ఇది ప్రాచీనమై యాదవులకు "అభిజన మగు మ
థురారాజ్యముతోఁ గూడియుండెఁ యాదవులు ద్వారకకు వలసపోయి
నపిమ్మటను పాండవులచేతనో కౌరవులచేతనో "ఇంద్రప్రస్థ" రాజ్య

ములోఁ గలుపఁబడియుండును. మథురాపురి, ఇంద్రప్రస్థ మని చెప్పఁ బడు "ఢిల్లీ"కి నలువదిమైళ్లకు లోపుననే కలదు. మథురాపురికోటలు కంసునినాఁడే రక్షణార్థముగా నుండుటచేత దృఢదుర్గాదికము గల యింద్రప్రస్థపురమును వజ్రున కర్జునుఁ డిచ్చియుండును) "సరస్వతీపురి" ని సాత్యకికుమారున కిచ్చెను. (సరస్వతీపురి యెచ్చటిదో తెలియదు) "మార్తికావతమును" కృతవర్మకుమారున కిచ్చెను. ("మార్తికావతము" మొదట శిశుపాలసోదరుఁ డగు సాళ్వుఁ డేలెడివాఁడు. వానిని గృష్ణుఁడు సంహరింపఁగా వానిపుత్రుఁడు రాజ్యమునకు వచ్చెను. ఆ తఁడు "మార్తికావతుఁడ" నియే భారతమునఁ గలదు. కృష్ణపాండవు లయందంతు ప్రేమగచే నాతఁడు దుర్యోధనుపక్షమునకు వచ్చి పద్మ వ్యూహములో నభిమన్యుచేఁ జచ్చెను. అరాజకమగు నా ప్రదేశమునకుఁ గృతివర్మసుతుఁడు పరిపాలకుఁడై భోజకులులగు యాదవులఁ గాపాడెను. యాదవులు భోజులునగు వారిసంతతియే "దేవగిరి, ఓరుగల్లు, బల్లాల యాదవరాజులకు, విజయనగరరాజులగు బుక్కరాయాదులకు, మూల పురుషులుగాఁ దలఁపఁబడుచున్నారు. భోజు లనుపేరఁ గొందఱు గొల్లలు పశ్చిమాంధ్రమున రాజ్యముఁ జేసిరి. వారిసంతతి నేఁడును గలదు. ఇప్పటి యోరుగల్లుపట్టణమునకు "మట్టివాడ" అనుపేరు కలదు. (మృత్తికావతాపరనామధేయ మగు, మార్తికావతము తద్భవరూపమున "మట్టివాడ" యైనదేమో పరిశోధకు లాలోచింతురుగాక) భోజులలోని యక్రూరునికుటుంబమును వజ్రునకు నర్జునుఁడు కాపాడ నియోగించెను. కాని పూర్వవైరములఁ దలఁచికాఁబోలు వారతనికడ నుండక చెదరి పోయిరఁట! ఇంతవఱకు వ్రాసిన శ్రీకృష్ణునిచరితము మహాభారతము తో సంబంధించినది.

—— ఇతరవిషయములు ——

కృష్ణుఁడు క్షత్రియుఁడు కాఁడు. అందువలననే యాతనికి రాజ్యార్హత కలుగలే దని భారతాదులలోఁ గలదు. ఉత్తమరాజకాంతలను రాక్షసవివాహముచేతనె యాతఁడు పరిగ్రహించెను. అందువలనఁ జెక్కుండు క్షత్రియు లాతనిం ద్వేషించిరి. దుర్యోధనుని కుమార్తె "లక్ష్మణ" యనునామెను కృష్ణపుత్రుఁడు సాంబుఁడు పెండ్లియాడఁ బ్రయత్నింపఁగా దుర్యోధనాదులు క్షత్రియేతరుఁడు క్షత్రియకాంతం బెండ్లియాడుట కూడ దని నిరోధించియు, బలరాముని బలవంతముచేఁ బెండ్లిచేసినటుల భాగవతమునఁ గలదు. ఉద్దాలకుఁడు, దుర్వాసుఁడు, శ్రీకృష్ణునిచేతను, "కణ్వవిశ్వామిత్రా"దులు శ్రీకృష్ణపుత్రులచేతను, శౌనకాదులు గౌరవించు సూతుఁడు బలరామునిచేతను ధిక్కరింపఁబడి తిట్టుఁబడుటఁ జూడఁగా యాదవులకు బ్రాహ్మణులపై నసూయ కల దని తోఁచును. దేవకీపుత్రుఁ డగు కృష్ణుఁడు "ఘోరఅంగిరస్సు" అను మునికి శిష్యుఁడై జ్ఞానోపదేశముఁ బొందినటుల ఛాందోగ్యమునఁ గలదు. ఆపొందినజ్ఞానమునకును గీతలలోఁ గృష్ణుఁ డుపదేశించిన జ్ఞానమునకును సంబంధము కానఁబడనందున గీతోపదేశకృష్ణుఁ డాతఁడు కాఁడేమో యనితిలకుమహాశయుఁడు గీతారహస్యమున వ్రాసియున్నాఁడు. భారతకృష్ణుఁడు వేఱు, భాగవతకృష్ణుఁడు వేఱు అని "రామకృష్ణభాండార్కారు"గారు వ్రాసియున్నారు.

కలకత్తానివాసియుఁ బ్రస్థానత్రయమునకు నాంగ్లభాషలో వ్యాఖ్యలను వ్రాసిన శ్రీపండిత సీతానాథతత్త్వభూషణుఁడుగారు శ్రీకృష్ణునిగూర్చి నాకిట్లు వ్రాసియున్నారు. "నాచే రచియింపఁబడిన (1)కృష్ణగీత (2) కృష్ణ-పురాణములు అను రెండు గ్రంథములలోను, మహాభారత మనేకులచే వ్రాయఁబడిన గ్రంథము. అది నానాయుగములలో

వృద్ధిచేయఁబడినది. మహాభారతకృష్ణుఁ డితిహాసపురుషుఁడు కాఁడు. ఋగ్వేదములోని యాంగీరసకృష్ణుఁడు, అసురకృష్ణుఁడు, ఛాందోగ్యములోని దేవకీనందనకృష్ణుఁడు మిశ్రితమై భారతకృష్ణుఁ డయ్యెను" అని చూప యత్నించితిని. ఈసృష్టింపఁబడిన జీవనచరిత్రయందుఁ గాలక్రమమున ననేకకథలు కల్పింపఁబడి చేర్పఁబడినవి" అనివ్రాసిరి.

భక్తి యనునది ప్రాచీనకాలమున లేకుండె ననియు, "కర్మ, జ్ఞానము" అనునవియే ప్రాచీనకాలమున నుండె ననియు, కృష్ణవిషయికభక్తి మధ్యకాలమున నేర్పడె ననియు శ్రీలోకమాన్యతిలకు గీతారహస్యములో విశేషముగాఁ జర్చించియున్నాఁడు. దాని నిటవ్రాయుటకుఁ దావు చాలదు. కాని నాకుఁ దోఁచినరీతి నింకొక సంగతిని వ్రాయుచున్నాఁడను. * "శాకటాయనుఁ" డను ప్రసిద్ధవ్యాకరణశాస్త్రకర్తయు "పాణిని" యను లోకప్రసిద్ధవ్యాకరణశాస్త్రకర్తయు "పతం

* శాకటాయనుఁడు "భక్తి" అను అధికారసూత్రమునకుఁ బిమ్మట "వాసుదేవార్జునాభ్యాం వుష్" (3—1—134) అని చెప్పెను. శబ్దనిష్పత్తిలో వాసుదేవుని భక్తుఁడు, వాసుదేవకుఁడు, అర్జునునిభక్తుఁడు, అర్జునకుఁడు, అగు ననెను పాణినియాచార్యులుకూడ తన యష్టాధ్యాయిలో "వాసుదేవార్జునాభ్యాం వున్" (4—3—98) అని చెప్పెను. దీనివలనఁగూడ నైవిధ్యమునే రూపనిష్పత్తి యగును కాని శాకటాయనుఁడు "వుష్" అనఁగా, పాణిని "వున్" అనెను. స్థూలదృష్టిచే నింటికి రూపనిష్పత్తిలో నర్థ మొక్కటియే, స్వరమునఁగూడ భేదములేదు కాని "పతంజలి" మహాభాష్యమునఁ జెప్పిన యీక్రిందివాక్యములచే శాకటాయనుని వాసుదేవార్జునభక్తులకును "పాణిని" యొక్క వాసుదేవార్జునభక్తులకును భేదము కలదని తెలియనగును. "వాసుదేవార్జునాభ్యాం వున్" (4—3—98) కిమర్థం వాసుదేవశబ్దాత్ "వున్" విధీయతే? "గోత్రక్షత్రియాఖ్యేభ్యోబహులంవుఞ్" ఇత్యేవసిద్ధం. నహ్యస్తివిశేషః వాసుదేవశబ్దాత్ "వుఞో వా, వునో వా?" తదేవరూపం. సఏవస్వరః. ఇదం తర్హి ప్రయోజనం వాసుదేవశబ్దస్య, పూర్వనిపాతం వక్ష్యామీతి అథవా నైషా క్షత్రియాఖ్యా, సంజ్ఞైషా తత్రభగవతః"

జలి" యను పాణినివ్యాకరణభాష్యకర్తయు "వాసుదేవార్జునుల" యందు భక్తి గలవా రుండిరని చెప్పియున్నారు. పతంజల్యాదులు ఋషులుగాను పరిగణింపఁబడిరి. (వైదికఋషులు కారు) పతంజలి, క్రీ. పూ. 3 శతాబ్దమునను, పాణిని క్రీ. పూ. 8 శతాబ్దమునను శాకటాయనుఁడు క్రీ. పూ. 12 శతాబ్దప్రాంతమున నుండిరి. శాకటాయనునికాలమున వాసుదేవార్జునులను వీరులనుగామాత్రమె తలఁచి భక్తి సేయువా రుండిరి. పాణినికాలమునకు వారిని భగవదవతారముగాఁ దలఁచుచుండిరి. పతంజలికాలమున వాసుదేవుని భగవంతునిగాఁ దలఁచుచుండిరి. కాని, యర్జును నట్లు దలఁపరైరి.

క్రీ. పూ. నాలవశతాబ్దమున "సెల్యూకసు"చేఁ జంద్రగుప్త చక్రవర్తి కడ రాయబారిగా నుంపఁబడిన "మెగస్థనీసు" శౌరసేను లనుజాతివారు "మథురాపట్టణ" ప్రాంతమున శ్రీకృష్ణునిఁ గొలుచు భక్తులుగా నుండిరని వ్రాసెనఁట! కావున శాకటాయనునికాలమునఁ గృ

తా॥ ఎందుకో అను వాసుదేవశబ్దమునకంటె వున్ విధింపఁబడెను? "గోత్రక్షత్రియాఖ్యేభ్యో బహులంవుఞ్" (4—3—99) అను సూత్రముచేతనే యీరూపము సిద్ధించునుగదా! విశేష మేమియు లేదు. "వుఞ్" అనినను "వున్" అనినను "రూపము, స్వరము" సమానమే. అయితే ప్రయోజన మొకటికలదు. వాసుదేవశబ్దమునకుఁ బూర్వనిపాతము కల దని, లేక క్షత్రియశబ్దమాత్రముఁ జెప్పునది కాక, భగవంతునిఁ జెప్పు శబ్దపరమై యున్న దని— పై భాష్యవాక్యములఁ బట్టి, "వుఞ్" క్షత్రియమాత్రునియందుండు భక్తిని "వున్" భగవత్పరముగా నగు భక్తినిఁ జెప్పు నని స్పష్టమగుచున్నది. శాకటాయనుఁడు "వుఞ్" వాడుటచే శాకటికాలమున వాసుదేవార్జునులను క్షత్రియవీరులుగాఁ దలఁచుచు వారియందు భక్తిసేయువా రుండిరనియు, అప్పుడు వాసుదేవుఁడు భగవంతుఁడుగాఁ దలఁపఁబడలే దనియు, పాణినికాలమునకు వాసుదేవార్జునులు (నరనారాయణులు) భగవదంశాసంభూతులుగాఁ దలఁపఁబడి రనియు పతంజలికాలమునకు వాసుదేవుఁడు కేవలభగవంతుఁడుగా తలంపఁబడుచుండె ననియు సూక్ష్మముగా నాలోచించిన స్పష్టమగును. పతంజలి, అర్జునశబ్దము క్షత్రియనఁ దలపెట్టకుండుటచే నర్జునుఁడు భగవత్స్వరూపుఁడు నాఁటివారిచేఁ దొలఁగింపఁబడె నని స్పష్టమగుచున్నది.

ప్రాక్తనులు క్షత్రియవీరులుగాఁ దలఁచి నేఁడు మనము "శివాజీ, కృష్ణదేవరాయ"ాదులపై భక్తి జూపుచున్నట్టుల భక్తిం జూపుచు, పాణిని కాలమునకు నేఁడు మనము బుద్ధ, శంకర, రామానుజాదులపైఁ భక్తిం జూపుచున్నట్టి భక్తిఁ జూపుచుండి రనియు "మెగస్థనీసు" కాలమున "శూరసేన" దేశీయులుమాత్రమె (మథురాప్రాంతము శూరసేనదేశము) శ్రీకృష్ణుని కులదైవతముగా సేవించుచుండి రనియు పతంజలికాలమునకు నర్జునుఁడు పూజ్యస్థానమునుండి తొలఁగె ననియు శ్రీకృష్ణుఁడు కేవలము భగవంతుఁడుగానె పరిగణింపఁబడె ననియుఁ దలఁపనై యున్నది.

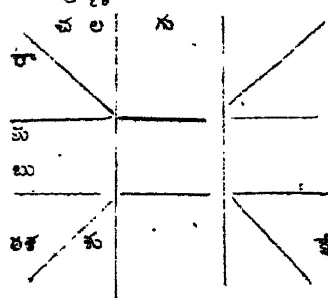
"గోపాలతాపిన్యుపనిష" దాదులు సంతానగోపాలమంత్రాదులు పిదపఁ బిమ్మటనే పుట్టియుండును. మహాభారతములోని కృష్ణుఁడు కొన్ని చోటులను మాత్రమె దేవుఁడుగా వర్ణింపఁబడెనుగాని, మిగిలినప్రదేశములం దెల్ల నాతఁడు రాజకీయధురంధరుఁడుగాను, వీరుఁడుగానె వర్ణింపఁబడెను. పురాణములలోఁ బ్రాచీనముగాఁ దలంపఁబడు "విష్ణు" పురాణములోను, మహాభారతాంతర్గత మనఁబడు "హరివంశము" లోను దైవ మానుష భావములు రెండు నించుమించు సమానముగానె శ్రీకృష్ణునివిషయమున వర్ణింపఁబడెను. దైవభావాతిశయము కొంత హెచ్చుగ నుండినట్టు నుండును. శ్రీమద్భాగవతపురాణము, కృష్ణబలరాములు భగవంతుని నల్లని తెల్లని వెండ్రుకలని, ద్వితీయస్కంధమునఁ జెప్పెను. కాని దశమస్కంధము వచ్చునప్పటి కానంగతిని మఱచి కాఁబోలు కేవలావతారపురుషుఁడే దేవకీగర్భమునం జన్మించె నని చెప్పెను. బమ్మెర పోతన దాని నాంధ్రీకరించుటలోఁ దన్మయుఁడై పెంచి యాంధ్రీకరించెను. బ్రహ్మాండ, పద్మపురాణాదులు శ్రీకృష్ణుని కేవలభగవంతుం డనియే చెప్పినవి. "బ్రహ్మవైవర్త" పురాణము శ్రీకృష్ణుఁడు భూలోకో

వాసి కాక „గోలోకము" అను లోకమున కధిపతి యనియు "రాధ" యను వనితకూడ గోలోకవాసిని యగు స్త్రీ యనియు రాధాకృష్ణుల గాథ లాలోకపుగాథలే యనియు లోకాతీతగాథలచేఁ బూర్తి సేయఁబడి యున్నది. ఆలోకాతీతపుగాథలే కాక „రాధా" సంపర్కముకూడ మహా భారతకృష్ణునకు లే దని దృఢముగాఁ జెప్పఁగలను. అమరసింహుఁడు తన నామలింగానుశాసనమునఁ దా నుజ్జయినీవాసుఁ డగుటచేఁ గాఁబో లు శ్రీకృష్ణుని, నాతని కుటుంబస్థులఁగూడఁ జెప్పియున్నాఁడు. శ్రీరా మునిపేరైనఁ జెప్పలేదు. కాని భారత భాగవతాదులలో నెచ్చటఁ గా న్పింపని „గయోపాఖ్యాన" గాథ యేపురాణములోనిది? ఇది యాంధ్ర దేశములో మాత్రము వ్యాపించెనా? ఆంధ్రేతరదేశములలోఁగూడఁ గలదా? అనుసంశయము మిగుల బాధించుచున్నది. పెక్కం డాంధ్ర మహాకవులు „చిత్రభారతములు, కృష్ణార్జునచరిత్రలు, గయోపాఖ్యాన ములు" నను పేరులఁ బెట్టి „పద్యకావ్యములు, ద్విపదకావ్యములు, నాటకములు"గా రచించి ప్రఖ్యాతి నొందియున్నారు.* ఈకథకూడ ద్రౌపదీవస్త్రాపహరణగాథవలె నాంధ్రదేశమున వ్యాప్తి నొందుట యా శ్చర్యకరము. గయోపాఖ్యాన గాథను గ్రంథరూపకముగాఁ జేయువారి లో „నాదెండ్ల గోపప్రధాని" ప్రథముఁడుగాఁ గాన్పించును. ఇతఁడు

* గయోపాఖ్యానగాథను గ్రంథరూపముగా రచించిన మహాకవుల పేరులు గ్రంథనామములు తెలిసినంతవఱకు వ్రాయుచున్నాఁడను. (1) నాదెండ్లగోపప్రధాని „కృష్ణార్జునచరిత్ర" (2) చరిగొండ ధర్మన్న „చిత్రభారతము" (3) కమ్మూరి రంగకవి „కృష్ణార్జునసంవాదము" (4) కామనామాత్యుఁడు „గయోపాఖ్యానము" (5) పోచి రాజు వీరన్న „కృష్ణార్జునసంవాదము" (6) పుట్టపాక ఓబయకవి „కృష్ణార్జునచరిత్ర" (7) కోవప్పకవి „గయోపాఖ్యానము" (8) వెలిచెఱుకుల వేంకటరామకవి „కృష్ణా ర్జునసంవాదము" (9) చిలకమర్తి లక్ష్మీనృసింహకవి „గయోపాఖ్యానము" (1, 5, 6, 7, 8) గ్రంథములు ద్విపదకావ్యములు (2, 3, 4) పద్యకావ్యములు (9) ప్రసిద్ధి నొందిన నాటకము.

శ్రీకృష్ణదేవరాయల మంత్రి యగు తిమ్మరుసుమంత్రి మేనల్లుఁ డగుటచే నాంధ్రకావ్యములలోఁ బ్రథమకావ్య మగు ,,మనుచరిత్ర'' వలె గణన కెక్కవలసియుండును గాని, కవిత్వ మంత సరసముగా నుండనందున విఖ్యాతిఁ గొంద లేదు. గద్యోపాఖ్యానగ్రంథములలో బ్రహ్మశ్రీ చిలకమర్తి లక్ష్మీనరసింహకవిగారి నాటకమున కుండినప్రసిద్ధి దేనికిని లేదు. గద్యోపాఖ్యానకవులందఱు నించుమించు కృష్ణార్జునులనివాదమును ఖండించి ,,ధీరోదాత్త'' పురుషు లగువారిని ,,ధీరోద్ధతులు'' కారుగదా, ,,అధమాధములు''గాఁ గూడ నుండునట్టులఁ జేసి రని ,,యలంకారశాస్త్ర'' దృష్టిచేఁ జెప్పవలసియున్నది. కృష్ణార్జునులు మధుపానముఁ జేయువారని భారతమున వర్ణింపఁబడినందున, ,,మధుశాలల'' దగ్గఱ సంచరించు మధుపులసంభాషణములవలె వారిసంవాదమును వర్ణించిరా యని యుత్ప్రేక్షింపవలసియున్నది. గీతాభాష్యాదికముచే మహాపురుషుఁడుగాఁ దలఁపఁబడు శ్రీకృష్ణుని చారిత్రికదృష్టిచే వివిధముగా విమర్శించినందులకుఁ క్షమవరు లలుగకుందురుగాక! ధీరేంద్రనాథపాలు, బంకించంద్రఛటర్జీ, శ్రీబొబ్బిలిమహారాజు, లాలాలజపతిరాయి మొదలగు మహామహులు శ్రీకృష్ణచరిత్రములను వ్రాసియున్నారు. వారివిమర్శనములకును విమర్శనమునకుఁ గొంతభేదము కలదు. కేవలచారిత్రికదృష్టిచేతనే యిది వ్రాయఁబడెను.

కృష్ణుని జాతకము.

శ్లో. విజయాబ్దశ్రావణకృష్ణాష్టమ్యా మర్ధరాత్రౌతు రోహిణ్యాం
వృషలగ్నే ఒథతు రాహుశ్చామబుధౌచ తృతీయేస్తః
శుక్రస్తుతిగోరవిమందౌచ చతుర్థేషష్ఠమే కేతుః
ద్వాదశభావే జీవశ్చైవం శ్రీకృష్ణజన్మసమయేఽభూత్.

ఈజాతక మొకనవీనరచిత మగు జాతకగ్రంథమున వ్రాయఁబడెను. ఇట్లే యాగ్రంథమున, ధర్మజార్జునులజాతకములును వ్రాయఁబడెను. ఆజాతకములలో రాహుకేతుగ్రహప్రసక్తి లేదు. తద్జ్ఞులు ఫలములను నిర్ణయించుకొందురుగాక. కాని పైయార్యావృత్తము తప్పులతోఁ గూడియున్న దని మాత్రము చెప్పవలసియున్నది.

— విరాటుఁడు —

ఈతఁడు మత్స్యదేశాధిపతి. ఈతనితండ్రిపేరు మహాభారతమునఁ గాన్పింపదు. కాని "సత్యవతి" సోదరుఁడు మత్స్యదేశాధీశ్వరుఁడయ్యెనని "ఉపరిచరవసువు" గాథలోఁ గలదు. ఆతనిసంతతివాఁడే విరటుఁ డని పురాణాంతరములలో వ్రాయఁబడియుండుటచే నితఁ డుత్తమక్షత్రియుఁడుకాఁ డని స్పష్టమగుచున్నది. ఈతని కిరువురుభార్యలు గలరు. అందు "సుధేష్ణా" నామము ప్రసిద్ధము. ఈమె నీచజాత్యుత్పన్నుఁడు, త్రాగుబోతు, స్త్రీలోలుఁడు నగు కీచకునిసోదరి. కీచకుఁడే కాఁడు సుధేష్ణకూడ త్రాగుఁబోతే. సైరంధ్రీవేషముతో నుండిన ద్రౌపదిని గీచకునింటికిఁ గల్లు దెమ్మనునెపమున నామె కిష్టము లేకుండినను బంపినది. ఆకథాసందర్భము నాలోచింప సుధేష్ణ త్రాఁగుఁబోతే కాక తార్పుఁగత్తె యనికూడ నూహింపవలసియున్నది. సుధేష్ణయే పతివ్రతారత్నకమైనచోఁ గీచకుఁడు ద్రౌపదిని దనకడ కంపుమని కోరినప్పుడన్నివిధముల నాడొట్టియు నాఁపఁ బ్రయత్నింపవలసియుండెను. వాఁడు

మొఱకై వినినయెడల ద్రౌపది నన్యస్థలమున కైనఁ బంపవలయును. భర్తతోఁ జెప్పి కీచకుని పాపకృత్యము నాపఁ బ్రయత్నింపవలయును. పతివ్రత యన్యస్త్రీపాతివ్రత్యముఁ గాపాడఁ బ్రయత్నించును గదా? అట్టియత్నము లేమియుఁ జేయక కీచకుఁ డడిగినచోఁ బ్రౌన సురను దెమ్మని సైరంధ్రి యిష్టపడకుండినను బలవంతముగా నామెను గీచకునింటికిఁ బంపినది.

విరటునిరాజ్యమున (నేఁడు భరతఖండమునఁగల కొన్నిసామంత రాజ్యములలో వలె) జనుల మానప్రాణములకు రక్షణము లేకుండెను. ద్రౌపది విరాటరాజసమీపముననే—విరటుఁడు చూచుచుండఁగానే—కీచకునిచేఁ దన్నఁబడినను రా జేమియుఁ గీచకుని మందలింపక నీకును వాని కినిఁగల వివాదపుసంగతి యింతకుముందు తెలియదు. కావ నే నేమియుఁ జేయ వీలు లే దని ద్రౌపది తన్ను నిందింపఁగా సమాధాన మొసఁగెనెకాని యప్పుడైన నావివాదాంశమును విచారింపలేదు. * కీచకుని మందలించుశక్తిసామర్థ్యములు లేమినె వాని నేమియుఁ జేయలే దనియు శాంత్వనవాక్యములచేతనె కీచకుని సాగనంపె ననియు భారతమువలనఁ గానఁనగును. మఱియుఁ గీచకుఁడు ద్రౌపదితోఁ దనపరాక్రమవిశేషములఁ జెప్పునపుడు నే నీమత్స్యరాజును రాజ్యమున నిల్పఁబెట్టితి ననినాఁడు.♦ ఆంధ్రీకరించుటలో ‚‚తిక్కనసోమయాజి’’ ‚‚రా జనఁగా నెపం బిడి విరాటున్దకుం డగఁ గూడు వెట్టుదున్’’ అని వ్రాయుట యుక్తముగానె యున్నది. ఇంతమాత్రమె కాదు. ‚‚ఉపకీచకులు’’ ద్రౌపదిని గీచకశవముతో నంటఁగట్టి దహనముచేయుదు మనినప్పుడుకూడ విరటుఁడు వారి నేమియుఁ జేయనేరక దాని కంగీకరించియున్నాఁడు. † ద్రౌపదిని

* విరాటపర్వ. 14 అధ్యా. ♦ విరాటపర్వ. 16 అధ్యా.
† విరాటపర్వ. 23. అధ్యా.

కీచకవధానంతరము తనపురమును వదలిపో మ్మనుటకుఁ గూడ భయ
పడి సుధేష్ణచేఁ జెప్పించియున్నాఁడు. * సన్న్యాసియగు "కంక" భట్టు
ను పాచికలతోఁ గొట్టుటలోమాత్ర మాతనిపరాక్రమము ప్రకాశించె
ను గాని సుశర్మతోఁ బోరాడునపుడు కాన్పింపలేదు. వలలునిసహాయ
మె లేకుండిన నీతఁడు సుశర్మచేఁ జెఱపెట్టఁబడియే యుండును. ఉత్తర
కుమారుఁ డీతనికిఁ దగినకొమారుఁ డగు కుమారుఁడే. ఆతనిప్రజ్ఞలు లోక
విదితములై యున్నవి. గోగ్రహణసమయమున కుత్తరుఁడు బాలుఁ డని
సాధారణముగాఁ దలఁపఁబడుచుండును. కాని యాతఁ డంతకుముందు
(ముప్పదియేండ్లకుఁ బూర్వము) ద్రౌపదీస్వయంవరకాలముననే యువకుఁ
డై ద్రౌపదిని వరింపను, మత్స్యయంత్రముఁ గొట్టను, పాంచాలరాజ
ధానికిఁ బోయియున్నాఁడు. ♦ కాన గోగ్రహణసమయమున కించుమిం
చిరువది వత్సరముల యీడుగలవాఁడే. సుధేష్ణ కుత్తరకుమారుఁడే
కాక "బభ్రువ" అను మఱియొకపుత్రుఁడు నుత్తర యను కుమారియుఁ
గలరు. విరటునకు "సురథ" యను వేఱుభార్యయందు "శంఖ శ్వేతు
లు" అను నిరువురు కుమారులు గలరు. "శతానీకా"దులు పదునొకం
డుగురు సోదరులు గలరు. శ్వేతుఁడుమాత్రము పరాక్రమము గలవాఁ
డుగా సంస్కృతభారతమున వర్ణింపఁబడెను.† ఎందువలననో యాతని
వృత్తాంత మాంధ్రీకరింపఁబడలేదు. విరటుఁడు, నాతనిసోదరులు, సుతు
లుగూడ మహాయుద్ధములో, భీష్మ ద్రోణ శల్యులచే నిశ్శేషముగాఁ
జంపఁబడిరి. మాత్స్యుల సంఖ్యాధిక్యముమాత్రమె కాని శూరత్వము
గాన్పింపదు. కాని నిమ్నజాత్యుత్పన్నులుగాఁ గాన్పించు మాత్స్యులు
పాండవులకుఁ దోఁడువచ్చుటమాత్రము పాండవసంకీర్తనను దృఢపఱచు
చున్నది.

* విరాటపర్వ 24 అధ్యా ♦ ఆదిపర్వ 186 అధ్యా. † భీష్మపర్వ 47, 48 అధ్యా

—♦ మలయధ్వజుఁడు. ♦—

చిత్రవాహనుఁడు, ప్రవీరుఁడునను మూఁడుపేరులు గల యాతఁడు ద్రవిడ (పాండ్య) దేశపురాజు. మన్వాదిస్మృతులలో ద్రవిడుఁడు సంకీర్ణజాతివాఁడుగాఁ జెప్పఁబడెను. అట్టి యాతనికూఁతురు "చిత్రాంగద" నర్జునుఁడు పెండ్లియాడి యామెయం దుద్భవించిన "బభ్రువాహనుఁ" డను కుమారుని మలయధ్వజునకే దత్తత నిచ్చెను. నాఁటికాలమున దత్తుని యుద్ధమున కాహ్వానింపరు. కాన బభ్రువాహనుఁడు యుద్ధమునకు రాలేదు. మలయధ్వజుఁడు యుద్ధమునఁ బాండవులకు సహాయుఁడుగా వచ్చి శూరత్వముతోఁ బోరాడి యశ్వత్థామచేఁ జచ్చెను. మలయధ్వజుఁ డతిరథుఁడు. ద్రవిడోర్వీశునిసంబంధముకూడ పాండవసాంకర్యమును దృఢపఱచుచున్నది.

—♦ పాంచాలురు. ♦—

కురుక్షేత్రసంగ్రామములోఁ బాంచాలురప్రశంసయె విస్తారము కలిగియుండుటచేతను, "శతపథబ్రాహ్మణములో" కురుపాంచాలుర యుద్ధమొకటి సూచింపఁబడుటచేతను కొందఱు పాశ్చాత్యపండితులే కాక వివేకానందస్వామివంటి మహానుభావుఁడుకూడ పాండవులకుఁ గౌరవులకు యుద్ధము జరుగలే దనియు, "కురుపాంచాలురకే యుద్ధము జరిగియుండు" ననియుఁ జెప్పుటకుఁ గారణమైనది.(1) కాని కురుపాంచాలయుద్ధమొకటి కురుక్షేత్రసంగ్రామమునకుఁ గొన్నిశతాబ్దములకు ముందే జరిగెను. (2) "సంవరుణుఁ" డను కురురాజపితకును, దుష్యంతుఁ డను పాంచాలరాజ మూలపురుషుని సంతతికిని సంగ్రామము జరిగెను. అందు

(1) చూడుఁడు వివేకానందుని ద్వాదశోపన్యాసములు,

(2) ఆదిపర్వ 94, 172, 173 అధ్యా.

సంవరణుఁడు పదచ్యుతుఁడై పెక్కేండ్లు వనములపాలై సింధునదీతీరము నఁ బరిభ్రమించుచు "తపతి" యను వనితను బెండ్లియై వసిష్ఠునిమహిమము చేఁ దిరిగి రాజ్యము నొందెను. ఈగాథను పై పరిశోధకులు గమనింపలే దని తలఁపవలసియున్నది. పాంచాలురు సంవరణునితోఁ బోరునపుడు విశేషసైన్యము నుపయోగించినటులును, ఆయుద్ధ మనేకవత్సరములకా లము జరిగినటులును బురాణాంతరములలోఁ గలదు. ఆపోరే "శతపథ మున" వర్ణింపఁబడినది. శతపథము నాంగ్లీకరించిన "జ్యూలియస్ యగ్గ హింగు" దొరగారు, తాము రచించిన "యాంగ్లీకృతశతపథ" పీఠికలోఁ బాండురాజుచేఁ గుంతికిఁ జెప్పఁబడిన "శ్వేతకేతు" చరిత్రలోని "శ్వేత కేతువు శతపథము"లో యాజ్ఞవల్క్యునితోఁ గలిసికొనినటు లుండుట చేతను, శతపథము పాండురాజునకుఁ బూర్వమె రచింపఁబడియుండు నని యనుమానముగా వ్రాసియున్నారు. కాని శతపథరచనము, శ్వేతకేతు వు యాజ్ఞవల్క్యుఁడు పుట్టుట మహాభారతయుద్ధానంతరమె కలిగెను. శతపథమును రచించిన ఋషి యాజ్ఞవల్క్యుని శిష్యుఁడు. యాజ్ఞవ ల్క్య, శ్వేతకేతులు జనమేజయునకుఁ బిమ్మటివా రని యీగ్రంథము యొక్క 44 పుటలో వ్రాయఁబడియున్నది.

యాజ్ఞవల్క్యుఁడు జనమేజయునిచేఁ జివరదశలో దర్శపూర్ణిమా సేష్టులఁ జేయించె నని మత్స్యపురాణమునఁ గలదు. శ్వేతకేతువు జన మేజయునిసర్పయాగమున సదస్యుఁడై యుండినటులు మహాభారతమునఁ గలదు. కాన నాయిరువురు జనమేజయునివృద్ధదశలో యువకులుగా నుందు రని తలంపవలసియుండును. ఆయంశము ముందు విశదముగా వ్రాయఁబడును.

శతపథబ్రాహ్మణమును బాగుగఁ బరిశీలించినచో నది "ఐతరే య, తైత్తిరీయాది" బ్రాహ్మణములలోని భాగములను "ఛాందోగ్య,

ద్యుపనిషత్తులలోని భాగములను నేఁటి సమకూర్చిన గ్రంథ మనియు బ్రాహ్మణ గ్రంథకర్త యొక్క కవిత్వము స్వల్పముగా మాత్రమె యుండె ననియు స్పష్టమగును. అచట్టి నిట వ్రాయు నవసరము లేదు. అయినను, శతపథోదిత "కురు పాంచాల" యుద్ధము సంవరణుని కాలమున జరిగినదే యని మాత్రము చెప్పఁగలను.

పాంచాలురు వైదికకాలమునుండి నేఁటివఱకు మహాశూరులుగా నుండుట లోకవిదితమై యున్నది. మహాభారతకాలమునఁ బాంచాల దేశప్రభువు ద్రుపదుఁడు.

— ద్రుపదుఁడు —

ఈతఁడు "పృషతుడు" అనువానిపుత్రుఁడు. పృషతుఁడు, "ఉగ్రాయుధుఁడు" అనురాజుచే యుద్ధములోఁ దనతండ్రి యగు "దండసేనుఁడు" చంపఁబడుటచే బలాయితుఁడై రాజ్యభ్రష్టుఁడై వనములలో సంచరించుచుండెను. ఆసమయమున నీతఁ డొక "అప్సరస" యందు ద్రుపదునిఁ గనెను. ద్రుపదునిఁ బృషతుఁడు భరద్వాజాశ్రమమున విద్యాభ్యాసమునకై విడువఁగా ద్రోణునితో నీతఁడు వేదమును ధనుర్వేదము నభ్యసించెను. ఉగ్రాయుధుఁడు హస్తిపురిపైఁగూడ దండయాత్రను సాగించి తత్కాలమున మృతినొందిన శంతనునిభార్య యగు "సత్యవతిని" దన కిచ్చిన ముట్టడిని విడుతు ననఁగా భీష్ముఁడు శంతనునియంత్యక్రియలు ముగియువఱకు నెటులనో సంధివాక్యములను నడపుచుఁ, బిమ్మట నుగ్రాయుధునితో ఘోరరణము సలిపి వానిం జంపుటయే కాక పెక్కేండ్లనుండి పదభ్రష్టుఁడై వనములలో నవయుచుండిన పృషతుని రక్షించి పాంచాలరాజ్యమున వానిని నిలిపెనఁట ! *

పృషతునియనంతరము ద్రుపదుఁడు తనరాజ్యమునకుఁ బోవుచు,

* హరివంశములో నీగాథకలదు.

సతీర్థుఁ డగు ద్రోణునితోఁ, దన రాజ్యమునకు వచ్చినయెడల విశేషలా
భము గలుగఁజేయుదు నని యాశగొలిపి చనియెను. కాని కాలకర్మవశ
మున ద్రుపదుఁ డట్లుచేయక ద్రోణునితో విరోధముఁ దెచ్చికొనియెను.
ద్రుపదునకు ,, సత్యజిత్తు '' అను నొకవీరుఁ డగుసోదరుఁడు గలఁడు.
సత్యజిత్తు నర్జునుఁడుకూడ వీరుఁ డనియుఁ దనతో సమానుఁ డనియు
నొకప్పుడు ప్రశంసించియున్నాడు♦ మఱియు మహాయుద్ధములోఁ బ్రసి
ద్ధినొందిన " ఉత్తమౌజుఁడు యుధామన్యుఁడు " నను జ్ఞాతులును, ,,సౌ
త్రామణి" యనుభార్యయం దుద్భవించిన ,,సుమిత్రుడు, ప్రియదర్శ
నుఁడు, వీరకేతువు, శత్రుంజయుఁడు, సురథుఁడు, ధ్వజకేతువు '' నను
నార్వురుకుమారులును ద్రుపదునకుఁగలరు. "సృంజయు" లను జ్ఞాతు
లగు శూరసైనికులు కలరు. ఇట్లుండినను ద్రుపదుఁడు తటాలున ద్రో
ణాప్రేరితులై వచ్చిపడిన కురుపాండవులతోఁ బోరలేక యోడి యర్జును
నిచేఁ గట్టఁబడి ద్రోణున కర్పింపఁబడి "అహిచ్ఛత్ర'' దేశము (,,మా
కంది" రాజధానిగాఁ గలిగి గంగానది కుత్తరమున నుండిన దేశము) ద్రో
ణున కిచ్చునటులను గంగకు దక్షిణమై ,,కాంపిల్య" నగరము రాజధా
నిగాఁ గలిగి ,,చర్మణ్వతీ'' నది యుత్తరముగాఁ గలదేశము తా నేలుట
కును జేయునదిలేక సంధిచేసికొనెను. పైకి ద్రుపదుఁడు ద్రోణునకు మి
త్రుఁడుగా నటించుచుండినను ద్రోణుపైఁ బగదీర్చుకొనుటకును (శూ
లు రగు కురుపాండవులు దనపైఁ జేసినదండయాత్ర కంగీకరించుటచేఁ
గాఁబోలు) భీష్ము నుక్కణఁగించుటకును బ్రయత్నించుచుండెను. తన
కప్పటికుండిన సుత సోదర జ్ఞాతి వర్గములో నెవ్వరును ద్రోణుని జయిం
చువారు లేకుండుటచే ,,వీ రంద ఱెందుకు, వీరిం గాల్పనా? ఛీ'' యని
విసిగికొనుచు* బ్రాహ్మణుని జయించుకొఱకు బ్రాహ్మణవీర్యమె కా

♦ ద్రోణపర్వ. 17 అధ్యా. * ఆదిపర్వ 167 అధ్యా

వలె నని గంగాతీరమునందలి బ్రాహ్మణాశ్రమములలోఁ దిరుగుచు ద్రో
ణుని జయించు కుమారుని దయసేయుఁ డని మునీశ్వరులఁ బ్రార్థించు
చుండెను. ఎవ్వరు నాతనికోర్కెఁ దీర్పలేరైరి. తుదకు కాశ్యపగోత్రి
కుఁడగు "ఉపయాజుఁడు" మహాతపశ్శాలి యనియుఁ దనకోర్కెఁ దీర్పఁ
గలవాఁ డనియుఁ దెలిసికొని యాతని నొకసంవత్సర మాశ్రయించెను.
ఉపయాజుఁడు నిష్కామకర్ముఁడు గాన ద్రుపదుఁ డెంత వేఁడినను వాని
కోరికఁ దీర్ప నంగీకరింపక ద్రుపదుఁ డిచ్చు లక్షగోవులకు నితరసత్కృ
తికిఁ గక్కుఱితిపడు స్వభావము గల "యాజుఁడ"ను తన సోదరుని వేఁడ
నాతనిఁ బంపెను. యాజోపయాజు లిరువురును వ్యాసునివలె, గర్ణునివలె
గానీనులు♦ ద్రుపదుఁడు కార్యార్థి గాన "యాజు" నాశ్ర
యించి యెంతయేని లాభముఁ గలుగఁజేతు ననియు, ద్రోణుని జయించు
కుమారునిఁ దయసేయు మనియు వేఁడెను. యాజుఁ "డుపయాజుని"
మోమోటపెట్టి తనకు సహాయునిఁగాఁ దీసికొని యొకయజ్ఞము ద్రుప
దునిచేఁ జేయించెను. (1) యజ్ఞాంతమున ద్రుపదునిభార్యను హవి
స్సును గ్రహించి పుత్త్రునిఁ గనుటకు సిద్ధముగా నుంటివా యని యాజుఁ
డడుగఁగా గంధాద్యలంకారములను ధరించియుంటి నని ద్రుపదునిభార్య
యనెను. అటులైన నీవు పుత్త్రునిఁ గనుటకు నర్హురాలవు కావు. దూర
ముగా నుండు మని యాజుఁ డగ్నికుండమున హోమముఁ జేయఁ గవ
చాదియుక్తుఁడై ధనుస్తూణీరములను ధరించిన ధృష్టద్యుమ్నుఁ డగ్నికుం
డమునుండియే యావిర్భవించెను. అంతకుముందు ద్రుపదుఁడు కోరని
ద్రౌపదికూడ వేదిక(అగ్నికుండపుటరుగు)పై యావిర్భవించెను. ద్రౌప
దీధృష్టద్యుమ్ను లప్పటికే పడుచువాండ్రై యుండిరి. పైకి మిత్త్రునివలె

♦ యాజోపయాజులు "తారణేయులు" అనికలదు తారణేయు లనఁ గానీను
లని "మేదినీకోశము"

నటించుచున్నవాఁడు గాన ద్రుపదుఁడు ధృష్టద్యుమ్నుని ద్రోణునికడనే ధనుర్విద్య నభ్యసింపఁబంపెను. ద్రోణుఁడు ధృష్టద్యుమ్నుని చర్యలఁ జూచి యాతఁడు తన్నుఁ జంపువాఁడే యగు నని తెలఁచియుఁ దన కుండిన ధనురాచార్య బిరుదమును బోఁగొట్టుకొననేరక ధృష్టద్యుమ్నునకు ధనుర్విద్య నంతయు నేర్పెనట! పై గాథాసందర్భము నాలోచింపఁగా యాజుఁడు ధనలోభముచే మంచిని చెడ్డను నాలోచింపనివాఁడౌ గాన ద్రుపదుని సంతోషపెట్టుటకై తనసంబంధుఁడో పుత్రుఁడో యగు యువకుని యజ్ఞవాటికకు వెనుక నుంచి హోమాంతమున నాయువకుఁడు ధనుర్బాణాదికము ధరించి హోమకుండముఁ ద్రొక్కి (మొహారముపండుగులలో నిప్పుగుండముఁ ద్రొక్కువానివలెఁ జేసి) తాఁ జేసియుండును * ద్రుపదుఁడు ద్రోణునోర్చుకుమారునే కోరెను గాని, యర్జునునకు భార్య కాదఁగు కుమార్తెను మొదటఁ గోర లేదు. ద్రౌపదీస్వయంవరకాలమునమాత్రము అర్జునున కీకన్య నిచ్చిన బాగుగ నుండు ననిమాత్రము తలఁచె నని సంస్కృతభారతమునఁ గలదు. నన్నయభట్టాంధ్రీకరించుటలో ద్రోణునిజంపుపుత్రుఁడును "పార్థునకు" భార్య గాఁదగినకుమార్తెయుఁ గావలయు నని యజ్ఞముఁ జేసినటులు గలదు. అదియు నవ్యాప్తిదోషయుక్తముగానుండె నని పరామర్శముతో నాంధ్రభారతముఁ జదివినచదువరులకు విశద మగును. ద్రౌపదీవృత్తాంతము పిమ్మట వ్రాయఁబడును.

—♦ ధృ ష్ట ద్యు మ్నుఁ డు ♦—

ఈతఁ డతిరథ శ్రేష్ఠుఁడు, న్యాయశీలుఁడునని కృష్ణార్జునులేకాక, భీష్ముఁడును పెక్కుసారులు నుడివియున్నాఁడు. ఏనాఁడైన యుద్ధారం

* అగ్నిని ద్రొక్కఁ దగు రసాయనతంత్రము లాపాడు గలవని "కౌటిలీయార్థ" శాస్త్రమునఁగూడ చెప్పఁబడెను.

భమున ధృష్టద్యుమ్నుఁడు కాన్పించిన ద్రోణుఁ డది తనకు దుశ్శకునే ముగాఁ దలఁచుచుండువాఁడు. ఈతనికి 1 క్షత్రంజయుఁడు, 2 క్షత్రదేవుఁడు, 3 క్షత్రవర్మ, (ధృష్టవర్మ) 4 క్షత్రధర్ముఁడు నను నలువురు వీరు లగు కుమారులు గలరు. పాండవులను గౌరవులపైఁ బురికొలుపు మొదగాఁ డెవఁ డని ధృతరాష్ట్రుఁడు సంజయు నడిగినపుడు ధృష్టద్యుమ్నుఁడే ముఖ్యుఁ డని సంజయుఁడు చెప్పియున్నాఁడు* ధృష్టద్యుమ్నుఁడు ద్రోణునిఁ జంప మొదటినుండియు సిద్ధపడుచుండెను♦ ద్రుపద ధృష్టద్యుమ్నుల కిష్ట మగురీతినె ధర్మరాజు మెలఁగువాఁడు. అయిదుగ్రామముల నిచ్చినఁ జాలును మా కని నికృష్టముగాఁ గాన్పించు సంధికి నంపునపుడు కోరినగ్రామములలో ‹‹మాకంది, వారణావతములు›› కలవు. ‹‹మాకంది›› ద్రోణుఁ డపహరించిన రాజ్యము. వారణావతముకూడ బహుశః ద్రుపదునిరాజ్యములోనిదై యాతనిరాజ్యమునకుఁ దూర్పు హద్దయినది.‡ ధృష్టద్యుమ్నుని శౌర్యసాహసాదుల నాతనివర్గపువారిబల పరాక్రమాదులను గమనించియే యాతనికి సర్వసైన్యాధిపత్యము నీయఁ గృష్ణార్జునులు ధర్మజుఁ బ్రోత్సాహపఱచిరి. పాండవసైనికుల కందఱకును నీ ధృష్టద్యుమ్నుని సర్వసైన్యాధిపత్యోద్యోగ ముత్సాహవంతమై యుండెను. ఈతని సంబంధులుకూడ మహాబలవంతు లగుటచేత భీష్మ ద్రోణ కర్ణాదుల కలవిగానివారై, కడకు స్వపక్షపువాఁ డగుకృష్ణుని కృతిమాలోచనమునకు లోనై యశ్వత్థామచే నిద్రలోఁ జంపఁబడిరి. అవృత్తాంతము శ్రీకృష్ణునిచరిత్రమున స్పష్టపఱుపఁబడినది. పాండవపక్షవీరులలోఁ బాంచాలురే ప్రఖ్యాతవీరులు. వీరితోఁబాటు–అందు ధృష్టద్యుమ్నుని

---

* ఉద్యోగపర్వ. 56 అధ్యా.

♦ అరణ్యపర్వ. 12 అధ్యా.

‡ ఉద్యోగపర్వ. 30 అధ్యా.

తోడ్పాటె—లేకుండినఁ బాండవులు జయము నందలేకపోవుదురు. భీష్మ నియాణవనాటియుద్ధములోను సైంధవవధద్రోణవధదినములలోను ధృష్ట ద్యుమ్నునిశౌర్యము మిగుల శోభించినది.

*ధృష్టద్యుమ్నుఁడు బలపరాక్రమయుక్తుఁడుమాత్రమెకాక న్యాయయుక్తుఁడనికూడ ధర్మజునితో నర్జునుఁడు చెప్పియున్నాఁడు. న్యాయముఁ జెప్పునపుడు ధృష్టద్యుమ్నుఁ డర్జుననిగూడ లెక్కసేయలేదు. ద్రోణునిఁ జంపుట న్యాయముగా లే దని యర్జునుఁ డనినపుడు ధృష్టద్యుమ్నుఁ డిటులు ధిక్కరించి పలికి పాండవులను సిగ్గుపఱిచెను.♦

---

* ఉద్యోగపర్వ. 150 అధ్యా.

♦ శ్లో......హతో ద్రోణో మయాయస్తు। కింమాంపార్థ విగర్హసే, అప క్రాంతః స్వధర్మాచ్చ క్షత్రధర్మ ముపాశ్రితః। అమానుషేణ హంత్యస్మా నస్త్రేణ క్షుద్రకర్మకృత్॥ యథామాయాం ప్రయుంజాన మసహ్యం బ్రాహ్మణబ్రువం। మాయయైవ నిహన్యాద్యో। నయుక్తం తత్ర పార్థకిమ్. యచ్చమాం ధార్మికోభూత్వా బ్రవీషి గురుఘాతినమ్. తదర్థమహముత్పన్నః। పాంచాలస్య సుతోఽనలాత్। యస్య కార్యమకార్యంవా యుధ్యతస్స్యాత్సమంరణే. బ్రాహ్మణంతం కథంబ్రూయాః క్షత్రియం వాధనంజయ. యోహ్యనస్త్రవిదోహన్యా ద్బ్రహ్మాస్త్రైః క్రోధమూర్ఛితః।......
...యోసౌ మమైవ నాశ్యస్య బాంధవాన్ యుధి జఘ్నివాన్। ఛిత్వా తస్యమూర్ధానం. నైవాస్మి విగతజ్వరః। తచ్చమేకృంతతేమర్మ యన్నతస్య శిరోయథా. నిషాదవిషయేక్షిప్తం జయద్రథశిరో యథా, నశత్రుర్నిహత స్సంఖ్యే మయా ధర్మేణపాండవ్య యథాత్వయా హతశ్శూరో భగదత్తః పితుస్సఖా। పితామహం రణేహత్వా। మన్యేస్య ధర్మమాత్మనః. మయాశత్రౌహతే కస్మాత్పాపే ధర్మంనమన్యసే। సంబంధావనతంపార్థ నమాంత్వం వక్తుమర్హసి. స్వగాత్రకృతసోపానం నిషణ్ణకృతదంతినం। క్షమామితేసర్వమేవ వాగ్వ్యతిక్రమ మర్జున. ద్రౌపద్యా ద్రౌపదేయానాం కృతేనాన్యేన హేతునా। కులక్రమా గతంవైరం మమాచార్యేణ విశ్రుతం.తథాజానాత్యయంలోకో నయూయం పాండునందనాః।...శిష్యద్రోహీహతఃపాపో యుధ్యస్వ విజయస్తవ...

ద్రోణపర్వ. 198 అధ్యా.

శ్లో. శృత్వా ద్రుపదపుత్రస్యతావాచః క్రూరకర్మణః। తూష్ణీంభూతా స్తదారాజన్

ఓయర్జునా ! నాచే ద్రోణుఁడు చంపఁబడె నని యేల నన్ను నిందించెదవు. (ద్రోణుఁడు) స్వధర్మమగు బ్రాహ్మ్యమును వదలి క్షత్రిధర్మము నవలంబించెను. నీచకర్మలఁ జేయుచు మమ్ము దివ్యాస్త్రములచే హింసించియున్నాఁడు. మాయను బ్రయోగించునట్టియు బ్రాహ్మణబ్రువుఁడై సహింపశక్యముగానట్టియు నీచబ్రాహ్మణుని మాయచేత నె చంపుట యుక్తము కాదా యేమి ? నీవు ధార్మికుఁడవై నన్ను గురుఘాతకునిఁగాఁ జెప్పుచుంటివే; నే నతనిఁ జంపుటకే యగ్నినుండి పుట్టితిని. మఱియుఁ గార్యమైనను నకార్యమైనను రణమున సమముగానె యుద్ధముఁ జేయవలెను. ఓయర్జునా ! ఆద్రోణుని బ్రాహ్మణుఁ డనికాని క్షత్రియుఁ డనికాని యెటుల ననవలయునో? అతఁడు క్రోధుఁడై బ్రహ్మాస్త్రములచే నస్త్రవిద్య నెఱుఁగనివారిం జంపుచుండును. (ఉత్తము లటులు చంపరు)......మఱియు నాతఁడు నాబంధువులనే యుద్ధములోఁ జంపువాఁడు. ఇతరుల బంధువులను జంపువాఁడుకాఁడు. అతనిశిరస్సుఁ దుంచియు నాతాపము పోలేదు. సైంధవుని శిరస్సును (నీవు) నిషాదదేశమునఁ బడనైచినటులు ద్రోణుని శిరస్సును బడవేయ లేనైతిని గదా యని నాహృదయము బాధ నొందుచున్నది.

(ద్రోణుఁడు తాను పాంచాలురఁ జంపినఁగాని కవచమును విడువ ననియుఁ దా నటులు సేయకుండిన శేషించినపాంచాలురఁ జంపుమని యశ్వత్థామకు దుర్యోధనునిచే సందేశ మంపుటయు నిచట ప్రసక్తము*) నీచేఁ బితృసఖుఁ డగు భగదత్తుఁ డెటులు చంపఁబడెనో అట్లే

సర్వఏవవిశాంపతే. అర్జునస్తు కటాక్షేణ జిహ్మంవిప్రేక్ష్య పార్షతం। సబాష్ప మతినిశ్వస్య ధిగ్ధిగిత్యేవచాబ్రవీత్। యుధిష్ఠిరశ్చ భీమశ్చ యమౌ కృష్ణ స్తథాపరే। ఆసన్ సువ్రీడితా రాజన్. ద్రోణపర్వ. 199 అధ్యా.

* ద్రోణపర్వ 151 అధ్యా.

ధర్మముగా నాశత్రువు యుద్ధములోఁ జంపఁబడెను. పితామహుని (భీష్ముని) యుద్ధమునఁ జంపుట నీకు ధర్మముగాఁ దలఁపఁబడుచున్నది. నాచే పాపాత్ముఁడగు శత్రువు చంపఁబడినపు డేల పాప మని తలఁచు చున్నావు? స్వశరీరముచే సోపానముగాఁ జేసిన యేనుఁగనై సంబంధ ముచే లోఁబడిన నన్నో యర్జునా! నిందింప నర్హుఁడవు గావు. ద్రౌపది యొక్కయు ద్రౌపదేయులయొక్కయు సంబంధముచేతను, ఇతరకారణ ములచేతను నీతప్పుమాటను క్షమించితిని. నాకు ద్రోణునితోఁ వంశక్రమాగత మగు వైరము గలదు. దాని నీలోక మంతయు నెఱుఁగును. మీపాండవు లట్టివిరోధు లాతనికిఁ గారు. ......శిష్యద్రోహి యగు పాపాత్ముఁడు చచ్చెను. యుద్ధముఁ జేయుము. నీకు విజయ మగును—"

"కౄరకర్ముఁ డగు ధృష్టద్యుమ్నుని యావాక్యములను విని యందఱును మిన్నకుండిరి. అర్జునుఁడు కోపకటాక్షముతో ధృష్టద్యుమ్నునిఁజూచి కన్నీటితో నిట్టూర్పు విడిచి ఛీఛీ యనెను. ధర్మరాజు భీముఁడు నకులసహదేవులు శ్రీకృష్ణుఁడు తక్కినరాజులును సిగ్గుఁ జెందిరి—"

సాత్యకితో వివాదముఁ జేయునపుడును ధృష్టద్యుమ్నుఁడు భీష్మ భూరిశ్రవసాదుల నన్యాయముగానె మనము చంపితి మని నిజమును వెల్లడించియున్నాఁడు. దుర్యోధనవధముకూడ న్యాయము కాదని తలఁచియుండును. ఇట్లు తనమతమునకు వ్యతిరేకముగా నభిప్రాయ మిచ్చు ధృష్టద్యుమ్నుఁడు, నాతనిపక్షమువారు నుండుట కిష్టములేక యే సౌప్తికవధమునకుఁ గృష్ణుఁ డంగీకరించినసంగతి యిదివఱకె సూచింపఁబ డెను. ద్రోణవధము నంగీకరించి ధృష్టద్యుమ్నునకు వెనుకఁ దాళము వాయించువారిలో భీముఁడొకఁడు. పద్దెనిమ్మేళనముకూడ కృష్ణ ...ష దౌర్బల్యహేతువు గాన భీమునవంశనాశముకూడ కృష్ణుని కిష్టమె. ది.

ధృష్టద్యుమ్నుఁడు "శ్వేత" వంశజాతుఁ డనియు నాతనికి "శ్వేతుఁ" డను ప్రఖ్యాతిగల దనియు "తిక్కనసోమయాజి" ఉద్యోగపర్వమునఁ జెప్పియున్నాఁడు. నేను చూచినసంస్కృతభారతపుఁబ్రతులలో "శ్వేతయజ్వా" యర్థమిచ్చుపట్టమున నటులు లేదు. స్థలాంతరమునఁ గాని, సోమయాజి చదివినప్రతిలోఁగాని యట్లుండు నేమో శోధింపవలయును. శ్వేతుఁడు పాంచాలురకుఁ బూర్వుఁడును కాఁడు. ఎవ్వఁడో బ్రాహ్మణుఁడై యుండును. ధృష్టద్యుమ్నుఁడుమాత్రము ద్రుపదరాజకుటుంబమున జన్మింపక యేసంకీర్ణబ్రాహ్మణునకో జన్మించెను. వ్యాసునియందు వైదికము కృపద్రోణులయందు క్షాత్రము సంక్రమించినటులు ధృష్టద్యుమ్నునియందు క్షాత్రము వ్యాప్తిఁ జెందినది. ద్రౌపది ధృష్టద్యుమ్నునకుఁ దగినసోదరియె. ఇరువురును యాజోపయాజుల సంబంధులే యని తోఁచును. ద్రుపదుఁడు పృషతున కచ్చరలేమయందు జన్మించిన సంకీర్ణుఁ డగుటచేతను తత్సదృశుఁ డగు ధృష్టద్యుమ్నుఁడు పుత్రుఁ డగుటయు ద్రౌపది పుత్రిక యగుటయు నేతాదృశులగు పాండవులతో వారికి సంబంధము సరిపడినది.

—♦ శిఖండి ♦—

ఈతఁడు భీష్ముని జంపుటకుఁ బ్రథమమున స్త్రీగా జన్మించి, పిమ్మట పురుషుఁడై విఖ్యాతశూరుఁడై భీష్ముని బడఁగొట్టి యుద్ధములో విశేషపరాక్రమముతోఁ బోరి పదునెనిమిదవనాఁటిరాత్రి యశ్వత్థామచే మృతినొందెను. ఈతనికిఁ బెక్కండ్రు పుత్రులుకూడఁ గల రని మహాభారతమునఁ గలదు. ఈగాథలోనిసత్య మెంతవఱకో!

స్త్రీలు పౌరుషాభినయము నలవఱచుకొనుటచేఁ బురుషసదృశలును, పురుషులు స్త్రీత్వాభినయముచే స్త్రీకల్పులు నగుట లోకవిదితము. స్త్రీగాఁ బుట్టినశిఖండిని బురుషుఁడని ద్రుపదుఁడు ప్రకటిం

చుటయే కాక ద్రోణునికడ నాతఁడు పుంరూపముతో నస్త్రశస్త్రవి ద్యలనారితేరినవానిఁగాఁ జేసి భీష్మునిఁ జంపునటుల శిఖండిని బురికొల్పుచు "దశార్ణ" దేశరాజుకుమార్తెను బెండ్లిచేసెను. దశార్ణభూపతి యాకృతిమముఁ దెలిసి యుద్ధసన్నద్ధుఁడై వచ్చినపుడే శిఖండియొక్క స్త్రీత్వము లోకవిదితమైనది. స్థూలకర్ణుఁ డనుయక్షుఁడు శిఖండికిఁ బుంస్త్వమిచ్చె ననుగాథ నిటులు సమర్థింపవచ్చును. పుంరూపముతో నుండిన శిఖండియొక్క పోలిక గలవాఁడు స్థూలకర్ణుఁ డను నొకఁ డుండవచ్చును. ఆస్థూలకర్ణునిస్థానమున శిఖండి నిలిచి తనస్థానమున కాపరీక్షా సమయమునకు స్థూలకర్ణు నంపియుండును. శిఖండి స్త్రీకదా, ఆమెకు నల్వు రెట్లు పుత్రులు కలిగిరి? గాలికి, నీటికిఁ బిడ్డలు పుట్టు నాకాలమున "క్షత్రదేవ, ఋక్షదేవా"దులు శిఖండి పెండ్లియాడిన దశార్ణభూపతిపుత్రికయందు క్షేత్రజులుగాఁ బుట్టి యుందు రనవచ్చును. లేక, బహుళపుత్రదత్తత గలకాల మగుటచే నల్వురను శిఖండి దత్తులనుగాఁ జేసికొనియుండును. లేకుండిన స్థూలకర్ణునకుఁ బ్రత్యుపకృతిగా బీదవాఁడగు నాతనిపుత్రులను తానె పెంచి తనపుత్రులే యని ప్రకటించియైన నుండవచ్చును. శిఖండి చిన్నతనమునుండియు సాముగరిడీలను నేర్చి శస్త్రాస్త్రవిద్యల నలవఱుచుకొనుటచే భీష్మునితోఁ బోరుసామర్థ్యము కలిగి మెలఁగెను. స్త్రీలు పుంభావముతో మెలఁగినఁ బురుషనిర్విశేషు లగుదు రని "మాధురీ" పత్రికనుండి యుల్లిఖించి యాంధ్రీకరించిన వ్యాస మొకటి "భారతీ" పత్రికయొక్క ప్రభవసంవత్సర మార్గశిరమాససంచికలోఁ బ్రకటింపఁబడెను. దానిచే శిఖండియొక్క పుంస్త్వమట్టిదే యని విశదమగును. స్త్రీ లస్త్రశస్త్రములను ధరించి వీరత్వముతోఁ బోరాడుట పాశ్చాత్యదేశములయందే కాక భారతదేశమునను వేదకాలమునుండి గతశతాబ్దమధ్యమువఱకుఁ గల దని గ్రంథనిదర్శన

ములు గలవు. శిఖండిజన్మాదికముకూడ దేవతామహిమలతోఁ జొప్పిం
పఁబడి సంకీర్ణత నొందియున్నది. తనతండ్రికి రాజ్యము నిప్పించిన భీ
ష్ముఁడు ద్రుపదునకు విరోధి యగుటకుఁ గారణము ద్రోణుఁ "దక్షి
ణచ్ఛత్త్రము" నాక్రమించుట కంగీకరించుటయే యని తోఁచును. దాని
కొఱకే శిఖండిని మొదటినుండియుఁ బ్రోత్సాహపఱచుట గలిగినది.

ద్రౌపది

అహల్యాది పంచకన్యలలో నీమె యొకతెగాఁ జేర్పఁబడి
నది. పంచకన్యలు "నైకపత్న్యశ్చ" యగుదురు. ద్రౌపదీచరిత మాపం
చకన్యలచరితములో విలక్షణమై జగత్ప్రసిద్ధమై యున్నది. ద్రౌపది
ముం దొకఋషికన్యయై కొంతకాలము భర్తృపరిగ్రహణము నంగీకరిం
పక విసిగి రుద్రునిగూర్చి తప మాచరింపఁగా నాతఁడు ప్రత్యక్షమైన
పుడు పతి పతి యని యేనుమాఱు లుచ్చరించినది. అందులకు రుద్రుఁ
డు పతి పతి యని యేనుమాఱు లంటివి గాన, పాండవు లేవురును నీకుఁ
బతు లగుదు రని వర మిచ్చె ననియు నామె యిపుడు ద్రుపదునింట
నావిర్భవించినది గాన మీ కామె భార్య గాఁదగియున్న దని యేకచ
క్రపురమునఁ బ్రచ్ఛన్నవేషులై యవయుచున్న పాండవులకుఁ దొలిసారి
వ్యాసుఁడు చెప్పియున్నాడు* మత్స్యయంత్రభంజనానంతరము ద్రుపదుఁ
డెట్లైదుగుర కొకతెను పెండ్లిసేయుట యని చింతించుసమయమునఁ
బారాశర్యుఁడు ప్రత్యక్షమయి "పంచేంద్రోపాఖ్యానమును" జెప్పి పం
చేంద్రులే పాండవు లనియు రుద్రునానతిచే నింద్రుఁ గొనితెచ్చిన కన్యయే
ద్రౌపది యనియు మఱియొకవిధముగాఁ జెప్పియున్నాఁడు.♦ ఆంధ్రీకృత
భారతమునను గొన్ని సంస్కృతప్రతులలోను "నాళాయన్యుపాఖ్యాన
ము" అను వేఱుకథ గలదు. ఆంధ్రలిపిలో ముద్రితమగు సంస్కృతభా

---

* ఆదిపర్వ 169 అధ్యా. ♦ ఆదిపర్వ. 197 అధ్యా.

రతమున నాళాయన్యుపాఖ్యాన మాదిపర్వాంతమునఁ బ్రక్షిప్త మనియు జైమినిభారతమునుండి యీగాథ యుల్లిఖింపఁబడియుండు ననియు ముద్రాపకులు వ్రాసియున్నారు. ఆకథయిది.

,, నాళాయని *యనుకొకతె మాద్గల్యుఁడను వృద్ధుఁడును కుష్ఠియునగు మునిభార్యయైయుండెను. అతఁడు నాలాయనిం గామోపభోగములఁ దృప్తి నొందింపఁదపస్సు నంతయు ధారవోసియు నామెం దృప్తి నొందింప లేకుండెను. నీరతిచే నాగుహ్యేంద్రియము దృప్తి నొందక బాధ నొందుచున్నది. ఏరీతినైనఁ దృప్తినొందింపు మని నాళాయని మాద్గల్యుని వేధింప నాతఁడు కుపితుఁడై చెప్పఁగూడని మాటను నిశ్శంకతోఁ జెప్పితివి గాన ద్రుపదునింట భూలోకములో నావిర్భవింపుము. నీకచట నైదుగురు భర్తలు సంభవింపఁగల రని శపించెనఁట! ఆమెయే రుద్రుంగూర్చి తప మాచరించి పంచపతిత్వవరము నొందె''నని పంచేంద్రోపాఖ్యానమునకు ముడిపెట్టఁబడినది. మాద్గల్యునిచేఁ బంచపతిత్వము నకు శప్తురా లగు నాళాయని రుద్రునిఁగూర్చి పంచపతిత్వమునకై యేల తపస్సు చేయవలసివచ్చెనో? పై యుపాఖ్యానములను విమర్శించి చూడఁగా ద్రౌపది హిమవత్పర్వతోత్తరభాగమున మాద్గల్యుఁ డనుమునిని వరించి ,,దుర్భగరోగిణి'' యగుటచే మాద్గల్యునివలనం దృప్తి లేక వెడలఁగొట్టఁబడి భరతఖండమున కేతెంచి ,,యాజు'' నాశ్రయించి ద్రుపదునియజ్ఞవేదికకుఁ గొనితేఁబడియుండు నని తోఁచుచున్నది. కృష్ణద్వైపాయనునిచరితములో నీవృత్తాంతము కొంత చెప్పఁబడెను.

ద్రుపదుని యజ్ఞవేదికయం దామె యావిర్భవింపక పూర్వమే

---

* నలమహారాజకుమారుఁ డగునింద్రసేనునిపుత్త్రికయే 'నాలాయని' యని శాకమానిమూర్తి (పాంచాలీపరిణయగ్రంథకర్త) యభిప్రాయ మైయున్నట్లు తోఁచుచున్నది.

యామె యాజ్ఞోపయాజులచేఁ బంచపతివరణమునకు నిశ్చయింపఁబడె నని యీక్రిందిశ్లోకార్థము చెప్పుచున్నది.♦

"వ్యాసుఁ డిటు లనుచున్నాఁడు. ఓద్రుపదరాజా! నాకుమార్తె కైదుగురు భర్త లేమని మనస్సునఁ దాపము నొందకుము. యాజోపయాజు లిరువురును ధర్మప్రకాశకులు. వా రిరువురు నీమెకుఁ బంచపతిత్వముఁ జేసియున్నారు"—

పై శ్లోకార్థముచే ద్రౌపది ద్రుపదునివేదికపైఁ బుట్టకముందే పాండవుల కైదుగురకు నామెను యాజోపయాజులు భార్యగా నేర్పఱచి రని స్పష్ట మగుచున్నది. యాజ్ఞోపయాజులు "కానీనులు." వ్యాసుఁడు కానీనుఁడు. వారి కైకమత్యము నమకూడియుండును. పాండవులకు వ్యాసోపదేశముచే నుపకృతిం జేయుటకును మగలు, మగ లని వేధించు నాళాయనిని వదల్చుకొనుటకును స్వలాభముకొఱకును కక్కుఱితికాఁడగు యాజుఁ డీసంబంధమును నిశ్చయపఱచియుండును.. దానికి వ్యాసోపయాజులు ప్రోత్సాహకారకులై యుందురు. ద్రుపదుఁడు ద్రోణునిజయించుకుమారుఁడు కావలయు నని పలవరించెనే కాని యర్జునునకు భార్య గాఁదగిన కుమార్తెను మొదట కోరియుండలేదు. ధృష్టద్యుమ్నునితో నయోనిజగా ద్రౌపదికూడ పుట్టె నని యాజుఁ డగ్నివేదికమీఁద ద్రౌపదిని గూర్చుండఁబెట్టి యుండును. ఎట్లయినను ద్రౌపదీస్వయంవరమునకుఁ బూర్వమె ద్రౌపది పాండవుల నైదుగురఁ బెండ్లియాడుటకును వా రామెఁ బెండ్లియాడుటకును వ్యాస యాజ్ఞోపయాజులచే నిశ్చయింపఁబడి యంగీకరింపఁజేయఁబడి యుండును. ద్రుపదుఁడును

♦ శ్లో॥ వ్యాసః:—మాభూద్రాజం స్తవతాపో మనస్థః పంచానాం భార్యాదుహితా మమేతి। యజోపయాజౌ ధర్మభృన్నీతపోభ్యాం తౌ చక్రతుః పంచపతిత్వమస్యాః॥
నాళాయన్యుపాఖ్యాన. అధ్యా. 1 శ్లోక. 1

తొలుత నీవృత్తాంతము నెఱుఁగక ద్రోణుని జయించు కుమారునకుఁ దోడు బలవంతుఁడగు నర్జునుఁడు తన కల్లుఁడైన శోభించు నని వృద్ధున్నులగు పాండవులకొఱకు వెదకించెను. వారు కాన్పింపనందున వీర్యశుల్కస్వయంవరమును జాటింపించెను. ఆస్వయంవరమును జాటుటలో నెవఁడైన నైదుబాణములతో నీమత్స్యయంత్రముఁ గొట్టిన నాతఁడు నాపుత్రిక నొందవచ్చు ననెను* పై చాటింపుప్రకార మెవఁడు మత్స్యయంత్రముఁ గొట్టిన వానినే ద్రౌపది వరింపవలసియున్నది. కాని మత్స్యయంత్రముఁగొట్టఁ గర్ణుఁడు ధనుస్సును సజ్యముచేయుచుండఁగా ద్రౌపది సూతపుత్రుని నేను వరింపను◆ అనుటచే నంతకుఁ బూర్వమే పాంచాలిపాండవులకు వ్యాసాదులచే ప్రధానము చేయబడియున్న దని వ్యక్తముగాఁ జెప్పవలసి యున్నది. మఱియు మాతృవాక్యపరిపాలనముకొఱకుఁ బాండవు లొకతెఁ బెండ్లియాడి రని స్థూలదృష్టిచేఁ జడువరులు తలంతురు కాని సూక్ష్మముగా నాలోచించిన వ్యాసుఁడే పంచపతిత్వము నకుఁ బాండవుల నంగీకరింపఁజేసె నని విశద మగును. కుంతీదేవికూడఁ బాండురాజు కాక సూర్యాదులను నల్వురను వరించినది గాన సమానస్కంధురాలగు కోడ లుండిన మంచిదే యని తలఁచినఁ దలంచి కొంత ప్రోత్సాహముఁ జేసియుండును.

శ్రుతి స్మృతి పురాణే తిహాసోక్త ధర్మములను సమర్థించువారిలో ,,పూర్వమీమాంసా" శాస్త్రజ్ఞులు ముఖ్యులు. అందు ,,కుమారిలభట్టాచార్యుఁడు" ముఖ్యతముఁడు. అతఁడు ,,తంత్రవార్తిక" భాష్యమున ,,ధర్మవ్యతిరిక్తసాహసములు!" అను శీర్షికతోఁ బురాణోక్త గాథలను సమర్థించుచు ద్రౌపదీపంచపతిత్వవిచారము నిటులఁ జేసి యున్నాఁడు.

* ఆదిపర్వ. 185 అధ్యా. ◆ ఆదిపర్వ. 187 అధ్యా.

‡ "పాండుపుత్రుల కొక్కతెయే భార్య యని ధర్మనిరుద్ధముగా నేది చెప్పఁబడెనో యది కృష్ణద్వైపాయనునిచేతనె విశేషముగా నుత్పాదింపఁబడి ప్రతిపాదింపఁబడినది. ద్రౌపది యువతిగానె వేదీమధ్యమునుండి లేచినదికదా! ఆమె లక్ష్మి, శ్రీయు మాటిమాటికిఁ గలిసికొనఁబడినను దోషయుక్తురాలు కాదు. అందువలననే చెప్పఁబడెను. మనుష్యాతీతమై యద్భుతమైన యామెరూపమును వ్యాసమహర్షి ద్రుపదునితోఁ జెప్పియున్నాఁడు. సుమధ్యమ యగు నా ద్రౌపది మహానుభావురాలు కదా? దినములు గడచినను ఆమె కన్యకయే యైయున్న దని కూడ చెప్పెను. (పాండవులైదుగురైదుదినములు ద్రౌపదిని పెండ్లియాడినపుడు ద్రౌపది దినమున కొకవిధమగు వేషమును వేయుచుండుటఁ జూచి

---

‡ "యాచోక్తా పాండుపుత్రాణా మేకపత్నీ విరుద్ధతా, సాపి ద్వైపాయనేనైవ వ్యుత్పాద్య ప్రతిపాదితా| యౌవనస్థైవ కృష్ణాహి వేదిమధ్యాత్సముత్థితా సాచ శ్రీః శ్రీశ్చ భూయోభి ర్యుజ్యమానా నదుష్యతి" అతఏవోక్తం||

శ్లో|| "ఇదంచ తత్రాద్భుతరూపముత్తమం జగాద విప్రర్షి రతీతమానుషం| మహానుభావాకిల సాసుమధ్యమా బభూవ కన్యైవగతే గతేహని" ఇతి. ("ఈశ్లోకము" ఆదిపర్వము 183 అధ్యాయములోనిది)

నహి మానుషీత్యేతదుపపద్యతే. తేనాతీతమానుషమిత్యుక్తం| అతఏవచ హాను దేవేన కర్ణోక్తః "నష్టేచ త్వాహని పర్యవస్థాస్యతీతి" ఇతరథాహి కథం ప్రమాణభూతస్స న్నేవం వదేత్? అథవా బహ్వ్య ఏవ తాస్సదృశరూపాః ద్రౌపద్యా ఏకత్వే నోపచరితా ఇతి. వ్యవహారార్థాపత్త్యా గమ్యతే| యద్వా భార్యార్జునస్యైవ కేవలస్య భవిష్యతి. సాధారణ్యప్రసిద్ధిస్తు నిచ్ఛిద్రత్వాయ దర్శితా| యథా యుధిష్ఠిరోపదేశాత్సభామధ్య మానీయమానా సహసైవ రజస్వలావేషం సపుత్రస్య ధృతరాష్ట్రస్య యశః ఉత్పాదయితుం ఆత్మానం చాన్యాయ్యమానం ప్రఖ్యాపయితుం ద్రౌపదీ కృతవతీ తథాచ కేవలార్జున భార్యాయా ఏవ తస్యాః స్త్రీత్వం జనావిదితం. పరస్పరసంఘాతాతిశయంచ భేదప్రయోగానవకాశార్థం దర్శయితుం సాధారణ్యప్రఖ్యాపన మిత్యేవమాది| వికల్పైస్సపరిహారత్వా ద్రాగలోభకృతస్య వ్యవహారస్య శిష్టైరేవ ధర్మత్వేనా పరిగ్రహస్స్యోక్తత్వాన్న సమాపాలంభః" తంత్రవార్తిక|| అధ్యా 1 పాద 3.

వ్యాసుఁడు ద్రుపదునితోఁ జెప్పిన సందర్భములోనిది) మానుషియే
యైన నిది సిద్ధింపదు గనుకనే మానుషాతీత యని చెప్పఁబడెను. అందు
వలననే శ్రీకృష్ణుఁడుకూడ (సంధికిఁబోయినపుడు) కర్ణునితో ద్రౌపది
నిన్నుఁగూడ నాఱవదినమునఁ బొందఁగల దని చెప్పియున్నాఁడు. మఱి
యొకలాగైనచోఁ గృష్ణుఁ డేప్రమాణముచే నిటులు చెప్పును? అటులు
గాకుండిన ద్రౌపదికి సమానరూపము గల పెక్కండ్రు ద్రౌపదీవ్యవహా
రముఁ జేసియుండి రని కూడ వ్యవహారార్థాపత్తిచేఁ దోఁచుచున్నది.
అటులు గా కుండినయెడల ద్రౌపది యర్జును నొక్కనికె భార్య యగును.
ఆద్రౌపది లోకములోఁ దమలోటు కాన్పింపకుండఁగఁ జేసినది. ఎట్లనఁగా
(ద్యూతసమయమున) ధర్మజునుపదేశముచే సభామధ్యమునకుఁ దేఁబడి
పుత్రులతోఁగూడిన ధృతరాష్ట్రున కపఖ్యాతిం బుట్టించుటకును తనకుఁ
గౌరవు లన్యాయముఁజేసి రని ప్రకటనము చేయుటకొఱకును ద్రౌపది
తత్క్షణమె రజస్వలావేషమును ధరించినది. కనుక ద్రౌపది యర్జునున కొ
కనికె భార్య యనియు నామెయే శ్రీత్వము కల దనియు జను లెఱుఁ
గుదురు. అన్యోన్యదృఢసంబంధముకొఱకు, తమలో భేదభావము లేకుం
డుటఁ జూపుటకొఱకు నటులు చేసియుందు నని వికల్పముచే సుపరిహా
రము (పంచపతిత్వదోషము) అగును. రాగలోభాదులచేఁ జేయఁబడిన
వ్యవహారము శిష్టులచేతనె నిరాకరింపఁబడినది గాన ద్రౌపదీ పంచపతిత్వ
మును దూషింపరాదు—పై "తంత్రవార్తికభాష్య" వాక్యములచే
"భట్టకుమారిలుని" కాలమున ద్రౌపదికైదుగురుభర్తలుకలరా? అర్జు
నుఁడొక్కఁడేనా? యనుసందేహము విద్వాంసులలోఁ గలిగియున్న దని
యు అర్జునుఁ డొకఁడే నిజముగు భర్తయై యుండును గాని, ద్రౌపదిపాం
చపాండవైకమత్యమును లోకములో సూచించుటకై తానైదుగురకు
భార్యనే యని ప్రకటించుకొనుచుఁ గృత్రిమముగా సంచరించునది యని

‡ "పాండుపుత్రులకు ఒకతెయె భార్య యని ధర్మవిరుద్ధముగా నేది చెప్పఁబడెనో యది కృష్ణద్వైపాయనునిచేతనె విశేషముగా నుత్పాదింపఁబడి ప్రతిపాదింపఁబడినది. ద్రౌపది యువతిగానె వేదీమధ్యమునుండి లేచినదికదా! ఆమెలక్ష్మి, శ్రీయు మాటిమాటికిఁ గలిసికొనఁబడినను దోషయుక్తురాలు కాదు. అందువలననే చెప్పఁబడెను. మనుష్యాతీతమై యద్భుతమైన యామెరూపమును వ్యాసమహర్షి ద్రుపదునితోఁ జెప్పియున్నాఁడు. సుమధ్యమ యగు నాద్రౌపది మహానుభావురాలు కదా? దినములు గడచినను ఆమె కన్యకయే యై యున్న దని కూడ చెప్పెను. (పాండవు లైదుగు రైదుదినములు ద్రౌపదిని బెండ్లియాడినపుడు ద్రౌపది దినమున కొకవిధ మగు వేషమును వేయుచుండుటఁ జూచి

‡ "యాచోక్తా పాండుపుత్రాణా మేకపత్నీ విరుద్ధతా, సాపి ద్వైపాయనేనైవ వ్యుత్పాద్య ప్రతిపాదితా। యౌవనస్థైవ కృష్ణాహి వేదీమధ్యాత్సముద్ధితా సాచ శ్రీ శ్రీశ్చ భూయోభి ర్భుజ్యమానా నదుష్యతి" అతఏవోక్తం॥

శ్లో॥ "ఇదంచ తత్రాద్భుతరూపముత్తమం జగాద విప్రర్షి రతీతమానుషం। మహానుభావాకిల సాసుమధ్యమా బభూవ కన్యైవగతేగతేహని" ఇతి. ("ఈశ్లోకము" ఆదిపర్వము 183 అధ్యాయములోనిది)

నహి మానుష్యేతదుపపద్యతే. తేనాతీతమానుషమిత్యుక్తం। అతఏవచ వాసుదేవేన కర్ణోక్తః "షష్ఠేచత్వాహని పర్యుపస్థాస్యతీతి" ఇతరథాహి కథం ప్రమాణభూతస్స్నేవం వదేత్? అథవా బహ్వ్య ఏవ తాస్సదృశీరూపాః ద్రౌపద్యా ఏకత్వేనోపచరితా ఇతి. వ్యవహారార్థాపత్త్యా గమ్యతే। యద్వా భార్యార్జునస్యైవ కేవలస్య భవిష్యతి. సాధరణ్యప్రసిద్ధిస్తు సచ్ఛిద్రత్వాయ దర్శితా।యథా యుధిష్ఠిరోపదేశాత్స్వామధ్య మానిష్యమాణా సహైవ రజస్వలావేషం సపుత్రస్య ధృతరాష్ట్రస్యాయశ ఉత్పాదయితుం ఆత్మానం చాన్యాయ్యమానం ప్రఖ్యాపయితుం ద్రౌపదీ కృతవతీ తథాచ కేవలార్జున భార్యాయా ఏవ తస్యాః శ్రీత్వం జనావిదితం. పరస్పరసంఘాతాతిశయంచ భేదప్రయోగానవకాశార్థం దర్శయితుం సాధారణ్యప్రఖ్యాపన మిత్యేవమాది। వికల్పైస్సుపరిహారత్వా ద్రాగలోభకృతస్య వ్యవహారస్య శిష్టై రేవ ధర్మత్వేనా పరిగ్రహాత్సర్వథాప్య నుపాలంభ" తంత్రవార్తిక॥ అధ్యా 1 పాద 3.

వ్యాసుఁడు ద్రుపదునితోఁ జెప్పిన సందర్భములోనిది) మానుషియే యైన నిది సిద్ధింపదు గనుకనే మానుషాతీత యని చెప్పఁబడెను. అందు వలననే శ్రీకృష్ణుఁడుకూడ (సంధికిఁబోయినపుడు) కర్ణునితో ద్రౌపది నిన్నుఁగూడ నాఱవదినమునఁ బొందఁగల దని చెప్పియున్నాఁడు. మఱి యొకలా గైనచోఁ గృష్ణుఁ డేప్రమాణముచే నిటులు చెప్పును? అటులు గాకుండిన ద్రౌపదికి సమానరూపము గల పెక్కండ్రు ద్రౌపదీవ్యవహారముఁ జేసియుండిరి రని కూడ వ్యవహారార్థాపత్తిచేఁ దోఁచుచున్నది. అటులు కాకుండినయెడల ద్రౌపది యర్జునున కొక్కనికె భార్య యగును. ఆద్రౌపది లోకములోఁ దమలోటు కాన్పింపకుండఁగఁ జేసినది. ఎట్లనఁగా (ద్యూతసమయమున) ధర్మజునుపదేశముచే సభామధ్యమునకుఁ దేఁబడి పుత్రులతోఁగూడిన ధృతరాష్ట్రున కపఖ్యాతిం బుట్టించుటకును తనకుఁ గౌరవు లన్యాయముఁజేసి రని ప్రకటనము చేయుటకొఱకును ద్రౌపది తత్క్షణమె రజస్వలావేషమును ధరించినది. కనుక ద్రౌపది యర్జునున కొకనికె భార్య యనియు నామెయే శ్రీత్వము కల దనియు జను లెఱుఁగుదురు. అన్యోన్యదృఢసంబంధముకొఱకు, తమలో భేదభావము లేకుండుటఁ జూపుటకొఱకు నిటులు చేసియుందు రని వికల్పముచే సుపరిహారము (పంచపతిత్వదోషము) అగును. రాగలోభాదులచేఁ జేయఁబడిన వ్యవహారము శిష్టులచేతనె నిరాకరింపఁబడినది గాన ద్రౌపదీ పంచపతిత్వమును దూషింపరాదు—పై "తంత్రివార్తికభాష్య" వాక్యములచే "భట్టకుమారిలుని" కాలమున ద్రౌపదికై దుగురుభర్తలుకలరా? అర్జునుఁడొక్కఁడేనా? యనుసందేహము విద్వాంసులలోఁ గలిగియున్న దని యు అర్జునుఁ డొకఁడే నిజముగు భర్తయై యుండును గాని, ద్రౌపదిపాంచపాండవైకమత్యమును లోకములో సూచించుటకై తానైదుగురకు భార్యనే యని ప్రకటించుకొనుచుఁ గృత్రిమముగా సంచరించునది యని

యుఁ బాండవులుకూడ ద్రౌపదివలెనె గూఢవర్తనులై సంచరించువా
రనియు, ద్యూతకాలమునఁగూడ లోకములోఁ జెప్పుకొనునంత మాన
భంగము ద్రౌపదికిఁ గౌరవులు చేయకపోయినను ద్రౌపదియే ధార్తరా
ష్ట్రుల కపఖ్యాతి విశేషముగాఁ గలుగురీతిని రజస్వలాదివేషమును వేసి
యున్న దనియు స్పష్టమగుచున్నది. ద్రౌపది కర్జునుఁ డొక్కఁడే భర్తయై
యుండుననుటకు ధర్మరాజు భీమునితో ద్రౌపది కర్జునునందే పక్షపాత
మని యొకప్పుడు* చెప్పిన వాక్యము వ్యర్థపఱుచుచున్నది.

ద్రౌపది సత్యభామతోఁ దనపాతివ్రత్యవిశేషమునుగూర్చి శ్రీ
రంగనీతు లెన్నియైనఁ జెప్పినది. భర్తలయడుగులను మడుఁగు లొత్తుచు
వారికనుసన్నల మెలఁగుచుందు ననినది. కాని పాండవులే యామెకు
జంకుచుందు రని కొన్నిసందర్భములచేఁ జెప్పవలసియున్నది. అర్జునుఁడు
సుభద్రను బెండ్లియాడి యామెతో నింద్రప్రస్థపురికి వచ్చుచు ద్రౌపది
యేమనునో యనుభీతిచే పట్టణపువెలుపలనుండి సుభద్రను ముందుగాఁ
ద్రౌపదికడ కంపి బ్రతిమాలించినాఁడు. ఆమెను సాంత్వనవాక్యములచేఁ
బ్రతిమాలియున్నాఁడు.• సమయమువచ్చినపుడు ద్రౌపది పాండవులను
నిశ్శంకముగా నెదిరించి ధిక్కరించుటలో వెనుదీయునది గాదు. ధర్మ
రాజు తనకర్మములఁ దలఁచుకొనుచు మూఢుఁడై యున్నాఁ డనియుఁ
దనబ్రతుకుకొఱకుఁ బరులకుఁ బ్రియవాక్యములఁ జెప్పు ధర్మజుఁ జూ
చిన నాకుఁ గోప మగుచున్న దనియు నొకప్పు డనినది§

ద్రౌపది, కృష్ణుఁడు తమ్ము నోదార్పవచ్చినపుడును‡ సంధికిఁబో
వుసమయమునను† నీవు బ్రతికియుండఁగాఁ బాండవులు జీవించి చూచు

---

* మహాప్రస్థానికపర్వ. 2 అధ్యా. • ఆదిపర్వ. 221 అధ్యా.
§ విరాటపర్వ. 18 అధ్యా. ‡ అరణ్యపర్వ 12 అధ్యా.
† ఉద్యోగపర్వ. 81 అధ్యా.

చుండఁగా నేను సభామధ్యమున నవమానింపఁబడితిని. ఛీ! భీముని బల మును అర్జునునిధనుర్ధరత్వమును గాల్పనా యనియు, అర్జునునిగాండీ వము పౌరుషము మండఁబెట్టనా యనియు పాఁడవులయెదుటనే నిందిం చినది..

కర్ణునిచే దెబ్బలు దిని శిబిరమున బాధ నొందుచు ధర్మరాజు కర్ణునివలన భీతినొంది తన్నుఁ బరామర్శించునెపమున వచ్చిన యర్జును నితో వ్రణవేదనచే నోడలు దెలియక యర్జునా! నీవు కర్ణుని వధింప లేకుండిన నీధనుస్సు కృష్ణుని కిచ్చినచో నాతఁడు కర్ణునిఁ జంపునే యని నంతమాత్రమున ధర్మజుం జంపఁ గత్తిఁ దీసినయర్జునుఁడు, నీధనుర్ధర త్వము కాల్పనా నీగాండీవమును మండఁబెట్టనా యని రెండుమాఁడు సారు లని నను నోరు తెలవక యర్జునుఁడును, నీబలము గాల్పనా యనఁ గిమ్మనక భీముఁడు నుండుటఁ జూడఁగా ద్రౌపదియొక్క మానవతిత్వ మెట్టిదియో ద్రౌపదీవాక్యములకుఁ బాండవు లెటులు లోఁబడుచుం డిరో స్పష్టమగును. పాండవులనే కాదు. కృష్ణునంతవానిఁగూడ లెక్కసేయక నీవు బ్రతికియుండఁగా నాకవమానము జరిగెనే దు ర్యోధనుఁ డొక్కక్షణము బ్రతికియుండినను నేను సహింప ననినది. కృ ష్ణుఁడు సంధిసేయ నేఁగునపుడు భీమార్జునులు సంధిసేత కనుకూలముగా మాటలాడుటను సహింపక భీమార్జునులు నిర్భాగ్యులై సంధి కోరుదు రేని నాతండ్రి నాసోదరులఁగూడి కౌరవులతోఁ యుద్ధముఁ జేతు రని యు, అభిమన్యుం బురస్కరించుకొని నాకుమారు లైదుగురు కౌరవు లతోఁ బోరాడుదు రనియు వీరత్వసూచకముగాఁ బలికినది. ప్రచ్ఛన్న రూపముతో నుండియుఁ గీచకుని వ్యవహారములో విరటునిఁ దత్సభవా రింగూడ లెక్కసేయక నిందించినది. ద్రౌపది తనపై నణువృత్తాలప్రమా టనుగూడ పడనీయని మానవంతురాలు. విరటునిఁ దత్సభవారిని నిం

దించుచు సభలో నిలిచియుండిన ద్రౌపదికి ధర్మరాజు తమరహస్యము బయలగునేమో యనుభయముతో నామె నచటనుండి పొమ్మని సూచించినాఁడు. ఆమె యచటనుండి కదలకపోవుటచే నాట్యమాఁడుదాని వాలెఁ గులస్త్రీ సభలో నిలిచియుండరాదు. పొమ్మనఁగా ద్రౌపదిగూఢముగా ధర్మజార్జునుల నిట్లు దెప్పిపొడిచినది.

గీ. నాదువల్లభుండు • నటుఁ డింతె నిక్కంబు
పెద్దవారియట్ల • పిన్నవారు
గానఁ బనులవిధము • గాక యేశైలూషి
గా దనంగ రాదు • కంకభట్ట.

వ. అట్లగుటంజేసి నాకు నాట్యంబును బరిచితంబు. మత్పతి శైలూషుండ కాఁడు గీతవృందమును గాపున జూదరియాలికి గరువతనం బెక్కడిది?" అనినది.

ద్రౌపది విశేషవిద్యావతి. ద్యూతసమయమున ధర్మశాస్త్రప్రశ్నములచే సభికులను నిరుత్తరులఁ జేసినది. పరిభవద్యూతమునఁ బాండవులు కౌరవదాసులు కాఁగా ద్రౌపదియే బానిసతనమునుండి యుక్తిచేఁ బాండవులను విడిపించి వారియాయుధాదులం గౌరవు లిచ్చునటులు చేసినది. పాంచాలి కేవలవిద్యావతిమాత్రము కాదు. బలవతి దేహదార్ఢ్యమునం దామె భీమున కీడైనది. తనుఁ బట్టవచ్చిన సైంధవుని బోరగిలఁ ద్రోసినది. కీచకునిఁ బడఁగొట్టి కేఁచుము మనిపించినది. కీచకునిఁ బడఁగొట్టుటలో నొకదైవమహిమము కవిచేఁ గల్పింపఁబడెనుగాని యది సందర్భశుద్ధిగా లేదు. ఇట్టియబల—అబలకాదు, బలవతి—మనస్వతి—పాండవులకనుపన్నల మెలఁగునా? వనవాసకాలమునఁ బలుమాఱు లిట్లు ధర్మరాజాదులను గౌరవులపై నుసికొలుపుచుండెడిది. బంధువర్గవధముచే ఖిన్నుఁడయి రాజ్యము నంగీకరింప నొల్లని ధర్మజుని రాజ్యోన్ము

ఖునిగాఁ బురికొనఁజేసిన యుపన్యాసము ప్రశంసనీయము. ఈమెయాభి జాత్యమున కీఁనుఁజెందియే కృష్ణుఁ డీమెసంతతి నిలువకుండఁగఁ జేసినసం గతి యింతకుముందే చెప్పఁబడెను.

భారతవర్ణనావిశేషములచే ద్రౌపది నేఁటి పాశ్చాత్యప్రౌఢవని తామతల్లికల [illegible] ప్రాధాన్యము గలదిగాఁ దోఁచును.

పాతివ్రత్యమునం గాక తదితరవిషయములలో నేఁటికిని భారత వర్ష వనితామతల్లికల కాదర్శముగా నుండఁదగినదై యున్నది.

—♦ కుంతి ♦—

ఈమె చరితము లోకవిదితము. పాండురాజు పోయినపిమ్మటనే యీమె బిడ్డలఁ గనియుండు నని నాఁటివారె తలఁచి రనువృత్తాంత మిది వఱకె వ్రాసియుంటిని. కుంతియొక్క రహస్యపుఁబ్రవర్తనమె యింతటి మహాయుద్ధమునకుఁ గారణ మని యుద్ధాంతమున ధర్మరాజు కుంతిపైఁ గినిసి శాప మిచ్చె నని „శాంతిపర్వము" నం గలదు. ఈమె యాదవ (గొల్ల)వంశమునఁ బుట్టెను. ఆమెతండ్రి „శూరుఁడ"నువాఁడు. తన మేనత్త కుమారుఁ డగు „కుంతిభోజుఁడు" సంతతిలేక నీమెను దత్తతఁ జేసికొనుట కడుగఁగా నిచ్చెను. కుంతిభోజుఁడో శూరుఁడో „నాగు లలో" ముఖ్యుఁడగు „ఆర్యకుఁడు" అను వాని దౌహిత్రుఁ డని చెప్పబడియున్నది♦ నాగు లనార్యు లనియు నాగవనితలు వేశ్యలుగాఁ గూడ నుండిరనియు నిదివఱలోనె చెప్పఁబడెను. కుంతి యట్టి వేశ్యా కులసంపర్కము కల దగుటచేతనె రహస్యముగాను బహిరంగముగాను బరులకే గంగగోవువలె బిడ్డలం గనినది. సవతి తమ్ము నాక్షేపింపకుండఁగ నామె కిరువురం దార్చినది. కోడల కైదుగురు మగలగుట కనుజ్ఞ నిచ్చి నది. కుంతీ ప్రవర్తనమునకు ధర్మజుఁడు మాత్రమె కాక కర్ణుఁడును నీచకర్మముఁ జేసితి వని నిందించియున్నాఁడు* కుంతి కర్ణునిఁ గనుటలో

♦ ఆదిపర్వ. 128 అధ్యా. వ్యాఖ్య. * ఉద్యోగపర్వ. 145 అధ్యా.

సూర్యుఁడు రహస్యముగాఁ బొంచిపొంచి యంతఃపురమున నుండిన కుంతిని గలిసియుండె ననియు గర్భమును తొమ్మిదిమాసములు రహస్యముగా మోసి యొకనాఁటిరాత్రి కర్ణుఁ గని తనకాప్తురాలగు దాసిచే నదిలోఁ బాఱవేయుటకుఁ బంపుచుండఁగా దాసి క్షౌరాలగు రాధ యమునది మార్గమధ్యమునఁ దారసిల్లి రహస్యముఁ గుఱుతుపట్టి తనకు బిడ్డలు లేనందున రహస్యభేదనము కాకుండఁ బెంచు ననుటచే దాసి రాధ కాకర్ణు నిచ్చినటులను దేవీభాగవతములోఁ గలదు. కుంతి తొమ్మిదిమాసములు మోసియె కర్ణునిఁ గనినటుల భారతమున రెండుచోటులఁ గలదు. ఈమె రహస్యము బయలైనపిమ్మట ధర్మజుఁ డామెను గౌరవింపలేదు. ఈనిరాదరణము నొందలేకయే యామె వానప్రస్థయై మృతి నొందినది.

—♦ పాండవులు ♦—

వైదికవాఙ్మయమును మహాభారతమును బరిశోధించిన పాశ్చాత్యపరిశోధకులు వైదికవాఙ్మయమునఁ బాండవులపేరులు కాన్పింపనందున భారతోదితపాండవులు కల్పితపురుషు లని తలఁచిరి. అందు ‹‹ప్రొఫెసర్ లాస్సెన్›› ముఖ్యుఁడు. రమేశచంద్రదత్తుమహాశయుని తలఁపు కూడ నట్టిదియే. వివేకానందస్వాములవారు ‹‹ యగ్గిహింగుశృత శతవ త్యాఙ్గీకరణముఁ ›› జూచికాఁబోలు ‹‹భగవద్గీతావిచారణ›› మను నుపన్యాసమునఁ గురుపాండవ యుద్ధ మగుట ననుమానాస్పదముగా నంగీకరించిరి. ‹‹ హాప్కిన్సు, విన్సెంటుస్మిత్తు ›› అనువారు పాండవులు టిబెటు దేశమునుండి భరతఖండమునకు వచ్చిన విజాతీయు లనియు, అందువలననే టిబెటుదేశమునం దుండిన బహుపతిత్వమే ద్రౌపదిని వరించుటలో వా రవలంబించి రనియు వ్రాసియున్నారు. అందు ‹‹ విన్సెంటుస్మిత్తు ›› యొక్క "ఆక్స్ఫర్డు ఇండియన్ హిస్టరి", పాఠశాలలలో విద్యార్థులకుఁ

జెప్పఁబడుచున్నది. మఱికొందఱు క్రీ. పూ. 2, 3 శతాబ్దములలో మధ్య
ఆసియానుండి భరతఖండముపై దాడివెడలిన "పార్థియనులు" పాం
డవులుగా మార్చఁబడి భారతములోఁ జేర్పఁబడి యుందు రను నపూ
ర్వవాదముఁ గల్పించిరి. పార్థియనులు పాండవు లగుటకుఁ బాండవుల
కుండిన "పార్థులు" అను శబ్దసాదృశ్య మొకటి వారికిఁ దోడ్పడుచున్నది.
క్రీ. పూ. 5—12 శతాబ్దముల కాలముల నడుమనుండిన "పాణిని,
శాకటాయన" ఋషులే "వాసుదేవార్జున యుధిష్ఠిరా"దులఁ గూర్చి
తమ గ్రంథములలోఁ బ్రశంసించియుండుటచేతను మహాభారతరచనము
కూడ పార్థియనుల దండయాత్రకుఁ బూర్వమె రచింపఁబడియుండుట
చేతను పార్థియనులు పాండవు లనువాదము మిక్కిలి యసంగతముగా
నున్నది. దాని నటుండ నిండు.

యుగ్గిహింగుదొరగారు తనకు బర్లిన్ (జర్మనీ) త్రైభ్రితీలో "కా
ఠకములు" అను శిథిల మగువ్రాఁతప్రతిలో వైచిత్రవీర్యధృతరాష్ట్రని
ప్రశంస (10—6) కనుపించిన దని తా నాంగ్లీకరించిన శతపథబ్రాహ్మ
ణపుఁ బీఠికలో వ్రాసియున్నారు. పై కాఠకము లేవేదసంబంధపుదో?
కాని పాండవులపేరు లెవ్వారును వైదికవాఙ్మయమునఁ జూచినటుల
వ్రాయరు. దీనికిఁ గారణ మిదివఱకె వ్రాయఁబడె. వ్యాసుఁడుకూడ
పాండవులు హస్తిపురిఁ జేరినపిమ్మట జరిగిన చరిత్రనె తన "జయాను
క్రమణికలో" సూచించియున్నాఁడు. హస్తిపురికి వచ్చినపుడే పౌరులు
వీరి జన్మాధికము ననుమానించిరి. విద్యాభ్యాసకాలమునఁ బౌరులకు
వీరి సంబంధావసరము కలుగలేదు. ధర్మజునకు యౌవరాజ్యాభిషేక
మైనపిమ్మట పాండవసంబంధము పౌరులకుఁ గలిగియుండెను. అవైదికా
చారయుక్తు లగు వీరిపైఁ బౌరులకు, రాజబంధువులకు, ననిష్టము
కలిగెను. ధృతరాష్ట్రునానతిచేఁ బాండవులు వారణావతమునకుఁ

బోవుచు♦ భీష్మాదులకు దీనాననులై మ్రొక్కి యనుజ్ఞ గొనఁగా నొక్కఁడును పాండవపక్షముగా మాటలాడలేదు. పురమును వదలినపిమ్మటఁ గొందఱు (బ్రాహ్మణులుమాత్రము (ధర్మజుచే నుపకృతి నొందిన వారు) ధృతరాష్ట్రుఁ డిటులు మిమ్ము నంపుట యుక్తముగా లేదనిరట!* పాండవులతో సంబంధించిన విదేశీయులు కొందఱు హస్తిపురిలో నుండిరేమో యని ధృతరాష్ట్రుఁ డనిన యీక్రిందిశ్లోకార్థ మనుమానపెట్టుచున్నది.

“§ మీ గణములతోను, మీ వంశములతోను, దేవతలవలె (వారణావతమున) విహరింపుఁడు” అనెను.

ధర్మజుఁడు తన కాపులగువారు కొందఱు తనతో వారణావతమునకు వచ్చుటకు సిద్ధపడఁగా మీరు రావలదు.సమయమువచ్చినపుడు మాపనిని జేయుఁ డని హస్తిపురి వెలుపలనుండి వారి నంపఁగా వారు తిరిగి హస్తిపురికిఁ బోయిరట!‡ ఇదికూడ పాండవజాతికిఁ జేరినవారు కొందఱు హస్తిపురిలో నుండియుందు రను ననుమానమునకుఁగారణము. వారణావతమునఁ బాండవుల కమాత్యుఁడుగా “పురోచనుఁడు” కౌరవులచే నియమింపఁబడెను. అతఁడు లాక్షాగృహమును దానికి సమీపమున నాయుధాగారమును నిర్మించి పాండవుల కుపచారములఁ జేయు

♦ వారణావతము కురుదేశములోనిది కాదు అది ద్రుపదుని జయించి యర్జునుఁడు ద్రోణునకిచ్చిన “అహిచ్ఛత్రి” రాజ్యమునకుఁ దూర్పుగానుండిన స్వల్పరాష్ట్రమునకు ముఖ్యపట్టణము మహాయుద్ధసమయమున దానిని ద్రుపదున కిచ్చుటకొడంబడిక ధర్మజుఁడు చేసియుండును. అందువలననే సంధిలోఁగోరిన యైదుగ్రామములలో వారణావత మొకటియై యున్నది.

* ఆదిపర్వ 145 అధ్యా.

§ సగణాః స్వాన్వయాశ్చైవ విహరధ్వం యథామరాః॥ ఆదిపర్వ 144 అధ్యా.

‡ ఆదిపర్వ 145 అధ్యా.

చుండెను. పురోచనుఁడు మ్లేచ్ఛుఁడు (పారశీకుఁడని కొందఱు తలఁతురు.) పురోచనుఁడు దుర్యోధనోపదేశముచే లక్కయింటిని గాల్చునను భయమేకాక యేదియో గొప్పతిరుగుపాటు జరుగఁబోవు సూచనలఁ దెలిసికొనియే పురోచనునుండి తమ గుర్తు తెలియకుండఁగాఁ బురోచనుఁ గూడ లాక్షాగృహమున దహించి యంతకుముందే వేఁటనెపమునఁ దెలిసికొనిన గుప్తమార్గముల కనుగుణముగా లక్కయింటినుండి చేసికొనిన బిలద్వారమునవలన వెడలి పాండవులు లాక్షాగృహ దాహపుటపవాదమును దుర్యోధనునకును, మరణమును పురోచనునితోఁ గూడ నిషాదవనితకును, దత్పుత్ర పంచకమునకును బంధి పెట్టి పలాయితులైరి. లాక్షాగృహమునుండి వెలువడు బిలమును చేయుటకు విదురునిచే హస్తిపురినుండి పంపఁబడిన ఖనకుఁడు (ఉప్పరి) తోడ్పడెను. లాక్షాగృహమునుండి యరణ్యములోఁ గొంతదవ్వేఁగినపిమ్మట గంగానది యడ్డువచ్చెను* హస్తిపురినుండి విదురునిచే నంపఁబడిన నావికుఁ డొకఁ డంతకుఁబూర్వమె కొందఱిచే సిద్ధపఱుపఁబడిన నావపైఁ బాండవుల నెక్కించి గంగానదిలోఁ గొంతదవ్వు తీసికొనిపోయి హిడింబావనప్రాంతమున వారు పరుగిడ వదలెను. చీమ చిటుక్కు మనిన బెదురుచుండిన మనస్సులతోఁ బాండవు లుండుటచే నావికునిగూడ నమ్ముటకు సందేహించుచుండఁగా విదురుఁడు చెప్పిన కొన్నిగుఱుతుల నా నావికుఁడు చెప్పవలసివచ్చెను. (పాండవుల నావ పయన మాంధ్రీకరింపఁబడలేదు)♦ హిడింబవధానంతరము పాండవులు "తాపస" వేషములను ధరించి కంగారుపడుచు, ధార్తరాష్ట్రభీతులై§

* ఆదిపర్వ 149, 150 అధ్యా.

♦ ఆదిపర్వ 158 అధ్యా.

§ పాండవు లెప్పుడును ధార్తరాష్ట్రభీతులు కారని నన్నధిక్షేపించుచు శ్రీపాద కృష్ణమూర్తిశాస్త్రిగారు వ్రాసిరి. ఇది వారి తెలియమిని సూచించుచున్నది. ఆదిపర్వము యొక్క యఱువదియొకటవ యధ్యాయమున నిట్లున్నది.

రెయొక్కొక్కప్పుడు పెడదారులఁ బట్టికూడ మత్స్య, త్రిగర్త, కీచక, పాంచాల” దేశములలోఁ దిరిగి తిరిగి యేకచక్రపురసమీపమును జేరఁగా వ్యాసుఁడు తారసించి యనథులగు వీరికిఁ గొంత యాలోచనా సహాయముఁ జేసి వారి నేకచక్రపురమునకుఁ జేర్చెను.

అప్పటి వృత్తాంతము వ్యాస ద్రౌపదుల వృత్తాంతములోఁ జెప్పఁబడెను. ఎంత వేదాధ్యయనము చేయుచుండినను, ఎంత బ్రాహ్మణవేషము వేసి సంచరించినను వీరిపై దేశీయుల కనుమానము ననూయ కలుగుచునే యుండెడిది. ఏకచక్రపురిలో నుండిన నెలదినములకే వీరి కచటను తాక చుట్టుప్రక్కల గ్రామములలోఁగూడ భిక్షము దొరకుట దుర్లభమైనది.*

వీరి నెదిరించిన “యంగారపర్ణుఁ” డను గంధర్వుఁడుకూడ వీరు భారతీయాచారయుక్తులు గారని ధిక్కరించియున్నాఁడు.§ పాండవులగోత్రమేమి? వెయ్యాఖ్యప్రపద్యగోత్రమని ధర్మజుఁడు వింటుకడ నుడివినాఁ

శ్లో. “నిశి సంప్రాద్రవన్ పార్థాః ధార్తరాష్ట్రభయార్దితాః”

(తా|| పాండవులు ధార్తరాష్ట్రులభయమునఁ బీడింపఁబడినవారై రాత్రియందు పరువిడిరి.) అని కలదు.

జనమేజయుఁడును పాండవులు దుర్యోధనునకుఁ జడిసినటులనే తలఁచెను. విరాటపర్వప్రథమాధ్యాయమున నిట్లు కలదు.

జనమేజయః. శ్లో. కథం విరాటనగరే మమ పూర్వే పితామహాః
అజ్ఞాతవాస ముషితా దుర్యోధనభయార్దితాః.

[తా. జనమేజయుఁడు (వైశంపాయనునితో) ఇట్లనుచున్నాఁడు. నా పూర్వులు పితామహులు నగు పాండవులు దుర్యోధనునిభయమువలనఁ బీడింపఁబడినవారై యజ్ఞాతవాసమున నుండిరి?] అని కలదు.

భీముఁడు తాను దుశ్శాసన, దుర్యోధనుల రక్తపానమపుడు భీతిచే నభినయమునఁ బ్రవర్తించితి నని గాంధారితోఁ జెప్పకొనినాఁడు. గ్రంథవిస్తరభీతిచే మూలము వ్రాయలేదు.

* ఆదిపర్వ 157, 168 అధ్యా.

§ ఆదిపర్వ 170 అధ్యా.

ము. రాజులకుఁ బురోహితునిపేరుగలగోత్రమె పెట్టఁబడునని శ్రౌత సూత్రమునఁ గలదు. ధౌమ్యుఁడు వ్యాఘ్రపాదుఁడనువానిపుత్రుఁడు. అందువల్ల వైయాఘ్రపద్యుఁడై ధర్మజుఁడు ధౌమ్యునిపేరిగోత్రము తో నొప్పిన ధౌమ్యుఁడు పురోహితుఁడుకావపుడు పాండవులకు గోత్ర నామము లేదు. ఇది భారతీయాచారవిరుద్ధము. ద్యూతజితులై వనమున కేఁగినపుడు ధర్మజాదులు సమయబద్ధు లగుటచే నటులు వనమున నుండిరే గాని, లేకుండిన (నొక్క) భీముఁడుగాని, యర్జునుఁడు గాని కౌరవులను జయింపలేఁడా యని భారతపాఠకులు తలఁతురు. అట్టి వారు లాక్షాగృహ దహనానంతరము భీతులై నిస్సహాయులై యనద లై పలాయితు లగుట కేసందర్భముఁ గల్పింతురో? §భీష్మాదులకుఁ గూడ పాండవుల భారతీయాచార విరుద్ధకార్యములకుఁ దత్కాలమున నసహ్యము కలిగి పాండవప్రవాసమునకు, నాశనమునకుఁ గూడ నిష్టపడి యుండిరా యని వారి తాటస్థ్యముచే నూహింపవలసియుండెను. పాండ వులు కాక నిషాదవనితయు నామెయొక్క పుత్రపంచకమె లాక్షాగృహ మున దహింపఁబడి రని పిమ్మటఁ దెలిసియుండెను. కృష్ణునకుఁ బాండ వులు లాక్షాగృహదాహమునుండి వెలువడి రని తెలిసినదట!* ద్రుపదు నకుఁగూడ తెలియుటచేతనె యర్జునునకు ద్రౌపది నిచ్చుటకు వెదకించె ను♦ కాని పాండవులు ధార్తరాష్ట్రభీతులై ప్రచ్ఛన్నతమవేషులై కొన్ని యేండ్లాయా దేశములలోఁ దిరిగి తిరిగి పాంచాలీస్వయంవరమున బయ

§ భీష్మునకు వైయాఘ్రపద్యగోత్రము, సాంకృతిప్రవరము భీష్మతర్పణవిధిలో నిటీవల ధర్మశాస్త్రనిబంధనగ్రంథకర్తలు దూర్చిరి. భారతమునను నొక్కచోటునఁ గలదు. కాని యది యిటీవలఁ గల్పింపఁబడెనని తలఁతును. గోత్రప్రవరఖండలో వైయాఘ్రపద్యగోత్రముగాని సాంకృతిప్రవరమున నాగోత్రముకాని కాన్పింపదు.

* ఆదిపర్వ 189 అధ్యా.

♦ ఆదిపర్వ 188 అధ్యా

లుపడిరి. ద్రౌపదీపరిణయముచే ద్రుపదుని సహాయము కాక కృష్ణాదుల
తోడ్పాటుకూడ కలుగుటచేఁ గౌరవులకుఁ దమ వృత్తాంతముఁ దెలియఁ
జేయుటకు ధైర్యము కలవారైరి. పాండవులు ద్రౌపదీవివాహానంతర
మొకవత్సరము ద్రుపదునింట నుండినపిమ్మటనే హస్తిపురికి వర్తమాన
మంపి రని యనుక్రమణికాధ్యాయమున నుండినయంశము నాలోచింపఁ
గా, నా సంవత్సర మంతయు ద్రుపద పాండవ శ్రీకృష్ణులు కౌరవులతోఁ
బోరాడుటకుఁ దగిన యాలోచనములఁ జేయుచుండిరని తోఁచుచున్నది.
ఈ త్రివర్గసమ్మేళనమునకు జడిసియే భీష్మ ధృతరాష్ట్రు లర్ధరాజ్యమును
పాండవుల కిచ్చినటుల ననుక్రమణికచే నూహింపఁబడుచున్నది.

ఇంద్రప్రస్థరాజ్యము హస్తిపురిరాజ్యమువలె నిర్బాధకము కాదు
గాని పాండవులు కాలూనుకొనుటకు సాధనమగుటచేఁ బాండవు లంగీక
రించి రని తోఁచుచున్నది. తీర్థయాత్రనెపమున నర్జునుఁడు దేశములఁ
దిరిగి ద్రవిడరా జగు ,,మలయధ్వజుని”తోడను కృష్ణునితోడను దృఢ
మైత్రిం గలిగించుకొనెను; విధవయు, నాగకన్యయు నగు "నులూపి"ని
బెండ్లియాడి యావితంతువునందు ,,ఇలావంతుఁడు'' అను కుమారునిఁ
గనెను. ఖాండవవన దహనములో నర్జునుఁడు నాగులఁ జెక్కుడ్రిం జం
పుటచే నీ ,,యిలావంతుని” నాతని సవతి పినతండ్రి నాగలోకమునుండి
వెడలఁగొట్టఁగా వాఁడు త్రివిష్టపమునకుఁ బలాయితుఁ డయ్యెను.*
ఖాండవవనదహనముచే నింద్రప్రస్థరాజ్యము విస్తృతిఁ జెందినది కాని
యందుండిన నాగులతో విరోధము కలిగినది. అశ్వసేనుఁ డను నాగము
ఖ్యుఁడు కర్ణుకడకుఁ జేరి యర్జునునిఁ "గించిదూనప్రాణావశిష్టునిఁగాఁ”
జేసి కిరీటము బద్దలుచేయుటకుఁ గారకుఁ డయ్యెను. ఈఖాండవవనదహ
నసమయముననే, మయుఁ డను ,, అనార్యశిల్పి ” తోడ్పాటు పాండవు

* భీష్మపర్వ. 91 అధ్యా.

లకుఁ గలిగెను. మయుఁడు పదునాల్గుమాసములు సభానిర్మాణముఁ
జేసినటులును వికృతిరూపు లగు నసురులు ,,ఎనిమిదివేలమంది'' సభాని
ర్మాణమునకుఁ దోడ్పడినటులును గలదు.* మయుఁ డసురశిల్పి. అతని
యనుయాయులు రాక్షసులు. రాక్షస శబ్ద మసురపదపర్యాయశబ్దము.
పారశీకుల దేవతల నసురులనుగా వేదమే చెప్పుచున్నది. అసురశబ్దప్ర
కృతి యగు ,,అహుర'' శబ్దము ,,జందవేస్తా''లో (పారశీకులవేదము)
మన వేదములో ,,సుర'' శబ్ద సదృశమై పూజ్యమైన పదముగా వాడఁ
బడును. మన శుభకర్మములలో అందు వాస్తుకర్మములో ,, వాస్తో
ష్పతి, విశ్వకర్మ'' ఎటుల నాహ్వానము చేయఁబడునో పారశీకులవాస్తు
కర్మములో నటులు ,,మజ్దఅహురుఁడు'' (మయాసురుఁడు) పూజింపఁబ
డును. ఆమయాసురుఁడు నాతని యనుయాయు లగు ,,ఎనిమిదివేలమంది
యసురులుకూడ ధర్మజుని సభను నిర్మించుటయు నాసభలో రాజసూ
యముఁ జేయుటయుఁగూడ పాండవులు వైదేశికు లని యనుమానిం
చుట కొకకారణమై యున్నది. (1915 సంవత్సరమున) ప్రసిద్ధశోధకుఁ
డగు ,, డాక్టరు డి. బి. స్పూనరుగారు పాటలీపుత్రములోని భూగర్భశి
ల్పములను గురించి పాంచాలదేశ చారిత్రకసంఘముకడ నొక గొప్ప
యుపన్యాసము నిచ్చియున్నారు. అందు మయసభావర్ణనవృత్తాంతము
ప్రశంసింపఁబడినది. మయసభ పారశీకశిల్పమని వారు దృఢపఱచియు
న్నారు. ,, ఏదూక '' శబ్దవిచారములో నిది కొంత చర్చింపఁబడెను.
కాలాంతరమున ధర్మజాదులు భారతీయులుగాఁ బరిగణింపఁబడినటులనే
వారి శిల్పాచారియగు మయుని ,, వాస్తువు, '' అతనివాస్తుశాస్త్రము
భారతీయులచే గౌరవింపఁబడి యాదరింపఁబడుచున్నది. (మయవాస్తు
ప్రకారమె యాంధ్రులు మందువాలయిండ్లు కట్టుచున్నారు) మఱియుఁ

* సభాపర్వ. 3 అధ్యా.

డిచ్చిన "గదయు, శంఖము" భీమార్జునుల కాయుధశంఖములై నవి*
ఆర్యేతరవనిత లగు, ,,హిడింబ, ఉలూచి, చిత్రాంగద" యనువారలు
భీమార్జునులకు భార్య లైరి. ద్రౌపదీవృత్తాంత మిదివఱకే చెప్పఁబ
డెను. ఒకతె ననేకులు పెండ్లియాడు నాచారము మాలోఁ గల దని
ధర్మజుఁడు ద్రౌపదీవివాహ సమయమునఁ జెప్పుటకూడఁ బాండవులు
భారతీయేతరులను ననుమానమునకుఁ గారణ మగుచున్నది. పాండవులు
ద్యూతజితులై వనములకుఁ బోయినపిమ్మట పదుమూఁడుమాసములకు
ధర్మరాజును భీముఁడు కౌరవులపయిఁబడఁ బ్రోత్సహింపఁగా ధర్మజుఁడు
హాస్తినాపురవాసులే కాక, ,,భూరిశ్రవుఁడు, శలుఁడు, జలసంధుఁడు"
మొదలగురాజులు కౌరవులలోఁ జేరుదురు గాన మన కిపుడు సమయము
కా దనెను♦ నన్నియకు దొరకిన మహాభారతములో శల్యుఁ డని యుం
డుటచేఁ గాఁబోలు ,,మద్రిపతి" కౌరవులలోఁజేరు ననినాడు. కొన్ని
వ్రాతప్రతులలో ,,భూరిశ్రవాశ్చ శల్యశ్చ" యని యున్నందున, నన్ని
యభాషాంతరీకరణము యుక్త మనియే తలఁపవలసియున్నది. భూరిశ్రి
వుఁడే కాక యాతని తండ్రి తాత లగు సోమదత్త బాహ్లికులు, స్థూల
దృష్టిలోఁ గురుపాండవులకు సమానజ్ఞాతులు. వారును గౌరవులలోఁ
జేరిరి. మద్రిపతి నకులసహదేవులకు మేనమామయే కాక సహదేవునకు
,,విజయ" యను కూతును† గూడఁ బెండ్లిచేసియున్నాఁడు. అట్టి మద్ర
పతి కౌరవులలోఁ యుద్ధకాలమున సుయోధను మాయచేతఁ గాక పాం
డవుల చర్యచేతనే—పాండవులు ద్యూతజితు లగునప్పటికే—కౌరవు
లలోఁ జేరఁ దీర్మానించుకొనె నని స్పష్టమగుచున్నది. మఱియుఁ బాం

* రామాయణాదులలోఁగల మతముని శకితము, సేఁ దమెరికాలోఁ గల మంత్ర
శిల్పశోధనము గ్రంథవిస్తరభీతిచే వ్రాయలేదు.

♦ అరణ్యపర్వ. ౩౬ అధ్యా.

† విజయ యన్యజాతిస్త్రీయందు శల్యునకు బుట్టియుండును.

దేశములలో, ఆర్యావర్త స్మృతిధర్మములకు విరుద్ధముగా మేనమామకూఁతు రగు సుభద్ర నర్జునుఁడును, విజయను సహదేవుఁడును బెండ్లియాడిరి. శిశుపాలుఁడు పాండవులకుఁ బినతల్లి కుమారుఁడు. ఆతని కుమార్తె వావిచేఁ బాండవులకుఁ గూఁతురుకావలసి యున్నది. కాని శిశుపాలుని కుమార్తె యగు ,,రేణుమతిని" నకులుఁడు పెండ్లియాడెను♦ ఇంతమాత్రమె కాదు. పాండవులు ద్యూతజితులై కౌరవులను జయించుటకొఱకు యుద్ధసన్నాహములఁ జేయుట కర్జునుఁడై దేండ్లు ,, త్రివిష్ట " దేశము (తిబెతు)లోనె యుండి పరికరములను సంపాదించుటయె కాక తనవలె స్వదేశమునుండి తఱుమఁబడినట్టియు చిన్నతనమునని తాను వదలినట్టియు ,,ఇలావంతుడ''ను కుమారునిఁ గూడుకొని యాతనిఁ దనకు రాఁబోవు యుద్ధములోఁ దోడ్పడఁగోరెను. అట్లె యాతఁడు మహాయుద్ధములో సైన్యసమేతుఁడై తోడువచ్చెను. ఇట్టి దేశీయ విరుద్ధాచార, విదేశ సంపర్కములఁ జూచియె పాండవు లన్యదేశీయు లని కొందఱు వ్రాసిరి.

పాండవులు త్రివిష్టపదేశీయులసహాయమునే విస్తారము పొందినటుటకుఁ జెక్కునిదర్శనములు కలవు. * ధర్మజభీమార్జునులు త్రివిష్టప దేశముననే (శతశృంగమున) శర్యాతి యను రాజర్షియొక్క పుత్రుఁడగు శుకుఁ డను మహావీరునికడ యుద్ధశాస్త్రమును నేర్చిరఁట! అందు ధర్మజుఁడు తోమరప్రయోగమును, భీముఁడు గదావిద్యను అర్జునుఁడు ధనుర్విద్యను నేర్చిరఁట!

పాండవులలో ధర్మజ భీమార్జునులు కుంతీసుతు లనియు నకులసహదేవులు మాద్రేయు లనియు వ్రాయఁబడి యుండెను. ధర్మజుఁడు,

---

♦ ఆదిపర్వ. 95 అధ్యా.

* కుంభకోణప్రతి-ఆదిపర్వ 133 అధ్యా, వావిళ్లవారి నాగరప్రతి-ఆదిప. 114 అధ్యా.

భీముఁడు, కుంతీసుతులు కారేమో యను సందియముకూడఁ గలదు. ఎంతటి దేవతలైనను మనుష్య వ్యవహారములలో మానుషధర్మము నవలంబింపవలసి యుండును. సూర్యుఁడు కుంతితోఁ దొలుత భోగించుటచే, సూర్యసుతుఁ డగు యముని గుంతి మాతృసదృశ కావలసి యుండును. అందువలననే కాఁబోలు భారతములోఁ బాండురాజునకు దివ్య మగు నొకకారణముచే "ధర్మన" కా శతశృంగపర్వతమున నీయుధిష్ఠిరుఁడు జన్మించె ననియు, వాయుదేవుఁడు భీముఁ డనుకుమారు నొసఁగె ననియు, దేవేంద్రునివలనఁ గుంతియందే యర్జునుఁడు జన్మించె ననియు మునులు హాస్తిపురిలోఁ జెప్పిరి. *పాండురాజునకు ధర్మజ భీములను యమ మరుత్తు లిచ్చిరట! అర్జునుఁడుమాత్రము కుంతియం దింద్రునివలనఁ బుట్టెనట! కర్ణపార్థులతండ్రు లగుసూర్యేంద్రులదితిపుత్రు లగుసోదరులు. ఏకోదరులు త్రివిష్టపమున (టిబెతు) నేఁడును నొక్కవనితయందు సంతానవంతు లగునాచారము కలదు.

పై యంశములేగాక భీముఁడు నాగులసంబంధుఁ డని వ్రాయఁబడుటయు "శ్వేసజిత్తు" అనువాఁడు భీముని మేనమామ యని కర్ణ భీష్ము లొకప్పు డాగ్రహించుటయు‡ ధర్మజ భీములుకూడ, కుంతీగర్భజనితులు కారేమో యని సందేహింపఁబడుచున్నది. "పార్థ" శబ్ద మొకయర్జునునియందే (పృథకుమారుఁడు గాన) రూఢిగా వాడఁబడుట కూడ భిన్నోదరత్వము కౌంతేయులయం దనుమానింపఁబడుచున్నది.

మఱియొక విశేషము. పాండురాజు శతశృంగపర్వతమునం "దవశ్య" రియై కుంతిని సద్బ్రాహ్మణునివలన సంతతి నొందు మని నియోగించెను. తనకు మంత్రము వచ్చు నని కుంతి చెప్పినపిమ్మటను,

---

* ఆదిపర్వ. 123 అధ్యా.

‡ ఉద్యోగపర్వ. 140, 171 అధ్యా.

"ధర్మ వాయ్వింద్రులు" గోరి సంతతి నొందు మనెను. పురాణమునుల లో, అందు వేదప్రవర్తక మునులలో ధర్ముఁడనుముని, ఋగ్వేదదశమమండలము 114 వ సూక్తమునకును, వాయుఋషి, ఋగ్వేదము 10 మండలము 168 సూక్తమునకును గొన్ని సామములకుఁ బ్రవర్తకులు. ఇంద్రులను నామము లిరువురు కలరు. వారు ఋగ్వేదదశమమండలమున 7 సూక్తముల కథఫులు. పై ఋషులే ధర్మజ భీమార్జునులకు జనకులు కాఁగూడదా ? పాండురాజుమరణానంతరము హస్తిపురికిఁ బాండుపులను శతశృంగమునులు తీసికొనివచ్చి యొప్పఁజెప్పుటచేతను పై విత ర్కము కలుగుచున్నది. ఈయంశము నింకను బరిశోధింపవలసియున్నది.

—♦ ధ ర్మ రా జు ♦—

ఈతఁడు నాఁటి రాజకీయధురంధరు లగు విదుర గాంగేయ శ్రీకృష్ణులను రాజనీతిలో మించినవాఁడు. ఏసమయమున కేమాట నాడవల యునో యది ధర్మజునకుఁ దెలిసినటులు శ్రీకృష్ణునకుఁగూడఁ దెలియదు. లక్కయింటినుండి వెడలుట, ఏకచక్రపురమున వసించుట, ద్రౌపది సందఱు పెండ్లి యగుట, ద్యూతానంతర మరణ్యవాసమునఁ దొందర పడు ద్రౌపదీ భీములను సమయము వచ్చువఱకు వేఁచియుండుఁడని శాంతులఁ జేయుట, అర్జునుని దివ్యాస్త్రసంపాదనమునకై తపశ్చర్య కనుపుట, అర్జునుఁడు లేనిసమయమునఁ దీర్థయాత్రనెపమునఁ దక్కిన వారితోఁ గౌరవులదాడి కంద కుండఁగ నానాపర్వతవనాదులఁ దిరుగుట, కీచకునిపైఁ బడఁబోవు భీము నపుడు వల దని సంజ్ఞచేయుట మొదలగు విషమసమయకార్యములలో ధర్మజుని రాజనీతి సుశోభితమై యున్నది. శల్యునిఁ బాండవులఁ జేరకుండఁ గపటముఁ బన్నిన దుర్యోధనుని కపట మునుమించి యాశల్యునే కర్ణునివధమునకు సహాయునిగాఁ జేసికొని తానే

యాశల్యుని రణనిహతునిఁ జేయుట, భీష్మాదుల మనములుకరుగునటుల యుద్ధారంభమున వారికి వందన మాచరించుట, యుయుత్సుని గౌరవుల నుండి విడఁదీసి యుద్ధాంతమున నాతని కేలాభముఁ గలుగఁజేయ కుం డుట, భీష్మనిపతనమున కాతఁడె కారకుఁ డగునటులఁ జేయుట, మొదట నిష్టపడకుండినను సమయానుసారముగా ద్రోణవధమున కసత్యమాడుట, మొదలగు వ్యవహారములలో ధర్మజుని రాజకీయ ధురంధరత్వ "మప్రమే యమై" శోభించినది. సంధిసేయుట కైదుగ్రామములను మాత్రమె కోరినను దుర్యోధనుఁ డంగీకరింప లేదే యని స్థూలదృష్టికిఁ గాన్పించును గాని దానిలోనె స్వపక్షమునకు వచ్చిన రాజుల కుత్సాహమును శత్రుప క్షమునకు నిరుత్సాహము కలుగు నంశము లిమిడియున్న వని స్పష్ట మ గును. ఆ యైదూళ్ళేవి?* (౧) కుశస్థలము (౨) వృకస్థలము (౩) మా కంది (౪) వారణావతము (౫) ఏదేని మఱియొక గ్రామము.

కుశస్థలము—కర్ణుఁడు యాదవులనుండి పుచ్చుకొనినది. మా కందీ వారణావతములు పాంచాలురనుండి లాగికొని ద్రోణుఁడు, కౌర వులు ననుభవించుచున్నవి. వృకస్థలమునకుఁగూడ నిట్టి సంబంధ మేది యేని కలిగియుండును. కర్ణద్రోణు లనుభవించు భాగములను దుర్యో ధనుఁ డిచ్చుట కెటులు సాధ్య మగును? ఒకవేళ బలాత్కరించి యిచ్చి నచోఁ గర్ణద్రోణులకు మనమున నసూయ గలిగి దుర్యోధనుపక్షమునఁ బనిసేయరు. కుశస్థలి నడుగుటచే స్వపక్షవీరు లగు కృష్ణసాత్యకులకును, మాకందీ వారణావతముల నడుగుటచే ధృష్టద్యుమ్నాదిపాంచాలురకు నుత్సాహము కలుగు ననియే యట్టి సంధిని కోరియున్నాఁడు గాని ధా

---

* శ్లో. కుశస్థలం వృకస్థలం, మాకందీం వారణావతం
అవసానం భవేదత్ర! కించిదేకంచ పంచమం.

ఉద్యోగపర్వ. 30 అధ్యా.

ర్తరాష్ట్ర వినాశమే ధర్మజుని ముఖ్యోద్దేశ మని యర్జును నస్త్రసంపాద నముకై తపమున కంపుటకు ముందు భీమునితో నాడిన మాటలవల ననే స్పష్ట మగుచున్నది. పంచగ్రామసంధి, గత యైరోపామహాసంగ్రా మములో "కైజరు" (జర్మనుప్రభువు) "జిబ్రాల్టరు"ను స్పెయినువారికి ని, ఈజిప్టును తుర్కీసుల్తానున కిచ్చినయెడల "ఆల్సేసు,లోరైను" లను ఫ్రాన్సువారికి మే మిచ్చెద మనుటవంటిదే యని స్ఫురించును. పంచగ్రా మసంధిని వినిన సంజయుఁడు ధర్మజుని "మెత్తనిపులి"తోఁ బోల్చియు న్నాఁడు. విదురుఁ డెంతయేని సహాయముఁ జేసియుండియు జ్ఞాతివధము లో ధర్మజుని ఘోరకృత్యములకు రోసె నని యిదివఱకె వ్రాయఁబడి యుండెను. పేరికి ధర్మరాజె కాని యాతని చేఁతలుమాత్ర మధర్మయు క్తము లని యొక తెనుఁగుకవి ప్రాచీనకాలమున నుడివెను. ("పేరు ధర్మరాజు—పెదవేఁపవిత్తయా! విశ్వదాభిరామ వినుర వేమ")

ధర్మజుఁ డశ్వమేధయాగదీక్షితుఁ డైనపుడు, అర్జును నశ్వసంర క్షణమునకు నియోగించుచు సామవాక్యములతోడనె యశ్వముఁ బట్టవ చ్చినవారిని సమాధానపఱుపుమని రాజనీతి విశద మగునటులఁ జెప్పినాఁ డు. మహాయుద్ధములోఁ బేరు కలవారు పెక్కండ్రు మడిసినను, యు వకు లగు ప్రాగ్జ్యోతిష, మగధ, పాండ్య దేశాధీశులును, పౌరుషవంతు లగు త్రిగర్త, సింధు, గాంధారాది దేశస్థ సైనికులును పాండవాధిపత్య మును ధిక్కరింప నుద్యుక్తులుగానె యుండిరి. అందువలన యజ్ఞధనముఁ దెచ్చుటకు హిమవంతమున కేగినపుడును* వనాశ్రమవాసు లగు ధృత రాష్ట్రాదులఁ జూచుట కేగినపుడును♦ హాస్తిపురి నెవరేని ముట్టడింతు రను భీతిచేఁ బట్టణమును గాఁపాడ "యుయుత్సు[illegible]ను ధర్మజుఁడు

* అశ్వమేధపర్వ 63 అధ్యా.

♦ ఆశ్రమవాసపర్వ. 13 అధ్యా.

సియోగి పవలసి వచ్చుచుండెడిది. సామవాక్యమునమాధాన మాత్మ లాభకం మెగాని కేవలదయారసముచేఁ గాదేమో ?

ధర్మాత్ముఁడు బుద్ధిశాలి, రాజకీయవేత్త యని ప్రసిద్ధి కెక్కిన ధర్మరాజు, ద్యూతసమయమున నధర్మముగా—బుద్ధిహీనముగా—ప్రవర్తించి పెద్దలచే సభయందుఁ జీచీ యనిపించుకొనుట వింతగ నున్నది. ధర్మజుఁడు ద్రౌపది నొడ్డినపు డేమనెనో చూడుఁడు.

* "యుధిష్ఠిరుఁడు (శకునితో) ఇట్లనుచున్నాఁడు. పొట్టిది పొడుగుది కానట్టిదియు, చిక్కినది కానట్టిదియు, మిక్కిలి యెఱ్ఱనిది కానట్టిదియు, నల్లనై యుగ్గులుదేఱిన తలకట్టు గలదియు నగు ద్రౌపది నొడ్డుచున్నాను. శరత్కాలమునందలి కలువలవంటి నేత్రములు కలిగినట్టిదియు, శరత్కాలపుఁగలువల పరిమళమువంటి సువాసన కలిగినట్టిదియు, రూపముచే శరత్కాలపుఁగలువలచేఁ బూజింపఁబడు లక్ష్మీ సమానురాలైనట్టిదియు, పురుషుఁ డెట్టి స్త్రీ కావలె నని తలంచునో

* యుధిష్ఠిరః॥ శ్లో. నైవ హ్రస్వా న మహతీ, నకృశా నాతిరోహిణీ నీలకుంచితకేశీ చ, తయా దీవ్యామ్యహం త్వయా॥ శారదోత్పలపత్రాక్ష్యా, శారదోత్పలగంధయా। శారదోత్పలసేవిన్యా రూపేణ శ్రీసమానయా॥ తథైవస్యా దానృశంస్యా, త్తథాస్యాద్రూపసంపదా। తథాస్యా చ్ఛీలసంపత్త్యా,యా మిచ్ఛే త్పురుషః స్త్రియం॥ సర్వైర్గుణైర్హి సంపన్నా మనుకూలాం ప్రియంవదాం। యాదృశీం ధర్మకామార్థ, సిద్ధి మిచ్ఛే న్నరః స్త్రియం॥ చరమం సంవిశతి యా, ప్రథమం ప్రతిబుధ్యతే। ఆగోపాలావిపాలేభ్యః, సర్వం వేదకృతాకృతం॥ ఆభాతి పద్మవ ద్వక్త్రం, సస్వేదం (సుగంధిః) మల్లికేవ చ। వేదీమధ్యా దీర్ఘకేశీ, తామ్రాస్యానాతిలోమశా॥ తయైవంవిధయా రాజన్ పాంచాల్యాఽహం సుమధ్యయా। గ్లహం దీవ్యామి చార్వంగ్యా పాంచాల్యహంత! సౌబల !

వైశంపాయనః॥ శ్లో. ఏవ ముక్తేతు వచనే, ధర్మరాజేన ధీమతా। ధిగ్ధిగి త్యేవ వృద్ధానాం సభ్యానాం నిస్సృతా గిరః। చుక్షుభే సా సభా రాజన్, రాజ్ఞాం సంజజ్ఞిరే శుచః॥ సభాపర్వ 65 అధ్యా.

అట్టిసత్యము, రూపసంపత్తి, శీలసంపత్తి కలిగినట్టిదియు, సర్వసుగుణము లతోఁగూడినట్టిదియు నై ఎవతె (అందఱును) నిద్రించినపిమ్మట నిద్రించునో, (అందఱికంటె) ముందుగా నిద్రనుండి లేచునో, గోపాలురు, గొఱ్ఱెలఁ గాఁచువారు మొదలగు నందఱిపని తనము తెలిసియుండునో; ఎవతెయొక్క ముఖము పద్మమువలెఁ బ్రకాశించునో, మల్లికవలెం బరిమళించునో, వేదికవంటి హ్రస్వమైన మధ్యము కలదియో, పొడవైన తలవెండ్రుకలు కలదియో లావణ్యయుక్తురాలైన యట్టిపాంచాలితోఁ బందెము వేయుచున్నాను. శకునీ ! ఎంతకష్టము !" అనెను.

(పెండ్లామును జూదమున నొడ్డువాఁడు పెండ్లామును మిగుల వర్ణింపవలయుం గాఁబోలును.)

ఇట్లు బుద్ధిమంతుఁడగు ధర్మజుఁడు పలుకఁగా సభయందుండిన పెద్ద లందఱు చీచీ యనిరి. ఆసభ క్షోభించెను. రాజులకు విచారము కలిగెను. ఇంతమాత్రమె కాదు. సభలోనికి ద్రౌపదిని రజస్వలావేషమును వేసికొని కోఁకముడి వదులు చేసికొని ఏడ్చుచు రమ్మనుట మఱియొక యనాలోచనాకృత్యము. లోకమునం దుండిన ధర్మజుని ప్రఖ్యాతి నీరెండు దుష్కార్యములు కలంకముఁ గలుగఁజేయుచున్నవి. ద్యూతకాలమున ధర్మజుని యకృత్యములకు రోసియే సోదరప్రియత్వము, అగ్రజునియం దత్యంతభక్తియుఁ గల భీముఁడును ధర్మజుని నీచేతులు తగులఁబెట్టవలయు ననినాఁడు.

ధర్మజు డెంతటిధర్మాత్ముఁ డయినను, కృష్ణబలరాము లెంతటి యవతారపురుషు లైనను, ఆకాల మెంతధర్మకాల మని పౌరాణికులు నుడివినను, దేశమున, ద్యూతము పానము స్త్రీలోలత మొదలగు దౌష్ట్యములే కాక, మ్లేచ్ఛులు కిరాతులు దేశోపద్రవముఁ జేయుచునేయుం

శ్రీకృష్ణ నిర్యాణానంతర మర్జునునకుఁ గలిగిన కిరాతకృత పరాభవ
ముచే నూహింపవలసి యున్నది. శ్రీకృష్ణుఁడుకూడ మ్లేచ్ఛకృత పరచక్ర
భయమును దలఁచుచునే మృతినొందియున్నాఁడు. ధర్మజు డెంతటిధర్మా
త్ముఁడుగాఁ దలఁపఁబడుచుండినను, పరలోకము నొందినపిమ్మటఁ గూడ
దుర్యోధనుని శ్రేయస్సును సహింపనివాఁడై స్వర్గమున నాతఁడు సుఖియై
యుండెనే యని మనస్సునఁ గాక, పైకిని విలాపముం జేసియున్నాఁడు*
ధర్మజుని రాజ్యోత్తరకాల మంతయుఁ బశ్చాత్తాపముతోడను, వితంతు
విలాపములతోడను, ద్రోణాదుల బ్రహ్మహత్యల కగు నశ్వమేధాది
ప్రాయశ్చిత్తములతోడను ముగిసినది కాని సుఖకరముగా—ఆనందకర
ముగా—ముగియలేదు. తాము చేసిన సర్వదోషప్రాయశ్చిత్తముగాఁ
బాండవులు ద్రౌపదీ సహితులై మహాప్రస్థానికముఁ జేసి మృతినొందిరి.
పరలోకమున వారు నరకమునే ముందు చూచి రనుట యుక్తియుక్తము
గానె యున్నది.

శ్రీకృష్ణనిర్యాణ మైనవెంటనే యర్జునుఁడు మ్లేచ్ఛులచేఁ బూ
ర్తిగఁ బరాభూతుఁ డయ్యెను. శ్రీకృష్ణుఁడు మృతినొందుటచేతనె య
ర్జునునకుఁ గల్గినబలహీనత దైవిక మని తలంతురు. కాని నైతిక మనుట
యుక్తము. పార్థుఁడు హస్తిపురి కేతెంచి బలములఁ గూర్చికొనియు,
భీమాదులఁ జేర్చికొనియు నేల కిరాతులపైఁ బడి వారిని నిర్జించి యప
హృతధనరాసులను, కృష్ణుని వనితలను దేలేదు ? ధర్మాత్ముఁ డగు ధ
ర్మజుఁ డేల న్యాయధర్మము నణఁపలేదు ? మిత్త్రునివనితలను ధనమును
నపహరించినవారిని జేఁతకానివానివలె నుపేక్షించుట యుక్తమా ? కా
దు. దేశమునం దెన్నియో పాండవులపైఁ బెద్ద తిరుగబాటులు సంభ
వించుటచేతను, సింధు, గాంధార, మగధ, త్రిగర్తాదికురురాజ్యపరిసర

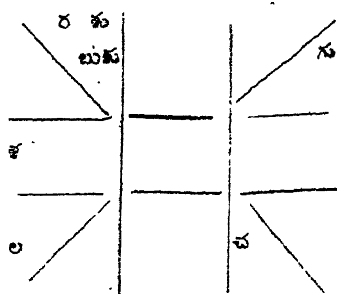
* స్వర్గారోహణపర్వ. 1 అధ్యా.

దేశస్థులు పాండవులపై నీను కలవా రగుటచేతను, మిత్రులగు యోధ వులు మృతినొందుటచేతను నిస్సహాయులగు పాండవులు తమ రీదేశము వ నుండిన మాట దక్క దని రాజ్యమును పరిక్షిత్తునకు వశపఱచి రా జ్యమునఁ బ్రాచీనకాలమునుండియుఁ బరిచితులగు కృపాదుల నుపద్రష్ట లనుగా నుండ నియమించి హిమాలయాదుల నతిక్రమించి త్రివిష్టపమున మృతినొందిరి. ఈపలాయనోపాయమును జెప్పినవాఁడు ధర్మజుఁడే. వార ణావతమున లాక్షాగృహదహనముం జేసియు నిట్టిపలాయనోపాయముఁ జెప్పినవాఁడు ధర్మజుఁడే. ఇంక నొక్కవిశేషము, దుర్యోధనపుత్రుఁ డొకఁడు బాలుఁడై చావక మిగిలినట్లును, అతనిపేరు ''దుర్జయుఁ'' డై నట్లును, క్రీస్తుశకమునకుఁ బూర్వము రెండవ లేక మూఁడవశతాబ్ద ములలో నుండిన భాసమహాకవి తనయూరుభంగనాటకమునం జెప్పియు న్నాఁడు. ఇంతమాత్రమె కాదు. అథర్వసంహితలోఁ బరిక్షిత్తున కను యాయుఁ డగు కౌరవ్యుఁ డొకఁడుండినటులఁ జెప్పఁబడెను. ఆకౌరవ్యుఁ డు పరిక్షిత్తుతో సమానముగా యజ్ఞములలో గౌరవింపఁబడు చున్నట్లు ఐతరేయబ్రాహ్మణమునఁ జెప్పఁబడెను. ఆకౌరవ్యుఁడు దుర్యోధనపుత్రుఁ డేల కాఁగూడదు? దుర్యోధనపుత్రుఁడు పాండవులచేఁ జిక్కక యెచట నో పెరిగి యుద్ధానంతరము ముప్పదియాఱేండ్లకు పంచనదప్రాంతకిరాతు లఁ గూర్చికొని యర్జును నోడించెనేమో? కాలాంతరమున సుభద్రకులకు సముఁడగు కృపాచార్యుఁడు పరిక్షిత్తుతో సమాధానపఱచి పరిక్షిత్తుతో సమానమగు గౌరవప్రపత్తులను రాజ్యమునం గలుగఁజేసి పరిక్షిత్తు పట్ట భద్రుఁ డగునట్లును సుయోధనసుతుఁడు మంత్రి యగునట్లును జేసి యుండెనేమో?

మఱియొకవిషయముకూడ నిచట స్ఫురించుచున్నది. అర్జును

నోడించిన కిరాతులు పంచనదదేశస్థులు. వితస్తానది పంచనదులలో నొకటి. తక్షశిల వితస్తానదికి సమీపమునఁ గలదు. తక్షకుఁడు నిర్మించినదియే తక్షశిల యని కొందఱిమతము. శ్రీరామునిసోదరుఁ డైన భరతుని పుత్త్రుఁ డగు తక్షకుఁ డనువానిచేఁ దక్షశిల నిర్మింపఁబడినట్లు శ్రీమద్రామాయణోత్తరకాండమునఁ గలదు. కాని, భారతయుద్ధమునకుఁ బూర్వమునఁ దక్షశిలానామము కాన్పింపదు. ధర్మజుని రాజసూయాశ్వమేధదిగ్విజయములలోఁగాని కర్ణుని దిగ్విజయములోఁగాని తక్షశిల పేరు కాన్పింపదు. అది జనమేజయుని దండయాత్రాసందర్భమునఁ జెప్పఁబడెను. కాన, అర్జునునిచే ఖాండవవనదహనసమయమునఁ బత్నిం గోలుపోయినట్టియు, కర్ణుని సర్పముఖాస్త్రప్రయోగానంతర మర్జునునిచేఁ జచ్చిన యశ్వసేనునకుఁ దండ్రియైనట్టియుఁ బరీక్షిత్తుం బరిమార్చినట్టియుఁ దక్షకుఁ డనువాఁడే పై తక్షశిలానగరనిర్మాత యై యుండును. పాండవులు, ఇంద్రప్రస్థపురిని నిర్మించుకాలమున నాతఁడు కొంతకాలము ఖాండవవనమునను, మఱికొంతకాలము కురుక్షేత్రమునను నివసించువాఁడఁట! ఖాండవవనదహనకాలమునఁ గురుక్షేత్రమున నుండుటచేఁ దక్షకుఁ డాఖాండవవనదహనసమయమునఁ జావలే దని యాఘట్టముననే వర్ణింపఁబడెను. ఖాండవవన, కురుక్షేత్రములలోఁ దక్షకుఁ డుండువాఁ డని యుదంకోపాఖ్యానమునను గలదు. పాండవులతోఁ బడలేక తక్షకుఁడు నాతనిసంతతియు వితస్తానదీప్రాంతముఁ జేరి యచట రాజ్యస్థాపనముఁ గాలాంతరమునఁ జేసియుందురు. ఆతక్షకసంబంధులగు నాగులే పైకిరాతులై యుండవచ్చును. అర్జునునితో నెడతెగనివైరము వారికిఁ గలదు. వారే యర్జును నోడించియుందురు. ఇంకనునీయంశము ముందు వివరింతును.

ధర్మరాజుజాతకము.

శ్లో. శ్రీకృష్ణజన్మనః ప్రాగబ్దద్వితీయే విక్రుత్యబ్దే జ్యేష్ఠసితపూర్ణిమాయాం మధ్యాహ్నే సింహలగ్నే చ జ్యేష్ఠాంగతే శశాంకే కుంత్యాం ధర్మాంశతో జాతః, ఇందోర్వారే వృషభే రవికుజబుధభార్గవాః ఘటేజీవః మందః కుళీరగ స్యాత్ఫల మఖిలం భారతేన విజ్ఞాతం.

(ధర్మరాజు జ్యేష్ఠానక్షత్రమునఁ బుట్టుటచే ననేకకష్టముల ననుభవించుటయు ద్వాదశమున శనియుండుటచే ననేకపాపకార్యముల నొనరించుటయు తక్కినవిశేషములకంటె విశదముగా దెలియనగును.)

——♦ భీముఁడు ♦——

ఆలంకారికు లీతనిని "ధీరోద్ధతుఁ" డందురు. భీముని జన్మాదివృత్తాంత మిదివఱకె సూచింపఁబడెను. భీముఁడు చిన్నతనపు టాటలలోఁ గౌరవులను బాధించుటచేతనె కురుపాండవులకు విరోధబీజ మేర్పడెను. నన్నియుభట్టాంధ్రీకరణములో హాస్తిపురికిఁ జేరునాఁటికిఁ భీమునకుఁ బదునాలువర్షము లుండె ననెను. పదునెనిమిది లేక, యిరువదివత్సరముల యీతఁడనే దుశ్శాసనాదులను బాధించువాఁడు. ఈబాధలఁ బడలేకయే దుర్యోధనుఁ డీతనిఁ జంపుటకు నదిలోఁ ద్రోయుట, విషము నిడుటయు నను మహాపకారములఁ దలపెట్టెను. లోకులు సుయోధన

కృతాపకారములను లెక్కింతురేగాని, భీమకృతాపకారముల నేలోకో లెక్కింపరు! అపకారబుద్ధి లేక బాల్యముచేతనె యాతఁ డట్టి బాధలఁ గౌరవులకుఁ జేసియుండె నని మహాభారతమునఁ గలదు. కాని బాల్యమైన నబాల్యమైన నపకారబుద్ధి యుండిన నుండకుండినఁ, బెట్టినబాధలు బాధలేకదా? అపకారబుద్ధి లేక యొకఁ డగ్నిఁ దఱికొలిపిన నిండ్లు కాలకుండునా? భీమునిచర్య లట్టివియే యైనవి. భీముఁ డెట్టిబాధలను గౌరవులకుఁ గలిగించెనో నన్నియభట్టు సంగ్రహించి చెప్పినపద్యములే రెండు వ్రాయఁబడును.

క. వదలక పెనఁగి పదుండ్రిం
 బదియేవుర నొక్కపెట్ట పట్టి ధరిత్రిం
 జెదరఁ బడవైచి పవనజుఁ
 డెదయుం డయి వీఁపు లొలియ నందఱ నీడ్చున్.

సీ. కూడి జలక్రీడ లాడుచుఁ గడఁగి యా
  ధృతరాష్ట్రతనయుల నతులశక్తి
 లెక్కించియుఁ బదుండ్రి నొక్కొక్కభుజమున
  నెక్కించుకొని పారి నుక్కడంగఁ
 గొంచక నీటిలో ముంచుచు నెత్తుచుఁ
  గారించి తీరంబు సేరఁబెట్టుఁ
 గోరివలార్థులై వారలయెక్కిన
  మ్రాఁకుల పొదరుల వీఁకఁబట్టి

గీ. వడిఁ గదల్చఁ బండ్లతో డడఁబడి వారల
 తోన ధరణిమీఁదఁ దొరఁగుచుండ
 నట్టిపాటఁ గౌర్వపట్టిచే మన్నాన
 [illegible] భోషతోత్కృష్టి. ఆదిపర్వ.

కురుకులవృక్షమునకు నిముపసీలగా నుద్భవించిన భీముఁడు లక్క-యిండ్ల నంటించుటలోను నాఁటిరాత్రి యరణ్యమున సోదరులఁ గుంతిని దాఁటించుటలోను, అర్థరాత్రిమున హిడింబు బారినుండి తమ్ము రక్షించుకొనుటలోను జటాయు కీచకవధములలోను స్వరక్షణాతిశయము చేఁ బ్రకాశించెను.

కౌరవవధముచే నగు సామ్రాజ్యప్రాప్తిని, జరాసంధవధముచేఁ బూర్వసముద్రవ్యాప్తికిఁ బాండవసామ్రాజ్యము నొందించినవాఁడు భీముఁడే. జరాసంధుఁ గపటముగా భీముఁడు కృష్ణప్రేరితుఁడై చంపె నని నిశ్శంకముగా శిశుపాలుఁ డధిక్షేపించినపుడు తనఛిద్రము వెల్లడి యగుచున్నదని శిశుపాలుపై భీముఁ డలిఁగి తలపడఁదలచెను. కాని శిశుపాలుఁడు భీమునిమించిన బలవంతుఁడని యెఱిఁగిన భీష్ముఁ డాయుద్యమము నుండిమరలించెను.దుశ్శాసన, దుర్యోధనవధము లన్యాయముగాఁ జేయఁబడిన వని భీముఁడే గాంధారియెదుటఁ బొలికలనిలోఁ జెప్పియున్నాఁడు. మఱియుఁ గురుకులములోఁ బెద్దయు, భీష్ముని పినతండ్రియు,శతవృద్ధుఁడు నగు ,, బాహ్లికునిఁ '' జంపుటలోను, అతనికుమారుఁ డగు ,,సోమదత్తుని'' సాత్యకిచేఁ జంపించుటలోను, ధార్తరాష్ట్రులలో నొక్క-నిఁగూడ మిగులకుండఁ దుదముట్టించుటలోను, శ్రాద్ధములఁ జేయుటకు ద్రవ్యము నిండని ధృతరాష్ట్రుఁ డడుగఁగాఁ బరలోకమున ధార్తరాష్ట్రు లతికష్టము లనుభవింతురుగాక, వారికి శ్రాద్ధములఁ జేయనక్క-ఱలే దని కఠినముగాఁ జెప్పుటలోను* (దుర్యోధనాదుల శ్రాద్ధములకు భీమునాజ్ఞ లేకపోవుటచే రాజకోశమునుండి ద్రవ్యము నీయ వీలులేక ధర్మజ ధనంజయులు స్వంతద్రవ్యము నిచ్చి ధృతరాష్ట్రుచే శ్రాద్ధములఁ జేయించిరి.) అన్యాయముగా దుర్యోధనుఁ బడఁగొట్టి యాతనితలను రెండుసారులు తన్ను

* ఆశ్రమవాసపర్వ. 11 అధ్యా.

టలోను (తల నన్యాయముగాఁ దన్నినపు డది గర్హ్య మని ధర్మరాజు కూడ మిగుల గర్హించి విలపించియున్నాఁడు) భీముని క్రూరత్వము విఖ్యాతి నొందినది. భీముఁడు స్వపక్ష పరపక్ష బలముల తారతమ్యము నెఱుఁగక సదా శత్రువులపై విజృంభింప నుంకించువాఁడు. ధర్మజుఁడు, మదించిన యేనుఁగును నేర్పరి యగు మావటివలె, నాతని శాంతునిఁ జేయువాఁడు. స్వపరబలములఁ దెలియకపోవుటచేతనే భగదత్త, సైంధవ, కర్ణాశ్వత్థామాదుల కపు డపు డోడుట సంభవించినది. కృష్ణార్జునులు సూచింపనియెడల జరాసంధదుర్యోధనులను భీముఁడు వధింపలేకుండు నని యా ప్రకరణములఁ జదివిన విశదమగును. భీష్ముని సేనాపత్యకాలమున రెండు, ఆఱు, పదిదివసములలోను, గురునిసేనాధిపత్యకాలమున నాలుగు అయిదు దివసములలోను, కర్ణుని సేనాధిపత్యకాలమున రెండవ దివసయుద్ధమునను భీముని పరాక్రమము ప్రశంసనీయమై యున్నది. ద్రోణాధిపత్యకాలమున నైదవనాఁడు ((దు))మా''దులను వధించుటలో నగు విక్రమ మత్యద్భుతము. దుశ్శాసనువధములోఁ జేసిన దారుణమగు రక్తపానము, కర్ణ దుర్యోధనాదులు తనపైఁ గవియుచు రనుభీతిచేతనె చేసితి నని గాంధారికడ చెప్పుకొనియున్నాఁడు. భీముడు దుర్యోధను లొక్కదినముననే జన్మించినందుల కిరువురును తెలియనిమూఢులే యని చెప్పవలసియున్నది. భీముఁడు, తనపక్షపువాఁ డగు కృష్ణుఁడు తనకుమారుఁ డగు ఘటోత్కచుని వధింపఁ గర్ణుపై కంపుటయు "శ్రుతసోముని" (ద్రౌపదికి భీమునివలన జన్మించినవాఁడు) అశ్వత్థామ బారికి వదలుటయుఁ దెలియక తన సంతతి లేకుండఁగఁ జేసికొనియున్నాఁడు. ఒక్కకృష్ణుఁడే కాదు. అర్జునుఁడును ఘటోత్కచవధమును దెలిసియు భీమునకుఁ జెప్పక కృత్రిమముఁ జేసెను. కర్ణవధదివసమున సమగ్రపోర మంతయు భీముఁడే వహించి యర్జునుని ధర్మజునేమ మ్మరయునెపు

మున శిబిరమున కంపి విశేషవిశ్రాంతిని గలిగించెను. కిమ్మీరాసురవధము, హనుమత్సమాగమము, అజగరరూపనహుషకృతపరిపీడనము, యక్షరాక్షసవధము, మొదలగు గొన్ని యంశములు కల్పితములుగాఁ గాన్పించును. మహాయుద్ధములోఁ బ్రిబలవీరు లీతనిచేతనె పొలిసిరి. తనశత్రుపుఁ జంపి పగఁ దీర్చుకొనుటలో నీతఁ డద్వితీయుఁడే కాని దుర్యోధనవధానంతర మాతని కొనరించిన యవమాన మత్యంతగర్హ్యముగా నున్నది. క్రూరత్వమునఁగాక దేహబలమున భీముఁడు నిర్వీర్యులగు ప్రస్తుతపు భారతీయుల కాదర్శపురుషుఁడుగా నుండఁదగినవాఁడు.

— అర్జునుఁడు —

నరుఁ డను మునియంశమున జన్మించె నను నీమహాపురుషుఁడే యింద్రాంశమునఁ బుట్టె నని యసందర్భముగాఁ జెప్పఁబడుచుండును. మార్కండేయపురాణము జలదేవతాంశమున నర్జునుఁడు జన్మించె నని చెప్పుచున్నది. ఏదేవతాంశమైన నీతఁడు ,,పార్థుఁడు'' (పృథయనుమాఱు పేరుగల కుంతికుమారుఁడు) శాకటాయనుని కాలమున కీర్తఁడు క్షత్రియవీరుఁడుగాఁ బరిగణింపఁబడి పాణినికాలమున కంతకంటె హెచ్చగు మతప్రవర్తకుఁడుగా లెక్కింపఁబడి పతంజలికాలమునకుఁ గృష్ణునితో నమమగు పూజ్యస్థానమునుండి తొలఁగింపఁబడి నేఁటికాలమున భారతీయ వీరాగ్రేసరుఁడుగాఁ బొగడఁబడుచున్నాఁడు. కురుపాండవవీరులలో నీతఁ డద్వితీయుఁడై యుండుట కీతనికిఁ గృష్ణసారథ్యమె తోడ్పడినది. విద్యాభ్యాసకాలమునుండియు నీతఁ డతిజాగ్రత్తతో మెలఁగుటచేతనె ప్రసిద్ధి నొందఁగలిగెను. ఈతని విజయములు ద్రుపదవిజయముతోఁ బ్రారంభమై యశ్వమేధాశ్వ సంరక్షణముతో నంతమై విజయాభిధాన మీతనికి సార్థకపఱచినవి. ధర్మజుని రాజనీతియందున్న

కృష్ణు నాలోచనా నైపుణ్యమునందు నీతనికి నమ్మిక మెక్కు డగుటచే వారి యాజ్ఞల నెప్పుడును దాఁటువాఁడు కాఁడు. ధర్మజు నానతిచేతనె తీర్థయాత్రకుఁ బోయి పాండ్య యాదవ వనితలఁ బెండ్లియాడి స్వవర్గ మైత్రిని వృద్ధిఁజేసికొనియు, తపంబునకుఁ బోయి రుద్రేంద్రాదులవలన దివ్యాస్త్రలాభము నొంది పరాక్రమాతిశయముఁ గలిగించుకొనియు విజయుఁ డయ్యెను. కృష్ణునానతిచే ఖాండవవనమును దహించి రాజ్యాభివృద్ధితో మయసభాలాభముఁ గూడ నొందెను. మహాయుద్ధములోఁ గృష్ణు నానతిచేతనె భీష్మ భగదత్త సైంధవ కర్ణులను రణనీతివిరుద్ధముగాఁ బడఁగొట్టెను. అర్జున కృతము లగు ఘోషయాత్రాసందర్భపు గంధర్వవిజయము, ఉత్తర గోగ్రహణము కల్పితము లని కొందఱు తలఁతురు. నివాతకవచ కాలకేయ జయములుకూడఁ గల్పితము లనియే కేచిన్మతము. పైని జెప్పఁబడిన విజయములలో నివాతకవచ కాలకేయ విజయములఁ గొంత సందేహము కలదు. నివాతకవచులు శ్రీరాముఁడు పుట్టకపూర్వమె రావణునితోఁ ద్రేతాయుగమునఁ బోరాడినవారు. వారు కొన్నియుగములకుఁ బిమ్మటకూడ నుండురా యనునది గొప్పసందేహము. కాలకేయులు వింధ్యపర్వత విజృంభణమునకుఁ బూర్వమె యగస్త్యుఁడు సముద్రోదకముఁ బానముచేసినపుడు దేవతలతోఁ బోరాడినవీరులు. రావణుని సోదరియగు శూర్పణఖ కాలకేయాసురాధిపతియగు „విద్యుజ్జిహ్వుని" భార్యయై యున్నది. విద్యుజ్జిహ్వుని రావణుఁడె వధించె నని రామాయణమునఁ గలదు. నాఁటి కాలకేయులు భారతకాలమువఱకు నుండురా? తక్కినయుద్ధము లెటులుండినను, భీష్ముని యంత్యదివసయుద్ధమునను, సైంధవవధమునాఁడును, విజయుఁడు చూపిన పరాక్రమ మవర్ణ్యము. సైంధవవధదివసమున ద్రోణు నతిక్రమించి శకటవ్యూహముఁ బ్రవేశించుటకును, శ్రుతాయుధునిగదతాఁకు

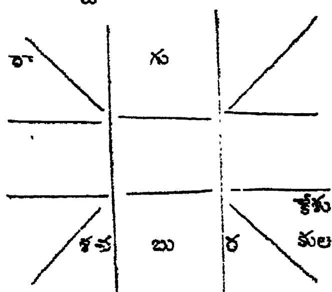
డు సోఁకకుండుటకును, సైంధవుని మోసపుచ్చుటకై* మాయాతిమిర
ముఁ గల్పించుటకును శ్రీకృష్ణసాహాయ్యమె యర్జునునకు విశేషముగాఁ
గల్గెను. భీష్ముని తృతీయనవమదివసయుద్ధములలో నర్జునుఁడు భీష్మున
కోడె ననియె చెప్పవలసియున్నది. కర్ణునిభార్గవాస్త్రపీడితసైన్యముఁ
జూచి ,,మాధవా! మనరథ మింక మరలనిమ్ము, బ్రతికియుండిన సుఖ
ములు పడయవచ్చు'' ననుసమయమె విజయుని విజయదశలో నీచతను
సూచించు నవస్థయై యున్నది. కర్ణుని వధింప నేఁగుసమయమునఁ గృష్ణుఁ
డెంతధైర్యవాక్యములఁ జెప్పుచుండినను, భీతిచే నర్జునుఁడు పరిస్వేదగా
త్రుఁ డయ్యె నను నదియే యాతని జీవితములోని భీతావస్థ. యుద్ధరంగ
మునఁ గర్ణునిజూచినంతనె యర్జునుఁడు భీతిచేఁ బరుగిడు నని సుయోధ
నుఁడు చెప్పెనట!♦ ఈవాక్యము సత్యమే యని యాతని పరిస్వేదగా
త్రావస్థ సూచించును. కృష్ణసహాయము లేకుండఁగ నర్జునుఁడు కొన్ని
విజయముల నందినను, అవి కురుక్షేత్రవిజయ సదృశములు కావు. రాజ
సూయాశ్వమేధ యాగకాలములలోని విజయము లతిశయోక్తులతో
నిండియున్నవి. జైమినిభారతమున నశ్వమేధయాగకాలమున నయ్యెనని
చెప్పఁబడు యుద్ధములు బూటకములు. జైమిని భారత గాథలు దాక్షి
ణాత్యకవి కల్పితము లని కొందఱు తలఁతురు. కృష్ణనిర్యాణానంతరము
కృష్ణుభార్యలఁ గిరాతులవలనం గోల్పోవుటయే యాతని జీవితములోని
నికృష్టసమయము. కృష్ణాభిమాన మీతనియం దుండుటచేతనె సర్వాకు

* ఒకవిధమగు ధూమమును వ్యాపింపఁజేసి శత్రువులను మోహపెట్టుట చాణ
క్యునికాలమునను గలదని యాతని యర్థశాస్త్రము చెప్పుచున్నది. జర్మనుల యుద్ధనా
వలలోఁ గొన్ని ధూమవ్యాపనముచే నింగ్లీషువారి యుద్ధనావల దృష్టి చెదరునటులఁ
జేసినవి. ఇట్టి ధూమవ్యాప్తిచేతనే కృష్ణుఁడు మాయాతిమిరముఁ గల్పించి సూర్య
మండలము నాచ్ఛాదించియుండును.

♦ కర్ణపర్వ 69. అధ్యా.

రుపాండవసంతతి నశించినను, ఈతనిసంతతిభరతఖండస్థ పాండవవంశాంకు రముగా నిలిచియుండుటకుఁ గారణ మయ్యెను. ఇప్పుడు భరతఖండస్థ క్షత్రియులలోఁ గొందఱు ''ధనంజయ'' గోత్రికులు కలరు. వారు తెలియక తా మర్జునసంతతివార మనుకొందురు. కాని యది పొరపాటు. గోత్రర్షియగు ధనంజయుఁడు విశ్వామిత్రగణములోనివాఁడు. ఈధనంజయునకు నాధనంజయునకు సంబంధములేదు. అర్జునునకుఁ గల ప్రఖ్యాతు లన్నిటిలో నాతనికిఁ గృష్ణుఁ డుపదేశించె నను విఖ్యాతిగల భగవద్గీతలె మిన్నయైనవి. గీతలన్నిటి నాసమయమునఁ గృష్ణుఁ డర్జునున కుపదేశించినను నుపదేశింపకుండినను గీతాలతాబీజమునకు క్షేత్రమై యర్జునుఁ డుండుటయె విఖ్యాతిహేతువు.

అర్జునునిజాతకము.

శ్లో. శ్రీకృష్ణజన్మవర్షే కార్తిక్యాం కృష్ణదశమ్యాంతు, ఇంద్రోర్వారే చోత్తరఫల్గున్యాం సర్వలక్షణోపేతః కోదం డాఖ్యే లగ్నే శుక్రశిఖి వాక్పతిసన్నుత భౌమం దేదశమేలాభేసౌమ్యోవ్యయేభానుః ఏవం యథాగ్రహస్థితిర్వదతః శ్రీమన్మాహేంద్రాంశాత్ పార్థోర్జునః పృథాయాం ఫల మఖిలంభారతేనగమ్యమ్.

నకులసహదేవులు

పాండవులలో పేరు కలిసియుండుటచేతనె వీరికిఁ బ్రసిద్ధి కలిగినది.

కాని వీరు చేసిన ఘనకార్యము లంతగాఁ గాన్పింపవు. నకులుఁ డశ్వశిక్షానిపుణుఁ డని విరాటపర్వమునఁ గలదు. కాని, శకునితో నశ్వసైన్య యుద్ధము సల్పినవాఁడు సహదేవుఁడే. నకులుఁ డందగాఁడట! అతఁ డందగాఁడై యితరుల నధిక్షేపించువాఁడు.* నకులుఁడు కర్ణసుతులఁ జంపెను గాని పేరుగలవారి నెవరిని జంపినటులు లేదు. సహదేవుఁడు నకులునికంటె శూరుఁడుగఁ గాన్పించును. ప్రఖ్యాతి గన్నవీరుఁ డగు శకుని, యాతని కుమారుఁ డులూకుఁడు సహదేవునిచేఁ జచ్చిరి. సహదేవుఁడు జ్ఞానియట! అందువలన నితరులఁ దృణీకరించువాఁడు. † రాజసూయసమయమున మేము కృష్ణుఁ బూజింతుము, దీని కంగీకరింపక యెదురుచెప్పువారితలపై నేను కాలుంతునని యాతఁడు సభలో రాజులఁ దృణీకరించుటయె రాజుల మనస్సునం దసూయ కంకురమైనది. కుంతి వరము గోర కుండినఁ గర్ణుచే నకులసహదేవులు మృతినొంది యుందురు.

ఇంతదనుక మహాభారతచరిత్రములోని ముఖ్యాంశములు వర్ణింపఁబడినవి. పాండవులే న్యాయస్థు లనియు దుర్యోధనాదు లన్యాయమున కొడఁబడి పాండవులఁ గడగండ్ల పాలుచేసి రనియు స్థూలదృష్టిఁ దలఁపఁబడు సంశయము లన్నియు నిజము గా వని నిదర్శనములతోఁ జూపఁబడినవి. ఇఁకను సుయోధనుపక్షముకూడ సంగ్రహముగా విమర్శింపఁబడును.

—† దుర్యోధనుడు †—

ఈతఁడు గాంధారీ గర్భజనితుఁడు. భీముఁడు నీతఁడు నొక్కదినముననే జన్మించిరి. సమానబలవంతులు. భిన్నభిన్న కాలములలో నీయిరువురును బలరామునికడ గదాయుద్ధనైపుణ్యము నందిరి. కృప

* మహాప్రస్థానికపర్వ. 2 అధ్యా.
† మహాప్రస్థానికపర్వ 2 అధ్యా.

ద్రోణులకడఁ జిన్నతనమున విద్యాభ్యాసముఁ జేసిరి. దేహబలమునఁ భీముఁ డెక్కుడు. గదానైపుణ్యమున దుర్యోధనుఁడు మిన్న. భీముఁడే తొలుత నాటలనెపమున సుయోధనాదుల బాధించి వారి కీర్ష్యను జనింపఁజేసె నని యిదివఱకె వ్రాయఁబడెను. నీరిలోఁ ద్రోయుట విషము నిడుట యనునవి భీముఁడు పెట్టుబాధలకు సహింపక చేసినచేఁతలు. వారణావతమునకుఁ బాండవులను సాగనంపుటలోఁ బౌరులకుఁగూడ ననూయ కలుగుటచేతను, స్వరాజ్యప్రతిష్ఠాపనకొఱకుఁగూడ నై యుండి సుయోధనుని కృత్రిమము వ్యక్త మగును. లాక్షాగృహదహనపుటపవాదమమాత్రమె దుర్యోధనునిదికాని కర్మముమాత్రము భీమునిదె యై యున్నది. పాండవులు లాక్షాగృహమునుండి యడవులపాలై నపుడె కళింగదేశాధీశునికుమార్తె "శుభాంగి" యనుదానిని (గర్ణునిసహాయముచే) స్వయంవరమున నాతఁడు పెండ్లియాడెను. ద్రౌపదీస్వయంవరానంతరము యాదవపాంచాలురతోఁ బాండవులు కలియుటచే రాజనీతి ననుసరించి పాండవుల కింద్రప్రస్థరాజ్యము నిచ్చెను. ధర్మజునిరాజసూయపువిభవముఁ జూచి లోన క్షత్రియసామాన్యపుటీసు జనించినది. అది మయసభలోఁ గాలుజాఱిపడినపుడు ద్రౌపదీభీములు పరిహసించుటచే వృద్ధియై ద్యూతకార్యమున కంకురమైనది. ద్యూతసమయమునకు సహస్రరాజులకుఁ బాండవులపై నీసు కలిగియుండుటచేతను, పాండవ మిత్రులగు యాదవవృష్ణి భోజాంధకులు సాల్వుతోడి పోరాటములోఁ దగుల్కొనుటచేతను దుర్యోధనునిచే ద్యూతజితులై పాండవులు వనములపాలైరి.

ద్యూతమున కాహ్వానింపఁబడిన ధర్మజుఁడు ప్రౌఢుఁడువోలె సభలో నుండినవారిలో నెవరు నాతో ద్యూతమునకుఁ గడగెద రనినపుడు సుయోధనుఁడు నాకై శకుని యాడు నని తన యభిప్రాయమును సత్యముగానె చెప్పియున్నాఁడు. అం దాతనిలోపము గాన్పింపదు. శకునియొద్దన

దేశముల నన్నిటిని గెలిచెను. ఇందు ధర్మజుని యుత్ప్రేక్షయే గాని దు
ర్యోధనుని యన్యాయము కాన్పింపదు. దీనిని విరటునిసభలో బలరా
ముఁడుకూడ స్పష్టపఱచియున్నాఁడు. ద్రౌపదిని సభలోనికిఁ దెచ్చుట
తన్ను మయసభలో హేళనముఁ జేసినదానికిఁ బ్రతిగాఁ జేసిన యవ
మానమై యున్నది. ద్రౌపది ప్రాతిగామిని తిరాయించి పెంకిప్రశ్నములు
వేయుటచేఁ దాత్కాలికక్రోధముచే దుశ్శాసనుఁడు ద్రౌపదీకేశగ్రహ
ణముఁ జేసియుండెను. ద్రౌపదినిమాత్రమె సభలోనికిఁ దెచ్చుట కామె
యొక్క యయుక్తచర్యలచేతనె యై యున్నది. ఆమె దుర్యోధనాదులకప
ఖ్యాతిఁ దెచ్చుటకే రజస్వలావేషమును ధర్మజోపదేశముచే వేసినదనియు,
వస్త్రవిసర్జనముఁ జేయుట కల్ల యనియు నిదివఱకె స్పష్టపఱుపఁబడెను.

పాండవులకుఁ గల యితరభార్యలను సభలోనికిఁ దెచ్చుట కాని
వారల నవమానించుటగాని సుయోధనుఁడు చేయక ద్రౌపదినిమాత్రమె
పరాభవింపఁజేయుట, పాంచాలియొక్క యయుక్తప్రవర్తనముచేతనె
యై యున్నది. ధర్మజున కప్పటికి ధనమత్తత యుండుటచే, నాకు విస్తా
రము ధనము కలదు. దీనికిఁ బ్రతిపణముగా నెవ రేమి పెట్టుదు రని
నుడివియున్నాఁడు. కాలకర్మవశమున శకుని జయించుటచే ధర్మజాదులు
వనవాసగతు లైరి గాని ధర్మజుఁడే జయించిన సుయోధనునివనవాసగ
తునిగా ధర్మజుఁడు చేయఁడా? ధర్మజ భీమ నకులసహదేవు లాయాసము
నొందఁగా యుద్ధములోఁ గర్ణుఁడు చంపక విడిచెను. ధర్మజుని ద్రోణుఁడు,
ధృష్టద్యుమ్నుని గృపుఁడు యుద్ధమునం దోడినపుడు వదలిరి. పాండవులు,
అందు విఖ్యాతశూరుఁడగు నర్జునుఁడే తనకు దొరకిన భీష్మ సైంధవ
కర్ణుల నన్యాయముగాఁ బడఁగొట్టెను. నీటిలో నొప్పిచే నాయాసముఁ
దీర్చుకొనుచుంటి నని బతిమాలుకొనినను ధర్మమూర్తియగు ధర్మజుఁడే
సుయోధనునిం బరిమార్పు హ్రదమునుండి వెడలించి చంపించియున్నాఁడు

దు. తమ కపటకారము చేయునో చేయకపోవునో నిరూపింపకుండఁగఁ బురో
చనుని, తమ కూడికగముఁ జేయు నిషాదవనితను పుత్రికనుగాను లక్క
యింటను పాండవులే దహించిరి. తమకుఁ గర్భవధములో నుపశ్రుతిఁ జేసిన
కల్యాణి పుత్రునిగాఁ జంపిరి. ఇట్టిపాండవులే ద్యూతములో జయము
నందినయెడల దుర్యోధనునిగడగండ్లు పాలుచేయరో? మొదటిజూదమునఁ
బరాభవమొందినను రెండవసారి ధర్మజుఁడు ద్యూతమునకు సిద్ధపడుట
సుయోధనుని జయింతుననుదురాశచేతనైయె యున్నది. మొదటిజూద
ములోనోడి రెండవసారి తిరిగి జూదమునకు సిద్ధపడుచున్నఁ జూచి భీమా
ర్జునాదులుగాని ద్రౌపదిగాని యేల ధర్మజునివారింపలేదు? ఈసారి ధర్మ
జుఁడే జయించును. దుర్యోధనుని వనమునకుఁ బండ్రెండేఁడులుపంపుదు
మను దురాశచేతనె నివారింపరైరి. హ్రదమునుండి దుర్యోధనుని బల
వంతముగా ధర్మజుఁడు తీసికొనివచ్చినటులు దుర్యోధనుఁడు ధర్మజుని
ద్యూతసభారంగమునకు బలవంతముగాఁ దీసికొనిరాలేదు.

మొదటిజూదమునఁ బరాభూతులగు పాండవుల నంతకు ముందుం
డిన మయసభాపరాభవాదికమును దలఁచికొని సుయోధనుఁ డవమాన
పఱచెను గాని రెండవసారి ద్యూతజితులైనపు జేయవమానముఁ జేయ
లేదు. కాని పాండవులే "పరుగెత్త లేక బలాదూరు" అను సామెత
చొప్పున రెండవసారికూడ ద్యూతమున జయింపలేక కురుకులము ను
న్మూలించు ప్రతిజ్ఞలు చేసిరి. వీరి ప్రతినలు "ఆయివిసరిన గుండ్లం
బారుజేసెడి" నేఁటి క్వాచిత్కరాజనీతికి సరిపడియున్నవి. పాండవులు
వనమునకుఁ బోయినవెంటనె యాదవపాంచాలురు వారిం జేరి యోదా
ర్చి కౌరవులను నశింపఁజేయు నాలోచనలఁ జేయఁగ సుయోధనుఁడు
క్షహాన్యముగఁ బాండవులపై దండెత్తి వారి నున్మూలింపఁ దలపెట్టెను
గాని కౌరవులచేఁతలపైఁ గన్నుగలిగి మెలఁగు కృష్ణద్వైపాయనునిచే

నా రహస్యము వెల్లడికాఁగా నప్పుడా ప్రయత్నమునుండి దుర్యోధనుఁ డు విరమించెను. ఘోషయాత్రాగాథ మృషయని యిదివఱకె చెప్పఁబడెను. నిజమని తలఁచినను కర్ణునంతటి యోధుఁడు రాజును వదలి పలాయితుఁ డగునా? మఱియు సుయోధనుని పాతాళలోకమున కసురులు తీసికొనిపోవుట మొదలగు నసందర్భపుగాథ లందు కూర్పఁబడుటయె యది మృషాగాథగాఁ దలఁప మనసుగొల్పును. ఆగాథ కేమి గాని, పాండవు లర్జునుఁడు దివ్యాస్త్రముల నొందుట కై దేంద్రు త్రివిష్టపమున కేగినపు డా యైదేండ్రును సుయోధనభీతులై తీర్థయాత్రానెపమున నానాపర్వతారణ్యములలో నదీనదపరివరముల భ్రమించిరి. విరటుని ప్రోల నుండినపుడు సుయోధనుఁడు తెలివిలేమిచేతనే పాండవులఁ గనుఁగొన లేకపోయెను. చివరకుఁ దెలిసియుఁ గార్యకారి కాలేదు. గోగ్రహణపు గాథను గొందఱు మృష యనియే గాథాసందర్భములచే నూహించిరి. దక్షిణగోగ్రహణపుగాథలోఁ గొంత సత్య ముండును. అందు సుశర్మ యోడుటకూడ సంభవించియుండును గాని, యర్జునుఁ డొక్కఁడె భీష్మాదుల జయించె ననుట పొసఁగియుండదు. మఱియు నర్జునుఁడు గోవులను మరలించి యుండినను, దానిలోఁగూడఁ గొంత నిజ ముండును. వ్యూహరచనములో మూఁడు తెగలుగాఁ గౌరవులు సైన్యమును నడపించుచుండిరి. అందు ముక్కడిమూఁకలోని గోవు లుండెను. వాని నొకవేళ మళ్లించిన మళ్లించియుండును గాని భీష్మాదులను జయించుట కల్లయని పక్షాంతరమున నుత్తరగోగ్రహణము నంగీకరించువారిమతమునఁ దలఁపఁబడుచున్నది. ద్రుపద పురోహితునివలన సంధివాక్యముల నందియ్యకముందె పాండవులు సైన్యములఁ గూర్చుకొనిరి. దానిఁ దెలిసియె సుయోధనుఁడు సైన్యములఁ గూర్చుకొనెను గాని తొలుత యుద్ధమునకు సిద్ధపడలేదు. తొలుత సమరసన్నాహముఁ జేయక సామమె;

పాండవులు నడచినచో సమయబద్ధులు పాండవు లని దుర్యోధనుఁ డేల
రాజ్య మీయఁడు? పాండవులె తొలుత యుద్ధసన్నద్ధులై మాపైఁ గా
లుద్రువ్వుచుండిరే కాని మేము వారిపైఁ గాలుద్రువ్వుట లేదని కృష్ణు
తో రాయబారసమయమున దుర్యోధనుఁ డనిన యీక్రిందివాక్యములు
సుయోధనానపరాధత్వముఁ జెప్పును.

క. వనితం బట్టితి రరణ్యం
బున నిడుమలఁ బడిరి మనుచుఁ బోటరులై చం
పను జెలుపఁ బూని మాపైఁ
గనలుదు రప్పాండుసుతు లకారణము కడున్.

మ. అరయం దప్పొకయింత నావలన లేదా ధర్మపుత్రుండు జూ
దరివెంటం దమకించి సౌబలునిచేతన్ భూమి గోల్పోయి ము
ష్కరుఁడై వెండియు నోడఁగా నతఁడు నక్షప్రౌఢిమై గెల్చె నే
తెఱువైనం దనయిచ్చతో మెలఁగె నింతేకాక యేఁ బూటమే.

గీ. మాత్స్య పాంచాల పాండ్యాది మనుజపతులఁ
గూర్చుకొని తార కయ్యంబుగోరి యెత్తి
విడిసి రంతియకాక యివ్విధము నుగ్ర
కర్మమున కేము దొడరుట గలదె చెపుమ.

ద్రుపదపురోహితుఁడు గాని శ్రీకృష్ణుఁడు గాని తమ సంధివా
క్యముల నించుకంతయు సామారంభముగాఁ గాక దుర్యోధనాదుల యప
కృతులను ముందర నుద్ఘాటింపుచునే ప్రారంభించి దుర్యోధనాదుల
కోపము నుద్రేకింపఁ జేసిరి. అందుఁ గొన్ని యప్రస్తుత ప్రశంసలుకూడఁ
గలవు. ద్రౌపదీపరిణయానంతరము ధృతరాష్ట్రుఁడు పాండవుల కర్ధరా
జ్యము నిచ్చుటతో ముగిసిన దుర్యోధనాపరాధముల నేల కృష్ణుఁడు
సంధిసమయమునఁ ద్రవ్వుకొనవలసెను? మఱియుఁ గృష్ణుఁడు కౌరవుల

తో సంధిసేయక విగ్రహమునే జరుపఁ దలపెట్టి సంధివాక్యములఁ బూర్తి చేయక పాండవులకడ కరిగి యుద్ధప్రస్థానముఁ జేయించినటులు సుయోధనుని యీవాక్యములచేఁ దెలియనగును.

* "సంధిని జేసికొనక శ్రీకృష్ణుఁ "డుపప్లావ్యము" నకు వెడలిన పిమ్మట దుర్యోధనమహారాజు కర్ణ శకుని దుశ్శాసనులతో నిట్లనెను. సంధిచేసికొనకయే శ్రీకృష్ణుఁడు పాండవులకడకుఁ బోయినాఁడు. అతఁడు క్రోధాత్ముఁడై వీరిని నిశ్చయముగా యుద్ధమునకుఁ బ్రేరేపించును. పాండవులతో నేను పోరాడుట వాసుదేవున కిష్టము. భీమార్జునులు కృష్ణు నిష్టముచొప్పునఁ బ్రవర్తింతురు. ధర్మజుఁ డత్యంతము భీమార్జునుల వశముననే సంచరించును. ఇంతమాత్రమెకాక రెండవజూదమున నాచే సోదరులతోఁగూడ నోడియున్నాఁడు. (లేక నాచే వంచితుఁడై యున్నాఁడు) విరాటద్రుపదులు నాతో విరోధపడియున్నారు. వారిపుడు సేనానాయకులుగా మాత్రమె కాక వాసుదేవునివశమునఁగూడఁ గలరు.

---

* శ్లో. ప్రతియాతేతు దాశార్హే రాజా దుర్యోధన స్తదా
కర్ణం దుశ్శాసనంచైవ శకునిం చాబ్రవీదిదం
అకృతే నైవ కార్యేణ గతః పార్థా నథోక్షజః
సఏనా న్మన్యునావిష్టో ధృవం ధక్ష్యత్య సంశయం
ఇష్టోహి వాసుదేవస్య పాండవైర్మమ విగ్రహః
భీమసేనార్జునౌ చైవ దాశార్హస్య మతేస్థితౌ
అజాతశత్రు రత్యర్థం భీమార్జున వశానుగః
నికృతశ్చ మయాపూర్వం సహసర్వై స్సహోదరైః ॥
విరాటద్రుపదౌ చైవ కృతవైరౌ మయాసహ
తౌచ సేనాప్రణేతారౌ వాసుదేవవశానుగౌ
భవితా విగ్రహస్సోయం తుములో రోమహర్షణః
తస్మా త్సాంగ్రామికం సర్వం కారయధ్వ మతంద్రితాః
ఉద్యోగపర్వ. 152 అధ్యా.

కాన భవిష్యత్తునందు మహాయుద్ధము దొమ్మిగాఁ గాఁబోవుచున్నది. కాన సంగ్రామకార్యమునంతను జాగ్రత్తతోఁ జేయింపుడు " అని యన్నాఁడు.

యుద్ధకాలమునఁగూడ దుర్యోధనుఁ డెవరిని న్యాయవిరుద్ధముగాఁ జంపలేదు. చంపింపను లేదు. అభిమన్యుని విరథునిఁ జేయుటలోఁగూడ దుర్యోధనప్రేరణము లేదు. "స్వపక్ష పరపక్ష నిర్ధూమధాముఁడగు ద్రోణుఁడే యాపనిఁ జేయించెను. సౌప్తికవధమునకును దుర్యోధనప్రేరణములేదు. అశ్వత్థామ సౌప్తికవధమును జేసినపిమ్మట మరణవేదనలోఁ గొంత సంతసముఁ జూపినఁ జూపుట లోకవిరుద్ధము కాదు. భీష్మ ద్రోణ కర్ణ శల్యులు దుర్యోధనుపక్షముననుండియే యుద్ధములో నాతని కపకృతిఁ జేసిరి. అందుఁ దాను ముఖ్యముగా నమ్మిన బంటగుఁ గర్ణుఁడే జామదగ్న్య బ్రాహ్మణ శాపతప్తుఁడై ఇంద్రశల్యకుంతీదేవులచే వంచితుఁడై తన కపుడపుడు యుద్ధములో దొరకిన యుధిష్ఠిరాదులఁ ద్రుంపక సుయోధనునిఁగూడ మిగుల వంచనచేసెను. దుర్యోధనుని వధించుటలో గర్హ్యముగాఁ బాండవులు మెలఁగిరని పాండవపక్షపువారికే కాక ధర్మజునకే తోఁచి భీముని నిందించి మిగుల విచారించి దుర్యోధనునితో నాయనా నీవు ధర్మముగానే యుద్ధము చేసితివి, నీవు స్వర్గము నొందఁగలవు. మేమె నరకసమమగు దుఃఖము నొందఁగల మని యెంతయేని దుఃఖించియున్నాఁడు. బలరాముఁడు కూడ భీముని యన్యాయమునకుఁ గినిసి భీముఁగొట్ట సిద్ధపడియు, కృష్ణుఁడు కౌఁగిలించుకొని బతిమాలఁగా వెడలిపోవుచు ధర్మార్థములు పాండవులచేఁ గామమునకుఁ గ్రిందుచేయఁబడిన వనినాఁడు. *ఊరుభంగానంతరము కృష్ణదుర్యోధనసంవాదములో దుర్యోధనునిచే న్యాయ

* శల్యపర్వ. 60, 61 అధ్యా.

మని దేవతలు పుష్పవృష్టిని దేవదుందుభినిస్వానములను గలిగింపఁగాఁ గృష్ణాదులు సిగ్గుపడిరట ! ♦ ఆతఁడు పుట్టినపుడు నక్క లఱచెనట ! అట్టి యశుభమును సూచించిన దేవత లిపు డేల పుష్పవృష్టిని వర్షించిరో ? కాని కృష్ణుఁడే సిగ్గును విడిచి యన్యాయముల నన్నిటినిఁ జేయించిన "పాపాలభైరవుఁడను" నేన యనుట మాత్రమఁట సమయస్ఫూర్తిగ నున్నది. దుర్యోధనుఁడు రావణునివంటి దుర్మార్గుఁడు కాఁడని పాండవపక్షమును వహించినవారుకూడఁ దలఁతురు. "భాస" మహాకవి దుర్యోధనుని యోగ్యతను "పంచరాత్ర, ఊరుభంగ" నాటకములలో మిగుల వర్ణించియున్నాఁడు. భాసునినాఁడు లోకులు నేఁటిసామాన్యులవలె దుర్యోధనుం గ్రూరునిగాఁ దలంపలేదు. భాసుఁడే కాఁడు, "భారవి"కూడ దుర్యోధనుఁడు మొదట జిహ్ముఁడే యైనను ధర్మజుని మించ ధర్మముగా మెలఁగువాఁడని తన "కిరాతార్జునీయ" కావ్యమున వర్ణించియున్నాఁడు. వేదశాస్త్రములఁ జదివి యజ్ఞములఁ జేసి దేవతలఁ దృప్తి నొందించి ప్రజలను సుఖపఱచి ధర్మముగా యుద్ధముఁ జేసి మృతి నొందుటచేతనే యాతనిపక్షము నెంతనికృష్టముగా వర్ణించినను, మహాభారతకవి యాతనికి స్వర్గమే లభించినట్లు వర్ణింపక తప్పినదికాదు. జయమును రచించిన వ్యాసుఁడు పాండవహితుఁడగుటచేతను, భారతమును రచించిన వైశంపాయనుఁడు, అర్జున ప్రపౌత్రుఁడగు జనమేజయున కిష్టముగా భారతగాథను జెప్పవలసివచ్చుటచేతను, సౌతి కృష్ణద్వైపాయనుని శిష్యపుత్రుఁ డగుటచేతను సంస్కృతమహాభారతము సుయోధనాపకర్షముగా రచింపఁబడెనని తిరిగి చెప్పవలసియున్నది. కాని యచట నచట సుయోధనుని యోగ్యతను సూచింపక తప్పినదికాదు. ఆంధ్రీకృతభారతములో నన్నయ కేవలము పాండవవంశ కథాతిశయ నని చెప్పె

♦ శల్యపర్వ. 61 అధ్యా.

కొను రాజనరేంద్రునకుఁ గృతి నిచ్చుటచేతను, తిక్కన, యెఱ్ఱనలు సూర్యచంద్రవంశస్థులగు రాజుల నాశ్రయించువారె యగుటచేతను, ఆంధ్రభారతములోఁగూడ దుర్యోధన యశోపకర్షణమె వర్ణింపఁబడెను. కవిచేతనె మహారాజులయొక్క కీర్త్యపకీర్తులు వెల్లడియగునుగదా? శివాజి కొండయెలుక యనియు, క్లైవు దేశోద్ధారకుఁడనియు మనయింగ్లీషుకవులు చరిత్రలలో వర్ణింపఁ గొంతకాలము నిజమే యని మనము తలఁచుట కలిగెను. దుర్యోధనాన్యాయము, పాండవన్యాయము కూడ తాదృశమే యని తలఁపవలసియున్నది. దుర్యోధనునిపైఁ గల యీర్ష్యను మహాపతివ్రత యగు గాంధారిపైఁగూడ వ్యాసాదులు కొంత దొరలించి యామె తనతోడికోడలగు కుంతిబిడ్డలఁ గనుచున్న దని తాను కడుపు బాఁదుకొని మాంసఖండముఁ గనిన దని ప్రకృతివిరుద్ధపుగాథ నొకదానిఁ గల్పించిరి. మహాపతివ్రతయై భర్తకు లేని కన్నులు తన కేల యని గంతలు కట్టుకొని నయనానందసుఖము యావజ్జీవము వదలిన మహాపతివ్రత—మరణసంశయ మగు యుద్ధమున కేగుచుఁ దన్ను దీవింపు మని వచ్చిన కుమారుని „యతో ధర్మ స్తతో జయః" యని ధర్మైకాగ్రచిత్తయై దీవించిన ధర్మవనితామతల్లిక—శత్రుపక్షపువారిచేఁగూడ భయభక్తులతో సేవింపఁబడు పవిత్రచరిత్ర—అట్టిది—తోడికోడలి సంతతిఁ జూచి కడుపుబాఁదుకొనునా? ఈమె కుమారులలో, నల్వురే యౌరసులుగాఁ గాన్పింతు రనుసంశ మింతకుఁ బూర్వమె చెప్పఁబడెను. ఔరసు లుండినను, స్వయందత్తాదులను పుత్రులుగా నంగీకరింపఁ బూర్వపుస్మృతు లంగీకరించుచున్నవి. రాజరాజనరేంద్రునికిఁగూడ "కులోత్తుంగచోళుఁ" డుండగా „రాజేంద్రచోడుని" దత్తునిఁగా రాజనరేంద్రుఁడు చేసికొనినటులఁ జనశ్రుతి కలదు. ఈస్వయందత్తాదు లన్యజాతీయులుగాఁగూడ నుండవచ్చును. ఇట్టివారే గాంధారియొక్క తొంబది

దూటుగురుపుత్రులును. గాంధారీపుత్రుల శతార్థములనిచ్చు దుర్ముఖా దినామములను వ్యాసాదులు కల్పించియుందు రని తలఁతును. నామకరణములఁజేయునపుడు „గృహ్యానూత్రకారులు'' శుభచిహ్నముగా నుంపు మనిరేకాని యశుభచిహ్నముగా నుంపు మనలేదు. పెంటయ్య, తుక్కమ్మ మొదలగు నవీననామములును, శునశ్శేఫ, పశుమేఢ్రి, కాసర, జంబుకాది ప్రాచీననామములును కారణాంతరముచేఁ బెట్టఁబడియుండును. వ్యాసాదులు దుర్యోధనుపక్షముఁ గ్రిందుపఱచురీతిని వ్రాసిన పత్రికల్రమముం గమనింప „ కుండాశ్యా ''ది నామములు వ్యాసకృత మగునని చెప్పవలసియున్నది.

—♦ దుశ్శాసనుఁడు ♦—

రామునియందు లక్ష్మణున కెట్టిభ్రాతృభక్తి కలదో దుర్యోధనునం దట్టిభ్రాతృభక్తి దుశ్శాసనునకుం గలదు. రామునకు లక్ష్మణునందువలె సుయోధనునకును దుశ్శాసనునం దట్టిసోదరవాత్సల్యము కలదు. కాని, చదువరులు మనంబునఁ బాండవపక్షము నూని దుర్యోధనాదులయం దసూయఁ దలఁచుచు భారతముఁ జదువుచుండుటచే మంచియుఁ జెడ్డగానె కాన్పించును. చిన్నతనమునం దాటలనెపమున భీముఁడు దుశ్శాసనునె బాధించుచుండువాఁడు („దుశ్శాసనాదులెల్ల బాధితాత్ములైరి'') సోదరులయాబాధలం జూచి సహింపకయే దుర్యోధనుఁడు భీమునకు విషాన్నదానాదికబాధల నొందించెను. ఆకపటోపాయములలో దుశ్శాసనున కెంతమాత్రము సంబంధము లేదు. భ్రాత్రాజ్ఞచే నెట్టిపనినైన దుశ్శాసనుఁడు చేయుచుండువాఁడు. దుర్యోధనునానతిచేతనే ద్రౌపదిని సభ కీడ్చుకొనివచ్చినాఁడు. వస్త్రాపహరణగాథ మృషయని యిదివఱకె చర్చింపఁబడెను. ద్రౌపదీకేశగ్రహణముకూడ న్యాయమెనభకు

రాక నిరాకరించుటచేతను, మంచిగాని చెడ్డగాని భ్రాతాజ్ఞను నెఱవే
ర్చుతలంపు కలవాఁడగుటచేతను, సభకు ద్రౌపదిం దెచ్చుటయె ముఖ్య
మని యట్లు దుశ్శాసనుఁడు చేసియున్నాఁడు.

తన్ను వలచుట యయుక్తమని రాముఁడు శూర్పణఖను ము
క్కుచెవులం గోయుమనినంతమాత్రమున లక్ష్మణుఁడు సందేహింపక
శూర్పణఖయొక్క ముక్కుచెవులం గోయుట యుక్తమా? లక్ష్మణుఁడు
శూర్పణఖను భ్రాతాజ్ఞయే ముఖ్యమని మానభంగముఁ జేసినటులనే
ద్రౌపదిని దుశ్శాసనుఁడు మానభంగముఁ జేసియున్నాఁడు. కాని, శూ
ర్పణఖామానభంగము ధర్మమై ద్రౌపదీమానభంగ మధర్మ మగుచున్న
ది. ఇది చదువరులమానసిక వైచిత్ర్యము.

సోదరునకు రాజ్యాభిషేకము చేయలేదని లక్ష్మణుఁడు దశర
థునిపని పట్టెద ననియు కైకేయీసంబంధులపని పట్టెద ననియు, భర
తుఁడు రాముని బలిమాలుటకు వచ్చుచున్నాఁడని యెఱుఁగక (చిత్ర
కూటాద్రిలో) భరతునితోఁ బోరుదు ననియు తొందరపడియున్నాఁడు.
అది ధర్మమా? అచట భ్రాతృభక్తియె ప్రధానము. అట్లే దుశ్శాస
నుఁడుకూడ కృష్ణరాయబారసమయమున శ్రీకృష్ణుఁడు భీష్మవిదురాదు
లంగూడఁ దీసికొని దుర్యోధనునిబంధించుట కాని, ఆతనిమెడలు విఱిచి
లొంగదీయుటకాని జరిగించు నని తలంచి భ్రాతృభక్తియె ప్రధానమని
యెంచి రాయబారసభనుండి దుర్యోధనుని వెలుపలకుఁ దీసికొనిపోవుట
కును, శ్రీకృష్ణుని బంధించు నుద్యమములోఁ బాల్గొనుటకును దుశ్శాస
నుఁడు కారకుఁ డయియున్నాఁడు. అది భారతపాఠకులకుఁ దప్పనిపించు
ను. ఆతనికిఁ గల సోదరప్రేమము గంధర్వులచే నవమానితుఁ డయిన
దుర్యోధనుఁడు ప్రాయోపవేశమునకు సంసిద్ధుఁ డగునపుడు పొందిన
దుఃఖము దుర్యోధను నాయుద్యమమునుండి మరల్చుటకు నుడివిన యు

నునయవాక్యములు వర్ణనాతీతములు. తనకు దుర్యోధనుఁడు రాజ్యాభిషేకముం జేయుదు ననినను దా నంగీకరింపలేదు.

దుశ్శాసనుఁడు బాహుబలశాలి. శస్త్రాస్త్రవిద్యాకోవిదుఁడు. కీచకసైంధవులంగూడఁ బోరగిలం ద్రోయఁగలిగిన ద్రౌపది నీడ్చి తీసికొని రాఁగలిగెను.

దుర్యోధనునకు దుశ్శాసనుపరాక్రమమునం దమితమగు నమ్మకము కలదు. అందువలననే భీష్ముని శిఖండిబారిం బడకుండ గాపాడ నియోగించెను. దుశ్శాసనుఁడును సోదరాజ్ఞ ననుసరించి భీష్ముని దశమదివసయుద్ధమున పాండవయోధులతో ఘోరముగాఁ బోరెను. ఆనాఁటి దుశ్శాసనుని తీవ్రపరాక్రమమునకు భీమాదులు తాళలేరైరి. భీష్ముపైఁగవియు నర్జునుని దుశ్శాసనుఁ డనేకపర్యాయము లెదిర్చి మహాహవము చేసి యర్జునునకు విశేషాతంకముఁ జేసి విసిగించెను. తాఁ బడు నుపాయమును గృత్రిమముగాఁ జెప్పి పడిపోవుచున్న భీష్ముని దుశ్శాసనుఁడె కాఁడు, బ్రహ్మ దైవఁ గాపాడఁగలఁడా? కాని, యానాఁటిదుశ్శాసనునియందుఁ గల భాతృత్రాజ్ఞానిర్వహణేచ్ఛ, పరాక్రమాతిశయము వర్ణనాతీతములు.

దుశ్శాసనుఁ డభిమన్యుఁడు పద్మవ్యూహముఁ జొచ్చునాఁడును, అర్జునుఁడు సైంధవుఁ జంపునాఁడును, అభిమన్యుసాత్యకులతోఁ బోరియాడెను. కాని, అర్జునసాత్యకులఁ గృత్రిమముగా మొగ్గరంబునఁ బ్రవేశపెట్టి సైంధవవధమునకును, మహాసైన్యనాశనమునకును గారకుఁడగు ద్రోణుఁడు సాత్యకి కోడిన దుశ్శాసనుని నిందించుటమాత్రము "మగనిఁగొట్టి యెదురు మొఱపెట్టిన యాఁడుదానివద్ధతి" వలె నున్నది.

దుశ్శాసనుఁడు కర్ణాదులయెదుట భీమునిచే ఘోరముగా వధింపబడుట లోకవిదితము. యుద్ధమునఁ బడుట దుశ్శాసనుని తప్పు కాదు

గాని యాతనిపొట్ట చీల్చి రక్తపానముసేయుటమాత్రము భీమునితప్పై యున్నది. ఆయంశమును భీముఁడే గాంధారికడ నంగీకరించియున్నాఁడు.

దుశ్శాసనునకు మహావీరుఁ డగుపుత్రుఁ డొకఁడు కలఁడు. వాని పే రేదియొ భారతమునం గాన్పింపదు. కాని, అభిమన్యుదుశ్శాసనపుత్రు లిరువురు గదలతోఁ బోరి యన్యోన్యప్రహారములచే నిరువురును మృతినొందినటుల ద్రోణపర్వమునఁ గలదు.

అభిమన్యుం జంపిన దౌశ్శాసని మహావీరుఁ డనవలసి యుండును. భ్రాతృభక్తితత్పరుఁడు మహావీరుఁడు నగు దుశ్శాసనుఁడు దుర్యోధనుని తమ్ముఁ డను కారణమున నాతనిం దుష్టులలోఁ జేర్చుట విచిత్రాంశమై యున్నది.

—♦ కర్ణుఁడు ♦—

దుర్యోధనపక్షపువీరులలో దుర్యోధనుఁడు నమ్మిన ముఖ్యయోధులలో కర్ణుఁడె యగ్రగణ్యుఁడు. దుర్యోధనపక్షపువీరులలోనె కాదు, పాండవపక్షపువీరులలోఁగూడఁ గర్ణున కెన యగు వీరుఁడు లేఁడు. అందువలననె "కర్ణుఁడు లేని భారతమా?" అనుసామెత కలిగినది. కృష్ణార్జునులుతప్ప తక్కిన పాండవవీరు లందఱును గర్ణున కోడినవారే. అర్జునుఁడోడకుండుటకుఁ గృష్ణసారథ్యపుమహిమయె ముఖ్యమైనది. కవచహీనత, ఇంద్రదత్తశక్తికిఁ గృష్ణుఁడు కృత్రిమముగా ఘటోత్కచు నెఱసేయుట. భార్గవాస్త్రసర్పముఖాస్త్రప్రయోగములను, సైన్యమునుండి యర్జునుం దొలగించియుఁ, బల్లమునకు రథముఁ దెచ్చియుఁ గృష్ణుఁడు కాపాడుట, తీవ్రముగ నస్త్రములం బ్రయోగించుసమయమున శల్యుఁడు కర్ణుఁ దూలనాఁడి లక్ష్యశుద్ధి లేకుండఁజేయుట మొదలగు ప్రబల కారణములచే నర్జునుఁడు కర్ణున కోడలేదు. కాని, యొకప్పుడు కర్ణుని విజృంభణముం జూచి యర్జునుఁ డాతని నెదుర్కొనలేక,

" మాధవా మనరథమింక ♦ మరలనిమ్ము
బ్రతికియుండిన సుఖములు ♦ పడయవచ్చు "

అని తనధీరోదాత్తతను బోఁగొట్టుకొనినాఁడు. వేఱొకప్పుడు కర్ణుబ్రతాపము మనంబునకు భీతిం గలిగింపఁ బ్రస్వేదగాత్రుండైనాఁడు. కర్ణు నర్జునుఁడు చంపుటకుఁగల కారణము లీక్రింది వని భారతమునఁ జెప్పఁబడెను.

చ. వినుము నరేంద్ర విప్రుఁ డలి♦వెఁ జమదగ్నిసుతుండు శాపమి
చ్చె నమరభర్త వంచనము♦సేసె వరం బని కోరె కుంతిమా
న్చె నలుక, భీష్ముఁ డర్ధరథుఁ ♦ జేసి యడంచెఁ గలంచె మద్రరా
జనుచిత మాడె శౌరి విధి♦యయ్యె నరుం డటఁ జంపెఁ గర్ణునిన్.

వ. అట్లుంగాక,

క. హరసురపతియమవరుణులు
గురుకృపులును దివ్యబాణ♦కోటు లొసఁగుటన్
నరుశక్తి కర్ణుతేజ
స్ఫురణము నార్పంగఁజాలెఁ ♦ జువ్వె నృపాలా.

శాంతిపర్వ.

అని నారదుఁడు ధర్మజునకుఁ జెప్పియున్నాఁడు.

పాండవపక్షవీరులలో భీమార్జునులె కౌరవపక్షవీరులకు భయావహులు. దేహబలమున నెట్టివాఁ డయినను, గదాయుద్ధమున దుర్యోధనుఁడు భీమునికంటె నెక్కువవాఁ డగుటచే ననాయాసముగానె భీముని దాను జయింపఁగల ననియు, నర్జునునిఁ గర్ణుఁడు తప్పక జయించు ననియు దుర్యోధనునకు దృఢ మగు నమ్మకము కలిగియుండెను. భీష్మ ద్రోణాశ్వత్థామాదులు పాండవపక్షపాతులై వారలను జంపకపోయినను మాత్స్యపాంచాలాది పరబలంబులఁ దునుమాడుదు రనియు, సంశప్తక

భగదత్తాదులయొక్క యుద్ధముచే శ్రాంతి నొందిన యర్జునుని గవచ హీనుఁడైనను గర్ణుఁడు తప్పక వధింపఁగలఁ డనియె సుయోధనుఁడు తలఁచియుండెను. నిజమున కట్టిదియే. తనప్రభుసోదరుఁడు మిత్రుఁడు నగు దుశ్శాసనుఁడు తనకన్నులయెదుటనే ఘోరముగ వధింపఁబడుట యు, మహావీరుఁడు తనపుత్రరత్నము నగు వృషసేనుఁడుకూడ నప్పుడే వధింపఁబడుటయు ననుమనోదౌర్బల్యకరకార్యములై కాక యంతకు ముందు తెలుపిలేకుండఁగ భీమధృష్టద్యుమ్నాదులతోఁ బోరి డస్సియుండు టయు నతని దౌర్బల్యమునకు కారణములై యుండెను. అట్టిసమయము నఁ గృష్ణుఁడు నెపముపెట్టి శిబిరమున కేఁగున ట్లర్జునుం జేసి, యాతఁడు కోలుకొనునట్లు చేయుటయె కాక శల్యుఁడు నిరుత్సాహపఱచుటచే సర్వముఖాస్త్రము వ్యర్థముకాఁగా, రథచక్రము భూమిలోఁ గ్రుంగ, రథచక్ర మెత్తువఱకుఁ గొట్టుట యుద్ధధర్మము కాకున్నను, నిరాయుధుఁ డై రథచక్రము నెత్తునపుడు కృష్ణుఁడు ప్రోత్సాహపఱచి యన్యాయ ముగనె యర్జునునిచేఁ గర్ణునిఁ జంపించెను. లేకుండినఁ గర్ణుఁడె యర్జునుం జంపియుండును.

కర్ణుఁడు వినుతి కెక్కిన రాజభక్తిపరుఁడు. అందువలనఁ దన ప్రాణములను యుద్ధభూమిలోఁ ద్యజించెను. చేతికి దొరకిన ధర్మజభీమ నకులసహదేవులను వదలుట రాజభక్తికి లోపముగాఁ గాన్పించును. కాని, ప్రభు వగు సుయోధనుఁడు కర్ణుని నర్జునుని జయించుటకే యేర్పఱచె ను గాని తక్కినవారిని జయించుటకుఁ గాదు. తాను గుంతి కిచ్చిన మాటచొప్పున నర్జునేతరపాండవులం జంపరా దను ప్రతిజ్ఞానిర్వాహణము కై వారిని వదలివేసెను. అట్లు చేయుట ప్రభువుయొక్క యానతికిని వ్యతిరేకము కాదు. అందుచేతనె ధర్మజాదులను వదలినాఁడు.

కర్ణుఁడు స్వార్థత్యాగి. అందువలననే కృష్ణుఁడు కర్ణు నుద్బో

క్షించి నీవు పాండవులం గూడినచో సామ్రాజ్యాధిపత్యము నీకె వచ్చు
నని యాశపెట్టినను, ప్రభువకు భక్తి సేయుటయె సామ్రాజ్యలాభము
కంటె నెక్కువ యని యాతఁడు తలంచినాఁడు. మఱియుఁ గష్టముల
నొందినట్టియు సమర్థుఁడును నగు ధర్మజుఁడె సమ్రాట్టగుట యాతని
కిష్టము(1). మఱియు శ్రీకృష్ణుఁడు సహాయుఁ డగుటచే నర్జునుఁడే జ
యించు ననియుఁ దన కాతనిచే మృతిసంభవించు ననియుఁ గూడ నాతఁ
డెఱుంగును. కర్ణుఁ డవిద్యావంతుఁడు నవినీతిపరుఁడును గూడఁ గాఁడు.
ఆతఁడు నేర్చినవిద్యలఁగూర్చి శ్రీకృష్ణుఁడె చెప్పియున్నాఁడు. "(2)వేద
వేద్యులైన బ్రాహ్మణుల నుపాసించి సనాతనధర్మములను దెలిసికొని
నఁట! సూక్ష్మమైన ధర్మశాస్త్రార్థము లాతనికిఁ దెలియునట! శస్త్రాస్త్ర
విద్యలను ద్రోణపరశురాములనుండి సమగ్రముగ నేర్చియున్నాఁడు."

కర్ణునిపరాక్రమాతిశయముఁగూర్చి యాంధ్రభారతమున సంకు
చితముగా వర్ణింపఁబడెను. అస్వల్పవర్ణనములోనె కర్ణుఁడు జరాసంధుని
జయించె ననుట ముఖ్యమగునంశము.

ఒకప్పుడు (పాండవులు లాక్షాగృహదహనానంతరము మాఱువే
షముతో దిరుగుచుండినకాలమున) కళింగదేశప్రభు వగు "చిత్రాంగ
దుఁడు" తనకుమార్తె శుభాంగికి స్వయంవరమును జాటింపించెను. ఆస్వ
యంవరమునకు శిశుపాలుఁడు, రుక్మి, (రుక్మిణీదేవిసోదరుఁడు) నీలుఁడు,
(మాహిష్మతీపురరాజు) జరాసంధుఁడు మొదలగు మహాబలవంతు లగు
రాజులు వచ్చిరి దుర్యోధనుఁడును కర్ణసహాయుఁడై ససైన్యుఁడై

(1) ఉద్యోగపర్వ 140 అధ్యా.

(2) ఉపాసితా స్తే రాధేయ బ్రాహ్మణా వేదపారగాః
తత్త్వార్థం పరిపృష్టాశ్చ నియమేనానసూయయా.
త్వమేవ కర్ణ జానాసి వేదవేద్యాన్ సనాతనాన్
త్వమేవ ధర్మశాస్త్రేషు సూక్ష్మేషు పరినిష్ఠితః॥ ఉద్యో. 139 అధ్యా.

కళింగరాజధాని యగు "రాజపురి" అనుపట్టణమున కేగెను. శుభాంగి స్వయంవరమంటపమును దాదితోఁ జేరి మంచోపరిస్థితరాజుల చరితము ల నాదాది తెలుపుచుండ వినుచు మంచలనదుమనుండి పోవుచు దుర్యోధనుని వరింపక యాతని వదలి పైకిఁ బోవుచుండ సుయోధనుఁడు సాహసించి యామెను బట్టుకొని రథమునఁ గూర్చుండి హస్తిపురిబారిం బోవుచుండెను. స్వయంవరాగతు లగు శిశుపాలాదులు సుయోధనుపైఁ గవిసి పోర నాతఁడును గర్ణుఁ గూడి యారాజులతోఁ బోరఁదొడంగెను. అందుఁ గర్ణుఁడు తనపరాక్రమముచే జరాసంధాదులఁ దూలనేసి దుర్యోధనునకు మార్గము సురక్షితము చేసెను. శిశుపాలాదులు చేయునది లేక వెడలిపోయిరి. ప్రాగ్భరతఖండసమ్రాట్టగు జరాసంధుఁడునా త్రిము కర్ణపరాక్రమమును సహింపక ప్రత్యేకము కర్ణుని బోరితమున కాహ్వానించెను. అందులకుఁ గర్ణుఁ డంగీకరించి జరాసంధునితో ద్వంద్వయుద్ధముఁ జేసె. అం దిరువురు సమానముగ విరథులై మల్లయుద్ధము నకుం డీకొనిరి. ఆమల్లయుద్ధములో జరాసంధునకు సంగస-ధి వికలమైన దట ! (ఎముకి జెఁకీనది) అందువలన జరాసంధుఁడు చేయునది లేక కర్ణుని మెచ్చి సంధిచేసికొని కర్ణునియంగదేశమునకుఁ జేరిన తన రగుమాలినీనగరమును బహుమతిగా నిచ్చెను. (శాంతిపర్వమున నీయంశము గలదు.) జరాసంధుఁడు కృష్ణబలరాములను యుద్ధమునఁ బెక్కుమారు లోడించిన మహావీరుఁడు. భీముఁ డతిమాత్రముగఁ గష్టపడికాని యాతనిని జయింపలేకపోయెను. అట్టిజరాసంధునితోఁ గర్ణుఁడు పోరి యాతనిని జయించియున్నాఁ డనుటచేతనె కర్ణునిబలపరాక్రమాదులు వెల్లడి యగుచున్నవి. అస్త్రబలమునవెకాక, భీమునితో సమానముగఁ బోరిన జరాసంధునితో మల్లయుద్ధముచేయుటచేఁ గర్ణుఁడు దేహబలమునందును భీమునకుఁ దీసిపోవువాఁడు కాఁ డని స్పష్టమగుచున్నది. మఱియు

ధృతరాష్ట్రుఁడు కర్ణునిమరణమును విని శోకించు నప్పుడు.

"వైదేహపౌండ్రాది ♦ వసుధేశు లెవ్వని
కడిమిసొంపున నరి ♦ గాపులైరి."

అను కర్ణపర్వములోనిసీసపద్యమునందలి వాక్యముచేఁ గర్ణుఁడు పౌండ్రక దేశాధీశుఁడగు పౌండ్రకవాసుదేవుని, జనకమహారాజును (బహుళాశ్వుఁడు) గూడ జయించినటుల స్పష్ట మగుచున్నది. పౌండ్రకవాసుదేవుఁడు శ్రీకృష్ణునితోఁ గూడఁ బోరిన మహాబలవంతుఁడు. ఆంధ్రమహాభారతమున నింతమాత్రమె కలదు. కాని సంస్కృతమహాభారతమున వనపర్వములో *ఘోషయాత్రానంతరము దుర్యోధనుని పరాభవబాధ పోఁగొట్టుటకై రాజసూయయాగమున భీమార్జుననకులసహదేవులు నల్వురు జయించిన దేశముల నీకర్ణుఁ డొక్కఁడె జయించినట్లు కలదు. అందిట్టి దిరాజులు కలరు. వారిలో "పాంచాలరాజగు ద్రుపదుఁడు, ప్రాగ్జ్యోతిషాధిపతి యగు భగదత్తుఁడు, మాగధుఁ డగు సహదేవుఁడు, చేదిరాజును శిశుపాలతనయుఁడు నగు ధృష్టకేతువు, పాండ్యరాజగు మలయధ్వజుఁడు, మాహిష్మత్యధిపతి యగు నీలుఁడు, కోసలాధీశుఁ డగు బృహద్బలుఁడు, విదేహాధిపతి యగు బహుళాశ్వుఁడు, విదర్భాధీశుఁ డగు రుక్మి, కేకయాధిపు లగు చేకితానాదులు, మద్రాధీశుఁ డగు శల్యుఁడు ననువారలు ముఖ్యులు. పై వారిలో కౌరవులకుఁ బ్రబలవిరోధియు ధృష్టద్యుమ్నాదిమహావీరులతోఁ గూడినవాఁడు నగుద్రుపదుఁ డోడి నిశ్శేష రత్నాదులను కరముగా నిచ్చిన ట్లుండుటయు శ్రీకృష్ణునిబావమఱఁదియు కృష్ణార్జునులఁగూడ సరకుసేయనివాఁడు నగు రుక్మి మహాయుద్ధము చేసి కర్ణునకు సంపూర్తిగ నోడి "నీకు నే నోడితిని. వలసినంత ధనమును దీసికొనిపొ"మ్మనుటయు నెంచఁదగినవిషయములు. కొందఱిమతమున

* వనపర్వ 253 అధ్యా.

నీవనపర్వములోని కర్ణదిగ్విజయయాత్ర ప్రక్షిప్త మని తలఁతుము. కాని భీష్మునితోఁ గర్ణుఁడు, అంపశయ్యపై నాతఁ డుండఁగ రహస్యసంభాషణముఁ జేయునపుడును కర్ణమరణమునకు ధృతరాష్ట్రుఁడు విచారించునపుడును పై దిగ్విజయములఁగూర్చి వారు చెప్పినట్టు లుండుటచే వనపర్వోక్త దిగ్విజయములు సత్యములే యని చెప్పవలసియున్నది. అందుఁ గర్ణు నెప్పుడును నిందించుచుండెడి భీష్ముని వాక్యములు స్వభావోక్తులె కాని యతిశయోక్తులు కావు. కాన యాభీష్మవాక్యముల నిటవ్రాయుచున్నాము. మఱియు భీష్ముఁడు కర్ణుని యోగ్యతాదాతృత్వాదులఁ గూడ సూచించియుండుట ముఖ్యతమమై యున్నది.

భీష్ముఁ డిట్లనుచున్నాఁడు.

(1)ఓకర్ణా! నిన్ను భూమియందు యుద్ధవీరునిగాను శత్రువులచే సహింపశక్యముగానివానిఁగాను ఎఱుఁగుదును. మఱియు నీబ్రహ్మణ్యతను శౌర్యమును దానమునిచ్చుటలో నీకుఁగలయుత్కృష్టతను నెఱుఁగుదును. అమరోపముఁడవగు నో కర్ణా! నీతో సమానుఁ డగు పురుషుఁడు పురుషులలో లేఁడు.........నీవు ఇష్వస్త్రమునందు, అస్త్రసంధా

---

(1) శ్లో. జానామి త్వాం రణేవీరం శత్రుభిర్దుస్సహం భువి
బ్రహ్మణ్యతాంచ శౌర్యంచ దానేచ పరమాం స్థితిం
నత్వయా పురుషః కశ్చిత్పురుషేష్వమరోపమ
ఇష్వస్త్రే చాస్త్రసంధానే లాఘవేస్త్ర బలే తథా
సదృశః ఫాల్గునేనాసి కృష్ణేనచ మహాత్మనా॥
కర్ణ కాశీపురం గత్వా త్వయైకేన ధనుష్మతా
కన్యార్థే కురురాజస్య రాజానో మృదితా యుధి
తథాచ బలవాన్ రాజా జరాసంధో దురాసదః
సమరే సమరశ్లాఘీ న త్వయా సదృశో౽భవత్
బ్రహ్మణ్య స్సత్యయోధీ చ మమాప్యభ్యధికో యుధి॥
భీష్మపర్వ 124 అధ్యా.

నమునందు లాఘవమునందు అస్త్రబలమునందు ఫల్గునునితోడను మహాత్ముడగు శ్రీకృష్ణునితోడను సమానుడ వగుచుంటివి. ఓకర్ణా! కురురాజునకు కన్యకొఱకు కాశీపురి కేగితివి. ఆచట పరధనుర్ధరుడ వగు నీచే రాజులు పీడింపబడిరి. అట్లే బలవంతుడును, ప్రభువు, సహింపశక్యముకానివాడును, యుద్ధప్రియుడును, బ్రహ్మణ్యుడును, సత్యముగాజోరువాడును, యుద్ధమునందు విస్తారము యోధులు కలవాడును, నగు జరాసంధుడును సమరమందు నీకు సాటికాలేదు. (1)కర్ణుడా! నీవు రాజపురి కేగి కాంభోజులను జయించితివి. గిరివ్రజవాసు లగు నగ్నజిత్తు మొదలగువారిని అంబష్ఠులను వైదేహులను గాంధారులను నిర్జించితివి. పూర్వము రణకర్కశులు హిమవద్గిరివాసులు నగు కిరాతులు నీచే దుర్యోధనునకు వశులైరి. నీచే నుత్కలులు, మేఖలులు, పౌండ్రులు, కళింగులు, ఆంధ్రులు, నిషాదులు, త్రిగర్తులు, బాహ్లీకులు యుద్ధమున జయింపబడిరి. ఓవీరా! అక్కడ నక్కడ యుద్ధములలో దుర్యోధన హితము గోరిన నీచే మహాబలవంతు లగు పెక్కండ్రు నిర్జింపబడిరి.

కర్ణునిపరాక్రమముగూర్చి భీష్ముడు చెప్పుటయే కాదు.

---

(1) శ్లో. కర్ణ రాజపురంగ త్వాకాంభోజా నిర్జితా స్త్వయా
గిరివ్రజ గతా శ్చాపి నగ్నజిత్ప్రముఖా నృపాః
అంబష్ఠాశ్చ విదేహాశ్చ గాంధారాశ్చ జితా స్త్వయా
హిమవద్దుర్గనిలయాః కిరాతా రణకర్కశాః
దుర్యోధనస్య వశగాః కృతాః కర్ణ త్వయా పురా
ఉత్కలా మేఖలాః పౌండ్రాః కళింగాంధ్రాశ్చ సంయుగే
నిషాదాశ్చ త్రిగర్తాశ్చ బాహ్లీకాశ్చ జితా స్త్వయా
తత్ర తత్ర చ సంగ్రామే దుర్యోధన హితైషిణా
బహవో నిర్జితా వీర త్వయా కర్ణ మహాబలాః
ద్రోణపర్వ 4 అధ్యా.

(1)పాండవులకును నాతనిదిగ్విజయయాత్ర వినినపుడును ప్రతిజ్ఞావాక్యములను వినినపుడును నిద్రపట్టలే దట!

కర్ణుడు సైంధవవధదివసమున పెక్కుసారులు భీమునకును, ఒక్కసారి సాత్యకికి నోడినటులు కలదు. ఇం దతిశయోక్తి కలదు. అర్జునున కనేకపర్యాయము లోడినటులను గలదు. ప్రతిపర్యాయ మోడినవాడు అర్జునుని జయించు ననునా?

కర్ణు డెట్టిరణవీరుడో అట్టి దానవీరుడు. తనజీవితమున కాధార మగు కవచ కుండలములు నెఱిగియుండియు నింద్రు డడిగినంత మాత్రమున నిచ్చియున్నాడు! నిన్ను గవచకుండలముల నిందునకు డకుగును. నీ వీయవల దని సూర్యు డెంతయో బోధించినను వాని నాతడు లెక్కసేయక అడిగినదాని నిచ్చుటయె నాకు వ్రత మని చెప్పియున్నాడు. కర్ణుని దాతృత్వముగూర్చి పెక్కులు కథలు చెప్పుదురు. అందు రెండింటిని వ్రాసెదను.

,, దాతృత్వమున ధర్మజాకంటె గర్ణు డెక్కువవా డని శ్రీకృష్ణునకు దెలియును. కాని ధర్మజుడు తాను మహాదాత నను గర్వము కలవాడై యుండువాడట! ఆగర్వమును భంగము చేయదలచి కృష్ణుడొకప్పు డిష్టాగోష్ఠిలో ధర్మజు జూచి యోబావా! నీవు గొప్ప దాతవు. నీకు మేరుపర్వతము స్వాధీనమైనయెడల నెంతకాలములో నాబంగారపురాశిని దానము చేయగలవనెను. ధర్మరాజు మేరువుయొక్కయెత్తు పొడవు మొదలగు పరిమాణములు దెలిసికొని కొన్నియేండ్లు పట్టు నని చెప్పెనట! ఇంతలోనె యచటికి గర్ణుడుకూడ రాగా, శ్రీకృష్ణుడు కర్ణునిగూడ ధర్మజు నడిగినట్లే యడుగ, కర్ణుడు ఎంతయొ కాల మెందులకు, ఒక్కక్షణములోనె సన్నిధినే బ్రాహ్మణు డుండిన నాతనికి పుచ్చు

(1) అరణ్యపర్వ 256 అధ్యా.

కొమ్మని యిచ్చివేయుము మనెనట! శ్రీకృష్ణుఁ డీమాటను వినుచు సన్నిధి నున్న ధర్మజుఁ జూచి చిఱునవ్వు నవ్వ, నాతఁడు తాను కర్ణునంతటి దానవీరుఁడను కానుగదా యని సిగ్గుతోఁ దలవంచుకొనెనట?

మఱియొకటి. వీరులు వీరత్వసూచకముగా నెడమచేతి కొకకంకణము వేసికొందురు. దానికి వీరకంకణ మని పేరు. దాత యైనచోఁ గుడిచేతికిఁ గంకణము వేసికొందురు. దానికి దానకంకణ మని పేరు. దుర్యోధనుఁడు వీరకంకణమునె వేసికొనెను. కర్ణుఁడు దానకంకణమును వీరకంకణమునుగూడ వేసికొనెను. ఒకప్పుడు దుర్యోధనుఁడు కర్ణుఁడు రెండుకంకణములను వేసికొనుటఁ జూచి తనకుమాత్ర మేల దానకంకణ ముండరా దని తలఁచి తానును గుడిచేతికి దానకంకణమును వేసికొని దానకంకణచిహ్నముకై తగుదానములఁ జేయుచుండెను. ఇందు్రఁ డీయంశమును విని దుర్యోధనుఁడు దానకంకణార్హుఁడు కాఁ డని దానిం దీసివేయింపఁదలఁచి బ్రాహ్మణవేషము నూని దుర్యోధనునికడకువచ్చి ‘రాజా! నేను యజ్ఞముఁ జేయఁదలపెట్టితిని. వర్షకాలము సమీపించి నది. అన్నివస్తువులను సమకూర్చికొంటిని. కాని ఎండినవగు వంటకట్టియలు లభింపలేదు. తమరు మహాదాతలు గాన నాకట్టెవంటకట్టియలను మాత్రి మిప్పింపవలె’ ననెను. అందులకు సుయోధనుఁడు సమ్మతించి యిప్పుడె తీసికొనిపొ మ్మనెనఁట! అందుల కామాయబ్రాహ్మణుఁడు సంతసము నభినయించి నేను ఋత్విక్కులఁ బిలుచుటకై పోవుచున్నాను నాల్గుదినాలలో మరల వచ్చి తీసికొనిపోయెద! నని రారాజుచే నంగీకరింపఁజేసి వెడలిపోయి “ఝంఝూవాతము”ను వదలెను. పెద్దగాలితోఁ గూడిన వర్షముచే బయటనుండిన వంటకట్టియలే కాక హస్తిపురిలో గృహస్థులు ప్రభువులుకూడ ఇఱుకులలో దాఁచుకొనిన వంటకట్టియలు, సమస్తపదార్థములుకూడ తడిసి ముద్ద లయ్యెను. ప్రాయ్యుల్లు రాఁజక

ప్రజలు వంటలనే మానుకొనిరి. ఇట్లు మూఁడు దినాలు ఝంఝూవాతము వీఁచి వెలిసినవెంటనే కపటబ్రాహ్మణుఁ డేతెంచి "రాజేంద్రా! ఋత్విక్కులం బిలిచికొంటిని. రేపె నేను యాగశాలాప్రవేశముఁ జేయవలెను. నీవు వాగ్దత్తము చేసినరీతిని వంటకట్టియల నిప్పింపు మనెను. అంతకుముందు ఝంఝూవాతబాధచే నగరు ప్రజలయొక్కయు స్వకుటుంబముయొక్కయు నవస్థలం జూచుచుండుటచే సుయోధనుఁడు "ఏమయ్యా! వంటకట్టెయలు లేక మేము మాపట్టణవాసులుకూడ వంట చేసికొనక నిరాహారులమై యుండఁగా నిపు డేరీతి వంటకట్టియలను నీకీయఁగల? యజ్ఞమును మఱియొకప్పుడు చేసికొను" మని విసిగికొనుచు నాబ్రాహ్మణునిఁ బొమ్మనెను. అంత నాకపటబ్రాహ్మణుఁ డప్పుడె కర్ణుకడ కేఁగి "అయ్యా! నే నొకయజ్ఞముఁ దలపెట్టితిని. సమస్తసంభారములను సమకూర్చికొంటిని. కాని వంటకట్టియలు కొదువ యయ్యెను. వాటిని మీ రిప్పింపవలయు" ననెను. అప్పుడు కర్ణుఁడు సేవకులం బిలిచి వంటకట్టెయలు కలవా? అన వారు ఝంఝూవాతోపద్రవముచే శుష్కకాష్ఠాభావముం దెల్పిరి. అట్లైన "గృహముల నిడియఁగొట్టించి తద్గృహస్థము లగుదూలములు మొదలగునవి యీబ్రాహ్మణునకు వలసినన్ని శుష్కకాష్ఠములకుమాఱుగా నిం" డని యాజ్ఞచేసెను. కవచకుండలదానముచే దేహమే పోవునని యెఱిఁగియు కవచకుండలములను దాన మిచ్చిన కర్ణునకు గేహముల నిడియఁగొట్టించి దాన మిచ్చుట యొకలెక్కలోనిదా? ఆమహావిప్రుఁడు శుష్కకాష్ఠసంచయమును బండ్లపై నెత్తించి యెడ్లకు ఖంగు మని మ్రోగెడు గంటలఁ గట్టించి దుర్యోధనుఁడు చూచునటుల నాతనివీధిని నడిపించెను. ఆధ్వని విని దుర్యోధనుఁ డది యేమనుచుండ, కపటబ్రాహ్మణుఁ డేతెంచి "అయ్యా! మీ రీయలేని శుష్కకాష్ఠములను రాధేయుఁ డిప్పించి

యున్నాఁడు. దానకంకణ మాతనికె తగును గాని మీకుఁ దగ" దనఁ, గర్ణుఁడు గృహములంగూడఁ గూలద్రోయించి వెండుకట్టియల నిప్పిం చిన తెఱఁగుఁ దెలిసికొని యాశ్చర్యపడి దానకంకణము కర్ణునకె తగుఁ గాని నాకుఁ దగ దనుకొని తన దానకంకణముం దీసివేసికొనెనట!"

పై కథలు పుక్కిటిపురాణగాథలె కాని భారతాదులలో లేవు. కాని వినోదముగా నుండు నని వ్రాసితిని. శిబికర్ణబలిదధీచులు పెక్కు యుగములనుండి భారతీయులలో మహాదాతలుగాఁ బరిగణింపఁబడు చు న్నారు. అట్టిమహాదాత యగు కర్ణుఁడు దుష్టుఁ డనుట యుక్తమా?

కర్ణుఁ డర్జునునకుఁ బరాక్రమములోఁ దక్కువవాఁ డగుఁగాక! ఆతఁడు దుష్టచతుష్టయములో (దుర్యోధనదుశ్శాసనశకునికర్ణులు) నొ క్కఁ డని యందురుగాక, కాసీనుఁ డగుఁగాక! ఆతనియనన్యసామా న్యత్యాగగుణము భారతవీరులలో నెవ్వరికిఁ గలదు? ఆతఁడు దుష్టుఁ డగుట కెవ్వరికి? తనప్రభు వగుదుర్యోధనశత్రు వగు పాండవులకు. తనప్రభువు మంచివాఁడైనను జెడ్డవాఁడైనను తను నాతఁడు నమ్మినపు డు తనప్రభునాజ్ఞ చేసెడివారి కపకృతిసేయుట భృత్యలక్షణముకాదా? కర్ణుఁ డట్లే చేసియున్నాఁడు. దుర్యోధనకృతము లని చెప్పఁబడువిష ప్రయోగజలప్రవేశగృహదాహాదికర్మములలోఁ గర్ణునకు సంబంధము లేదు. ద్యూతమునకుఁగూడ నాతఁడు ప్రేరేపింపలేదు. కాని పాండవు లు వనవాసమున నుండ నొకప్పుడు (విదురుఁడు ధృతరాష్ట్రుపై నలిగి పాండవులకడకేగ ధృతరాష్ట్రుఁడు సంజయునిచేఁ దిరిగి విదురుఁ బిలిపిం చినపుడు) దుర్యోధనునిం బ్రేరేపించి రహస్యముగాఁ బాండవులపై దండయాత్రను జేయింప సిద్ధపడుటయు, ఘోషయాత్రానెపమున దుర్యోధనుని ద్వైతవనమునను న్న పాండవులను హేళనముచేయుమని ప్రోత్సాహపెట్టుటయు నను నీచకృత్యములు కర్ణుని గళంకితునిగాఁ

జేయుచున్నవి. ఇవి పాండవులు తనసోదరులని తెలియనపుడు చేసినవి గాఁ దలంపవలసియుండును. ద్రౌపదిని ద్యూతసభలో "బంధకి" యనుట తిరుగులఁ గఱువుగాఁ గాన్పించును. బంధకి యన జారిణి యని నిఘంటువులఁ గాన్పించును గాని పంచభర్తృకయే బంధకి యని ధర్మశాస్త్రపుఁగారికలలోఁ గలదు. చూడుఁడు.

(1) స్త్రీలకొక్కఁడె భర్త కావలయును. ఆతఁడు కౌమారుఁడని పిలువంబడును. ఆపత్తులయందు సంతానముకొఱకు కన్యుఁడు నియోగింపఁబడును. ఎవతె మూఁడవపురుషు నొందునో దానికిఁ బ్రాయశ్చిత్తము కలదు. నాలవపురుషు నొందినస్త్రీ పతితురా లనఁబడును. అయిదవపురుషు నొందిన యాపె బంధకి యనఁబడును.

ద్రౌపది పంచభర్తృక యగుటచే నామె నట్లు కర్ణుఁడు చెప్పియున్నాఁడు. మఱియు నాతఁ డిట్లు సభలో "ఏకవస్త్రము" నాఁమట యధర్మముగాఁగాన్పించును. కర్ణుఁడుసభలో నవమానింపఁబడిన ద్రౌపదిం జూచి యిట్లనినాఁడు.

గీ. తరుణి యేపురుషులకంటె నొక్కరుఁడవి భర్త
యగుట లగ్గు జూదంబునం దాలినోఁడు
వడనివానిఁ గాఁదగు భర్తఁ బడయు మింక
ననుచు రాధేయుఁ డుల్లసమాడె నంత. సభాపర్వము.

ఇది కటువగుమాటయె. ఇదియె యర్జునునిమనంబునకు ములికిగా నుండెడిది. కడపటికర్ణయుద్ధములో శ్రీకృష్ణుఁ డర్జునునిఁ బురికొలుపుటకీవాక్యమునె జ్ఞాపకముగఁ జేసియున్నాఁడు. కాని ద్రౌపదీస్వయంవర

(1) శ్లో. ఏకో భర్తా హి నారీణాం కౌమార ఇతి లౌకికః, ఆపత్సు చ నియోగేన సంతానార్థే పరస్మృతః। గచ్ఛేత యా తృతీయం తు తస్యా నిష్కృతిరుచ్యతే, చతుర్థే పతితా ప్రోక్తా పంచమే బంధకీ భవేత్॥ (స్మృతికారిక.)

కాలమున ధృష్టద్యుమ్నుఁడు ద్రౌపదికి స్వయంవరాగతవీరులం జూపు చుఁ గొందఱు వీరులపేరులఁ బేర్కొనియున్నాఁడు. ఆవీరులలోఁ గర్ణుఁ డు నొక్కఁడు. ఈవీరులలో నెవ్వఁ డీయంత్రముఁ గొట్టునో వానిని నీవు వరింపవలయు నని చెప్పెను. ఇతరులు కొట్టలేరైరి. కర్ణుఁడు వింటి నెత్తి యంత్రమును భేదింప సిద్ధపడుచుండ, నీవు సూతపుత్రుఁడవు గాన నీవు యంత్రముం గొట్టినను నిన్ను వరింప నని ద్రౌపది మహావీరసంఘ ములోఁ గర్ణు నవమానపఱచినది. కాని పిమ్మట నైదుగురను వరించుట కిష్టపడినది. సూతపుత్రుఁడు గాన కర్ణుని వరింప ననినటుల నాకైదుగు రేల భర్తలేమి? నే నొక్కయర్జునునే వరింతును గాని తక్కినవారిని వ రింప నని ద్రౌపది చెప్పినదా? లేదు! అయిదుగురు భర్తలగుట కిష్ట పడినది. నా కైదుగురు భర్తలేమిటి కని యొక్కమాటైన ననలేదు సరికదా, అయిదుగురిని పెండ్లియాడుటలో వింతసింగారములను వేసికొ నినది. ఆవేషములఁ జూచి దుపదుఁడే యాశ్చర్య మొందినటులం గలదు. తన్ను నవమానించి యైదుగురికిఁ బెండ్లా మగుట కంగీకరించిన ద్రౌపదిని బంధకి యనియు నైదుగురు భర్తలకంటె నొక్కఁడే భర్త యగుట యుక్తమనియు ద్యూతమునఁ బెండ్లాము నోడినవాని నొక్క నిం గోరికొమ్మనియుఁ గర్ణుఁడు దెప్పిపొడిచియున్నాఁడు. కాన కర్ణుప క్షమున నిది దోసముకాదు.

కర్ణునిపై ద్రౌపదికి మక్కువ యున్న దని యేవేవో కథలు చె ప్పెదురు. అవి పుక్కిటిపురాణములే. కర్ణునికిమాత్రము ద్రౌపదిపైఁ గోరికలేదు. శ్రీకృష్ణుఁడు సంధిసమయమునఁ గర్ణుతో రహస్యముగా భేదవాక్యము లాడునపుడు ద్రౌపది నిన్నాఱవవానినిగాఁ బొందునని, నాకు సూతకన్యలు భార్యలు కలరు, వారి యందే నా కతిశయప్రేమ

మనినాఁడు. కాన కర్ణుఁడు కామియై ద్రౌపదిని మనంబుననైనఁ గోరిన
వాఁడు కాఁడు.

కర్ణుఁ డభిమన్యుని విల్లు వెనుక నుండి కొట్టుట యనునది మఱి
యొకయధర్మకార్యము. దీనినె కృష్ణార్జునులు పెక్కుసారు లుగ్గడింతు
వారు. కాని యాయధర్మకార్యమును బ్రోత్సహించినవాఁడు ద్రోణుఁ
డు. విల్లు విఱిగినచోఁ బిమ్మట చూచుకొంత మనఁ గర్ణుఁ డట్లు చేసి
యున్నాఁడు. అంతమాత్రమె కాని యధర్మముగా నభిమన్యుఁ జంపు
టకును నాతని ప్రోత్సాహ మెంతమాత్రము లేదు. ఒకవేళ నయుక్తము
గా వెనుకనుండి ధనుర్భంగముఁ జేసినను, పాండవులు యుద్ధములోఁ
జేసినయయుక్తకార్యములలో నిది దశాంశమైనఁ గాదు. కాన కర్ణుఁడు
నిర్దోషి. యోగ్యుఁడు. మహావీరుఁడు. త్యాగి. స్వధర్మనిర్వాహకుఁడు.
పితృభక్తిపరుఁడు. అట్టివానిని దుష్టుఁ డనుట యయుక్తము.

కర్ణుఁడు దుర్యోధనునివలన నంగరాజ్యము నొందినట్లు భారతమున
నఁ గలదు. కాని భాగవతములోని నవమస్కంధమున దశరథునిపుత్రిక
యగు శాంతను బెంచి ఋశ్యశృంగున కామె నిచ్చిన 'అంగ'దేశరాజగు
రోమపాదునకుఁ గర్ణునింబెంచిన 'అతిరథుఁడు' పదునొకఁడవతరమువాఁ
డని కలదు. కాన కర్ణున కంగరాజ్యము వంశక్రమాగతమైనదియే. దీని
గూర్చి యింకను శోధింపవలయును.

— శకుని —

"సర్వనాశాయ మాతులః" (అందఱి నాశముకొఱకు మేన
మామ యగుచున్నాఁడు) అను లోకోక్తి శకునివలననే లోకమునం గలి
గెనని తలంపవలసియున్నది. శకునికి భారతగాథలో దుర్యోధనుఁడు పాం
డవుల నెట్లు హస్తిపురినుండి తొలఁగింపవలయు నను నాలోచనమున
నుండఁగా ప్రసక్తి కలిగినది. దుర్యోధనునకు రాజనీతి నుపదేశించుటకు

"కణికుఁడు" అనునొకమంత్రిని దెచ్చి యాతనిచే దుర్యోధనునకు రాజనీతి నుపదేశముఁ జేయించెను. అప్పు డంతమాత్రమె యాతనికిఁ బ్రసక్తి గలదు.

"ద్రౌపదీవివాహానంతరము బయటపడిన పాండవులను హస్తిపురికిం దెచ్చుటయా? వలదా?" యనునాలోచనము దుర్యోధనధృతరాష్ట్రభీష్మాదులు చేయునపు డీతఁడు మంత్రాలోచనమున నున్నాఁడు. కాని యాతనియాలోచనావిశేష మేమియుఁ గలుగలేదు. రాజసూయానంతరము దుర్యోధనుఁడు పాండవుల 'ఔత్కృష్ట్య, ఔద్ధత్యము'లకును మయసభలో ద్రౌపదీభీములు తనకుఁ గలిగించిన యవమానమునకును లోలోనం గుందుచుండ శకుని కలిసికొని యాతనిమనోవిచారకారణముల నారసి తత్పరిహారకారణముగా ద్యూతపుటాలోచనముం జెప్పి దుర్యోధనధృతరాష్ట్రు లందుల కొడంబడునట్లు చేసినాఁడు. ఆయాలోచనాఫలితమె సర్వనాశకర మగు యుద్ధబీజోత్పత్తికిని, పదుమూఁడేండ్లు దుర్యోధనుఁడు నిరాతంకముగా సమ్రాట్టగుటకును హేతువైనది. "ఆపదుమూఁడేండ్లలోను పాండవులు నశింపవచ్చును, లేక అజ్ఞాతవాసవత్సరమున నియమభంగమైన యెడలఁ దిరిగి పదుమూఁడేండ్లు వనవాసాదికముఁ జేసి యప్పుడైన వారు సంపూర్తిగ నశింపవచ్చును." అనునదియే శకునియొక్క యాలోచనము. కాని కృష్ణధర్మజులయొక్క రాజనీతినిపుణత శకునియొక్క రాజనీతినిపుణతను మించి సామభేదదండోపాయముల ననుసరించి దుర్యోధనసామ్రాజ్యచ్యుతికిం గారణమైనది. శకునిరాజనీతి పదుమూఁడేండ్లుమాత్రమె లాభకారి యైనది. కృష్ణధర్మజులరాజనీతిమాత్రము శాశ్వతఫలకారియయ్యెనా? వారిరాజనీతి ధర్మజునకు జన్మాంతదుఃఖహేతువు కాలేదా? కృష్ణునిరాజనీతి యాదవకులనాశము నాఁపఁగల్గెనా? ఎంతటి రాజనీతివిశారదుఁడైనను దాత్కాలి

కముగాఁగాని యొకటి నెంచుతరములవఱకుఁగాని ఫలభుక్కే యగుఁగాని శాశ్వతఫలభోక్త కాఁడు.

కొందఱు రాజనీతివిశారదు ,,లుచితానుచిత''పరిజ్ఞానశూన్యులై స్వకార్యసాధనముకై ధర్మమును విడిచి మెలఁగుదురు. ధర్మజుఁడు భీష్మద్రోణులపతనమున కెట్లు మెలఁగెను ? అది ధర్మమా ? కృష్ణుఁడు ,జరాసంధ, ఘటోత్కచ, కర్ణ, దుర్యోధనుల''పతనమున కెట్లు ప్రవర్తిం చెను ? అది ధర్మమా ? కృష్ణుఁ డవతారపురుషుఁడు గాన దుష్టసంహారమున కట్లు చేయించెను! భగవంతున కధర్మ మన నేమి ? అనువారి పక్షమున నది యుక్తమని మన మంగీకరించినను పరమేశుఁడు సత్యస్వరూపుఁ డను వదమెక్కడపరిసక్తము ? ధర్మమూర్తి యనఁబడు ధర్మరాజుయొక్క ప్రవర్తన మెట్లు నమర్థనీయము ? కాని ధర్మజుఁడు ధర్మమూర్తియై శకునిదుష్టుఁ డగుటమాత్రము చదువరుల మానసికవిలసనమె కారణమైయున్నది. శకునియుక్తి శత్రుపక్షమువారి రక్తపుచుక్కయొక్కటియైనఁ బడకుండఁగ శత్రురాజ్యాపహరణ హేతువైనది. చాణక్యుఁడు నందవధానంతర మిట్టియుక్తులచేతనె చంద్రగుప్తునిరాజ్యమును స్థిరపఱిచెను. గతశతాబ్దమునను ,, బిస్మార్కు'' (జర్మనీదేశప్రుమంత్రి) యుక్తులచే జర్మను సామ్రాజ్యమును వృద్ధిపఱిచెను. ఆబిస్మార్కుయొక్క పన్నుగడయె గతించిన యైరోపామహాసంగ్రామమునకు హేతువైనది. శకుని బిస్మార్కువంటివాఁడు గాఁడోటు ? ఇప్పటిరాజకీయవేత్తలు చాణక్యబిస్మార్కులను బొగడుదురు. జనసామాన్యమునకుఁ జాణక్యబిస్మార్కులవృత్తాంతము తెలియదు గాని శకునినిమాత్రము దూషించుట నెఱుఁగుదురు. రాజనీతివిశారదు లొక్కొకప్పుడు రాజ్యాభివృద్ధికి హేతువు లగునట్లు మెలఁగి జనసామాన్యమునకు ముప్పునుగూడఁ గలుగఁజేయుచుందురేమో యని సందేహింపవలసియున్నది. పరులమనస్సని

శములకు బాధనుగల్గనీయక సర్వసంఘ స్వసంఘాభివృద్ధి కరరాజనీతియేరి కలవడునో? భారతకాలమునందలి శకునికృష్ణధర్మజుల రాజనీతి పదునెనిమిదియక్షోహిణులసైన్యము నశించుటకు హేతువైనది. ఇప్పటికాలమున ,, లాయిడుజార్జి " (ఇంగ్లండు), పాయింకేరు (ఫ్రాంసు), కైజరు (జర్మని), అను వారల రాజనీతి ప్రపంచసంక్షోభకరమగు మహాయుద్ధమునకే కాక నేఁటిప్రపంచార్థికదుస్థితికిని గారణముకాలేదా?

శకుని ద్యూతకాలమునం జేసిన కృత్రిమోపాయము కాక వేఱొకకృత్రిమోపాయము నెప్పుడును దుర్యోధనున కుపదేశింపలేదు. ఘోషయాత్రం దలపెట్టిన వాఁడు కర్ణుఁడె కాని శకుని కాఁడు. ఘోషయాత్రలోఁ బరిభవింపబడి విచారించుచున్న దుర్యోధనునకు, నీకుఁ బాండవు లుపకృతి చేసిరి గాన వారిని నీవును గౌరవించి యర్ధరాజ్యమును వారి కిమ్మని ధారాళహృదయముతోడనె చెప్పియున్నాఁడు.* సంధికార్యమున నర్ధరాజ్యము ధర్మజున కీయవల దని చెప్పలేదు. ఘోషయాత్రాపరాభూతుఁ డగుదుర్యోధనున కుపదేశించినదానికి వ్యతిరేకముగాఁ జెప్పుట కిష్టము లేక సంధిసమయమునం ,,గిమ్మ''నకుండఁగ శకుని యూరకుండె నని తోఁచుచున్నది. కాని తా నుండినపక్షమున భీష్మాదులవలె కృత్రిమముగా సంచరింపక స్వపక్షముకుశత్రువు లగువారితో ఘోరముగానే పోరాడెను.

శకుని మహాబలవంతుఁడు. ఉలూకుఁ డనుశక్తిమంతుఁడగు కుమారుఁ డాతనికిఁ గలఁడు. వీరులగు పెక్కండ్రు సోదరులును శౌర్యవంత మగు నాశ్వికసైన్యము నాతనికిఁ గలదు. భీమార్జుననకులసహదేవులతో నాతఁడు పెక్కుసారులు పోరాడెను. ఇతర మగు సమస్తసైన్యమును నశించిన పిమ్మటఁగూడ శకునియొక్క యాశ్వికసైన్యము మిగి

* అరణ్యపర్వ 250 అధ్యా.

లిమే యున్నది. వాని నర్జునసకులసహదేవులు సంహరించిరి. శకునిని సహదేవుఁడు సంహరించినపిమ్మటనే దుర్యోధనుఁడు పలాయితుఁడై మడుగులో దాఁగుకొనెను. రాజనీతినిపుణుఁడు, వీరుఁడు నగు శకుని లోకమున శాశ్వతముగా దుష్టుఁ డనిమాత్రము వాకొనఁబడుచున్నాఁడు.

—• సుశర్మ (త్రిగర్తలు) •—

మహాభారతకాలమునుండి పాణిన్యాచార్యునికాలము (క్రీ. పూ. 6 వ శతాబ్దము)వఱకుఁ దిగర్తులు మహాశూరులైన 'ఆయుధజీవికులు' గా నుండిరి.

మహాభారతయుద్ధకాలమునఁ దిగర్తాధీశ్వరుఁడు "సుశర్మ" ఆతనికి సోదరులుగ "సత్యరథ, సత్యవర్మ, సత్యవ్రత, సత్యేషు, సత్యశర్మ" లను మహారథికులైన శూరులును గలరు.

పాణిన్యాచార్యుని కాలమున *'జాలకి' యను త్రిగర్తుని యాయుధజీవికసంఘముతో "కౌండోపరథుఁడు, దాండకి, క్రోష్టుకి, జాలమాణి, బ్రహ్మగుప్తుఁడు" నను నార్వురయాయుధజీవికసంఘము కలిసి యున్నది.

మఱియుఁ దిగర్తలతోఁ గలిసి సంశప్తకులను మహాశూరులు కురుక్షేత్ర సంగ్రామమునఁ బాండవులతోఁ బోరిరి. సుశర్మ సంశప్తకాధీశుఁ డనికూడ మహాభారతమునఁ గానవచ్చెడిని. దానియందే త్రిగర్తలు వేఱు సంశప్తకులు వేఱు ననియుఁ గానఁబడుచుండును. సుశర్మయు నాతనిసోదరులును అర్జునుం జంపుదు మనియు లేక చత్తు మనియుఁ దిరుగ మని యొట్టులు (ద్రోణుని రెండవనాఁటియుద్ధమున) పెట్టుకొనుటచే

* పా. దామన్యాదిత్రిగర్తషష్ఠాచ్ఛః. పా. 5-3-116.

శ్లో. ఆహుస్త్రిగర్తషష్ఠాంస్తుకౌండోపరథదాండకిః
క్రోష్టుకిర్జాలమాణిశ్చ బ్రహ్మగుప్తోఽథజాలకిః॥

వారికి సంశప్తక (సంశప్తక తిరుగమని యొట్లు పెట్టుకొనినవారు) నామము సిద్ధించినట్లు కాన్పించును. కాని సంశప్తకనామము వనపర్వమునను గాన్పించెడిని. దీనిఁగూర్చి యింకను శోధింపవలసియున్నది.

భారతకాలమునఁ ద్రిగర్తులతో సంశప్తకయోధగణముండినటులు పాణినికాలమునం ద్రిగర్తషట్కముతో ,,దామన్యాది'' ఆయుధజీవికగణము కలిసిచెప్పఁబడుట విచిత్రముగాఁ గాన్పించును. ఆదామన్యాది గణ మిట్లు చెప్పఁబడెను.

(1) ,,దామని జౌలపి బైజవాపి ఔదకి ఔదజ్కి అచ్యుతన్తి అచ్యుతదన్తి శాకున్తకి ఆక్రీదన్తి జౌడవి కాకదన్తకి శాత్రున్తపి సార్వసేని బిన్దు బైన్దవి తులభ మాఞ్జిజాయన కాకన్ది సావిత్రీపుత్ర''

(1) పాణిన్యష్టాధ్యాయిలోని దామన్యాదిగణమునం జూడుఁడు.

భారతకాలమునందలి త్రిగర్త సంశప్తక సంబంధమునకు పాణినికాలములోని దామన్యాదిగణ త్రిగర్తషష్ఠగణములకు సంబంధముండిన నుండవచ్చునేమో! భారతములోఁ ద్రిగర్తసంశప్తకులు కలిసియే చెప్పఁబడుచుందురు పాణినియు నట్లే దామన్యాదులతోఁ ద్రిగర్తషష్ఠగణమును గలిపియే చెప్పియున్నాఁడు. శాకటాయనాదు లెట్లు చెప్పిరో పరిశీలింపవలసియున్నది.

ఇంక నొకవిశేషము దామన్యాది గణమున 'కాకన్ది' అను నొకరాయుధజీవికసంఘము చెప్పఁబడినది. పాణినికాలమునఁ గల కాకన్ది యనఁబడుశబ్దము మఱిపదునాలు వందలసంవత్సరములకుఁ బిమ్మట (క్రీ త. పదియవశతాబ్దము) 'కాకతి'గా మాఱియున్నదేమో! త్రిలింగదేశము నించుమించు మూఁడువందలేండ్లు పాలించిన కాకతీయుల ప్రాచీనపుగాథ గుప్తముగానే యున్నది. కాకతిశబ్దము జైన దేవతావరముగాను, ఏదియో కాకతియను పరశక్తి సంబంధమగు గుమ్మడితీఁగగాను కల్పింపఁబడినది కాకతియను దేవతానామము జైనవాఙ్మయమునం గలదా ? కాకతీయుల కులదేవత పద్మాక్షికాని కాకతి కాదు. గుమ్మడితీగనుండి పురుషుఁ డుద్భవించునా? ఈరెండుకల్పనలకంటెఁ బాణినికాలమున నుండిన 'కాకన్ది'యే కాకతిగా మాఱియున్నదేమో యని తోఁచెడిని. కాకన్దిగణము ఆయుధజీవికగణము. కాకతిజాతివారలును ఆయుధజీవులై రాజ్యస్థాపకులై యున్నారు పదునాలుఁవందలేండ్లలో శబ్దము స్వల్ప

త్రిగర్తేశుఁడగు సుశర్మ, విరటునిగోవుల నపహరింపవలయు నని కౌరవులసభలో నాలోచనము జరుగుచుండినసమయమునఁ దాఁ గలుగఁ జేసికొని తనకును విరటునకును విరోధము కల దనియుఁ గీచకుఁడు (విరటునిబావమఱఁది) సాల్వ కేకయులతోఁ గూడి తన్నుఁ బెక్కుసారులు బాధించె ననియు నాపగఁ దీర్చికొనుటకుఁ దాను దక్షిణగోగ్రహణముఁ జేయుదు ననియుఁ గర్ణాదులతో నాలోచించి కౌరవుల నిండుసభలో నా యంశముఁ జెప్పియున్నాఁడు. సుశర్మ యాలోచనము భీష్మ దుర్యోధనాదులకు సమ్మతమైనందున దాని కంగీకరించిరి. అట్లే సుశర్మ త్రిగర్త సైన్యముతో విరటునిదేశమున దక్షిణమునఁ గల గోవులం బట్టుకొని యుద్ధమువచ్చిన విరటుని ససైన్యునిఁగా నోడించి యాతని బంధించెను. అపుడు ధర్మజప్రేరితుఁడై భీముఁడు విరటుని విడిపించుటయే కాక సుశర్మనుగూడ బంధించెను. విరటుఁడు బంధితుఁడగు సుశర్మను ధర్మజునికోరిక చేతనె బంధముక్తునిఁ గావించెను. సుశర్మ కర్ణునివలన దుర్యోధనునకు లోఁబడిన సామంతుఁడుగా నుండినట్లు కాన్పించుచున్నాఁడు.

అర్జునుఁడు సుశర్మను దత్సోదరులను బలహీనులని హేళనముఁ జేయువాఁడనియు నాపగ నీఁగుట కెట్లయిన నాతనిం జంపుటయో ఆతనివలనఁ దాము చచ్చుటయో కాని వేఱుగ జరుగదని ద్రోణుని రెండవనాఁటియుద్ధమున సుశర్మయుఁ దత్సోదరులును శపథములఁ జేసి యర్జునునిఁ బ్రత్యేకయుద్ధమున కాహ్వానించిరి. అర్జునుఁ డట్లెపోయి వారితో ఘోరరణము సల్పెను. ఆనాఁటియుద్ధములోఁ ద్రిగర్తులు కృష్ణార్జును

ముగా మాఱుట విరుద్ధము గాదు పాణినినాఁటి సంస్కృతోచ్చారణమునకును కాకతీయులనాఁటి సంస్కృతోచ్చారణమునకును జాలభేదము కలదు. కాన కాకన్దిశబ్దమె కాకతిగా మాఱినదని తలఁచుచున్నాను. ఇంకను నిజము విశేషముగా నాలోచిం చుగాక !

ళకుఁ దెఱపి లేకుండఁగ-రథము కదలకుండఁగ-తాము మూఁగి అర్జునుఁ
క్షేమమయ్యెనో యను సందేహముతోఁ గృష్ణుఁడు కంటఁ దడిపెట్టి కుయ్యి
డునట్లు చేసిరి. అవతారపురుషుఁ డగు శ్రీకృష్ణుఁడు మానుషభావముతో
నాల్వయుద్ధకాలమున మాయావసుదేవుఁ జూచియుఁ ద్రిగర్తలయుద్ధము
లో నర్జునుంగూర్చియు మాత్రమె రెండుసారులు విలపించినట్లు కాన్పిం
చును. ఆనాఁటియుద్ధమున నర్జునుఁడు త్రిగర్తులం గేడించి స్వసైన్యమును
సంక్షోభపెట్టు భగదత్తుని సుప్రతీకముతోఁకూడ నడ్డి చంపఁగలిగెను.
కాని ద్రోణునిమూఁడవనాఁటియుద్ధమునం దిరిగి త్రిగర్తు లర్జునుం బ్రత్యే
కముగ యుద్ధమున కాహ్వానించి రాత్రివఱకు నాతనిం గదలనీయక మ
హాహవము చేయుటచే నానాఁడు పద్మవ్యూహమునఁ జిక్కువడిన యభి
మన్యున కర్జునుఁడు తోడ్పడలేకపోయెను. కర్ణుని రెండవనాఁటి యుద్ధము
నను సంశప్తకు లశ్వత్థామతోఁగూడి యర్జునునితో ఘోరముగాఁ బోరిరి.
పై నుడువబడిన సుశర్మసోదరు లెవ్వ రైన నేమి సంశప్తకసైన్యముతో
నర్జునునిచేతనే మడిసిరి. సుశర్మమాత్రము కౌంతసైన్యముతోఁ బదునె
నిమిదవనాఁటివఱకు నర్జునునితోడనె పోరుచు శల్యమరణానంతర మర్జు
నునిచేతనె మడిసెను. సుశర్మాదులు కురుక్షేత్రసంగ్రామమున హతు
లైనను సుశర్ముని పుత్రపౌత్రులగు ,, సూర్యవర్మ, కేతువర్మ, ధృత
వర్మ" అనువీరులు ధర్మజుఁ డశ్వమేధయాగమున కశ్వసంరక్షకుఁడుగా
నేఁగు నర్జునునిపైఁ బ్రాఁబగ మనంబున నుంచికొని యాతనితో ఘోర
ముగాఁ బోరిరి. అందు ధృతవర్మ యర్జునునిచేతినుండి గాండీవమూడి
నేలపైఁ బడునట్లుకూడఁ జేయఁగల్గెను. కాని తుద కోడి త్రిగర్తు లాత
నికి శరణుసొచ్చిరి.

త్రిగర్తదేశ మన మూఁడుపల్లములు, లేక గుంటలు గలదేశ
మని వ్యుత్పత్త్యర్థ మగును. భారతములోని వర్ణనములంబట్టి నేఁటిరాజ

పుత్రస్థానములోని యొకభాగము త్రిగర్తదేశముగా దోఁచును. రాజ పుత్రస్థానములో ,,సాంబర్, సర్, డిడ్వానా'' అను మూఁడుసరస్సులు గలదేశమె యుండు నని తలంపవలసియున్నది. నేఁడును దత్రిత్యరాజ పుత్రవీరులు మహాశూరులుగానే యుండుట ప్రశంసనీయము.

విశేషములు.

1. న్యాయ మన్యాయముగాను, అన్యాయము న్యాయముగాను వ్రాయుటచే వ్యాసుఁడే చింతించి నారదోపదేశముచే భాగవతమును రచించియుండుటయే కాక మన సింకను బాధించుటచేఁ గాఁబోలును సుయోధనునకు స్వర్గసౌఖ్యప్రాప్తిని, పాండవులకుఁ గొంతకాలము నరక ప్రాప్తింగూడఁ బెమ్మటఁ జెప్పియున్నాఁడు.

2. ప్రఖ్యాత మహాకవియగు "వేమన" కూడ పాండవులయం దు గౌరవముఁజూపుట వెఱ్ఱియని యిటులు నుడివియున్నాఁడు.

ఉ తాతజనించెఁ గన్యకకుఁ దండ్రియుఁ ♦ దాము ను గుండగోళకుల్
మాత పరానుకూల మఱి ♦ ముక్కువదొప్రపదిభర్త లేవురా
నీతులుసెప్పఁ బాండవుల ♦ నేమము లిట్టివియంచు నెన్నుచు
భూతలమందు వారలకుఁ ♦ బూజలఁజేతురు వెఱ్ఱివేమనా !

3. మహాభారతయుద్ధమునఁ బదునెనిమిది యక్షౌహిణులసైన్య ము పోరియుండునా? అట్లుండినఁ దగినచోటు కురుక్షేత్రముననుండెనా? యను ప్రశ్నము కలదు. పదునెనిమిది యక్షౌహిణులసైన్య మున్నదని యు, నేఁటి ,, అలహాబాదు '' మొదలించుమించు రాజపుత్రస్థానపు సెడాదివఱకు యుద్ధరంగమనియు నందు వారణావతము, అహిచ్ఛత్రము, పంచనదము, కురుజాంగలము, రోహితకారణ్యము, కాలకూటము, గంగాకూలములలోఁ గౌరవులసైన్యము పన్నఁబడి యించుమించుగ

నై దువందలమైళ్లు యుద్ధరంగమై యుండె ననియుఁ దెలియనగును* ఆ యుద్ధరంగములో భీష్మద్రోణాదులకుఁ బాండవులలోనివారగు శిఖండి ధృష్టద్యుమ్నాదు లెదురుగ నొడ్డనములఁ దీర్చుచుండిరి. సైంధవవధము నాఁ డన్నిసైన్యముల నొక్కటిగాఁ గూర్పవలసివచ్చినపు డేవైపునఁజూచినఁ గౌరవసైన్యము పదిరెండుయోజనముల స్థలము నాక్రమించినదై యున్న దని వర్ణింపఁబడుటచేఁ బదునెనిమిది యక్షౌహిణులు పోరాడిన వనుటలో విరుద్ధము లేదు. సైంధవుని జంపినప్రదేశము నిషాదప్రదేశమని ధృష్టద్యుమ్నుఁడు చెప్పుట గమనింపఁదగినది♦ ఇన్నివందల మైళ్ళప్రదేశములో నిషాదులుండు ప్రదేశముకూడ నుండిన నుండును.

ఆయా దేశకాల పరిస్థితులలో వార్తాహరణాది వ్యవహారములను ద్వరగా నడిపించు సౌకర్యము లుండుటచే నవి యపు డట్లు జరుగలేదని తలఁప వీలులేదు, సాంకేతిక శంఖచిహ్నాదులచే వ్యవహారములఁ ద్వరగా నడుపుచుండినటుల నాయాస్థలములలోని వర్ణనములఁబట్టి యూహింపఁబడుచున్నది.

4. శ్రీకృష్ణప్రోత్సాహమునఁ బాండవులు భారతవర్షమున నేకచ్ఛత్రాధిపత్యమును స్థాపింపఁ దివిరిరిగాని యది నిల్వలేదు. ఆయంశ మిదివఱకె సూచింపఁబడెను.

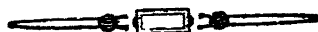
నాఁటి దేశపటము తద్వర్ణనముఁ జూడుఁడు.

---

* ఉద్యోగపర్వ 18 అధ్యా.

♦ ద్రోణపర్వ 198 అధ్యా.

మహాభారతకాలపురాజ్యములు.

మహాభారతచరిత్ర జరుగుకాలమున భరతఖండస్థరాజ్యములపటమిందుఁ జూపఁబడియున్నది. ఆపటమందుఁ జూపఁబడిన హద్దులు సరియైనవియే యని చెప్పలేము. ఇంచుమించటుల నుండునని మహాభారతమును జదువగాఁ దోఁచినది. వాని నించుమించుగ వర్ణింపుచున్నాను. భరతఖండ మన నేఁటి బ్రిటీషిండియామాత్రమే కాదు. హిమాలయోత్తరభాగమునఁ గల నేఁటి తిబేతులోనివగు „ఉత్తరకురు, కాంభోజ, ఉలూక” దేశములును, తూర్పున, చైనా, ఆసాందేశములలోని „ప్రాగ్జ్యోతిష”మును, మధ్యాసియా, ఆఫ్గనిస్థానములలోని “ఉశీనర, మద్ర, బాహ్లీక” దేశములును భరతఖండస్థరాజ్యములుగా నాఁడు పరిగణింపఁబడినవి. కురుదేశము, వేదకాలమునందును మహాభారతకాలమునందును నేఁడును మహాప్రసిద్ధినే పొందియున్నది. కురుదేశమును „మనువు, కాళిదాసు”కూడ బ్రహ్మావర్త మని వర్ణించిరి * భరతఖండము నెవరు పరిపాలింపవలయునని మహాభారతయుద్ధము తరువాతఁగూడ మూఁడు కురుక్షేత్రయుద్ధము లైనవి. ♦ „పానిపత్తు, ఢిల్లీ, స్థానేశ్వరము” అను నేఁటి ప్రసిద్ధస్థలము లీకురుక్షేత్రములోనివే. నాఁటి కురుదేశమున కుత్తరమున హిమాలయమును, తూర్పునఁ బాంచాలదేశములోని „ అహి-

---

* మనుస్మృతి (2—17) మేఘసందేశము (1—49)

♦ (1) „పృథ్వీరాజు మహంమదఘోరీల” యుద్ధము. (2) „బేబరు ఇబ్రహీం లోడీల” యుద్ధము. (3) „మహారాష్ట్రుల అహమదబ్దాలీల” యుద్ధము ముఖ్యమగు కురుక్షేత్రయుద్ధములు.

ఛ్ఛత్రము, మాకంది, కాంపిల్య" యనుభాగములును* దక్షిణమున మత్స్యదేశము. నేఁడు "మరుస్థల" మని పిలువఁబడు రాజపుత్రస్థానపు ఎడారియును. పశ్చిమమున నేఁటి "కాంధహారు, పశ్చిమోత్తర పరగణాలలోను, పంజాబులోను" గలిసిన గాంధారదేశమునుగలవు. గాంధారదేశమునకుఁ బశ్చిమోత్తరభాగములలో "బాహ్లీక, మద్ర, కాశ్మీరదేశములును, నైరృతిదిక్కున, కేకయ, సింధుసౌవీర" దేశములును, నేఁటి "రాజపుత్రస్థాన గుజరాతి" దేశములలో మరుస్థలమను నెడారియును, "మత్స్య, త్రిగర్త, దశార్ణ" దేశములు "శూరసేన, అవంతి, సౌరాష్ట్ర" దేశములును, నేఁటి "మాల్వా, మధ్యరాష్ట్ర" భాగములలో "నిషధ, హైహయ, విదర్భ, చేది, దక్షిణకోసల" దేశములును, పాంచాలమునకుఁ దూర్పునఁ "గాశీ, కోసల" దేశములును, "బేహారు బంగాళా" రాష్ట్రములలో "విదేహ, మగధ, అంగ వంగ, పుండ్ర" దేశములును "అసాం, చీనా, బర్మా" భాగములలోఁ బ్రాగ్జ్యోతిషరాజ్యమును గలవు. "ఉత్కళ, ఆంధ్ర, మహారాష్ట్ర" దేశములలోఁ "గళింగాద్రి, మణిపూర, శోణ, మల్ల" దేశముల భాగములును "ద్రవిడ, కర్ణాటక, మళయాళ, మహారాష్ట్ర" భాగములలోఁ "చోళ పాండ్య, కేరళ, కొంకణ, సాళ్వ" దేశములును గలవు. మహాభారత యుద్ధకాలమునందలి దేశములు రాజధానులు, రాజులుయొక్క పట్టిక యీక్రింద ముఖ్యమైనవానిఁ జూపుచున్నాను.

---

* ద్రుపదుని పరిపాలనములోగల గంగ యుత్తరమునయుండిన "అహిచ్ఛత్రము, మాకంది" యను పాంచాలరాజ్యభాగములను ద్రోణుఁడు కురుకుమారులతోను బాంధవులతోను ద్రుపదునిపై దాడివెడలి లాగుకొనియున్నాఁడు. ఆప్రదేశములోనిదియే "వారణావతము" ఆ లాగుకొనిన భాగములు కురురాజ్యములోఁ జేరినవి. దానికి భీష్ముఁ డంగీకరించుటచేతనే ద్రుపదునకు భీష్మ ద్రోణులపై మహావిరోధము కలిగిన దనునంశ మిదివఱకె వర్ణింపఁబడినది.

సంఖ్య	దేశము	రాజధాని	రాజు	విశేషములు.
1	కురుదేశము	హస్తిపురి	ధృతరాష్ట్రుఁడు	మహాభారతగాథ ఈకురురాజ్య సంబంధమైనదే.
2	పాంచాలదేశము	కాంపిల్యనగరము	ద్రుపదుఁడు	ద్రుపదుని కొమరుఁడు ధృష్టద్యుమ్నుఁడుపాండవసైన్యపర్వాధికారి
3	గాంధారదేశము	పుష్కలావతి	శకుని	దుర్యోధనుని మేనమామ.
4	మద్రదేశము	శాకల్యపురము	శల్యుఁడు	నకుల సహదేవుల మేనమామ యైనను దుర్యోధనునిపక్ష మవలంబించి, కర్ణుఁడు చచ్చుటకుఁ గారకుఁడైనాఁడు. ,,శల్యసారధ్యము'' ను సామెతయీతనిచేత నెకలిగినది. బాహ్లీకదేశములోఁగూడఁ గొంత భాగ మీతనికిలోఁబడియుండెను.
5	బాహ్లీకదేశము		బాహ్లీకుఁడు	భీష్ముని పినతండ్రి. శతవృద్ధయినను సోమదత్తుఁడను కొమరుని తోను, భూరిశ్రవసను మనుమని తోను మహాయుద్ధమునఁ గౌరవ్రులపక్షమునఁబోరి పాండవులచేఁ జచ్చెను. బాహ్లీకుఁడు మేనమామకు దత్తుఁడై తద్దేశాధీశుఁడయ్యెనఁట !
6	కేకయదేశము		జయత్సేనాదులైదుగురు	ధర్మజుని పినతల్లి కుమారులు. కుంతి చెల్లెలిబిడ్డలందఱిలో వీరే పాండవపక్షులు.
7	సింధుదేశము	.	జయద్రథుఁడు (సైంధ	దుర్యోధనునిబావ. ,,శ్యాలకో గృహనాశాయ'' యను సామెత

సంఖ్య	దేశము	రాజధాని	రాజు	విశేషములు
				వుఁడు) యాతనివలననె కలిగియుండును.
8	సౌవీర దేశము		పంద్రెండుగు రుసోదరులు	ఈదేశము సైంధవునకు లోఁబడి నది. ఆదేశప్రభువులందఱు ద్రౌపది నరణ్యమున సైంధవుఁ డెత్తికొనిపోయినపుడు యుద్ధమున నర్జునుఁడు వీరినందఱఁ జంపెను.
9	కుంతిభోజ దేశము		శ్వేవజిత్తు	కుంతియొక్క తమ్ముఁడు. ఈతఁడు నాగుల సంబంధుఁడఁట!
10	శూరసేన దేశము	ద్వారక	ఉగ్రసేనుఁడు	శ్రీకృష్ణుని మాతామహుఁడు. ఉగ్రసేనాదులు కురు, పాండవ యుద్ధమునఁ దటస్థులై యున్నారు.
11	అవంతి దేశము	ఉజ్జయిని	విందానువిందులు	పాండవులకుఁ బినతల్లి కుమారులైనను దుర్యోధను పక్షమునకు వచ్చిరి.
12	త్రిగర్త దేశము		సుశర్మ	సంశప్తకసేనతోఁ గడవఱకు నర్జునునిఁ బ్రతిఘటించి పోరిన మహావీరుఁడు. గోగ్రహణమునవిరటునిఁ బట్టుకొనఁగాఁ బాండవులు విడిపించిరి. భీముఁడపుడీతనిఁ బట్టుకొనెను.
13	మత్స్య దేశము	ఉపప్లావ్యము	విరటుఁడు	విరాటపర్వమున నీతనిగాథ ప్రసిద్ధమైయున్నది.
14	కర్ణ దేశము		హిరణ్యవర్మ	భగదత్తునితోఁ బోరి చచ్చెను. పాండవపక్షపాతి.
15	మైహాయదేశము	మాహిష్మతి	నీలుఁడు	సహదేవుని రాజసూయ కాలమునుండియు విరోధించుటచేఁ గా

సంఖ్య	దేశము	రాజధాని	రాజు	విశేషములు
				రవపక్షమునకు వచ్చెను.
16	కాశీ దేశము	కాశి		కాశిరాజు యుద్ధాత్పూర్వమె కృష్ణునితోఁ బోరి చచ్చుటచే సైన్యముమాత్రము పాండవపక్షమునకు వచ్చెను. పౌండ్రకవాసదేవునిగాథలోఁ గాశిరాజుగాథయిమిడియున్నదని విష్ణు, భాగవత, పురాణములఁ జదివినవారికి దెలియును.
17	ఉత్తరకోసలదేశము	అయోధ్య	బృహద్బలుఁడు	పద్మవ్యూహములో నభిమన్యుచేఁ జచ్చెను.
18	మగధ దేశము	రాజగృహము	సహదేవుఁడు	జరాసంధునిపుత్రుఁడు. ఇతఁడు పాండవపక్షమునఁ బోరి ద్రోణునిచేఁ జచ్చెను. కాని యీతని కొడుకు "మార్జారి" పాండవుల కెదురొడ్డి యర్జునున కోడెనని యశ్వమేధపర్వమునఁ గలదు.
19	చేదిదేశము	శుక్తిపురి	ధృష్టకేతుఁడు	శిశుపాలునికుమారుఁడు పాండవపక్షమునకు వచ్చెను.
20	ప్రాగ్జ్యోతిషదేశము	ప్రాగ్జ్యోతిషపురము	భగదత్తుఁడు	నరకాసురునికుమారుఁడు. కౌరవపక్షమునకు వచ్చి యర్జునునిచేఁ జచ్చెను. మహావీరుఁడు. ఇంద్రునకు మిత్రుఁడఁట !
21	అంగదేశము	చంపానగరము	కర్ణుఁడు	పాండవులు మొదటనరణ్యముల పాలైనపుడు "రాజపుర"మునఁ జరిగిన స్వయంవరములో దుర్యో

సంఖ్య	దేశము	రాజధాని	రాజు	విశేషములు
				ధనుపత్తమునఁ గర్ణుఁడు జరాసంధునితోఁ బోరి యాతని నోడించి బహుమతిగ "మాలినీ" నగరముఁ గొనెను. కుమారవిద్యాప్రదర్శన సమయమునఁ గర్ణుఁ డర్జునునితోఁ బోరుటకుఁ గర్ణుఁడు రాజు కాఁడను నాక్షేపణమును గృపాచార్యుఁడు చేయఁగా దుర్యోధనుఁడు కర్ణున కంగరాజ్య మిచ్చెనని యాదిపర్వమునఁ గలదు. కాని యది యసత్యముగాఁ గాన్పించుచున్నది. దుర్యోధనున కపు డెట్టి యధికారమును రాజ్యమున లేదు.. ధర్మజునకు యువరాజ్యపట్టాభిషేకము చేయుటచేఁ దనకెట్టి యధికారము లేదని దుర్యోధనుఁడు విలపించినాఁడు. అట్టి దుర్యోధనునకు నంగరాజ్య మిచ్చుట కధికార మెట్లు కలిగినది? కాన జరాసంధునిచేఁ గర్ణుఁడు బహుమతిగ నొందినది యంగరాజ్యభాగ మగును. కర్ణుఁడు 'రోమపాదుఁడు' అనునంగరాజుయొక్క వంశములోనివాఁడని భాగవతమునఁ గలదు. కాన అంగరాజ్యమాతనికి వంశప

సంఖ్య	దేశము	రాజధాని	రాజు	విశేషములు
				రంపరగా వచ్చినదియే కాని దుర్యోధనదత్తముకాదు. కాని దుర్యోధనసామ్రాజ్యమునకు లోఁబడిన సామంతుఁడై యున్నాఁడు. ద్రోణుఁడు, కర్ణుఁడు, బాహ్లీకుఁడు కురురాజ్యమునకు లోఁబడి "అహిచ్ఛత్రి, అంగ బాహ్లీక" రాజ్యముల నేలుచుండిన సామంతరాజులు. అందువలననే దుర్యోధనునకు రారా జని పేరుకలిగెను.
22	పాండ్య దేశము	మణిపురము	మలయధ్వజుఁడు	ఈతఁడు పాండవపక్షమునఁ బోరి యశ్వత్థామచే యుద్ధమునఁ జచ్చెను
23	కళింగ దేశము	రాజపురము	చిత్రాంగదుఁడు (యుద్ధసమయమున శ్రుతాయువు)	ఈతఁడు దుర్యోధనుని మామ. వృద్ధుఁడగుటచే యుద్ధమునకు రాలేదు. కళింగసైన్యములు మాత్రము వచ్చి ఘోరముగఁ గౌరవుల పక్షమునఁ బోరెను. భీముఁడు శ్రుతాయువుం జంపెను.
24	సాళ్వ దేశము	సౌంభకపురి (మృత్తికావతియు)	సాళ్వుఁడు	అంబవిషయమై భీష్మునకీతనికిఁ బోరాటము కలిగినది. కృష్ణునిచే నీతఁడు చచ్చెను. సాత్యకి ధృష్టద్యుమ్నులచేఁ జచ్చినసాల్వుఁడు మ్లేచ్ఛదేశాధీశుఁడఁట ! (అంబకొఱకు భీష్మునితోఁ బోరిన సాల్వుఁడు మొదటివాఁడఁట !

సంఖ్య	దేశము	రాజధాని	రాజు	విశేషములు
25	ఉలూక దేశము		క్షేమధన్వి	కౌరవపక్షమున వచ్చి భీముని చేఁ జచ్చెను.
26	కాంభోజ దేశము		సుదక్షిణుఁడు	సైంధవవధము నాఁ డర్జునుని చేఁ జచ్చెను.
27	అంబష్ఠ దేశము		శ్రుతాయువు	డిటో
28	విదర్భ దేశము	కుండిన నగరము	రుక్మి	శ్రీకృష్ణుని బావ, రుక్మిణియన్న. బలరామునకు నీతనికి వైరము కలదు. బలరాముఁ డేపక్షమునకుఁ జేరనందున నీతఁడు నేపక్షమునకు రాలేదు. తటస్థుఁడై యుండెను.

కౌరవ, పాండవపక్షవీరులలో, ముఖ్యుల పేరులు.

కౌరవవీరులు

1 దుర్యోధనుఁడు
2 దుశ్శాసనుఁడు
3 కర్ణుఁడు
4 శకుని
5 సైంధవుఁడు
6 భీష్ముఁడు
7 ద్రోణుఁడు
8 కృపుఁడు
9 అశ్వత్థామ
10 కృతవర్మ
11 ఉలూకుఁడు
12 శల్యుఁడు
13 బాహ్లికుఁడు
14 సోమదత్తుఁడు
15 భూరిశ్రవస్సు
16 భగదత్తుఁడు
17 లక్ష్మణుఁడు (దుర్యోధనుని పుత్రుఁడు)
18 వృషసేనుఁడు
19 సుశర్మ
20 నీలుఁడు
21 బృహద్బలుఁడు
22 సాల్వుఁడు
23 శ్రుతాయువు (కాళింగుఁడు)

24 సుదక్షిణుఁడు

25 క్షేమధన్వ

26 విందుఁడు }
27 అనువిందుఁడు } అవంతి ప్రభువులు

28 శ్రుతాయువు (అంబష్ఠుఁడు)

29 జలసంధుఁడు (ఒకరాజు)

30 సుదర్శనుఁడు (మఱియొకరాజు)

31 అలంబసుఁడు

32 హలాయుధుఁడు

పాండవ వీరులు

1 ధర్మరాజు

2 భీముఁడు

3 అర్జునుఁడు

4 నకులుఁడు

5 సహదేవుఁడు

6 శ్రీకృష్ణుఁడు

7 ద్రుపదుఁడు

8 విరటుఁడు

9 శ్వేతుఁడు (విరటునిపుత్త్రుఁడు)

10 ఉత్తరుఁడు

11 ధృష్టద్యుమ్నుఁడు

12 శిఖండి

13 సాత్యకి

14 అభిమన్యుఁడు

15 ఘటోత్కచుఁడు

16 సహదేవుఁడు (జరాసంధపుత్త్రుఁడు)

17 ధృష్టకేతుఁడు (శిశుపాలసుతుఁడు)

18 మలయధ్వజుఁడు (పాండ్యదేశరాజు)

19 చేకితానుఁడు (యాదవుఁడు)

20 ఇలావంతుఁడు (అర్జుననిసుతుఁడు)

21 శైబ్యుఁడు (శిబిదేశప్రభువు)

22 జయత్సేనుఁడు, మఱియైదుగురు (కేకయులు)

23 ప్రతివింధ్యుఁడు }
24 శ్రుతసోముఁడు }
25 శ్రుతకీర్తి } ఉపపాండవులు
26 శతానీకుఁడు }
27 శ్రుతసేనుఁడు }

28 ఉత్తమౌజుఁడు }
29 యుధామన్యుఁడు } అర్జునచక్రరక్షకులు ద్రుపదుజ్ఞాతులు.

30 అంజనపర్వుఁడు (ఘటోత్కచపుత్త్రుఁడు)

31 ధృష్టవర్మ (ధృష్టద్యుమ్నపుత్త్రుఁడు)

33 హిరణ్యవర్మ (దశార్ణదేశప్రభువు)

మహాభారతచరిత్రానుబంధము

—♦ పరిక్షిత్తు ♦—

కురుక్షేత్రయుద్ధమునఁ బాండవపంచకము కృష్ణసాత్యకులు కృప కృతవర్మాశ్వత్థామలు, సంజయుఁడు మాత్రమె జీవించిరి. పాండవులు వృద్ధులై తత్పుత్త్రులు వృద్ధులై యుండుటచేతను ద్రౌపదీసూనులవివాహితులై మృతినొందుటచేతను, పాండవవంశమునం దభిమన్యుఁడుమాత్రమె వివాహితుఁడయి యాతనిపత్నియగు నుత్తర గర్భవతిగాన నాయుత్తరాగర్భస్థుఁడే వంశవర్ధనుఁడు కావలసియుండెను. ఆయుత్తర ప్రసవింపగాఁ బుత్త్రుఁడు పుట్టెను. పుట్టినవెంటనె యాతఁడు మృతునివలె నిశ్చేష్టుఁడుగానుండ నంతకుఁ బూర్వము (సౌప్తికవధానంతరము) అశ్వత్థామను బాండవులు పరాభవించుటచేతను, ఆయశ్వత్థామ కోపోద్దీపితుఁడై వెడలిపోవుటచేతను, ఆయశ్వత్థామ యేదేని మంత్రప్రయోగము (చిల్లంగి)చేసి యాశిశువును జంపియుండునని యంతఃపురములోని కుంతీసుభద్రాదులు తలఁచి తత్కాలమున సన్నిధినున్న శ్రీకృష్ణుతో మొఱనిడియుండిరి. (పాండవాశ్వత్థామలువివాదముపడునపుడు మీవంశము నిర్వంశము కాకుండునాయని స్వశిరోమణ్యపహరణాదిజనితక్రోధముచే నశ్వత్థామ పరుషముగాఁ బలికియుండెను. ఆమాటను దలంచియే యశ్వత్థామ శిశువుం జంపె నని కుంత్యాదులు విలపించిరి) శిశువులకుఁగల రోగములను దయ్యములనుగాను ప్రయోగములనుగాను బాలగ్రహములనుగాను దృష్టిదోషములనుగాను, అప్రయోగములను దమ్మచూచి యోర్వలేనివారె చేసినవిగాను భారతకాలమునుండి నేఁటివఱకు భారతీయులలోఁ బామరులు మొదలు పండితులవఱకుఁ దలంచుచుండుట యా

చారమై యున్నది. అట్లు తలంచువారిలలో స్త్రీలె మొదటివారు. ఈతె లంపె కుంత్యాదులకుఁ గలిగినది. బాలురకుగల్గిన పైప్రయోగాదులను వివిధరోగములనుగా 'చరకశుశ్రుతా'దిగ్రంథములు చెప్పిన యంశము నిదివఱకె సూచించితిని. పై బాలరోగములకు మంత్రతంత్రాదులును మనగ్రంథములలో లేకపోలేదు. అథర్వసంహితలోఁ బెక్కులుప్రయో గోపసంహారాదులు చెప్పఁబడియున్నవి. పామరులు తమబిడ్డలకును దమకుఁగలిగిన రోగాదులకు మందులనుపయోగింపక మంత్రతంత్రము లకే ప్రథమప్రయత్నముచేసి నష్టపడుటయుఁ గలదు. రానురానామూ ఢత్వ మిపుడు తగ్గుచున్నందులకు సంతసింపవలసియున్నది. కొన్నివ్యక్తుల యందుఁ గల్గురోగాదులకు మందులకంటె మంత్రములె యెక్కువపనిచే యుటయుఁ గలదు. రోగమొకప్పుడు మనస్సన్యథామాత్రినను మాఱును. అది వ్యక్తి ననుసరించియు రోగముననుసరించియు నుండునని శుశ్రుతా దిగ్రంథములును గొన్నితంత్రములు నంగీకరించుచున్నవి.

పరిక్షిత్తు శ్రీకృష్ణునిమంత్రతంత్రాదులచే సచేతనుఁడగుటచే నాతనికిఁ 'బరిక్షిత్ప్రాణసంధాత' యనుబిరుదముగల్గెనని యిదివఱకె చెప్పి తిని. భారత భాగవతములలో "పరిక్షిత్తు, పరీక్షిత్తు" అనిరెండువిధము లుగా నాతనినామము పేర్కొనఁబడెను. కులముపరిక్షీణమైనపుడు పుట్టిన వాఁడుగాన పరిక్షిత్తయ్యెనని భారతమును, తనను గర్భమున రక్షించిన కృష్ణుని దాను భూమిపైఁబడగనే పరీక్షించుటచేఁ బరీక్షిత్తయ్యెనని భాగ వతమును జెప్పుచున్నవి. భాగవతములోఁ జెప్పినయంశము ప్రకృతివిరు ద్ధముగానున్నది.

ఐతరేయబ్రాహ్మణము "పరిక్షి"చ్ఛబ్దము నింకొకరీతిని సమ ర్థింపుచున్నది. (1) "పరిక్షిత్తన నగ్ని. అగ్ని ప్రజలను జుట్టుకొనును

(1) న్యూ ఋ పారిక్షితీశ్శంస త్యగ్నిర్వై పరిక్షిద్ అగ్నిర్హాః ప్రజాః పరిక్షియం

లేక ప్రజలగ్నిం జుట్టికొందురు. (అట్లే పరిక్షిత్తగ్నివలెఁ బ్రజలంజుట్టి యోగక్షేమములం దెలిసికొనుచుండును. లేక ప్రజలు పరిక్షిత్తును జుట్టి యుందురు.) మఱియుఁ బరిక్షిత్తన సంవత్సరము. సంవత్సరము ప్రజలం దిఱిపై వ్యాపించును. లేక ప్రజలు సంవత్సరమును జుట్టుకొనియుందురు." (అట్లే పరిక్షిత్తు ప్రజలలో నవినాభావముగా మెలఁగుచుండును. లేక ప్రజలు పరిక్షిత్తుతో నవినాభావులై సంచరించుచుందురు.)

పరిక్షిచ్ఛబ్దమునకు నగ్నియనునర్థము నిఘంటువులలోఁ గలదు. సంవత్సరమనునర్థము కాన్పింపదు. ఇందుకై నిరుక్తమును శోధింపవలసి యున్నది.

పరిక్షిత్తు దేశము మహాదుఃఖమగ్నమైయుండినపుడు జన్మించి యున్నాఁడు. ఈతఁడుపుట్టిన స్వల్పకాలముననే ధర్మజుఁ డశ్వమేధయాగముచేసియున్నాఁడు. ఆమహాయాగముచే బ్రహ్మహత్యాది దోషములు పోయినఁబోవుఁగాక. దిగ్విజయమునకై పోయినయర్జునునిచేఁ జెక్కఁబడు సైనికులు మడియుటయు నర్జునునకు లోఁబడినరాజులు పార్థునకిచ్చు కప్పములకై ప్రజలఁ బీడించుటయు ననునుపద్రవములు ప్రత్యక్షప్రత్యక్షములుగా జరిగియున్నవి.

పరిక్షిత్తు పదునైదు లేక పదునెనిమిది యేండ్లవాఁడైనపుడు దుర్యోధనాదులశ్రాద్ధముల వ్యాసునికపటోపాయముచేఁ బరిక్షిత్తునెదుటనే గంగలోఁ బ్రవేశించి సంఘసరణమునొందిరి. పిమ్మట నచిరకాలముననే కుంతీ గాంధారీ ధృతరాష్ట్రులు దావాగ్నిలోఁబడి మడసి రనుదారుణ వార్త వినఁబడెను. మఱికొంతకాలమునకు మహాబలవంతులగుయాదవు

త్యగ్నిం హీమాః ప్రజాః పరిక్షియంతి......సంవత్సరో వై పరిక్షిత్సంవత్సరో హీమాః ప్రజాః పరిక్షితి సంవత్సరం హీమాః ప్రజాః పరిక్షియంతి.

ఐతరేయబ్రాహ్మణ 6-6.

లన్యోన్యకలహములచే మృతినొంది రనుదుఃఖవార్త వీతెంచెను. ఆవార్తతోఁగూడఁ దమకులమున కేతుగడ యగు శ్రీకృష్ణుఁడు వైకుంఠమునకేగె ననునుపద్రవవార్తయే కాక పితామహుఁడగు విజయుఁడు బోయలచే నపజయమునొంది కృష్ణునంతఃపురస్త్రీలను నపారధనరాసులను గోలుపోయె ననుమహాదుఃఖవార్తలును వినఁబడెను.

అప్పటికిఁ బరిక్షీత్తునకు ముప్పదియాఱవయేఁడు! ధర్మజుఁడు శ్రీకృష్ణుని నిర్యాణముచే నిస్సహాయుఁడై "ప్రాగ్జ్యోతిష మాగధ త్రిగర్త సింధు గాంధారాది దేశస్థులు కురుక్షేత్రసంగ్రామమునం దమవారికిఁ గలిగిన యన్యాయమరణములకే కాక 'గోరుచుట్టుపై రోఁకటిపో' టనునట్లు అశ్వమేధయాగపుసేపమునఁ దమ్ముఁ బీడించి యపారధనమును గప్పముగాఁ బుచ్చుకొనుటచేఁ గినిసి సమయమునకై వేచుచుందు రనుభయము ధర్మజునకుఁ గలిగియుండును. కృష్ణునాలోచనాసహాయము కల్గుటచేతను బలవంతులగు యాదవులు బంధువులుగానుండుటచేతను బైనుడివిన మాగధాదు లేమియుఁ జేయలేకుండిరనియు స్వబంధులగు మాత్స్యలు పాంచాలురు మూలముట్టుగ నశించుటచే నన్యసహాయ మభావమయ్యెననియు; ధర్మజుఁడు తలఁచియుండును. దీనికినిదర్శనముగా నంతకుఁబూర్వ మూరుపేరులేని కిరాతులే మహాబలవంతుఁడును బ్రఖ్యాతిగన్నవాఁడు నగువిజయునిం జిదుకఁగొట్టి యోడించుటచేతను, * స్వరాజ్యమునఁ బ్రజలు రాజశాసనోల్లంఘనమునకుఁ గడంగుచుండుటచేతను, దాక్షిణాదేశమున నుండిన నేదైన దండయాత్రచేసి పైనుడివిన మాగధాదులు తమ్ముఁ బదభ్రష్టులఁ జేతురనియే తమవంశాంకురమగు పరిక్షిత్తునకుఁ బట్టముగట్టుమని రాజ్యమును యుయుత్సునిపరముచేసి కృష్ణుని

* హస్తినాపురిలోఁ గొందఱుప్రజలు నివేశనములకై హద్దుమీఱి సహదేవుఁడు చెప్పినతీర్పు నతిక్రమించినట్లు మహాప్రస్థానికపర్వమునఁ గలదు.

సంరక్షకునిగాఁ బరిక్షిత్తునకు నియమించి జంఘాబలమునుం జూపి త్రివిష్టప ముం జేరిరి. దీనికిఁ బలువలుపలువలు పిమ్మటఁ జేర్పఁబడియుండును.

స్వశత్రువు పలాయితుఁడైనం దద్వంశమునందును దద్దేశమునం దును విరోధభావము భారతీయుల కుండకపోవుట స్వభావము. మఱియు ధృతరాష్ట్రపుత్రుఁడగు యుయుత్సుఁడు రాజప్రతినిధియగుటచేఁ బ్రజ లలోఁ దృప్తియుఁ గలిగెను. పరిక్షిత్తు యుయుత్సునివల్ల రాజనీతిని నేర్చి కృపునికడ నస్త్రశస్త్రవిద్యలునేర్చి ప్రజారంజకముగాఁ బరిపాలించుట యొకాక యన్యులతో విరోధముఁ బెట్టుకొనకుండుటచే నితరులును బరి క్షిత్తును ద్వేషింపరైరి. దీనినిగూర్చి మహాభారతమునసే యిట్లు కలదు.

(1) శ్రీమంతుఁడు మహాబలవంతుఁడు ధర్మమువలననే ధర్మముఁ దెలిసినవాఁడు నగు పరిక్షిత్తు ధర్మము మూర్తీభవించినట్లు భూదేవిని బాలించెను. అతనిని ద్వేషించువారెవరును లేరైరి. అతఁ డెవ్వరిని ద్వేషింపనులేదు. అతఁడు సర్వభూతములయందును బ్రజాపతివలె సముఁడయ్యెను. బ్రహ్మక్షత్రియ వైశ్య శూద్రులు తమతమ కర్మము

(1) శ్లో... ధర్మతో ధర్మవిద్రాజా ధర్మోమూర్తిగహావాసివ
ররక్ష పృథివీం దేవీం శ్రీమానతులవిక్రమః
ద్వేష్టార స్తస్యనైవాసన్ సచ ద్వేష్టి నకంచన
సమ స్సర్వేషు భూతేషు ప్రజాపతి రివాభవత్
బ్రాహ్మణాః క్షత్రియా వైశ్యా శ్శూద్రాశ్చైవ స్వకర్మసు
స్థితా స్సుమనసో రాజన్ తేనరాజ్ఞా స్వధిష్ఠితాః
విధవాఽనాథవికలాన్ కృపణాంశ్చ బభార సః
సుదర్శ స్సర్వభూతానా మాసీ త్సోమ ఇవాపరః
తుష్టపుష్టజన శ్శ్రీమాన్ సత్యవా గ్దృఢవిక్రమః
లోకస్య చైవ సర్వస్య ప్రియఆసీ న్మహాయశాః
ప్రజాఇమా స్తవపితా షష్టివర్షాణ్యపాలయత్. ఆశ్రమపర్వ.

లయందు మంచిమనస్సుకలవారై మెలఁగిరి. ఆమహారాజు వితంతువు లను అనాథలను అంగవైకల్యముగలవారిని దీనులను భరించెను. ఆతఁడు సర్వభూతములకు రెండవచంద్రునివలె సుదర్శనుఁడయ్యెను. సంతోషింపఁబడిన పోషింపఁబడిన జనులుకలిగినట్టియు సత్యవాక్కులుకలిగినట్టియు దృఢపరాక్రముఁడైనట్టియు మహాకీర్తిమంతుఁడైనట్టి యీమహారాజు సమస్తప్రజలకుఁ బ్రియుఁడయ్యెను. అట్లా పరిక్షిన్మహారాజఱువదేండ్లు (1) పరిపాలనముఁ జేసెను.

ప్రజలను సర్వసమత్వముగాఁ బాలించుటయేకాక వితంతువులను (పాండవులనాఁడు వారు గంగాప్రవేశము చేయించినట్లుకాక) పోషించుటయు ననాథలను గాపాడుట యనువిశేషాంశములచే జనసామాన్యము యొక్క భక్తికిఁ బరిక్షిత్తు పాత్రుఁడయ్యెనని చెప్పవలసియున్నది. సర్వప్రజారంజకుఁడగు ప్రభువగుటచేతనె పరిక్షిత్తును బ్రజలు ,అగ్నిహోముల' తోను దేవునితోడను బోల్చి విశేషముగ వినుతించిరి. పరిక్షిత్తుఁగూర్చి మహాభారతముననేకాక వైదికవాఙ్మయమగు ,, అధర్వసంహితలోను, ఐతరేయబ్రాహ్మణములోను ” గూడ నాతఁడు సత్ప్రభువనియే చెప్పఁబడియున్నది. అధర్వసంహితలోని యంశము లెట్లుండెనో చూడుఁడు.

(1) ఓగాయకుఁడా! పశువులను భాగ్యమును సమకూర్పఁగల యుక్కును బతిమాలుము. విలుకాఁడు విశిఖమును గుఱిపెట్టునటులు దేవతలకుఁ బ్రార్థనమును సిద్ధము చేయుము.

---

(1) మహాభారతవ్యాఖ్యాత యగునీలకంఠాచార్యుఁడు ,షష్టివర్షాణ్యపాలయత్' అనువాక్యమునకు వ్యాఖ్యంజేయుచు పరిక్షిత్తు అఱువదేండ్ల వయస్సువచ్చు అంతే(అనఁగా మూప్పదియాఱవయేడున రాజ్యమునకు వచ్చి యిరువదినాలుగేండ్లు) పాలించెనని వ్రాసియున్నాఁడు. ఈయంశము నింకను శోధింపవలయును.

(1) ప్రశేభరం భరస్వ గోవిదం వసువిదం| దేవత్రేమాం వాచం కృణోతేషునసీరో అస్తా||

(2) పరిక్షిత్తుస్తవనమును వినుఁడు. ఆతఁడందఱు ప్రజలకుఁ బ్రేమాస్పదుఁడగు రాజు. మానవులకు భగవంతుఁడగునగ్నివలె సఖుఁడు.

(3) బీటలలోనుండి పండినయవధాన్య మాకాశమునందలి వెలుఁగుకొఱకుఁ బైకిఁ బొడుచుకొనివచ్చుచున్నది. పరిక్షిత్తు పాలించుచున్న రాజ్యమునఁ బ్రజలు సుఖముగా వృద్ధినొందుచున్నారు.

(4) పరిక్షిత్తు సింహాసనమెక్కి మాకు క్షేమముం జేయుచున్నాఁడు (అని) గృహనిర్మాణముం జేసికొనుచు నొకకౌరవ్యుఁడు భార్యతో ననుచున్నాఁడు.

(5) పరిక్షిన్మహారాజుయొక్క రాజ్యమునందు భార్యభర్తను గూర్చి నీకేమి తెత్తును! పెరుగా! పాయసమా! మద్యమా! అని యడుగుచున్నది.

మహాభారతములోని పరిక్షిత్తుయొక్క యోగ్యమగు పరిపాలనావర్ణనమును అథర్వసంహితలోని పరిక్షిత్స్తవరూపకమగు వర్ణనము దృఢపఱచుచున్నది. మఱియుఁ బరిక్షిత్తునుగూర్చి పై కుంతాపసూక్తమునకు బ్రాహ్మణమైన ఐతరేయబ్రాహ్మణవాక్యమునఁగూడఁ బరిక్షిత్తు నగ్నితోను సంవత్సరముతోను బోల్చి వర్ణించుటచేఁ బరిక్షిత్తు ప్రజారం

(2) రాజ్ఞో విశ్వజనస్య యో దేవో మర్త్యాఅతి| వైశ్వానరస్య సుష్టుతిమా శృణోతా పరిక్షితః||

(3) అభీవస్వః ప్రజహీతే యవః పక్వః పథో బిలం| జనః సభద్రమేధతేరాష్ట్రే రాజ్ఞః పరిక్షితః||

(4) పరిక్షిన్నః క్షేమమకరుత్తన ఆసనమాచరన్| కులాయం కృణ్వన్ కౌరవ్యః పతిర్వదతి జాయయా||

(5) కతరత్తవ ఆహరాణి దధి మన్థం పరిశ్రుతం జాయా పతిం విపృచ్ఛతి రాష్ట్రే రాజ్ఞః పరిక్షితః||

అథర్వసంహిత. కా 20 సూ. 128 (కుంతాపసూక్తము.)

జకముగా రాజ్యముఁ జేసినట్లు విశేషముగా స్పష్టమగుచున్నది. ఇంకనొ కవిశేషముకలదు. పై కుంతాపసూక్తపుఋక్కులలో (4) కౌరవ్యుఁడొ క్కఁడు గృహనిర్మాణముఁ జేసికొనుచు భార్యతోఁ బరిక్షిత్తుసింహాసన మెక్కి మాకు క్షేమముఁ జేయుచున్నాఁ డనుటచే ధర్మజునినాఁడు నా నాకష్టములననుభవించి దేశభ్రష్టులైన కౌరవులను దిరిగి హస్తిపురికి తప్పించి వారుగృహములఁ గట్టుకొని నివసించునట్లు చేసెనని తోఁచుచు న్నది. కాని కాలాంతరమున నాకౌరవులు రాజ్యమునఁ బరిక్షిత్తుతో సమానమగు గౌరవమునే పొందియున్నారని యీక్రింది యైతరేయబ్రా హ్మణవాక్యముచే నూహింపఁబడుచున్నది.

(1) ,, దేవత లేకల్యాణకర్మమును జేసిరో యది కారవ్యులచే (ప్రజలు) పొందుచున్నారు. యజమాను లేకల్యాణకర్మమును జేసిరో యాకల్యాణకర్మమును యజమానులు కారవ్యులచేఁబొందుచున్నారు.''

అధర్వసంహితలోఁ గౌరవుఁడొకఁడు గృహముఁ గట్టుకొనుచు న్నట్లు మాత్రమె అనఁగా నవీనముగా హస్తిపురిం జేరినట్లే చెప్పఁ బడినది. ఐతరేయబ్రాహ్మణమునఁ బైసూక్తమును బ్రాహ్మణించు టలోఁ గారవ్యులు దేవతలుచేసిన శుభకర్మములఁ జేయుచుండిరనియు యజమానులు కారవ్యులచేఁ దామే చేయుకర్మములఁ జేయించుకొను చుండిరనియుఁ జెప్పఁబడుటచే దుర్యోధనాదుల సంతతివారు క్రమ ముగాఁ బరిక్షిద్రాజ్యమునఁ బ్రవేశించి ప్రధానోద్యోగపదముల నాక్ర మించి రని తోఁచుచున్నది.

---

(1) న్యాంఖః. కారవ్యాః శంసతి దేవావై యత్కించకల్యాణం కర్మాకుర్వం స్తత్కారవ్యాభిరవాప్నువం స్తథైవ తద్యజమానా యత్కించకల్యాణం కర్మకుర్వం తి తత్కారవ్యాభిరాప్నువంతి.

ఐతరేయబ్రాహ్మణ. అధ్యా 30 ఖం. 6.

మఱియొకవిశేషము. "పరిక్షిత్, కారవ్య" శబ్దములను "న్యూంఖ" గాఁజెప్పవలయునని యైతరేయబ్రాహ్మణము చెప్పుచున్నది.(1) 'న్యూంఖ' గాఁజెప్పుట నాఁటికాలమునఁ బ్రభువులువచ్చునపుడు యజ్ఞములలో వారిపేరికి ముందుచ్చరించు నోకారస్వరప్రయోగము. ఆ న్యూం

(1) 'న్యూంఖ' అనఁగా షోడశోకారోచ్చారణ మైనపిమ్మట పదము నుచ్చరించుట యని "యజ్ఞకర్మణ్యజపన్యూంఖ సామాను" అనుపాణినిసూత్రమునకుఁ గాశికాభాష్య టీకాకారుఁడగు 'హరదత్తుఁడు' తనపదమంజరీ టీకలో వ్రాసియున్నాఁడు. ఈయంశముఁగూర్చి నాచేరచింపఁబడిన 'పరిక్షిత్తు' అనుపుస్తకమున వివరించితిని. ఈ కుంతాపసూక్తములోని 'న్యూంఖోచ్చారణమును, ఆంధ్రదేశస్థశ్రోతులుషడ్డోకారయుక్తముగా నుచ్చరింతురు. అమరవ్యాఖ్యాతయగు 'లింగాభట్టు' తనవ్యాఖ్యలో న్యూంఖయన షడ్డోకారపుంజమేయని చెప్పియున్నాఁడు దీనింగూర్చి యింకను శోధింపవలెను. మఱియొకవిశేషము. అథర్వసంహితలోని 'కుంతాపసూక్తము' ఋక్సంహితనుండి గ్రహింపఁబడినదైయుండును. కావుననే ఋగ్వేదబ్రాహ్మణమగు నైతరేయమున దానికిఁ బ్రవేశము కలిగినది. ఇప్పటి ఋక్ (శాకల్య) సంహితలోఁ గుంతాపసూక్తము కానరాదు. ఈకుంతాపసూక్త మన్యమగు ఋక్శాఖలోనిదయియుండును. నేఁడుకాన్పించు నథర్వసంహితయంతయు సాయనాచార్యులవారికి లభింపలేదు. అందువలననే సభాష్యకముగా 'హరినారాయణశాస్త్రిపండితుఁడు' పూనాలో ముద్రించిన ప్రతిలోఁ గుంతాపసూక్తమునకు భాష్యములేదు. సాయనాచార్యులు ఐతరేయబ్రాహ్మణ భాష్యమున నీకుంతాపసూక్తము 'ఖిల' సూక్తములోనిదని చెప్పియున్నారు. మఱియు నైతరేయబ్రాహ్మణమునఁ గౌరవ్యశబ్దము "కారవ్య" అని చెప్పఁబడెను. ఈకారవ్యశబ్దమున కర్థము 'ఇంద్రుఁడు' (కారుశబ్దోపేతాః కారవ్యాః కారు రింద్రః) అనివిద్యారణ్యుఁ డర్థమును వ్రాసియున్నాఁడు. కాని నేఁడు "బర్లిన్, పూనా, లాహోరు" లలో ముద్రింపఁబడిన యథర్వసంహితలోని కుంతాపసూక్తమునఁ గౌరవ్యశబ్దమే కలదు. ఐతరేయబ్రాహ్మణమునాఁడు కారవ్యశబ్దముఁ గారవ్యయని యుచ్చరించిరేమో! మఱియుఁ గుంతాపసూక్తమున గౌరవ్యుఁడు గృహమునుగట్టుకొనుచున్నట్లున్నది. కారవ్యుఁ డింద్రుఁడైన నాతఁ డింటిని గట్టుకొనుచున్నాఁ డనుట యయుక్తముకాదా! కాన అథర్వసంహితలోని కుంతాపసూక్తము సాయనునకు లభింపనందుననే యిట్లు కారవ్యశబ్దమున కింద్రుఁడను వేఱగునర్థముఁ జెప్పియున్నాఁడని తలంపవలసియున్నది.

ఖోచ్చారణమును (కుంతాపసూక్తాంతర్గతమగు పారిక్షితి కౌరవ్యపద ములను) "బ్రాహ్మణాచ్ఛంసి"యను ఋత్విక్కు చేయవలెనని యైతరేయ బ్రాహ్మణము చెప్పుచున్నది. అనఁగాఁ బరిక్షిత్తుకాలమున నాతనితో సమానముగాఁ గౌరవులు యజ్ఞాదులఁజూడనేఁగినపు డాయజ్ఞములలో గౌరవించుచుండిరని స్పష్టమగుచున్నది. న్యూంఖోచ్చారణ మిపు డాం గ్లప్రభువులకుఁజేయు " హిప్ హిప్ హుర్రే " అను నుత్సాహవాక్య సమమగును. పరిక్షిత్తుకాలమున దుర్యోధనునిపుత్రుఁ డొకఁడుండినట్లుల గాన్పించును. కౌరవ్యుఁ డొకఁడు కలఁడని యథర్వసంహితలోఁ గలదు. ఆకౌరవ్యునకుఁ గలగౌరవము పరిక్షిత్తుతో సమానముగా నుండెనని యై తరేయబ్రాహ్మణము చెప్పుచున్నది. మఱియుఁ 'భాస' మహాకవి నేఁ టికి రెండువేలేండ్లనాఁడు రచించిన "ఊరుభంగ" నాటకమున దుర్యోధ నుఁడు తొడలువిఱిగి పడినపుడు బాలుఁడైన "దుర్జయుఁడు" అనుపు త్రుఁడు వచ్చి తండ్రితో సంభాషించినట్లు వ్రాసియున్నాఁడు. ఆబా లుని సుయోధనమరణానంతరము తల్లిపుట్టినింటివారు (కళింగదేశపు వారు) తమదేశమునకుఁ దీసికొనిపోయి పెంచి పెద్దవానిఁగాఁ జేసిరేమో! ఆకౌరవ్యుఁడే యథర్వవేదమునఁ జెప్పఁబడినవాఁడై యుండునేమో! మ ఱియుఁ బాండవులు మహాప్రస్థానికమున కేఁగునపుడు ధర్మజుఁడు తన రాజ్యమునంతయు యుయుత్సుని పరముచేసి పరిక్షిత్తునకుఁ బట్టాభిషే కము చేయుమనుటలోఁగూడ విశేషముకలదు. ముప్పదియాఱేండ్లవయ స్సుకల పరిక్షిత్తునకే ధర్మజుఁడేలరాజ్యాభిషేకముంజేయరాదు? ఇందును ధర్మజుని రాజనీతి నైపుణ్యము గాన్పించుచున్నది. వైశ్యాపుత్రుఁడగు యుయుత్సునకు రాజ్యాభిషేకార్హతలేదు. (1) కావ యుయుత్సుఁడు రాజ్యమును రాజప్రతినిధిగానుండి పాలించునే కాని రాజుగానుండఁడు.

---

(1) శ్రుతిః "వైశ్యాపుత్రం నాభిషించేత్." కృష్ణయజుర్వేద.

తనకప్పనసేసినరాజ్యమును బరిక్షిత్తునకు రాజ్యాభిషేకముఁజేసి దుర్యోధన
పుత్రుని రప్పించి యాతనికిఁ బ్రాచీనపుకౌరవులకుఁగల గౌరవముల
నొసంగునట్లు పరిక్షిత్తుచేఁ జేయించియుండును. అదియే యథర్వవేదో
దిత కౌరవ్యునివాక్యము. పరిక్షిత్తుయొక్క యోగ్యతనుగూర్చి 'శమీ
కముని' పరిక్షిత్తు ప్రపితామహుఁడగు పాండురాజువలె సుపరిపాలనముఁ
జేయుచున్నాఁడని తనకుమారుఁడగు శృంగిమునితోఁ జెప్పియున్నాఁడు.

శమీకుఁడు పరిక్షిత్తుపాలనమును పితామహుఁడగు ధర్మజునిపా
లనముతోఁ బోల్పక పాండునిపాలనముతోఁ బోల్చుటకు హేతువేమి?
ధర్మజునిపాలనమున దేశము నానాకష్టములను పొందినదనుటయేకాక,
జ్ఞాతులనఁబడు కౌరవులకు బహుకష్టములఁ గలిగించెను. పాండు
రాజు ధృతరాష్ట్రుఁ డంధుఁడై రాజ్యార్హుఁడు కాకుండినను దా నాధృత
రాష్ట్రుని సింహాసనమెక్కించి యాతనికిఁ బెక్కు మర్యాదలఁగలుగఁ జేసి
యుండెననియుఁ బరిక్షిత్తుకూడనట్లే రాజ్యచ్యుతినొంది దేశభ్రష్టుఁడైన
దుర్యోధనపుత్రుని దెచ్చి స్వసమానగౌరవముల నాతనికిఁ గలుగఁజేసి
యుండెననియు శమీకునివాక్యము స్పష్టపఱచుచున్నది.

(1) పరిక్షిత్తును, కౌరవ్యునిఁ గూర్చిచెప్పిన వేదవాక్యములకు
'నారాశంసి' యను పేరు కలిగినట్లు ఐతరేయబ్రాహ్మణమునఁ గలదు.

---

(1) అథర్వవేదోదిత పరిక్షిత్తు ఐతరేయబ్రాహ్మణోదిత జనమేజయుఁడు పాం
డవులపౌత్ర ప్రపౌత్రులని నేనువ్రాయఁగా శ్రీపాద కృష్ణమూర్తి శాస్త్రిగారు వేదము
పౌరుషేయమా? కావ వేదోదిత పరిక్షిజ్జనమేజయులు పాండవేయసంతతికాదనియు
జైమినియొక్క పూర్వమీమాంసలో వేదోదితపురుషులు యజ్ఞాదిక్రతువులంజేసినరాజశ్రే
ష్ఠులనియు వ్రాసియున్నాఁడనిరి. కృష్ణమూర్తి గారి వ్రాఁత అవ్యాప్తిదోషయుక్తముగా
నున్నది. వేదమపౌరుషేయమైనచో నీపరిక్షిదాదులు పాండవులసంతతివారుకాకుండినను,
తత్పూర్వికులైన నగుదురుగదా! వారుమాత్రమెట్లు అపౌరుషేయ వేదములోఁదూరిరి?
అపౌరుషేయవేదమున నొకమనుష్యుని పేరెట్లు ప్రవేశించును? కాన కృష్ణమూర్తి శాస్త్రి

'నారాశంసి' యన నరులఁగూర్చిచెప్పు ఋక్కులని నిఘంటువులలోను విద్యారణ్యభాష్యమునను గలదు. కాన నాఁటి వైదికఋషులు పరిక్షిత్తును, తదనుయాయుఁడగు కౌరవ్యుని విశేషముగా గౌరవించుచుండిరని స్పష్టమగుచున్నది. మొత్తమునకుఁ బరిక్షిత్తు రాజ్యము సర్వజనసుఖకరముగా నిరువదినాలుగేండ్లు ప్రవర్తించెను. (అఱువదేండ్లనికొందఱు) పరిక్షిత్తు "భద్రవతి" (మద్రవతి యని గ్రంథాంతరములలో గలదు.) యనునామెను బెండ్లియాడి యామెయందు "జనమేజయ, శ్రుతసేన, భీమసేన, ఉగ్రసేను"లను నల్వురసుతులం బడసి సుఖంబుగ నుండెను.

మనభరతఖండమున నేరాజ్యమును జాలకాలము స్థిరస్థాయిగ నుండలేదు. అందు కురురాజ్యము (ఢిల్లీప్రాంతరాజ్యము) తొందరలకు రాజులమార్పునకుఁ బ్రసిద్ధికెక్కియున్నది. భరతఖండచరిత్రముఁ జదివినచో హస్తిపురప్రాంతరాజ్యపు టల్లకల్లోలము లెట్టివో తద్రాజరాజ్యచ్యుతులెట్టివో తత్కారణమున యావద్భరతఖండరాజ్యపరిణతులెట్టివో కాన్పించును. పాండవులకుఁ బ్రాచీనులగు 'సంవరణ, శంతనుల' కాలమున రాజ్యసంక్షోభ రాజపరిణామములు కలిగినవి. పాండవులనాఁటి బీభత్సము జగద్విదితము. పరిక్షిత్తునకుఁ బిమ్మటను "నిచక్షునినాఁడు, ఉదయనునినాఁడు" కురురాజ్యమున నుపద్రవములు కలిగినవి. 'మహంమదీయుల' నాఁటి ఢిల్లీరాజ్యబీభత్సములు జగద్విదితములు కదా!

పరిక్షిత్తుకాలమున యావద్భరతఖండ మెట్లుండెనో తెలియదు గాని, కురురాజ్యము మాత్రము సుపరిపాలితమై స్వారాజ్యముఁబోలె

గారిత్రాఁత యుపాస్తమగుచున్నది. పరిక్షిన్నామములు పురాణములలో నల్వురు గలరు. (1) అభిక్షితునిపుత్రుఁడు, (2) అనశ్వునిపుత్రుఁడు, (3) సుశోభనయనుమండూకకన్యకాభర్త. ఈతనికి శల, దలాదులు పుత్రులు. పైమువ్వురును పాండవేయ పరిక్షిత్తువలెఁ బ్రసిద్ధినొందినవారును యోగ్యులునుగారు. కాన వైదికవాఙ్మయోదిత పరిక్షిత్తు [illegible] యైయుండును.

సుఖశీలముగా నుండెను. పరిక్షిత్తు పాలనమునకు వచ్చునాటికి ,, సింధు కాశ్మీర గాంధారమద్ర బాహ్లీక'' దేశప్రభువులగు "సైంధవపౌత్రి గోనంద (కాశ్మీరదేశప్రభువు కురుసంగ్రామమునాఁటి కతఁడు బాలుఁడని హరివంశమునంగలదు.) శకునిపౌత్రి శల్యపౌత్ర, బాహ్లీకప్రపౌత్రులు బాలురుగానుండిరి. వీర్యవంతులగు సైనికులు కురుసంగ్రామమున నశించిరి. ఆదేశములలో బాగుగఁ బాలించు రాజులు లేకుండిరి. అందువలన నాదేశములు 'అల్లకల్లోలముగా' నుండినట్లు కాన్పించును. కర్ణపర్వములోని కర్ణ శల్యుల సంవాదములో శల్యునిపాలనములోనున్న మద్రబాహ్లీకదేశములలోని సాంఘికదురాచారములు, తత్రస్థ స్త్రీపురుషనైచ్యకృత్యములు వర్ణింపఁబడియున్నవి. అవి కురుసంగ్రామానంతరమున నచటనుండిన యకృత్యములే. పిమ్మట నేసౌతిచేతనో మూలభారతగాథలోఁ జేర్పఁబడియున్నవి. కర్ణుఁడు పంచనదీప్రాంత దేశములస్థితినే దూషించియున్నాఁడు. ఆపంచనదీదేశము వేదములందు పవిత్రప్రదేశముగా నెన్నఁబడియున్నది. శల్య, శకుని బాహ్లీక భూరిశ్రవసులవంటి శీలవంతులు, వేదోదితాచారపరులు పాలించుకాలమునం గర్ణుఁడు నుడివినరీతి నుండునా? శల్యాదు లట్టిదురాచారముల నెఱఁపరా? కాన కర్ణోదితవర్ణనములనఁబడునవి కురుసంగ్రామానంతరపువే యైయున్నవి. కురుసంగ్రామానంతరము ముప్పదియాఱేండ్లకుఁ బవిత్రపంచనదీ దేశమునుండి బయలువెడలిన కిరాతులే యర్జును నోడించి కృష్ణభార్యలం దోఁచుకొనిరి. అప్పటికాపంచనదీప్రాంతదేశము కిరాతసదృశజనపరివృతమై పాండవవిరోధులు కలదై యున్నది.

— తక్షకుఁడు —

పురాణములలో ,,కద్రూ కశ్యపులకు'' శేష వాసుకి తక్షకాదీ

సహస్రనాగము లుద్భవించినటులు కలదు. వేదమునం దీక్రిందివారు సర్పముఖ్యులని కలదు.

(1) "తక్షకుఁడు, వైశాలేయుఁడు (విశాలయొక్కసుతుఁడు) ధృతరాష్ట్రుఁడు, ఐరావతుఁడు."

అనువారు సర్పరాణ్ముఖ్యులని 'సర్పబలి' క [illegible] యున్నారు. ఆవేదోదితుఁ డీతక్షకుఁడు కాఁడు. ఈతఁడు పాండవు లింద్రప్రస్థపురిని నిర్మించునాఁటికి 'అశ్వసేన, శ్రుతసేనులను' యిరువురుపుత్రులతోడను, భార్యతోను ఖాండవ వనమున నివసించుచు నపుడపుడు కురుక్షేత్రమునం గూడ నివసించుచుండువాఁడు. కృష్ణార్జునులు ఖాండవవనమును దహించునాఁడి తక్షకుఁడు రెండవకుమారుఁడగు శ్రుతసేనునితోఁ గురుక్షేత్రమునసుండుటచేఁ జావలేదు. తక్షకునిభార్య నర్జునుఁడు చంపెను. (ఆస్త్రీహత్యాదోషము నర్జునునకెవరు నారోపింపలేదు.) అశ్వసేనుఁ డాపగ నెద నుంచుకొనియె కర్ణుఁజేరి పిమ్మట నర్జునునిచేతఁ జచ్చెను. పిమ్మట తక్షకుఁడేచటికేగెనో శ్రుతసేనుఁడేమయ్యెనో తెలియదు. జనమేజయుని సహాధ్యాయుఁడగు 'ఉదంకుని' కుండలాపహారగాథలోఁ దక్షకుని పట్టణము దుర్గమమార్గములు కలదని వర్ణింపఁబడియున్నది. భూవివరమునుండి యాపట్టణమున కేగవలసినదైనట్లు వర్ణింపఁబడెను. ప్రాచీనులు దుర్గములను శత్రువుల కభేద్యమగురీతిని వనపర్వతాదులలో నేర్పఱచికొనుచుండిరి. కడచిన పదునెనిమిదవ శతాబ్దమునను అట్టిదుర్గములు పెక్కులుండెడివి. బొబ్బిలికోట బొబ్బిలియుద్ధము జరుగుకాలమున వనదుర్గముగానుండెనఁట! నేఁటికి ముప్పదియేండ్లకు ముందు బ్రిటీషువారు "సోమలిలాండు" (ఆఫ్రికా)లో నిట్టిదుర్గముల

(1) తక్షక వైశాలేయ ధృతరాష్ట్రైరావత స్తే జీవా స్త్వయి సర్పాశ్చ క్ష్వేనః పరిదేహి...ఏకాగ్నికాండమంత్రప్రశ్న.

పైకే దాడివెడలిరి. తక్షకుఁడును పాండవులకు జడిసి కురుక్షేత్రయుద్ధా
నంతరము దుర్బల పరిపాలనములోనుండిన పంచనదీప్రాంతప్రదేశములోఁ
గొంతదేశమును స్వాధీనపఱచికొని తక్షశిలానగరము నిర్మించి పరిపాలిం
చియుండును. తక్షశిల యీతక్షకనిర్మితమె. ఇప్పుడు తక్షశిలానగరశైథి
ల్యములను దొరతనమువారి భూగర్భపరిశోధకులు శోధించుచున్నారు. ఆ
పట్టణము నేలమట్టమునకు లోపలనెయున్నదట! ఉదంకునిగాథలోని వర్ణ
నమున కీవర్ణనము సరిపోవుచున్నది. తక్షకుఁడు పాండవులు బలవంతులై
యుండినంతకాలము జడిసి తలనెత్తలేదు. అర్జునునోడించిన కోయ లీత
నిసంబంధులై యుందురు. పాండవులు గతించినపిమ్మటనుగూడ యుయు
త్సాదులుండినంతకాలము తక్షకుఁడు తలయెత్తినట్లు కాన్పింపదు. మఱి
యు రాజ్యములోని వారందఱును బరిక్షిత్తుపై భక్తితత్పరులుగా నుం
డుటచేఁ గూడఁ దక్షకుఁడేమిసేయుటకును వీలుకలుగలేదు.

ఇట్లుండ, పరిక్షిత్తొకనాఁడు వేటకేఁగి యలసి దారిదప్పి దప్పిక
తో 'శమీకమహర్షి' వివిక్తముగాఁ దపముసేయుచోటునకేఁగి నీటినడుగ.
సమాధినిష్ఠాగరిష్ఠుఁడగు శమీకుఁడీయఁడయ్యె. అందులకుఁ బరిక్షిత్తుగినిసి
రాజసముచే నచటనున్న మృతసర్పమును ధనుష్కోటినెత్తి శమీకుమెడ
ను వైచి వెడలిపోయెను. శమీకుఁ డందులకేమియుఁ గోపింపక యూర
కుండెనుగాని క్రోధియు యువకుఁడు నగుశమీకునిపుత్త్రుఁడు 'శృంగి'
ముని యీవృత్తాంతమును విని పరిక్షిత్తుపై నలిగి పాండవజాతిపైఁ గో
పముకల్గు తక్షకుఁ బరిక్షిత్తుంజంపఁ బ్రోత్సాహపఱచెను. శృంగిశాపము
చేఁ దక్షకుఁడు చంపెనని లోకశ్రుతికలదుగాని శృంగిచేఁ బ్రేరేపింపఁబ
డియె తక్షకుఁడు పరిక్షిత్తుంజంపెనని జనమేజయుఁడు తలఁచియున్నాఁడు.*
తక్షకుఁడు తన్నుఁ జంపునని పరిక్షిత్తునకుఁ దెలిసి ప్రాయోపవేశమునొంది

* ఆదిపర్వ. 50 అధ్యా.

శ్రీశుకునివల్ల వేదాంతోపదేశమునందినట్లు భాగవతమునందుగలదు. కాని మహాభారతమునందు దానికి విరుద్ధముగాఁ బరిక్షిత్తు ప్రాణసంరక్షణమున కై యతిజాగరూకతతో నుండినట్లు వర్ణింపఁబడియున్నది.

పరిక్షిత్తుం జంపుటకు శృంగిప్రోత్సాహమునఁ దక్షకుఁడు వచ్చుచు విషవైద్యుఁడగు కశ్యపునకు లంచమిచ్చి మఱలించుట మొదలగు సంశములు భారతపాఠకులకు విశదమె. తక్షకుఁడు మాయావేషములుగల నాగకుమారులచే విషమిశ్రఫలాదులను బరిక్షిత్తునకంపు వానినాతఁడుప యోగించి అందులోని విషక్రిమి కఱువ మృతినొందినట్లును వెంటనె పరిక్షిత్తుండిన మేడకూడ దగ్ధమైనట్టుల భారతమున నొకస్థలమునను ✦ పరిక్షిత్తుండినమేడను బరిక్షిత్తునుగూడఁ దక్షకుఁడు విషాగ్నిచే దహించినట్లు మఱియొకచోటునను గలదు. ఆ రెండవయంశముఁ జూడుఁడు.

" ఆకశ్యపుఁడను బ్రాహ్మణుఁడు వెళ్లినపిమ్మటఁ దక్షకుఁడు మోసముతో సమీపించి నీకుఁ దండ్రియు ధార్మికుఁడును రాజశ్రేష్ఠుఁడును మేడపై నుండినవాఁడు నగు నాపరిక్షిన్మహారాజును బ్రాసాదమును విషాగ్నితో దగ్ధముచేసెను." (ఇది మంత్రులు జనమేజయునకుఁ జెప్పిన యంశము) తక్షకుఁడు పండ్లను విషపూరితములు గావించి వానిచేఁ బరిక్షిత్తుం జంపించియుండుట సత్యాంశమైయుండును. చాణక్యుఁడు నవనందులతండ్రిని విషఫలములచేతనె చంపినట్లు ముద్రారాక్షసమునఁ గలదు. అట్లు విషప్రయోగములంజేయుట నాఁటివారిలోనెకాక రాజకీయపు విరోధములచే మహారాజులకును మహారాజపుత్రులకును విషప్రయోగములఁ జేయువారీనాఁడును గలరని వినుచుందుము.

✦ శ్లో......తస్మిన్ ప్రతిగతే విప్రే ఛద్మనోపేత్య తక్షకః
తం నృపం నృపతిశ్రేష్ఠం ధార్మికం పితరం తవ
ప్రాసాదస్థం య త్తమపి దగ్ధవాన్ విషవహ్నినా.
ఆదిపర్వ. 50 అధ్యా.

జనమేజయుఁడు (1)

పాండవవంశవర్ధనుఁడును భద్రవతీపరిక్షిత్తులకుఁ బుత్రుఁడు నగు జనమేజయుఁడు, తండ్రి తక్షకవిషాగ్నిచే దగ్ధుఁ డగునాఁటికిఁ దండ్రిని గుర్తెఱుఁగని బాలుఁడై యుండెనఁట !

పరిక్షిత్తు మృతినొందిన వెంటనె పురోహితుఁడు పరిక్షిత్తునకు నంత్యకర్మములఁ జేసె ననియు మంత్రిసామంతాదులు జనమేజయుని సింహాసనమున నునిచి పట్టాభిషిక్తుం జేసి రనియు మంత్రులె కాశీదేశాధీశుఁడగు 'సువర్ణవర్మ' కడకేగి యాతనిపుత్రిక యగు 'వపుష్టమ'నడిగి యామెను జనమేజయునకు వివాహముచేసి రనియు జనమేజయుఁడు వపుష్టమయందు బద్ధానురాగుఁడై యన్యవనితాసక్తుఁడు గాక యామెతోడనె వనవిహారాదికము సల్పుచుండువాఁ డనియు, వపుష్టమయు జనమేజయు నానందవార్ధి నోలలాడించుచుండినదనియు; ఆదిపర్వమున వర్ణింపఁబడియున్నది.

---

(1) పాండవవంశవర్ధనుఁ డగు జనమేజయుఁడు కాక మఱియైదుగురు జనమేజయులు పురాణేతిహాసాదులలోఁ గానిపించుచున్నారు.

1 దుష్యంతుఁ డను చంద్రవంశపురాజునకును 'లాక్షి' యను స్త్రీకి జన్మించినవాఁడు.

2 కురుమహారాజు పుత్రుఁడు; తల్లి వాహిని యను నామె.

3 పూరునిపుత్రుఁ డగు పరిక్షిత్తునకుఁ గౌసల్యాదేవికి జన్మించినవాఁడు. ఈతనిభార్య సునంద. ఈతఁడు 'గార్గ్యుఁ'డను ఋషియొక్క పుత్రుం జంపి బ్రహ్మహత్యాదోషము నొందెను. స్త్రీహత్యగూడఁ జేసెను. అపాపపరిహారమునకై "ఇంద్రోతుఁడు" అను శౌనకమునిపుత్రుఁడు 'అధ్వర్యవముఁ' జేయగ నశ్వమేధయాగముఁ జేసెను. ఆచరిత్రము విపులముగా భారతమున శాంత్యనుశాసనికపర్వములలోను, హరివంశ బ్రహ్మాండపురాణములలోనె కాక 'శతపథబ్రాహ్మణము' నను వర్ణింపఁబడియున్నది.

4 పార్వతీయపు రాజు. పాండవపక్షమునఁ బోరి దుర్యోధనసోదరుఁ డగు దుర్ముఖునిచేఁ జచ్చెను.

5 ద్రుపదునిజ్ఞాతి. పాండవపక్షమునఁ బోరి మృతినొందెను.

ఆదిపర్వారంభమున జనమేజయుఁడు దీర్ఘసత్త్ర మొక్కటి చేయు చుండఁగ నాయజ్ఞశాలలోనికి (1)'సరమ' యను దేవతలకుక్కయొక్క పుత్త్రుఁడగు 'సారమేయుఁ' డనుకుక్క రాఁగా జనమేజయునిసోదరు లగు 'శ్రుతసేనాదు' లాకుక్కను గొట్టి నాకుక్క యేడ్చుచుఁ దనతల్లి యగు 'సరమ'తో నావృత్తాంతముఁ జెప్ప నాదేవశుని జనమేజయునికడకు వచ్చి యనపరాధియగు నాపుత్త్రుని గొట్టుట యుక్తమా! ఇందువలన నీకు దృష్టమగు భయము రాఁగల దని శపించి యంతర్హిత యయ్యె నని కలదు. జనమేజయుఁడు దేవశునివాక్యముల కాశ్చర్యవిషాదముల నొంది తనకు దేవశునిశాపము తగలకుండఁగఁ దగుమంత్రతంత్రముల నుపయోగించు పురోహితునకై వెదకుచు నొకవనమున 'శ్రుతశ్రవుఁ' డను వానిపుత్త్రుఁడు 'సోమశ్రవుఁ' డను వేదవేదాంగవేత్త ను దగినవా నిఁగ నాలోచించి శ్రుతశ్రవునితో నీకుమారుని నాకుఁ బురోహితు నిఁగా నిమ్మన, శ్రుతశ్రవుఁడు నాకు నాగకన్యయం దీసోమశ్రవుఁడు పుట్టె ననియు, ఈతని కేబ్రాహ్మణుఁ డేమి యడిగిన దానిని వెంటనే యిచ్చు నభ్యాసము కల దనియు, అట్టి సోమశ్రవుఁడు దాన మిచ్చు టకు నీ వోపిన యెడల సోమశ్రవునిఁ బురోహితునిఁగా వరింపవచ్చు ననియుఁ జెప్ప, నాతనిచే శాంతికి పౌష్టిక క్రియలం జేయించుచుండె

---

(1) మంత్రప్రశ్నములందు బాలురకుఁ గలుగు రోగములలో "శ్వగ్రహము" (శునకరూపగ్రహము) కల దని తత్పరిహారక హోమాదులను జెప్పినయంశములు కలవు. ఆమంత్రములలో సరమ యను శుని ఆమెకుమారుఁడు సారమేయుఁడు (భారతములో జెప్పఁబడినవారు) మాత్రమే కాక, సరమయొక్క భర్త "రోహితుఁడు" అని యుఁ గలదు. మఱి యాఱుశునకగ్రహములును జెప్పఁబడినవి. "బహ్వృచశాఖ" వారు సరమాసూక్తముం జపింతురని మంత్రప్రశ్నభాష్యకర్త యగు హరదత్తుఁడు వ్రాసి యున్నాఁడు. జనమేజయసోదరులు సరమాపుత్త్రుని నఱఁచుట యనవేమి! విజ్ఞులు పరిశీలింతురుగాక.

గాను 'తక్షశిలా' దేశముపై దండయాత్రను జేసి జయించె ననియుఁ గలదు.

పిమ్మట ధౌమ్యప్రశిష్యుఁడును వేదశిష్యుఁడును జనమేజయునకును (1) పౌష్యుఁ డనురాజునకును సహాధ్యాయుఁడు నగు 'ఉదంకుడు' తనగురుపత్నికి, పౌష్యునిభార్యయొక్క కుండలములను దెచ్చుటకుఁ బోయి తెచ్చునపుడు మార్గమధ్యమునఁ దక్షకుఁడు మాయచేసి యా కుండలముల నపహరింప నుదంకుఁ డెట్లో కష్టపడి తక్షకునివలనఁ గుండలములను దిరిగిపొంది గురుపత్నికిచ్చి గుర్వానతిచేఁ దపస్సుఁ జేసె ననియు, కాని తక్షకుఁడు తనకు గల్గించిన యపకారమును మదిలో నుంచికొని జనమేజయుకడ కేగి మంత్రులతోఁ గూడిన జనమేజయుతోఁ దక్షకుఁడు తనకుఁ గల్గించిన యుపకారముఁ జెప్పి మఱియు, నీతండ్రియగు పరీక్షిత్తు నాదుర్మార్గుఁడే చంపెను గాన తక్షకుని నాతనివంశస్థులం గూడ సర్పయాగముచేసి నశింపఁజేయుమనియు జనమేజయునిం బురికొల్పి యూతనిచే నట్లు చేయుద ననిపించుకొని యుదంకుఁడు తనయాశ్రమమున కేగె నని కలదు.

జనమేజయుఁడు మంత్రులతో నాలోచించి సర్వసర్పనాశకముగా సర్పయాగముఁ జేయుచుండినపుడు పెక్కండ్రు "వాసుకి, తక్షక, ధృతరాష్ట్ర, ఐరావత, కౌరవ్య" కులసంభూతులగు నాగులు హోతచే నాహూతులై యజ్ఞకుండమునం బడి దగ్ధులైరట! అందు మడసిన ముక్కిడిమూఁకకాక ప్రసిద్ధులెనుఁబదినల్వురై యుండిరి. తక్షకుఁ డీయుపద్రవముఁ జూచి భీతచేతస్కుఁడై స్వర్గమున కేగి యిం

(1) అశ్వమేధపర్వమున నుదంకుఁడు 'సౌదాసుఁ'డను రాజుభార్య 'మదయంతి' యొక్క కుండలములఁ దెచ్చె నని కలదు. పౌష్యునకు సౌదాసుఁడను వేఱు పేరు కలదేమో. మదయంతీ సౌదాసులకథ ఆదిపర్వములోను గలదు. దానికి నశ్వమేధపర్వ గాథకుం గొంతపోలిక కలదు.

ద్రుని శరణుఁజొచ్చెనఁట! ఇంతలో 'వాసుకి' యను సర్పరాజునకు సోదరి యగు 'జరత్కారు' యనునామెకు 'జరత్కారుఁ' డనుమునివలనఁ బుట్టిన 'ఆస్తీకుఁడు' అను ముని వాసుకిచేఁ బ్రోత్సహింపఁబడి యాగమునకు వచ్చి జనమేజయుని దత్కృతయజ్ఞమును ఋత్విగ్గణమును విశేషముగా స్తోత్రముచేసి వారిమెప్పునొంది నీ కేమికావలసిన దానినిచ్చెదనని జనమేజయుచే ననిపించుకొనెను. ఈలోఁగా 'హోతి'చే నాహూతుఁడై యింద్రునిచేఁ ద్రోసివేయఁబడిన తక్షకుఁ డంతరిక్షమార్గమునుండి యగ్నికుండమున భయభ్రాంతుఁడై పడఁబోవుచుండ నస్తీకుఁ డాఁగుమాఁగుమని తక్షకునాఁపి రాజా! సర్వసర్పనాశకహేతు వగునీసర్పయాగము నాపి సర్పకులమును రక్షించుటయే నా కోరఁగవలసినవర మని వేఁడఁగా ఋత్విక్కు లందఱును దానికి జనమేజయుని బ్రోత్సాహపఱచి యా యజ్ఞమును ముగించునట్లు చేసిరి. రాజు యజ్ఞాంతమున ఋత్విక్కులకుఁ దక్కినవారికి భూరిదక్షిణల నిచ్చి యాస్తీకుని గౌరవించి తాఁ జేయఁబోవు 'అశ్వమేధయాగమున' కాతనిని రమ్మని కోరెను. ఆతఁడట్లే వచ్చెద నని చెప్పి సర్పకులస్థుల మెప్పు నొందెను.

పిమ్మట జనమేజయుఁడు మంత్రిసామంతాదులతోఁగూడి యుండ వ్యాసమహర్షి వైశంపాయనాది శిష్యవర్గముతోఁగూడి జనమేజయుకడకు వచ్చి యాతనిచే సత్కృతుల నొంది, 'ప్రస్తావ'వశమున జనమేజయుఁడు భారతగాథ నడుగఁ దనశిష్యుఁడగు వైశంపాయనుని భారతగాథ నాజనమేజయునకుఁ జెప్ప నియమించెను. ఆజనమేజయునకు వైశంపాయనుఁడు నాంతముగా భారతగాథను జెప్పినపిమ్మట జనమేజయుఁడు(1) తక్షకశిలా

(1) ఆదిపర్వమున నుదంకమహర్షి ప్రేరితుఁడై వచ్చి జనమేజయునకుఁ దక్షకుని పైఁ గోపము కల్గించుకొని సంభాషించి యాతనిచే సర్పయాగోద్యుక్తుం జేసినట్లు కొన్ని భారతప్రతులలోఁ గలదు. మఱికొన్ని ప్రతులలోను నన్నయభట్టు పాఠమునను [illegible] జనమేజయునికడ కేఁగి సర్పయాగోద్యుక్తుం జేసినట్లు మిగిలి యున్నది

నగరమునుండి హస్తిపురికి వచ్చి సుఖముగా నుండెను. ఇంతమాత్రమే మ‑
భారతమున జనమేజయునకు సంబంధించినయంశములు కలవు. పై గాథ‑
లసారాంశము నాలోచింప జనమేజయుఁడు పరీక్షిత్తు మృతినొందిన
పిమ్మటను 'ధౌమ్యుని' శిష్యుఁడగు 'వేదుఁడు' అనుఋషిదగ్గఱ 'ఉదం‑
కుఁ'డను బ్రాహ్మణునితోడను 'పౌష్యుఁ'డను నొకరాజుతోడను గూడి
విద్యలను నేర్చి పిమ్మట హస్తిపురిరాజ్యము నేలుచు 'సువర్ణవర్మ'
యను కాశీరాజపుత్రిక యగు 'వపుష్టమ'ను పెండ్లియాడి ధర్మకార్య‑
ములం జేయుచుఁ దండ్రిని జంపిన తక్షకునిరాజ్యమగు 'తక్షశిలా' రాజ్య‑
ముపై దండయాత్రం జేసి దానిని జయించియుండెనని తోఁచును. జన‑
మేజయుఁడు దండయాత్రను జేయుటకుఁ గారణము తక్షశిలాప్రాంతపు
నాగకులజులు (వీరే యర్జునునిజయించినకిరాతులు) దేశము నల్లకల్లోలము
చేసి యవినీతిపరులుగా నుండుటచేఁ దనదేశమునకు సమీపమున జరుగు
నాయల్లరులచే స్వదేశమున కుపద్రవము రాకుండఁ జేయువలయు ననుత‑
లంపుచేతనే యైయుండును.

తక్షశిలను జయించినసంగతిని జనమేజయునిసహాధ్యాయుఁడును 'తక్షకుని'వలన నంతకుఁ బూర్వము బాధనొందినవాఁడు నగు 'నుతంకుఁడు' విని యిదియే సమయమనుకొని పరీక్షిత్తుం దక్షకుఁడు విషప్రయోగముచేఁ జంపుట, తమగురుపత్నికిఁ దాను దక్షిణగాఁ దెచ్చుచున్న

కాన్పింపదు. కాని యన్నిప్రతులలోను సర్పయాగపరిసమాప్తి 'తక్షశిలా'నగరము నందే యైనట్లు స్వర్గారోహణపర్వాంతమునఁ గలదు. అన్నిప్రతులలోను ఆదిపర్వము నొక్క మూడవయధ్యాయమున జనమేజయుఁడు తక్షశిలాదేశముఁ జయించుటకేఁగినట్లే కాని హస్తిపురికిఁ దిరిగివచ్చినట్లు కాన్పింపదు. కాన సర్పయాగము తక్షశిలాదేశముననే జరిగినట్లు స్పష్టమగుచున్నది. హరివంశమునను సర్పయాగానంతరము భారతగాథను విని హస్తిపురికి వచ్చినట్లే కలదు గాన సర్పసత్రము తక్షశిలలోనే జరిగియుండుట స్పష్టము.

కుండలములను తక్షకుఁ డపహరించి తన్నుఁ జిక్కులుపెట్టుట మొదలగు వంశములం జెప్పి విజితులగు నాగులపైఁ గోపముఁ గలిగించి యాతనిని సర్పయాగోన్ముఖుం జేసి వెడలిపోయియుండును. సర్పయాగము వేదోక్తముకాదు. పురాణోక్త మని మహాభారతమునసే చెప్పఁబడినది.

ఆసర్పయాగమునందు వాసుకి వంశస్థులు పదునైదుగురు (15)
తక్షకకులసంభూతులు పదునేడుగురు (17)
ధృతరాష్ట్ర(కద్రూపుత్రుఁడు) కులజులు ముప్పదినల్వురు(34)
ఐరావతకులజులు పదుండ్రు (10)
కౌరవ్యకులజులు పదుండ్రు (10)
మొత్త మెనుబదియార్వురు 86

నాగముఖ్యులు బంధింపఁబడి యగ్నికుండములోఁ ద్రోయఁబడి దారుణ మరణముపాలు చేయఁబడిరి.

ఇంకను పెక్కండ్రు నాగులు చంపఁబడియున్నారు. తక్షకుఁ డీభయంకరవార్త విని స్వర్గమున కేగెను. (మృతినొందియుండును.) తక్షకుఁడు మోసగాఁడె కాని ధైర్యశాలియుఁ బరాక్రమవంతుఁడును గాఁ గూడఁ గాన్పింపడు. అర్జునుఁడు తనభార్యను గుమారుని జంపినను నాతని నేమియుఁ దక్షకుఁడు సేయలేదు. పరిక్షిత్తుని మాయచేఁ జంపించెను కాని ప్రత్యక్షముగాఁ జంపలేదు. ఉదంకుని మోసముచేసియె కుండలముల నపహరింపఁగా నుదంకుఁడు తక్షకునిపురిని జేరి యగ్నిం దరికొల్పఁ దక్షకుఁడుభీతుఁడై కుండలములం దెచ్చి యుదంకున కిచ్చెను. పౌష్యునిభార్య యుదంకునితోఁ దక్షకుఁడు కుండలముల నపహరించును జుమీ యని ముందుగనె జాగ్రత్త సెప్పియున్నది. అనఁగా దక్షకుఁడు దొంగయై దారులఁగొట్టువాఁడుగా నాఁడుండెనని తలఁపవలసియున్నది.

కుండలాపహరణగాథ (అశ్వమేధపర్వమున'ను గలదు. ఉదంకుని

నుండి కుండలము లపహరించినవాఁడు తక్షకుఁడు కాక ఐరావతుఁడను నాగముఖ్యుని పుత్రుఁ డని యచటఁ జెప్పఁబడెను. ఎట్లయినను తక్షకుఁడు నాతనిసంబంధులు మోసగాండ్రు దొంగలునై నాఁడు వర్తించుచుండి రనియు, ఇప్పుడును భరతఖండముయొక్క పశ్చిమోత్తరపుపరగణాలలోనుండిన దారిదోఁపుడుగాండ్రవలె 'చైనా' దేశములోని దొంగల గుంపువలె నాఁడు నాగు లుండి రనియుఁ దోఁచుచున్నది. జనమేజయుని కాలమున దారిదోఁపుడుగాండ్రు విస్తారముండిరనియు వారు ధనికులను నట్టడవిలో నూఁతిలోఁ ద్రోసి ధనాపహరణముఁ జేయుదురనియు 'ఋత్విజ్నిర్ణయ' విధిని జెప్పుచు 'ఐతరేయబ్రాహ్మణమున' పరిక్షిత్తనయుఁ డగుజనమేజయుఁడు చెప్పినవాక్యమె కలదు. దానిని గ్రింద వివరించుచున్నాఁడను.

"(1) అవిద్వాంసులగు ఋత్విక్కులు యజమానుఁడగు క్షత్రియుని 'అభిషేక'విధానముం దెలియక, 'నిషాదులు, దొంగలు, పాపాత్ములు' ఎట్లు విత్తవంతుఁ డగు పురుషు నరణ్యమధ్యమునం బట్టుకొని ధనము నపహరించి యాపురుషుని నూఁతిని (లేకయంధకూపమునం) ద్రోచి పరుగెత్తుదురో యట్లు యజమానుని ధనాపహరణము (దక్షిణారూపమున) మాత్రమె చేసి యాతనిని నరకరూప మగునూఁతిలోఁ ద్రోయుచున్నారు."

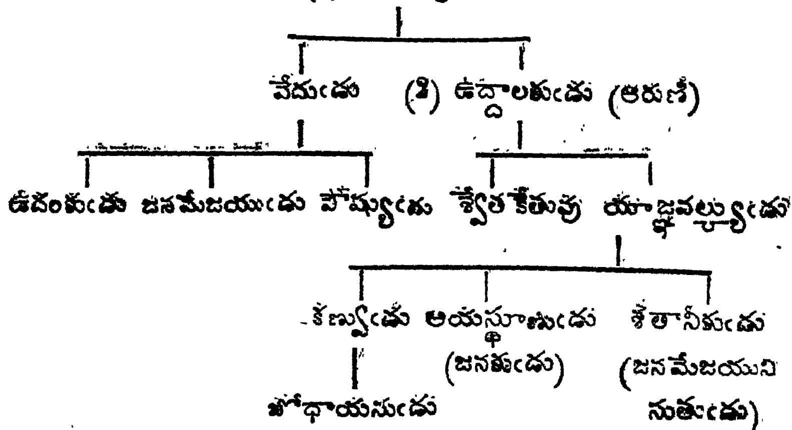
(1) అథహ తం శ్యేన కర్షంతే యథాహవా ఇదం నిషాదావా సేలగావా పాపకృతోవా విత్తవంతం పురుష మరణ్యే గృహీత్వా కర్తమన్వస్య విత్తమాదాయ ద్రవం త్యేవమేవ త ఋత్విజో యజమానం కర్తమన్వస్య విత్తమాదాయ ద్రవంతి యమ నేవం విదో యాజయం త్యేతద్ధస్మవై తద్విద్వానాహ జనమేజయః పరిక్షిత ఏవం విదం హివై మామేవం విదో యాజయంతి. తస్మా దహం జయా మ్యభీత్వరీం సేనాం జయామ్యభీత్వర్యా సేనయా నమాదివ్యా నమానుష్య ఇషవ ఋచ్ఛం త్యేష్యామి. సర్వమాయుః సర్వభూమి ర్భవిష్యామీతి.

ఐతరేయబ్రాహ్మణ. అధ్యా. 37. ఖం. 7.

ఈయంశమును తెలిసిన విద్వాంసుఁడగు పరిక్షిత్తుపుత్త్రుఁడగు జనమేజయుఁడు సభామధ్యమున నిట్లనుచున్నాఁడు. "ఈయంశము నాకుఁ దెలియుటచే విద్వాంసు లగుయాజకులే నాచేఁ గర్మములఁ జేయించుచున్నారు. అందువలన నేను మంచిసేనతో శత్రువులయొక్క మంచిసైన్యమును జయించితిని. దేవ మనుష్య సంబంధము లగుబాణములు నాకేమియు బాధగలుగఁజేయలేదు. నేనింతవల్ల పూర్ణాయువు నొంది భూమండలము నంతయు నొందఁగలను."

తక్షకుఁడుచేసిన కుండలాపహరణమొకాఁక పరిక్షిత్తునకు విషముఁ బెట్టి చంపుటయు దొంగపనియే. జనమేజయుఁ డట్టిచోరజాతి నణఁచి దేశము సుపరిపాలిత మగునట్లు చేసెను.

పరిక్షిత్తు మృతినొందినపిమ్మట నెంతకాలమొకాని జనమేజయుఁడు హాస్తిపురిలో నుండక, 'వేదు'ని యాశ్రమమున విద్యాభ్యాసముఁ జేసె నని చెప్పితిని. జనమేజయునిగురుపరంపర యిట్లున్నది.

(1) ఈధౌమ్యుఁడు పాండవపురోహితుఁడు. పాండవులు మహాప్రస్థానికమున కేఁగునపుడు విస్తారధన మీతని కిచ్చి రని కలదు. పిమ్మట శిష్యులచే వ్యవసాయముఁ జేయించుచు వారిని గష్టపెట్టుచుండెనఁట. అరుణునిపుత్త్రుఁడగు నుద్దాలకుఁడు యాజ్ఞ

జనమేజయుఁ డేల హస్తిపురిలో విద్యను నేర్వలేదు? గురుకుల వాసము చేయవలసినయవసర మేల కలిగెను ? పరిక్షిత్తు మృతినొందిన పిమ్మటను జనమేజయుఁ డజ్ఞాతవాసమున విద్యను నేర్చియుండునా? పుష్యుఁడు (సౌదాసుఁడు) అనురాజుకూడ నజ్ఞాతవాసముఁ జేయునా? సౌదాసునిగాథలోఁగూడ నతఁ డెద్దియో కారణమున నజ్ఞాతవాసమున నుండినట్లు కాన్పించును. ద్రుపదునితండ్రి యగు 'పృషతుఁడు' ఉగ్రాయుధుఁ డను రాజుచేఁ బదభ్రష్టుఁడై వనాశ్రమముననే ద్రుపదుం గని యాతఁ డచటనే విద్యకలచునట్లుచేసియున్నాఁడు. అట్లైజనమేజయుఁడు నుబరిక్షిత్తు మృతినొందినపిమ్మట నజ్ఞాతివాసముచేయవలసివచ్చెనేమో!

అశ్వమేధము.

బ్రహ్మహత్యాది దోషనివృత్తికొఱకు, సమ్రాట్టగుటకొఱకుఁ బ్రాచీనభారతీయప్రభువు లశ్వమేధయాగములఁ జేయుచుండిరి. 'ఐతరేయ, శతపథ' బ్రాహ్మణములలో నశ్వమేధముఁజేసిన సమ్రాట్టులనామము లుదాహరింపఁబడినయంశము నిదివఱకె (119 పుటలో) చెప్పియున్నాను. ఆయశ్వమేధకర్తలలో నీజనమేజయుఁడె ముఖ్యుఁడు. ఈజనమేజయుఁ డశ్వమేధయాగముఁ జేసినట్లు మహాభారతమున లేదు కాని సర్పయాగమునకు వచ్చిన 'అస్తీకుని' తాఁ జేయఁబోవు వాజిమేధమునకు రావలయు నని కోరినట్లున్నది. 'విష్ణు, శ్రీమద్భాగవత' పురాణములు రెండును బరిక్షిత్పుత్రుఁ డగుజనమేజయుఁడు కావషేయుఁడు పురోహితుఁడుగా నశ్వమేధముఁ జేసినట్లుచెప్పినవి. హరివంశమున జనమేజయుఁడు వాజిమేధముఁ జేయునపుడు పట్టమహిషి యగు 'వపుష్టమ'

వల్క్యునిగురు వని శతపథబ్రాహ్మణమునఁ గలదు. శుక్లయజుస్సులనే యుద్దాలకుఁడు యాజ్ఞవల్క్యునకుఁ జెప్పినట్లు బృహదారణ్యకోపనిషత్తునను స్పష్టముగా నున్నది. ఆ యంశము ముందు వ్రాయఁబడును.

అశ్వము నుమ సేవింపుచుండఁగా (1) ఆయశ్వము కదలినట్లును, అట్లు కద లుట దోషము గాన జనమేజయుఁడు ఋత్విక్కులపైఁ గినిసి (వారశ్వ మును సరిగా విశసింపలేదని) ఆఋత్విక్కులను దన దేశమునుండి యన్య దేశమునకుఁ దొలఁగిపొండని యాజ్ఞాపించి తనభార్య యగు వపుష్టమను గుఱ్ఱము కదలుటచే నీశీలము చెడినది గాన నీవు నాభార్యవుగా నుండ నర్హురాలవు కావని స్త్రీలనడుమనే నిందింపుచుండ 'విశ్వావసుఁడు' అనుగంధర్వరాజు వచ్చి గుఱ్ఱము కదలుటకు ఋత్విక్కులు కాని, యీ వపుష్టమ కాని, దోషులు కారనియు దేవేంద్రుఁడు నీవు చేయుయజ్ఞముఁ జూచి సహింపక గుఱ్ఱములోఁ బ్రవేశించి కదలె ననియుఁ జెప్పి జనమేజ యుని సమాధానపఱుప జనమేజయుఁ డలిగి వాజిమేధముఁ జేయువారి లో నేనె కడపటివాఁడ నగుదునుగాక! నేఁడు మొదలు రాజును నశ్వమే ధముఁ జేసి యిందుఁగ్రీన కాహుతు లీయకపోవుఁగాక యని శపించి (2)తక్కినక్రతుతంత్రమును నిర్వర్తించె ననియుఁ గలదు.

మత్స్యపురాణములో నీక్రిందియంశములు కలవు.

(3) "పరీక్షిత్తుకొమరుఁ డగుజనమేజయుఁడు యజ్ఞమునందు

---

(1) మత సాంఘిక సంస్కరణములగూర్చి వ్రాయునప్పు డీయంశము వ్రాయఁ గలదు.

(2) జనమేజయుఁడు శపించెనుకాని యశ్వమేధయాగములు జేసినవారు కలి యుగమునం బెక్కండ్రు కలరు. మౌర్యరాజ్యధ్వంసకుఁడగు 'పుష్యమిత్రుఁడు' చా ళుక్యవంశములోని మొదటి 'పులికేశి' విష్ణుకుండిన ప్రభు వగు 'మాధవవర్మ' (ఈతఁడు పదునొకం డశ్వమేధయాగములఁ జేసిన ట్లాతని 'పొలమూరు' శాసనమునఁ గలదు.) అశ్వమేధములఁ జేసినవారే. మనకుఁ దెలిసినంతవఱకుఁ గడపటి యశ్వమేధము 'కనోజ' దేశపురాజగు జయచంద్రునిది. ఈతఁడువిడిచినయశ్వమును 'పృథ్వీరాజు' బంధించి యజ్ఞమునకు విఘ్నముఁ గలుగఁజేసెనఁట!

(3) శ్లో. జనమేజయః పరిక్షిత్తః పుత్రః పరమధార్మికః
బ్రహ్మాణం కారయామాస మఖే వాజసనేయకం

« వాజసనేయుని » (శుక్లయజుర్వేదప్రవర్తకుఁ డగు యాజ్ఞవల్క్యుని) బ్రహ్మనుగాఁ జేసికొనెను. ఆవాజసనేయుని వైశంపాయనుఁడు (భారతమును జనమేజయునకుఁ జెప్పినవ్యాసశిష్యుఁడు) «ఓదుర్బుద్ధీ! నీవాక్కు (నీవు చదివినచదువు) నీ వీభూమిలో నుండు నంతకాలమె యుండి పిమ్మట నశించునుఁగాక యని శపించెనఁట! అట్టివాజసనేయునె బ్రహ్మనుగాఁ జేసికొని జనమేజయుఁడు ధీరుఁడై యాగమును నిర్వర్తించుటచే నదిమొదలు కొందఱు జనమేజయుని బొందియుండిరి. (జనమేజయునివలె వాజసనేయశాఖలోఁ జేరిరనియు నదిమొదలు కృష్ణయజుశ్శాఖను విడిచి పాండవవంశస్థులు శుక్లయజుశ్శాఖవారైరనియు వ్యాఖ్యాత యభిప్రాయము.) వాజసనేయకుఁడు «పౌర్ణమాసేష్టి» జనమేజయునిచేఁ జేయించుచుండఁగ వైశంపాయనుఁడు ప్రవేశించి జనమేజయు నాటంకపఱచెను. వాజసనేయకుఁడగు జనమేజయునిచే మహావాజసనేయకుఁడు (కవషునిపుత్రుఁడగు «తురుఁడు») రెండశ్వమేధములం జేయించెను. ఆయాగమున బ్రహ్మతో

స వైశంపాయనస్తైవ శప్తః కల మహర్షిణా
నష్టాప్యతీవ దుర్బుద్ధే త్వైవ వచనం భువి
యావత్స్థాస్యసి లోకేత్వం తావదేవ ప్రవత్స్యతి!
క్షత్రస్య విజయం జ్ఞాత్వా తతః ప్రభృతిసర్వశః
అభిగమ్య స్థితక్త్వేవం నృపంచ జనమేజయం
తతః ప్రభృతి శాపేన క్షత్రియస్యతు యాజినః
క్షత్రస్య యాజినః కేచి చ్ఛాపాత్తస్య మహాత్మనః
పౌర్ణమాసేవ హవిషా ఈజే తస్మిన్ ప్రజాపతిం
స వైశంపాయనే నైవ ప్రవిశన్ వారితస్తతః
పరిక్షిత స్సుతస్సోవై పౌరవో జనమేజయః
ద్విరశ్వమేధ మాహృత్య మహావాజసనేయకః
ప్రవర్తయిత్వా తత్సర్వ మృషి ర్వాజసనేయకం
వివాదే బ్రహ్మణాసార్ధ మభిశప్తో వనంయయౌ.

మత్స్యపురాణ. అధ్యా. 50.

వివాదమునొంది యాబ్రిహ్మచే శాపమునొంది (తురఁడు శావచ్చును) వనమున కేగెను."

పై యంశముల నాలోచింప జనమేజయుఁడు తనకు భారతముఁ జెప్పిన వైశంపాయనశిష్యుఁడును వైశంపాయనుచే నీవిద్య స్థిరముగా నుండకపోవుఁగాక యని శాపము నొందినవాఁడు నగు యాజ్ఞవల్క్యుని పౌర్ణమాసేష్టి యనుయజ్ఞమున బ్రిహ్మను (యజ్ఞములో నొకప్రిధాన ఋత్విక్కు)గాఁ జేసికొనె ననియు, వైశంపాయనుఁ డాయజ్ఞము నట్లు నిర్వర్తింపరాదని యాటంకపఱచినను జనమేజయుఁడు వైశంపాయనుని మాట నతిక్రిమించి యజ్ఞముంజేయుటయేకాక తాను శుక్లయజుశ్శాఖ లోఁ బ్రివేశించెననియు మఱికొందఱుక్షత్రియులు నట్లె శుక్లయజుశ్శాఖ వారైరనియుఁ బిమ్మట జనమేజయుఁడు మహావాజసనేయుఁడగు 'తు రుని' అధ్వర్యునిగాఁ జేసికొని రెండశ్వమేధయాగములం జేసె ననియు 'తురుఁడు' బ్రిహ్మణో (యాజ్ఞవల్క్యుతో) వివాదము నొంది తురాత నిచె శప్తుఁడై వనమున కేగెననియుఁ దెలియనగుచున్నది. వాజసనే యుఁడు, వైశంపాయనునిచే నభిశప్తుఁడనుటచే వాజసనేయశాఖాప్రివర్త కుఁడగు యాజ్ఞవల్క్యుఁడే యని 'విష్ణు, భాగవతాది, పురాణగాథల లోఁగల యాజ్ఞవల్క్యచరిత్రిముచే నూహింపఁబడుచున్నదిగాని, కవ షునిపుత్రుఁడగు తురుఁడు' అనునంశము గోచరింపదు. 'మహావాజసనే యకుఁడు' అనుపదముచే 'తురుఁడె' అశ్వమేధముఁ జేయించెననుట నిశ్చ యము. కవషునిపుత్రిుఁడగు తురుఁడు యాజ్ఞవల్క్యాదులు ప్రివర్తిం పఁజేసిన శుక్లయజుశ్శాఖకుఁగాక వేఱొకశుక్లయజుశ్శాఖలోఁ బ్రిథమా చార్యుఁడని బృహదారణ్యకోపనిషత్తునం గలదు. చూడుఁడు.

(1) "సమానముఁ డనువాఁడు సాంజీవీపుత్రినివలనను సాంజీవీ

(1) సమానమా సాంజీవీపుత్రా త్సాంజీవీపుత్రః మాండూకాయనేః......
...రాజస్తంబాయన స్తురాత్కావషేయాత్ తురఃకావషేయః ప్రజాపతేః ప్రజాపతి ర్బ్రిహ్మణః బ్రహ్మ స్వయంభు. బృహదారణ్యకోపనిషత్. ౬.౫.౪.

పుత్రుఁడు సూర్యాకాయనునివల్లను...రాజస్తంబాయనుఁడు కావషే యుఁడగు తురునివలనను కవషునిపుత్రుఁడగు తురుఁడు ప్రజాపతివలనను ప్రజాపతి బ్రహ్మవలనను (శుక్లయజుస్సువేద) వేదము స్వయముగను ప్రాప్తించినది. ”

పైయంశమువలన ‘తురుఁడు’ ప్రత్యేకమొక శుక్లయజుశ్శాఖలోఁ బ్రజాపతికిఁ బిమ్మటఁ బ్రథమాచార్యుఁ డని చెప్పఁబడియున్నది. అందువలననే మత్స్యపురాణమున జనమేజయున కశ్వమేధమున నధ్వర్యవముఁ జేసినవాఁడు ‘మహావాజసనేయుఁ’ డని చెప్పఁబడెను.

విష్ణు భాగవత పురాణములలో కావషేయుఁ డధ్వర్యవముఁ జేయఁగా జనమేజయుఁ డశ్వమేధముఁ జేసెనని యుండుటచేతను శుక్లయజుశ్శాఖలలో నొకదానికిఁ బ్రథమాచార్యుఁడు ‘తురుఁ’ డగుటచేతనె మత్స్యపురాణములోని మహావాజసనేయుఁ డను ‘తురుఁ’ డని సమర్థింప నక్కఱలేదు. ఐతరేయబ్రాహ్మణమునను జనమేజయున కధ్వర్యవముఁ జేసినవాఁడు కావషేయుఁడగు తురుడే యని స్పష్టముగాఁ జెప్పఁబడి యున్నది. ఆయైతరేయమున జనమేజయునియశ్వమేధముఁగూర్చి యిట్లు కలదు.

(1) “(ఇంతకుముందు చెప్పఁబడిన యింద్రసంబంధమగు) ఈమహాభిషేకముచేతను ‘కవషునిపుత్రుఁడగు తురుఁడు’ పరిక్షిత్పుత్రుఁడగు జనమేజయునకు మహాభిషేకముఁ జేసెను. ఆ మహాభిషేకమహిమను చేతనె జనమేజయుఁడు సమస్తమగుభూమిని దిరిగి జయించెను. పవిత్రమగునశ్వమేధముం జేసెను. ఆయజ్ఞగాథ యిట్లు (మునులచే) గానము చేయఁబడుచున్నది. ”

---

(1) “ఏతేన హ వా ఐన్ద్రేణ మహాభిషేకేణ తురః కావషేయో జనమేజయం పారిక్షితమభిషిషేచ తస్మాదు జనమేజయః పారిక్షితః సమన్తం సర్వతః పృథివీం జయన్ పరీయాయాశ్వేన చ మేధ్యేనేజే తదేషాభియజ్ఞగాథా గీయతే ఆసన్దీవతి ధాన్యాదం రుక్మిణం హరితస్రజం అశ్వం బబన్ధ సారంగం దేవేభ్యో జనమేజయ ఇతి.

„జనమేజయుఁడు 'ఆసందీవతి' యనుప్రదేశమున ధాన్యముండి నుచున్నట్టియు లలాటమున బంగరుపట్ట (శ్వేతలాంఛనము) కలిగినట్టియు పుష్పమాలవలె దేహమును వ్యాపింపఁజేసి నడచునట్టియు బలముకలిగి యాగమున కర్హమైనట్టిదియు నగు గుఱ్ఱమును దేవతలకొఱకు బంధించెను.” అని కలదు.

శతపథబ్రాహ్మణమున 'శౌనకుఁడధ్వర్యుఁడుగా పరిక్షిత్తుకొడుకగు జనమేజయుఁ డశ్వమేధముఁ జేసినట్లు కలదు. భారతమున నాతఁడు పూరునిపౌత్రుఁ డని కలదు. ఐతరేయోదిత జనమేజయుఁడు పాండవపౌత్రుఁ డనుటకు విష్ణు, భాగవత, పురాణములలో జెప్పఁబడినట్లే యున్నందున నితఁ డాతఁడుకాఁ డనుట స్పష్టమగుచున్నది. జనమేజయునకుఁ దొలుత బ్రహ్మత్వముఁ జేసినవాఁడు యాజ్ఞవల్క్యుఁడై యుండెను. ఆతఁడు వైశంపాయనునిచే శప్తుఁ డయ్యెను. ఆయాజ్ఞవల్క్యుఁ డేలనో మహావాజసనేయుఁడగు తురు కొందులకు శపించెనో తెలియదు. హరివంశమునందు జనమేజయుఁడు తక్షశిలాదేశముం జయించినపిమ్మట ప్రాగ్దేశములను జయించె నని కలదు. ఐతరేయబ్రాహ్మణముయొక్క భాష్యమున 'సమంతం పరీయాయ' అనుదానికి ప్రాక్సముద్రపర్యంతమని సాయనాచార్యులవారర్థము వ్రాసియున్నారు. పైయంశములనాలోచింప క్రీస్తుశకుఁబిమ్మట(16శతాబ్దమున) అక్బరీచక్రవర్తి వలె జనమేజయుఁడు హిమవద్వింధ్యపర్వతములమధ్యఁగల యార్యావర్త మంతయు నేలెననితలంపనగుచున్నది. మఱియు ధర్మజునకాలోఁబడని తక్షశిలాది దేశములీతనికి స్వాధీనమై యున్నవి. పాండవవంశమున నీతఁడె చక్రవర్తి.

జనమేజయుఁడు విద్యాప్రియుఁడు.

సౌతికాలమునఁ బంచమవేదముగాఁ జేయఁబడిన మహాభారతము ఇతిహాసరూపముగా నీతనికారణమునని వైశంపాయనునిచేఁ జెప్పఁబ

డినది. నవీనమగు శుక్లయజుశ్శాఖలలో నొకభాగమునకుఁ బ్రవర్తకుఁడగు యాజ్ఞవల్క్యునకు బ్రహ్మత్వమును, వేఱొకశాఖకు మూలపురుషుఁడగు కవషునకు 'అధ్వర్యవము' నిచ్చి తచ్ఛాఖలను గౌరవించెను. ఇంతమాత్రమెకాదు. శుక్లయజుస్సును దనపుత్రుఁడగు 'శతానీకునకుఁ' జెప్పించెను. (శతానీకుఁడు యాజ్ఞవల్క్యునికడఁ జదివినట్లు విష్ణుభాగవతపురాణములలోఁ గలదు.)

ఇతనితో సంబంధముండినను లేకుండినను 'తిత్తిరి' ఋషిప్రోక్తమగు కృష్ణయజుశ్శాఖయు నీతని కాలముననే యావిర్భవించెను. నేఁటి కృష్ణయజుస్సు యాజ్ఞవల్క్యుఁడు క్రక్కఁగా 'తిత్తిరి' పక్షులు తినుటచే నాశాఖకు 'తిత్తిరి' శాఖయనుపేరుగల్గె నని పురాణములలోఁ గలదు. కాని, పాణిని పతంజలి మునులు తమగ్రంథములలోఁ దిత్తిరిమునిప్రోక్తమె తైత్తిరీయవేదమనిరి.

మతసాంఘికసంస్కరణములు.

జనమేజయునకుఁ బూర్వము మత సాంఘికాచారము లెట్లుండెనో యుదివఱకె (94 పుటలో) సూచించియున్నాను. ప్రాచీనకాలమున మతమన యజ్ఞాదికర్మములే. వానిలో నశ్వమేధయాగము ప్రధానమైనది. జనమేజయుఁడు తనకుఁ బూర్వికులగు ధర్మజాదులు కృష్ణయజుర్వేదోదితముగా యజ్ఞములఁ జేసియుండినను నవీనముగా సంస్కరింపఁబడిన శుక్లయజుర్వేదమునకే ప్రధానత నొసఁగి తచ్ఛాఖానుగుణ్యముగా నశ్వమేధముఁ జేయుటయుఁ బిమ్మటఁ దనపుత్రునకు శుక్లయజుస్సునే చెప్పించుటయు మతసంస్కరణమైయున్నది.

భారతకాలమున స్త్రీలకు నియమము లేదని వ్రాసియున్నాను. అనియమమాభావము యజ్ఞములతోనె ప్రధానతనొందియున్నది. ప్రతిఋష్టికిని 'అగ్నీధ్రుఁడు' చేయు 'పత్నీసన్నహన' కర్మము, జ్యోతిష్టోమ

మున 'నేష్ట' చేయు పత్నీసమ్మార్జనకర్మము మొదలగునవి స్త్రీ కేకపత్నీత్వాభావమునే సూచించును. (1) స్త్రీని 'సోముఁడు, గంధర్వుఁడు, అగ్ని' యనుదేవతలు వరించినపిమ్మటను మనుష్యులు వరింతురు అనునంశముకూడ స్త్రీ లనేకపతులు కలవారనునంశమునే దృఢపఱచుచున్నది. 'ఆగ్నీధ్ర, నేష్టా'దులకర్మములు స్త్రీయొక్క యేకపతిత్వధర్మమును బాహ్యముగనో అంతరంగికముగనో కళంకిత మొనర్చుచున్నవి. ఈయజ్ఞకర్మము లన్నిటికంటె 'అశ్వమేధము'నఁ జేయు సోమిదమ్మయొక్క యశ్వసేవ మఱియు నసహ్యకరమైయుండును. చూడుఁడు. (2) పట్టపురాణి 'అంబే అంబా లమ్బికే' అనుమంత్రమును జపించుచు (వధింపఁబడిన) అశ్వముండాసి 'గణానాంత్వా' అనుమంత్రముతో నాయశ్వము నభిమంత్రణముఁ జేసి 'ఉత్సక్థ్యో ర్గుదం దేహి' యనుచు మృతాశ్వముయొక్క గూఢావయవమును దనగూఢావయవమున నుంచికొని శయనింపవలయును. అపు డధ్వర్యుఁడు 'సుభగే కాంపిలవాసిని' యనుమంత్రముఁ జదువుచుఁ బట్టుబట్టతో రాణిని గుఱ్ఱమును గప్పును. ఆగ్నీధ్రుఁడు 'వృషాగ్ం రేతో దధా' అనుమంత్రమును జపించును. ఆరాత్రి తక్కినఋత్విక్కులు మహారాజు నిద్రింపకుండఁ జేయుదురు."

---

(1) వివాహపుమంత్రములలో 'సోమః ప్రథమో వివిదే......మనుష్యజాః.) అనుమంత్రార్థముఁ జూడుఁడు.

(2) "అంబే అంబా ల్యమ్బికేతి జపంతీ, మహిష్యశ్వ ముపసంగమ్య 'గణానాంత్వా గణపతిగ్ం హవామహ' ఇత్యభిమంత్ర్య 'ఉత్సక్థ్యో ర్గుదం దేహీతి' ప్రజననే ప్రజననం సన్నిధా యోపవిశతి. సుభగే కాంపిలవాసినీతి క్షౌమేన వాససా ధ్వర్యుర్మహిషీ మశ్వంచ ప్రచ్ఛాద్య 'వృషాగ్ం రేతోధా రేతో దధాత్వితి' జపత్యాగ్నీధ్ర ఏతాం రాత్రిమృత్విజో యజమానం జాగరయంతి. ఆపస్తంబశ్రౌతసూత్ర.

(పట్టపురాణి యశ్వసేవచేయు నంశము శృంగారనైషధపాఠకులకు విశేషముగాఁ దెలియును.)

ఇంతమాత్రమె కాదు. యజమానుఁడు తనభార్యల నల్వురను ఋత్విక్కులకు దానమీయవలయును. ఆయంశ మిట్లుచెప్పఁబడినది. (1) పట్టపురాణిని బ్రహ్మ యనుఋత్విక్కునకును, ఉపేక్షింపఁబడిన రెండవభార్యను 'హోత' యనుఋత్విక్కునకును రాజుయొక్క భోగకస్యను 'ఉద్గాత' యనుఋత్విక్కునకును, రాజునకు పాత్రాదుల నొసఁగుస్త్రీని 'అధ్వర్యుఁడు' అను ఋత్విక్కునకును రాజు దానమీయవలెను" "ఆస్త్రీలను ఋత్విక్కులు భర్తలవలె హస్తములను గ్రహించిన పిమ్మటను రాజు తగినధన మిచ్చి ఋత్విక్కులనుండి యాస్త్రీలను పిమ్మట పుచ్చుకొనును." అని "ఆపస్తంబ, ఆశ్వలాయన" శ్రౌతసూత్రములు చెప్పుచున్నవి. గ్రంథవిస్తరభీతిచే నాయంశములను విస్తరించి వ్రాయలేదు. జనమేజయునిభార్య గుఱ్ఱముకడ శయనించినపు డాగుఱ్ఱము కదలినదఁట! అట్లు కదలుట తప్పు. ఈయశ్వసేవాది నికృష్టకర కార్యములఁ జూచియే జనమేజయుఁడు నేఁడుమొద లెవరు నశ్వమేధయాగముఁ జేయరా దనినాఁడు. ఇది మతసంఘధర్మములలో గొప్పదగు మార్పాయగును. పిమ్మట స్మృతికర్తలు కలియుగమున నశ్వమేధము కూడదని శాసించిరి. దానికి మూలకారకుఁడు జనమేజయుఁడే యైయుండెను.

వివాహనియమము—శ్వేతకేతువు.

జనమేజయునికాలమున మహామేధావంతుఁ డగు 'శ్వేతకేతువు' అనుఋషి పుట్టియున్నాఁడు. ఈతనికి 'ఆరుణేయుఁడు' ఔద్దాలకియను వేఱుపేరులు కలవు. స్వల్పకాలమె చదివి మహావిద్యావంతుఁడైనఋషి. ఈతనినిగూర్చి తనధర్మసూత్రమున 'ఆపస్తంబుఁ'డిట్లు వ్రాసియున్నాఁడు.

(1) మహిషీం బ్రహ్మణేదదాతి. వావాతాం హోత్రే పరివృత్తి
ముద్గాత్రే పాలాకలీ మధ్వర్యవ ఇతి.

ఆపస్తంబశ్రౌతసూత్రే.

(1) “ శ్వేతకేతునివలె కొందఱు (కలియుగమున) కర్మఫలశేష
ముచే పునర్జన్మమున (స్వల్పకాలబ్రహ్మచర్యముచేతనె) వేదర్షు లగు
చున్నారు.” అని పొగడియున్నాఁడు. మఱియుఁ దనధర్మసూత్రము
లలో నచటనచట శ్వేతకేతుమతమునే యాపస్తంబుఁ డుదాహరించియు
న్నాఁడు. ఈశ్వేతకేతునితండ్రి ‘ఉద్దాలకుఁడు’ (యాజ్ఞవల్క్యునిగురు
వు); తాత ‘అరుణుఁడు’; తల్లి కుశికసుత. సోదరుఁడు నచికేతుఁడు
భార్య సువర్చల తోఁబుట్టువు సుజాత. అష్టావక్రుఁడు మేనల్లుఁడు
(అష్టావక్రుఁడు తల్లిగర్భముననే విద్యలు నేర్చినట్లు భారతారణ్యపర్వ
మునఁ గలదు.) కహోళుఁడు సోదరీభర్త. శ్వేతకేతువు గౌతమగోత్రజుఁ
డగుటచే నీతఁడు ‘గౌతమ’ యని ఛాందోగ్యాద్యుపనిషత్తులలో సంబో
ధింపఁబడెను.

ఈశ్వేతకేతుఁడు నాఁడు పాంచాలదేశముననుండిన ‘విద్యాపరి
షత్తున’ విజయమునొంది విశేషగౌరవము నొందియున్నాఁ డని ‘బృహ
దారణ్యకోపనిషత్తు’ నం గలదు. ‘జనక, యాజ్ఞవల్క్యులతో’ నీతఁడు
వాదించినట్లు శతపథబ్రాహ్మణమునఁ గలదు. జనమేజయునిసర్పయాగ
మునందు శ్వేతకేతుఁడు ‘సదస్యుఁ’డై యున్నాఁడు. ఈతనినిగురించిన
విశేషాంశములు ‘శతపథబ్రాహ్మణ, ఛాందోగ్య, బృహదారణ్యకోప
నిషత్తుల’లోను, మహాభారతమునను విపులముగా వర్ణింపఁబడియున్నవి.
ఈతఁడు విద్యావంతుఁడై తండ్రికడ నుండగా నొకప్పు డొకబ్రాహ్మ
ణుఁడు ఋతుస్నాతయైన కుశికసుత యను శ్వేతకేతునితల్లిని బలాత్కా
రించి సంతానము నొందుటకుఁ జేయిపట్టుకొని (శ్వేతకేతూద్దాలకులు
దగ్గఱనుండఁగనే) తీసికొనిపోవుచుండఁగా శ్వేతకేతుఁడు మహాక్రోధ

(1) శ్రుతర్షయస్తు భవంతి కేచిత్కర్మఫలశేషేణ పునస్సంభవే యథా శ్వేత
కేతుః. — ఆపస్తంబధర్మసూత్ర. 1-5.

మతో వలదని నిషేధించియున్నాఁడు. (1) "కోపించిన యా శ్వేతకే
తునితోఁ దండ్రియగు నుద్దాలకుఁ డిట్లనుచున్నాఁడు. ఓనాయనా!
కోపింపకుము. ఇది సనాతనధర్మము. గోవులవలె భూమియం దన్నివర్ణ
ములలోను స్త్రీలు 'అనావృతలై' (ఒకపురుషునకే లోఁబడనివారై)
యుందురు. ప్రజలు పశువులవలెఁ దమవర్ణములలో నుందురు అనెను.

శ్వేతకేతుఁ డాధర్మము నంగీకరింపలేదు. అపుడు శ్వేతకేతుఁ
డీమర్యాదను (ఒకస్త్రీ యొకపురుషునకులోఁబడులను) స్త్రీపురుషులకుఁ
జేసెను. అది మొదలుకొనియే యీక్రిందిమర్యాద యున్న దని మనకు
వినఁబడుచున్నది. ఇదిమొదలు భార్య భర్త నతిక్రమించి సంచరించిన
యెడలఁ బాతక మగును. అట్లే యువతియై యోగ్యురాలైన భార్య
నతిక్రమించి చరించినయెడలఁ బురుషునకును బాపము కలుగును. ఇట్లు
శ్వేతకేతునిచేఁ బూర్వకాలమున నోభయస్వభావులారా! (కుంతీ!)
బలాత్కారముచేతనె యీనిబంధనము చేయఁబడెను" (ఈ యంశము
కుంతితోఁ బాండురాజు చెప్పినట్లున్నదికాని యది యసందర్భముగా నున్న
దని యిదివఱకె వ్రాసియున్నాను. ఈనిబంధనము జనమేజయునికాల

(1) శ్లో...కృద్ధం తంతు పితా దృష్ట్వా శ్వేతకేతు మువాచహ
మా తాత కోపం కార్షీస్త్వ మేషధర్మ స్సనాతనః
అనావృతాహి సర్వేషాం వర్ణానా మంగనాభువి
యథా గావః స్థితా స్తాతస్వేస్వే వర్ణే తథాప్రజాః
ఋషిపుత్రోథ తంధర్మం శ్వేతకేతు ర్నచక్షమే
చకారచైవ మర్యాదా మిమాం స్త్రీపుంసయో ర్భువి
తదాప్రభృతి మర్యాదా స్థితేయ మితినః శ్రుతం
వ్యుచ్చరంత్యాః పతిం నార్యా అద్యప్రభృతి పాతకం
భార్యాం తథా వ్యుచ్చరతః కౌమారబ్రహ్మచారిణీం
ఇతితేన పురా భీరు మర్యాదా స్థాపితా బలాత్.

ఆదిపర్వ. 122 అధ్యా.

మునసే యై యున్నది.) ఋతుస్నాతయైన స్త్రీ యెవతెయైనను బురు షుఁడు చేరి మంచిమాటలచేతఁగాని ధనవస్త్రాదుల నిచ్చికాని యామె నుఁగూడి సంతతిఁ గనవచ్చుననియు, ఆ ట్లాస్త్రీ యంగీకరింపనిచో నా మెను బలాత్కరించియు రజ్జువుతోఁగాని దండముతోఁగాని కొట్టియు, ఆస్త్రీని లోఁబఱచుకొని యామెను గూడవచ్చుననియుఁ బైనుడువఁబడి న ఉద్దాలకుఁడేకాక నాక, కుమారహారీతు' అను ఋషులవాక్యములును బృహదారణ్యకోపనిషత్తుయొక్క యెనిమిదవయధ్యాయము నాలవబ్రా హ్మణమునఁ గలవు. గ్రంథవిస్తరభీతిచే నావాక్యములను వ్రాయలేదు.

ఉద్దాలకుఁడు తాను జెప్పినధర్మమే (ఏస్త్రీనైన నేపురుషుఁడైన పొందవచ్చును.) యగుటచేఁ దనభార్య నన్యుఁడు బలాత్కరించినను సహించుటయె కాక వలదను శ్వేతకేతుని సమాధానపఱచుటకును య త్నించియున్నాఁడు. శ్వేతకేతుఁ డీవివాహనిబంధనము యౌవనముననే చేసినట్లు కాన్పించుటచే నిది జనమేజయునికాలముననే జరిగినది. వివా హనిబంధనము బలాత్కారముగానే చేయఁబడెనఁట! ఎంతయాశ్చ ర్యము! వివాహనిబంధనము సనాతనధర్మవిరుద్ధము. స్త్రీలు స్వేచ్ఛగ గోవులవలెఁ దిరుగుట సనాతనధర్మమఁట! జనమేజయుఁడు రాజ్యమును వృద్ధిపఱిచి చక్రవర్తియై సత్రయాగ, సర్పయాగ, అశ్వమేధయాగ ములఁ జేసి వైదికధర్మమునకు నవీనమార్గముఁ ద్రొక్కుటచేతను విద్యా భివృద్ధి నొందించుటచేతను, దురాచారముల నాటంకపఱచుటచేతను, ఆమహారాజు మృతినొందినపిమ్మట నాతఁ డేలోకమునకుఁ బోయె నని యామహారాజుపై భక్తిచేఁ గొందఱు జ్ఞానులను బ్రశ్నించుచుండిరి. చూడుఁడు. (1) లహ్యాయనిపుత్రుఁడగు భుజ్యుఁడను ఋషి జనకునిసం

(1) బృహదారణ్యకోపనిషత్తుయొక్క పంచమాధ్యాయములో తృతీయబ్రాహ్మణ మున నీయంశము కలదు. గ్రంథవిస్తరభీతిచే మూలరహితముగా వ్రాసితిని.

డితసభలో యాజ్ఞవల్క్యు నిట్లు ప్రశ్నించుచున్నాఁడు.

భుజ్యుఁడు—ఓ యాజ్ఞవల్క్యుఁడా! మేము బ్రహ్మచర్యవ్రతముఁ జేయుచు వేదాధ్యయనముకొఱకు మద్రదేశములలో సంచరించుచుఁ గపిగోత్రుఁడగు పతంజలి యనువాని యింటికి కేగితిమి. ఆపతంజలి కూఁతురు గొప్పగంధర్వగ్రహావిష్టయై యున్నది. మే మాగంధర్వగ్రహమును నీ వెవఁడ వని యడుగఁ, దాను అంగిరసగోత్రమునఁ బుట్టిన సుధన్వుఁడనువాఁడ నని చెప్పెను. మే మాగంధర్వునివలన లోకముల యవసానముల నెఱుఁగఁగోరి యాతనిని పరిక్షిత్పుత్రు లేలోకమున నుండి రని యడిగితిమి. మా కాగంధర్వుఁడు పరిక్షిత్పుత్రు లేలోకమున నుండిరో సవిస్తరముగాఁ జెప్పెను. ఓయీ యాజ్ఞవల్క్యుఁడా! మా కాగంధర్వుఁ డేమి చెప్పెనో యా యంశమును నీవు చెప్పఁగలవా?

యాజ్ఞవల్క్యుఁడు—అశ్వమేధయాగముఁ జేసినవారు పోవు లోకమునఁ బరిక్షిత్పుత్రు లుండి రని మీ కాగంధర్వుఁడు చెప్పెను.

భుజ్యుఁడు—అశ్వమేధయాగముఁ జేసిన వా రేలోకమునకుఁ బోదురు?

యాజ్ఞవల్క్యుఁడు— ప్రాణులు కర్మఫల మనుభవించులోకము ముప్పదిరెండు దేవరథాహ్నముల పరిమితి గలది. ఇట్టిలోకమును రెండింతలపరిమితిగల భూమిచుట్టుకొనియున్నది. ఆపృథివిని రెండింతలపరిమితిగల సముద్రముచుట్టుకొనియున్నది. ఆభూసముద్రములచే నావరింపఁబడినబ్రహ్మాండముయొక్క వెలుపలికిఁ బోవుదురు. ఆయండకపాలముల యొక్క మార్గమగు నాకాశము మంగలకత్తియొక్క వాయియైనను ఈగ యొక్క రెక్కదళసరివలెను మిక్కిలిసూక్ష్మమగు పరిమితిగలదయి బ్రహ్మాండకపాలములకు నడుమనున్నది. అట్టిమార్గమునుండి యింద్రుఁడు పక్షిరూపుఁడై పరిక్షిత్పుత్రులను మోసికొనిపోయి బాహ్యాభ్యంతరముల

సమిష్టి వ్యష్టి రూపములతో నిండియుండిన వాయువ్రన కప్పగించెను.

ఆవాయు వా పారిక్షితులను దనయందుంచుకొని (అశ్వరూపులను గాఁజేసి) అండకపాలమునకు మధ్యమున నున్న సూక్ష్మతరిమార్గమున బ్రహ్మాండమునకు వెలుపలనున్న లోకమునకు [illegible] ఈయంశమునే మీకా గంధర్వుఁడు చెప్పియున్నాఁడు."

(గంధర్వుఁడు నట్లు చెప్పుటచేఁ గాఁబోలు భుజ్యుఁడూరకుండెను.)

ఇచట పరిక్షిత్పుత్రు లన జనమేజయాదులే యై యున్నారుగాని 'పాండూక' కన్యకా పరిక్షిద్రాజులపుత్రులగు 'శీలదలాదులు' కారు. వా రశ్వమేధముఁ జేయలేదు. దుర్మార్గు లనియే 'వనపర్వమునఁ' గలదు. తక్కినయిరువురు పరిక్షితులకుఁ బహుపుత్రిత లేదు.

ఈ 'భుజ్యుఁడు' భరతఖండమునకుఁ బశ్చిమమున నున్న మద్రదేశము మొదలు ప్రాగ్భాగమున నున్న మిథిలవఱకుఁ బరిక్షిత్తనయు లేలోకమున నుండిరని శకునములనడుగుచు వచ్చినట్లు కాన్పించును. ఇది యాతనికి జనమేజయాదులయందున్న మహాగౌరవమునే సూచించుచున్నది.

శతానీకుఁడు.

జనమేజయునకు 'శతానీక, శంకుకర్ణు'లను నిరువురుపుత్రు లుండిరని 'భారత భాగవత విష్ణు మత్స్యపురాణము'లలోఁ గలదు. హరివంశమున జనమేజయునకు 'చంద్రాపీడ, జయాపీడు'లను నిద్దఱు పుత్రులుండిరని కలదు. శతానీక శంకుకర్ణులకు చంద్రాపీడ జయాపీడులను మాఱుపేరులు కలవేమో! జనమేజయునకుఁ బిమ్మట శతానీకుఁడే రాజయ్యెను. ఈతఁడు యాజ్ఞవల్క్యునిశిష్యుఁడని వ్రాయఁబడెను. యాజ్ఞవల్క్యునకు మిథిలదేశపురాజగు 'అయస్థూణుఁడు' అను జనకుఁడు మఱియొకశిష్యుఁడు (1)ఈశతానీకుఁడు అయస్థూణునిసోదరినో కొమరి

(1)శతపథబ్రాహ్మణ,బృహదారణ్యకోపనిషత్తులలోని వంశబ్రాహ్మణమునుఁజూడుఁడు.

తనో పెంపొందియున్నాఁడు. జనమేజయునివలె నితఁడు సమ్రాట్టుకాక మహారాజే యైయుండెను. ‘పాంచాల మిథిల కాశీ మగధ’రాజ్యములు స్వాతంత్ర్యము నొందినవి. (1) పాంచాలదేశమును జీబులుని పుత్రుఁడు ‘ప్రవాహణుఁడు’ను కాశీరాజ్యమును ‘అజాతశత్రువు’ను మిథిలను ‘అయస్థూణుఁడు’ను మగధదేశమును ‘అయుతాయువు’ను పాలించుచుండిరి. శతానీకునికాలమున వడగండ్లవానచే నాతనిరాజ్యమున క్షామముకల్గి నట్లు ఛాందోగ్యములోని ‘ఉషస్తిచాక్రాయణుఁ’డనుఋషిగాథచే నూహింపఁబడుచున్నది. శతానీకునికాలమున నాతనికిఁ గురువగు యాజ్ఞవల్క్యుఁడు మహాప్రసిద్ధినొంది తనశుక్లయజుశ్శాఖ నత్యభివృద్ధికిఁ దెచ్చియున్నాఁడు. ఈతనినిగుఱించి స్వల్పముగా వ్రాసెదను.

యాజ్ఞవల్క్యుఁడు.

ఈతనికి ‘బ్రహ్మరాత, దేవరాత, వాజసనేయ’ యనువేఱువేఱు నామము లున్నవి. ఈతఁడు వ్యాసశిష్యుఁడగు వైశంపాయనునికడ కృష్ణయజుర్వేదమునునేర్చి యాతనికోపమునకుఁ బాత్రుఁడై శుక్లయజుర్వేదమును సూర్యునారాధించి యాతనివలనఁ బొందియున్నాఁడని ‘విష్ణు, భాగవ’తాదిపురాణములలోఁ గలదు. కాని శుక్లయజుర్వేదబ్రాహ్మణమగు ‘శతపథబ్రాహ్మణము’నను తద్వేదశిఖయగు ‘బృహదారణ్యకోపనిషత్తు’నను యాజ్ఞవల్క్యుడు ‘అరుణుఁ’డను వేదర్షిపుత్రుఁడగు ‘ఉద్దాలకునకు శిష్యుఁడై శుక్లయజుర్వేదమును జదివినట్లున్నది. ఆశ్రుతివాక్యములఁ జూడుఁడు.

---

(1) పైరాజులలో ముగ్గురు శ్వేతకేతు యాజ్ఞవల్క్యుల సంబంధముకలవారైయున్నారు. యాజ్ఞవల్క్యచరిత్రము అను గ్రంథము సంస్కృతమునవొకటి పూనాలో ముద్రింపఁబడియున్నది. తెనుఁగున బ్రహ్మశ్రీ భాగవతుల లక్ష్మీపతిశాస్త్రిగారు రచించియున్నారు.

(1) "అరుణపుత్రుఁడగు నుద్దాలకుఁడు శిష్యుఁడును వాజసనేయుఁడు (శుక్లయజుర్వేదముఁజదువ్రవాఁడు) నగుయాజ్ఞవల్క్యునకుఁ జెప్పె"

(2) యాజ్ఞవల్క్యుఁ డుద్దాలకునినుండియు నుద్దాలకుఁ డరుణుని నుండియు నరుణుఁడు ఉపవేశినుండియు (శుక్లయజుస్సును నేర్చిరి)

(3) "అయంశము నరుణపుత్రుఁడగు నుద్దాలకుఁడు శిష్యుఁడు వాజసనేయుఁడునగు యాజ్ఞవల్క్యునకుఁ జెప్పె"

(4) "యాజ్ఞవల్క్యుఁ డుద్దాలకునివలనను ఉద్దాలకుఁ డరుణుని వలనను అరుణుఁడుపవేశివలనను... (పిమ్మటఁ బదిమందికలరు) అమ్భిణియనువాఁ డాదిత్యునివలన నాశుక్లయజుస్సులును (ఉపదేశింపఁబడిరి.) ఇట్టని వాజసనేయుఁడగు యాజ్ఞవల్క్యుచేఁ జెప్పఁబడుచున్నవి"

పై వేదవాక్యములచే యాజ్ఞవల్క్యునిగురువు ఆరుణియగు నుద్దాలకుఁడని స్పష్టమగుచున్నది. అరుణశబ్దసంబంధము యాజ్ఞవల్క్యునిగురువునకుండుటచే నీతఁడు, అరుణశబ్దవాచ్యుఁ డగుసూర్యునివలననే శుక్లయజుస్సులను నేర్చెనని పురాణములలోఁ గల్పింపఁబడినది. యాజ్ఞవ

(1) తగ్ం హైత ముద్దాలక ఆరుణిర్వాజసనేయాయ యాజ్ఞవల్క్యాయాంతేవాసిన ఉక్త్వా. శతపథ. 17_6_4_8.

(2) "యాజ్ఞవల్క్య ఉద్దాలకా దుద్దాలకో౽రుణా దరుణ ఉపవేశేః." శతపథబ్రాహ్మణ. 17_6_5_3.

(3) "తగ్ం హైత ముద్దాలక ఆరుణి ర్వాజసనేయా యాంతేవాసిన ఉక్త్వా" బృహదారణ్యక. 8_3_7.

(4) యాజ్ఞవల్క్య ఉద్దాలకా దుద్దాలకో౽రుణా దరుణ ఉపవేశేః......అమ్భిణ్యాదిత్యా దాదిత్యాత్తానీమాని శుక్లాని యజూగ్ంషి, వాజసనేయేన యాజ్ఞవల్క్యేనాఖ్యాయంతే.

బృహదారణ్యక. 8_5_3.

వల్క్యునితో నిపుడు మనకులభించిన ఋక్సంహితాప్రవర్తకుఁడగు ‘శాక
ల్యుఁడు’ సమకాలికుఁడు. ఆశాకల్యుఁడు జనకసభలో వితండావాదము
సల్పి యాజ్ఞవల్క్యుచే శపింపఁబడి యాసభలోనే మృతినొందెనని బృహ
దారణ్యకోపనిషత్తునను బ్రహ్మాండపురాణమునను గలదు. యాజ్ఞవ
ల్క్యుఁడు మేధావి. బ్రహ్మజ్ఞాని. వాగ్మి. జనకసభలోఁ బెక్కండ్రు
మును లీతనితో వాదించియోడిరి. ఈమేధావిప్రచారముచేతనే నాఁటినుండి
నేఁటివఱకు మిథిలాదిదేశములలో నీతనిశాఖయె ప్రధానవేదశాఖయైనది.
గ్రంథవిస్తరభీతిచే నీఋషినిగుఱించి విస్తరింపలేదు.

అశ్వమేధజుఁడు.

భారతమున (ఆదిపర్వము) శతానీకున కశ్వమేధజుఁడుద్భవించె
నని కలదు. భాగవతమున (నవమస్కంధము) శతానీకునకు ‘సహస్రా
నీకుఁడు నాతని కశ్వమేధజుండు పుట్టెనని కలదు. మత్స్యపురాణమున
శతానీకునకు ‘అధిసీమకృష్ణుఁడు’ పుట్టెనని కలదు.

హరివంశమున శతానీకునకు (చంద్రాపీడునకు) సత్యకర్ణుఁడు
పుట్టి హస్తిపురినేలెనని కలదు. మఱియు సత్యకర్ణునకు శ్వేతకర్ణుఁడుపుట్టి
విరక్తుఁడై రాజ్యమును విడిచిపోఁగా నాతనిభార్య గర్భవతియైనను
భర్తతో వనమునకేగి పర్వతపులోయలో శిశువుఁగని యచటనే విడిచి
పోయెననియు నాశిశువు రాలనడుమ దొరలుచుండఁ గౌశికగోత్రజులగు
బ్రాహ్మణు లాశిశువుఁబెనిచి ప్రక్కలువుండ్లుపడి నల్లనిమచ్చలుగా
మాఱుటచే నాతనికి ‘అజపార్శ్వుఁడు’ అనుపేరు నిడిరనియు నాతఁడు
రాజ్యముఁజేసెననియుఁ గలదు.

భాగవతమున సహస్రానీకునకు నశ్వమేధజుండు వానికి నాసీమ
కృష్ణుండు వానికి నిచక్షుండు పుట్టెననియు వాఁడు గంగలో హస్తిపురి
కొట్టుకొనిపోవుటచే ‘కౌశాంబిఁ’ జేరెననియుఁ గలదు.

మత్స్యపురాణ విష్ణుపురాణాదు లించుమించుగ నీరీతిని చెప్పు చున్నవి. పిమ్మట హస్తిపురి కురురాజ్యమున కెపుడును రాజధానిగా లేదు. పాండవవంశజులలో 'ఉదయనుఁడు' అనుమహారాజు (క్రీస్తు శకమునకుఁ బూర్వ మేడవశతాబ్దమున) ప్రసిద్ధినొందియున్నాఁడు. అతని రాజధాని కౌశాంబి. అతనిచరితము 'కథాసరిత్సాగరమున' విస్తారము వర్ణింపఁబడియున్నది. 'భాస, సుబంధు' కవులాతనిచరితమును నాటకముగాను గద్యకావ్యముగాను గ్రంథములఁజేసిరి. కాళిదాసాదికవులును 'ఉదయనునిఁ' బ్రశంసించిరి. 'ఉదయన, శతానీక' లనునవి మనుమండిన తా తనామతరువులగు రాజులై యున్నారు.

హస్తిచేఁగట్టఁబడిన హస్తిపురి నిచక్కునిపుడు గంగాప్రవేశమై యిప్పుడొకచిన్నపల్లెయై జీర్ణమగు జైనదేవాలయములతోఁగూడి జైనులకు యాత్రాస్థలముగా 'మీరతు'జిల్లాలో నున్నది. ఒకవైశ్యునకది నేఁడు ముఖాసాగ్రామమఁట!